

NƯỞNG TỬ Ta Yêu Em

Xích Ma ĐL

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15 - Lục Phu Nhân!](#)

[Chương 16 - Tướng Công Của Quận Chúa](#)

[Chương 17 - Cả Đời Không Buông Tay](#)

[Chương 18 - Bại Lộ](#)

[Chương 19 - Nương Tử, Ta Yêu Em](#)

[Chương 20 - Phiên Ngoại 1. Trở Về](#)

[Chương 21 - Phiên Ngoại 2. Từ Vệ Không Ngốc!](#)

[Chương 22 - Phiên Ngoại 3. Lục Lê Thiên Ân](#)

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 1

“Quý nhân phù trợ, đúng là có quý nhân phù trợ.” Ông Cả Tặng vuốt vuốt chòm râu bạc, nhưng đôi mắt ông ánh lên đầy vẻ kinh ngạc đến tột cùng, “Nhưng lại là mệnh ngược.”

Không chỉ ông nội tôi, mà đến tôi còn trở mắt khó hiểu.

Cơ hồ sống mười chín năm trên đời, đây là lần đầu tiên tôi nghe tới cái khái niệm gọi là ‘Mệnh ngược’.

Trong khi tôi hăng còn ngờ nghếch, ông nội tôi đã vội vã lên tiếng: “Ông xem thế nghĩa là sao? Cháu gái tôi, không lẽ con bé...”

Ông Cả Tặng vốn có tiếng trong nghề xem quẻ, bói toán, nên ai muốn nhờ ông xem cho thì luôn phải hẹn lịch vài tuần, thậm chí đến cả tháng, ông mới có thời gian để xem được. Nhưng thật may là ông nội tôi cùng ông Cả Tặng đều là bộ đội năm xưa cùng binh đoàn, nên cũng vì thế có giao tình sâu nặng cho đến tận nay.

Mấy bữa nay không hiểu rảnh quá hóa nhiều chuyện hay nguyên có làm sao, ông nội bỗng dưng gọi điện, oang oang hối tôi tới gấp. Tưởng là lại phải dọn dẹp thư phòng cùng với những chồng sách Hán Ngữ, thơ chữ Nôm chất cả đống của ông, tôi ưỡn ẹo định đánh bài chuẩn. Nhưng ai ngờ ông nội tôi đã cắt ngang: “Bây mà không sang thì cứ liệu thần hồn.”

Trên đời này người có thể đem lời dọa nạt biến thành sự thật thâm thúy trong nháy mắt, ắt hẳn ông nội tôi cũng xếp hạng nhất, hạng nhì. Thế là tôi

dắt xe máy, lao như thiêu thân cả chục cây số qua nhà ông. Vừa thấy tôi là ông đã kéo đi ngay, không kịp để tôi hỏi han tình hình.

Rốt cuộc, lại là vì muốn xem bói cho tôi.

“Không, không phải.” Giọng ông Cả Tặng vang lên bên tai làm tôi giật nảy mình suýt ngã nhào xuống đất. Ông nhíu mày nhìn chiếc quẻ gỗ, giọng trầm đi: “Mệnh tốt, rất tốt là đằng khác. Sau này còn có thể ghi danh trong sử sách cũng nên.”

Ọe, cứ làm quá! Tôi vào được đại học đã khiến cả nhà mở tiệc linh đình rồi, giờ bảo tôi vào Quốc Hội tranh luận về chính trị, chắc tôi điên đầu mất.

“Vậy mệnh ngược, ý là thế nào?” Ông nội tôi nhìn tôi bằng ánh mắt hoang mang. Nhưng nhìn thấy tôi vẫn tỉnh bơ, ông lại trừng mắt, “Quẻ này có phải lần đầu tiên ông gặp?”

Ông Cả Tặng nhìn tôi, rồi lại chăm chú quan sát chiếc quẻ gỗ. Ông nói: “Theo tôi là số mệnh đi ngược lại so với hiện tại. Tôi không dám chắc nữa. Vốn cái quẻ này rõ ràng là quẻ tốt, nhưng lại là lần đầu tôi gặp.”

“Ờ, đừng bảo cháu đây là cái quẻ vô danh lần đầu xuất hiện trong bộ quẻ của ông nha.” Tôi thiếu chút nữa thì phì cười, nhưng ngập lập tức bị ông nội nhéo tai đau điếng. “Ái ui.”

Tay người từng đi lính đúng là khỏe thật, tôi bực dọc xoa xoa cái tai đỏ ửng. Già đầu rồi còn chơi trò bạo lực, tôi vẫn cứ là quá hiền đi.

Ông nội tôi trừng mắt, sang sảng quát: “Tiểu Trình, ăn nói hỗn láo. Lặng yên nghe ông Tặng nói!”

Dù sao tôi cũng không tin tưởng bói toán cho lắm, nên chỉ ngáp một cái, giọng thiếu não: “Số mệnh đi ngược lại hiện tại? Ất hẳn mai kia cháu

thông minh ra rồi.”

Ông Cả Tặng lắc đầu. Ông bỏ trả quẻ thẻ vào chỗ cũ rồi đáp: “Ông cũng không thực sự hiểu về Mệnh Ngược. Thôi thì cháu cứ để ý xem như thế nào.”

Sau khi rời khỏi nhà ông Cả Tặng, hai ông cháu tôi lững thững tản bộ. Con phố vắng rợp tiếng ve kêu râm ran, những cánh phượng đỏ nhẹ đáp xuống nền đất, trải một màu đỏ rực từ đầu đến tận cuối phố. Hương hoa lan quần quýt theo làn gió thổi hiu hiu, đem một mùi thơm thoảng nhẹ qua cánh mũi. Mái dài đen nhánh của tôi vì thế cũng rối tung theo làn gió buổi sớm ngày hè.

Ông nội tôi đã ngoài bảy mươi, nhưng dáng lưng vẫn nghiêm nghị thẳng tắp tắp. Ánh nắng nhẹ khẽ phủ lên mái tóc bạc một màu óng ánh đến kỳ lạ, tôi hơi nheo nheo đuôi mắt. Thấy gương mặt đầy nếp nhăn kia đượm một mảng trầm tư, tôi cười xòa, phá tan không gian yên ắng giữa hai ông cháu: “Nội tính tin thật đó hả? Dù sao ông Cả Tặng cũng nói đó là quẻ tốt mà.”

Nếu tôi không phải con gái và bên trên tôi không có một ông anh ruột thông minh, tài giỏi thì chắc chắn ông nội đã coi tôi như cháu đích tôn rồi. Nói gì thì nói chứ, trong số mười mấy đứa cháu, có tôi là được ông nuông chiều, yêu thương nhất mà thôi.

“Bây thì hiểu cái nỗi gì? Nói quẻ tốt mà cứ Mệnh Ngược với mệnh xuôi, ai mà tin cho cam.”

Dù thế nào thì ông tôi vẫn không đến nỗi mê tín, lạc hậu đi.

Tôi dứt tay vào túi quần, huýt sáo dài rồi cười hơ hớ: “Đó, may mắn là nội có tinh thần giác ngộ cách mạng cao.”

Ông tôi trừng mắt nhìn tôi, giọng nói sang sảng vang khắp khu phố vắng: “Con gái con đứa, đi đứng như đàn ông, ăn nói thì vô duyên. Mười chín hăm mười tuổi đầu rồi mà không có một mảnh tình vắt vai, bây xem bây thuộc cái gen nào?”

Chẳng phải đều được hưởng gen của nội sao?

Nghĩ thế thôi nhưng tôi không dám nói ra, cười hì hì: “Thế thì càng dễ rồi. Sau này con kiếm bé gái xinh xinh nào về làm vợ, nội tha hồ hưởng phúc.”

Nội tôi cũng quá quen với kiểu trêu chọc của cháu gái, chỉ thờ hắt rồi lẩm bẫm: “Bây về thư phòng ông, dọn gọn đống sách ông bày dưới đất xếp lên giá đi. Chiều mấy ông còn rủ bạn qua đánh cờ.”

Thế rồi ông tôi cứ phăm phăm bước đi phía trước, bỏ lại tôi với cái mặt méo xệch đờ đẫn.

Aish, có nên làm một môi lửa thiêu rụi không đây?

“Lục Tiểu Trình, nhanh nhanh lên sắp diễn đến nơi rồi.”

Nghe tiếng con bạn càu nhàu, tôi vội vàng cài nốt dây nịt ngực, rồi mặc y phục dài truyền thống của nam tử triều đại Hậu Lê. Cánh tay hơi dài một chút, nhưng lại khiến tôi trông giống nam nhân hơn. Cả bộ y phục chỉ có một lớp vải bố màu trắng mỏng, nên bên trong tôi vẫn mặc một chiếc áo lụa đồng màu.

Tôi thờ dài nhìn mình trong gương. Dù y phục chẳng lộng lẩy ngọc ngà như những vai diễn quý tộc kia, nhưng được cái khi tôi mặc lại phù hợp với vai nho sinh bình dân đời thường. Gương mặt vẫn có điểm thanh tú, nhưng sống mũi tôi cao cùng hai hàng lông mày rậm chẳng bao giờ cắt tĩa... Trông tôi cũng không khác nam nhân là mấy.

Trời sinh ngực lép không phải cái tội, cứ sao luôn bắt tôi diễn vai của đàn ông?

“Cậu còn làm cái gì thế?”

Một lần nữa cô bạn thân của tôi – Hạ Vy lại gắt lên. Tôi cuống cuống quấn mớ tóc dài thành một búi rồi buộc bằng vải bố trắng.

Hôm nay tôi diễn vai phụ, là gã học đồng luôn luôn đi theo cạnh nam chính. Nói trắng ra là người hầu đi.

“Xong rồi.” Tôi mở cửa phòng thay đồ, ung dung chấp tay sau lưng bước ra. “Thí chủ chớ nóng ruột.”

Như mọi lần, Hạ Vy lại nhìn tôi bằng ánh mắt sáng lấp lánh như gấn hai vì tinh tú. Cô ôm tay tôi, ngọt giọng, khác hẳn như sư tử rống ban nãy: “Ôi ôi, ca ca, sao anh lại đẹp trai vậy chứ?”

Tôi ‘hừ’ nhẹ một tiếng, rồi đẩy người cô bạn ra.

Mới vào đại học, cô nàng đã chẳng thèm hỏi han ý kiến của tôi, cứ thẳng bút điền tên đăng ký cho tôi cùng vào hội nhạc kịch với mình. Đến lúc tôi được đưa giấy mời tới phân vai trong buổi giao lưu các câu lạc bộ đầu kỳ nhập học thì đã không còn kịp để rút đơn đăng ký nữa.

Cũng vì việc này mà tôi oán thán Hạ Vy không thôi. Hể cô nàng cứ cãi tôi một cái, tôi lại trưng mắt, lấy lí do này ra để càu nhàu.

Nhưng cũng nhờ Hạ Vy nên hội nhạc kịch đã tìm được một thành viên sáng giá, có thể đảm nhận bất cứ vai diễn nào, chỉ cần vai đó là nam nhân. Và đó chẳng ai khác, chính là tôi đây.

“Tiểu Trình, sau khi nam chính đối đáp với nữ chính xong thì đến phân đoạn của cậu nhé. Cậu cầm quyển sách đi ra, dáng vẻ cứ như lúc tập,

nhàn nhã vào.” Hạ Vy dặn dò tôi, mặc dù không cần thiết nhưng cô nàng vẫn lườm tôi một cái như mọi khi, “Cậu đừng để mình đẹp trai hơn nam chính là được rồi.” Nói xong liền ngúng nguẩy đuôi tóc đi tới bên những diễn viên quần chúng khác.

Tôi cười khố, chẳng thèm đốp chát lại. Nhàn nhã đứng ung dung sau cánh gà, ngắm những gương mặt chăm chú theo dõi và ánh mắt háo hức của sinh viên, giáo viên... trong trường, tôi thầm chép miệng, không hiểu vì lý do gì mà nhạc kịch trường tôi lại được mọi người ưa thích đến thế, kể cả sinh viên trường khác. Trên Fanpage ở facebook, hội nhạc kịch trường tôi đã được cả trăm ngàn lượt yêu thích. Cũng vì thế mà gương mặt của tôi cũng trở nên nổi bật hơn giữa đám đông ngàn sinh viên trong trường.

Dẫu chưa bao giờ diễn chính, nhưng tôi lại là ‘nam nhân vật phụ’ luôn được yêu thích nhất.

Hừ, đúng là vợ vẫn! Tôi đây giống đàn ông chỗ nào vậy?

Đang suy nghĩ miên man, bỗng dưng một mùi khói khét lèn lẹt sộc thẳng vào mũi, khiến tôi khó chịu hắt xì hơi vài cái. Trong cánh gà, mọi người cũng dần dần nhốn nháo. Không khí trở nên ngột ngạt, bí hơi vô cùng.

Đèn điện trên sân khấu cũng tắt phụt, cùng lúc chiếc đèn đỏ kêu ‘Reng reng’ âm ỉ. Hệ thống báo cháy bắt đầu hoạt động.

Cả hội trường bắt đầu nhốn nháo khí khói trắng bắt đầu xộc vào. Ai nấy đều lo giữ mạng mình, cùng ùa về phía cửa ra vào. Nhiệt độ càng ngày càng tăng, hệ thống nước nước phòng cháy chữa cháy đến giờ này cũng không hề hoạt động.

Trong đám đông nhốn nháo, tôi cố gắng lách người, may mắn đến bên cạnh Hạ Vy, cố hét to vào tai cô: “Sao hệ thống phun nước của trường mình còn chưa làm việc vậy?”

Chỉ thấy Hạ Vy tái mặt, khó khăn lùa từng tốp sinh viên ra ngoài. Cô đáp bằng giọng nghèn nghẹn: “Hệ thống... hệ thống của trường... hỏng... hỏng từ năm kia rồi, chưa từng tu sửa.”

Đầu tôi phủ đầy vên đen, bất giác kéo thật nhanh Hạ Vy ra khỏi cánh gà, đi tới cửa sau để thoát hiểm. Nơi này chỉ có thành viên các câu lạc bộ thi thoảng còn lượn lờ tới, chứ cũng ít giáo viên hay sinh viên nào bén mảng.

Khói trắng đã mờ mịt, tôi ngộp thở vô cùng nhưng vẫn cố sức đẩy cánh cửa. May mà ông trời còn thương, dùng lực một chút là cánh cửa hoen gỉ đã mở ngay. Hai người chúng tôi vội vã lao ra ngoài, theo sau còn có mấy sinh viên nữa trong hội nhạc kịch. Lúc này ai đấy đều bủn rủn, nhìn ngọn lửa đang rùng rục cháy từ hành lang phía ngoài hội trường, rồi dẫn vào thâm đồ trong phòng, không khỏi khiếp đảm. Nếu chỉ chậm chân một chút là đã bỏ mạng chứ chẳng chơi.

Lửa đã dần bén ra sau cánh gà, cả đám người chúng tôi bất giác lùi ra xa hẳn. Nhưng đột nhiên Hạ Vy hốt hoảng, trở tay về phía chiếc cửa hoen gỉ, la lên: “Trời ơi, vẫn còn có người bị mắc kẹt.”

Tôi thần người nhìn đám khói đã bắt đầu lan dần đến phía cửa sắt. Chẳng bao lâu nữa ngọn lửa sẽ thiêu rụi mà thôi. Nhưng trong ngọn lửa rùng rục phía sau, tôi thấp thoáng thấy vài bóng người vẫn loay hoay tìm cách nhảy ra ngoài.

Phải cứu họ, không thể để họ chết thế được.

Tôi huých những người đang dờ dẫm đứng cạnh, hét lên: “Các cậu đến kia phá luôn chiếc cửa sắt đi, để họ xông qua. Còn tôi đi lấy nước.”

Mấy người kia như bưng tỉnh, vội nhanh chóng làm theo lời tôi.

Thực ra tôi rất sợ chết, nhưng còn sợ hơn khi phải nhìn thấy cái chết mà không làm gì.

Nhớ ra trong khoảnh khắc sau hội trường này còn có một cái giếng nông, thi thoảng vẫn được cô chú lao công cạy ra để mức nước cho tiện tưới tắm sân cỏ, tôi lao ngay đến bên cạnh. Hai, ba ----- tôi nhanh chóng đẩy tảng đá to bên trên, tức thì mặt nước bên dưới phản chiếu ánh trắng sáng lấp lánh ảo diệu.

Tôi không kịp nhìn ngắm nó, cũng chẳng thèm bận tâm vì sao hôm nay cái giếng có vẻ sâu hun hút đến lạ thường, ngay tức khắc tôi bê chiếc xô đỏ bên cạnh, nhào người xuống mức nước.

Nhưng rõ ràng tôi chỉ mượn chút lực ở chân thôi, dường như có ai đẩy vào lưng một cái nhẹ như không, tôi mất đà lao thẳng xuống giếng nước mà chẳng kịp kêu lên một tiếng.

Nước xộc vào tai, vào khoang mũi khiến tôi không sao chịu được, tay chân khua khoắng tìm cách bơi lên, nhưng càng khua thì lại càng chìm xuống.

Cái giếng bỗng dưng sao lại rộng như vậy?

Trước khi mất đi ý thức, tôi lơ mơ cảm nhận được ánh trắng lấp lánh phía trên ô giếng nhỏ.

Sau đó, tôi hoàn toàn chìm vào cơn mê man.

***

Lúc tôi mơ màng tỉnh lại, đầu đau nhức, toàn thân tê dại đến mức mi mắt không thể mở ra nổi. Bên tai vang lên tiếng của một người phụ nữ xa lạ. Tôi mơ hồ nhíu mày, có chút khó hiểu.

Bà ta đang nói cái gì vậy? Thời đại nào rồi còn dùng Tiếng Việt cổ?

Chắc do tôi đang mơ đây mà, hoặc là ông nội đang ngồi đàm đạo thơ Hàn luật, thơ Nôm cùng các cụ già rồi... Tôi đang định yên tâm tiến vào giấc ngủ, thì giọng người phụ nữ kia nghe lại càng gấp gáp bên tai.

Vốn ở cạnh ông nội từ nhỏ, lại được ông chỉ cho chữ Nôm, chữ Hán và phiên âm Việt cổ, tôi lờ mờ nghe được bà ta đang nói: “Công tử, cậu tỉnh lại chưa? Cậu không sao đấy chứ? Công tử...”

Aish, công tử cái gì? Bà ta đang nói chuyện với ai thế? Hay là đang diễn kịch?

Kịch... ?!

Dòng ký ức như tua lại, tôi sự nhớ ra hôm nay là ngày công chiếu vở diễn. Tôi vận trang phục nam nhi, và rồi cháy, cháy rất lớn... Tôi tới bên giếng, mức nước, sau đó ngã lộn nhào...

Ý thức quay trở lại, tôi kinh hoàng trợn tròn mắt, thành linh ngồi bật dậy.

“Cháy, cháy rồi. Oh My God còn ai sống không đây?” Tôi định lao xuống giường, nhưng cả cơ thể như chẳng còn tí sức lực nào mà lại ngã nhào xuống.

Lúc này tôi mới nhận ra, mình đang ở trong một căn nhà cấp bốn vách đất. Xung quanh chẳng có tí đồ hiện đại nào, đến cả cái bóng đèn tuýp còn không có, bàn ghế vô cùng thô sơ... Vật dụng như từ những thập kỷ xa xưa xa xưa rồi.

What the hell? Đây là đâu? Thế kỷ nào rồi còn có loại nhà như nhà cổ thế này?

“Công tử, cậu tỉnh rồi ư?” Giọng nói của người phụ nữ ban nãy lại vang lên, “Hương Liên, cháu à, cậu ta tỉnh rồi.”

Lúc này tôi mới nhú mày, đưa mắt nhìn người phụ nữ đang ngồi bên mép giường cạnh mình. Gương mặt phúc hậu lạ hoắc, tóc búi cao, bên trên gắn một cây trâm gỗ bình dân. Y phục màu đất gọn gàng cùng tà váy dài chấm chân, đai lưng khéo léo được thắt thành hình bông hoa rủ nhẹ ở phía trước,... Càng nhìn càng giống phục trang thời Hậu Lê.

Tôi nghi hoặc nhìn người phụ nữ. Dường như không cảm nhận được ánh mắt của tôi, bà ta lại vồn vã gọi một thiếu nữ khác, vừa từ ngoài tiến vào trong phòng. Trông cô nàng không đến nỗi nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lại cực kỳ thanh tú. Mái tóc được búi gọn gàng, chỉ để lưa thưa vài sợi tóc mai. Nàng ta vận áo giao lĩnh (1) màu nâu nhàn nhạt kín đáo, tà váy chấm chân nhẹ nhàng uyển chuyển theo từng bước đi. Thoạt nhìn cũng khiến tôi thơ thẩn.

Nàng ta đến cạnh bên tôi, đôi mắt ánh lên đầy tia dịu dàng. Nàng nói: “Công tử, huynh đã đỡ chưa?”

Khóe mắt tôi rần rật, tôi lắp ba lắp bắp: “Không biết hai người ở đoàn kịch nào?”

Thấy cô gái có vẻ khó hiểu nhìn tôi, tôi bất giác ngớ người, thuận miệng hỏi lại bằng Tiếng Việt cổ. Lúc này nàng mới nhú mày: “Kịch? Ý huynh là sao?”

Lúc này người phụ nữ phía sau mới thở dài lên tiếng: “Con xem liệu có phải cậu ấy bị đập đầu vào đâu rồi không?”

Đập đầu? Ý là sao vậy?

“Hai người, tôi chỉ bị sơ sẩy ngã xuống giếng, vì sao giờ lại biến thành màn kịch buồn cười thế này?” Tôi gượng sức ngồi dậy, xua xua tay, “Chỗ

này là chỗ nào? Tôi đang ở trường đại học cơ mà, lý gì lại mang tôi đến đây?”

Cô gái trẻ thấy tôi định trèo xuống giường, vội vã đặt tay lên vai tôi: “Công tử mới tỉnh lại, đừng gắng sức.” Chợt nhận ra điều gì đó, gò má cô ửng hồng, lại thật nhanh chóng tụt tay lại, “Công tử nên nghỉ ngơi, ta nghĩ do huynh bị ngâm mình quá lâu trong nước nên hiện tại không được tỉnh táo.”

“Đúng rồi, tôi ngã xuống giếng mà.” Tôi vội vàng phân bua, tay khua khua khoảng khoảng. Chợt nhận ra bộ đồ trên người mình vẫn là y phục nam nhân lúc diễn kịch, tôi cứng đờ cả người.

Hóa ra điều sai sai ở đây. Họ tưởng tôi là đàn ông thật!

“Tôi nói hai vị nghe, tôi là...”

Đang định phân bua, cô gái đã ngắt lời: “Công tử chắc là người trong kinh? Nơi này là trấn Thanh Tri, cách kinh thành ba ngày đi đường. Mấy ngày trước ta cùng ngoại vào kinh mua chút đồ, trên đường về gần đến nhà bắt gặp huynh nằm ngất ở bên sông Hoàng Liêu. Xung quanh không bóng người, ta và ngoại đành đưa chàng về nhà. Ngoại có biết chút y thuật nên chúng ta không kêu đại phu. Nhưng tính rằng nếu hôm nay huynh còn không tỉnh thì sẽ đi sang thôn bên cạnh đê vời. Thật may, huynh tỉnh lại rồi...” Nói đến đây, cô nàng lại ngập ngừng, đôi tai lại bắt giác ửng đỏ, trông vô cùng diễm lệ. “Nhưng thực xin lỗi, trong nhà chỉ có đàn bà, nam nữ thụ thụ bất thân, nên ta... Ta không dám thay bộ đồ ướt của công tử, chỉ dám phe phẩy quạt cho mau khô...”

Đầu tôi bắt giác ong lên, còn chưa định hình được những gì cô nàng nói. Cái gì mà trấn Thanh Tri, cái gì mà kinh thành?

Hai người này có phải đang diễn hơi sâu không?

Tôi đang định lên tiếng thì người phụ nữ ngồi sau đã cất giọng hiền hòa: “Mạch đập có chút rối loạn, ta đoán công tử cũng mới chỉ mười sáu, mười bảy, hăng còn trong giai đoạn...”

“Ngoại!” Cô gái ngắt giọng, lại quay sang tôi tỏ vẻ xấu hổ, “Ngoại là người thật thà, có gì nói nấy, mong công tử lượng thứ.”

Đến đây, tôi bắt đầu lơ mơ cảm thấy một chuyện không hay.

Tôi đứng phắt người dậy, mặc cơn đau như búa bổ truyền từ đầu xuống. Tôi lão đảo bước ra khỏi gian nhà, ra trước sân và nhìn xung quanh.

Cảnh tượng này là sao? Xung quanh núi non trùng điệp, những ngôi nhà cổ san sát, những sạp quán sầm uất bày biện dọc hai ven đường... Tiếng giao bán, tiếng trả giá, cãi cọ cùng những tạp âm khác đan xen. Ai ai người nấy vận y phục triều đại Hậu Lê, khung cảnh chẳng khác nào những bộ phim lúc chín giờ mà tôi xem trên truyền hình.

Đầu óc ong ong, tôi lão đảo suýt ngã vật ra đất. May sao được bàn tay mềm mại giữ lấy, cô nàng tên Hương Liên kia lo lắng nhìn tôi. “Huynh đừng vận động mạnh, cơ thể còn yếu...”

Nhưng bây giờ những lời của cô gái nói tôi nghe như nước đổ đầu vịt, từ tai này truyền qua tai kia. Không quan tâm ánh mắt sững sờ nhìn mình, tôi túm lấy vai áo nàng, đôi mắt dường như nóng lên, đau rát không tả được. Tôi thều thào: “Năm nay là năm bao nhiêu, anh Hoàng... ý ta là Hoàng Đế giờ là ai?”

Hương Liên hốt hoảng, vội che miệng tôi lại. Ngó trước ngó sau không thấy ai, cô mới thì thào vào tai tôi: “Đương là năm thứ mười, hoàng đế Lê Minh Tông trị vì.”

Lê Minh Tông... Trị vì đã mười năm... Vậy có phải giờ là năm 1470?

Sao có thể chứ? Đầu tôi đau dữ dội, cả cơ thể như muốn khụy xuống đất. Bỗng giác những lời nói của ông Cả Tạng vang lên trong tâm trí: “... Số mệnh đi ngược lại với hiện tại... Quý nhân phù trợ... Mệnh ngược!”

“Mệnh ngược?!” Tôi ngẩng phắt đầu gào lên, “Cái gì mà mệnh ngược? Cái gì mà đi ngược? Cái gì mà quý nhân? Ông trời ơi, thánh thần ơi, làng nước ơi,... Sao không nói luôn là xuyên về quá khứ luôn đi?”

Sau khi ngã xuống giếng, sau khi chắc chắn đây không phải sân khấu diễn kịch, sau khi khẳng định không có cái camera nào đang chiếu vào mình... Tôi đã có thể đưa ra kết luận: Mình đã trở về quá khứ mất rồi.

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Thâu tóm sự việc một cách logic thì mọi chuyện diễn ra như thế này:

Đầu tiên tôi nhận được vai nam học đồng rong vỡ kịch của hội, đang chuẩn bị lên sân khấu thì thông báo cháy, tất cả bắt đầu chạy loạn.

Kế đó Tôi cùng Hạ Vy – người bạn thân nhất của mình chạy ra sân sau của hội trường, cùng lúc phát hiện phía trong cánh cửa gỗ sét vẫn còn vài bóng người.

Tiếp theo tôi kêu mọi người đi phá luôn cánh cửa để cho người phía trong chạy ra, còn mình thì đi tới chiếc giếng múc nước cứu hỏa, ai ngờ lại bị ngã lộn cổ xuống.

Cuối cùng, sau khi tỉnh lại, tôi phát hiện mình đang ở năm 1470 – thời Hoàng đế Lê Minh Tông trị vì.

Nghĩ cả một tý lần, tôi vẫn không thể chấp nhận được, vì sao chỉ bị lỡ chân thọt xuống cái giếng bé tí ti đó, tôi lại bay về quá khứ gần sáu trăm năm trước đây? Cái giếng kia lẽ nào đựng cỗ máy thời gian, và tôi vô tình kích hoạt phải chăng?

Đang miên man suy nghĩ, giọng nói ôn hòa vang lên đằng sau lưng: “Tiểu Trình, giúp ta kê bàn ghế nào. Sao tự dưng ngăn người vậy?”

“A, đại nương, ta tới liền.”

Dòng suy nghĩ bị cuốn phăng, tôi vội vã chạy đến bên cạnh Hy Chiêu đại nương phụ giúp một tay. Lần trước mới tỉnh dậy từ cơn mê man, tôi đương còn sốc vì sự thật này, ngồi từ sáng cho đến tận tối mù mịt, khi ấy mới có thể gọi là tạm thông suốt. Dù sao tôi cũng cần phải giữ cái mạng nhỏ của mình, rồi mới tìm cách trở lại hiện đại được.

Sau đó tôi mới để ý, hóa ra bà cô Hy Chiêu cùng cháu gái Hương Liên thường bán bánh nướng nhân thịt, bánh bao hấp,... để kiếm sống qua ngày. Thế là tôi định thần, bèn xin ở lại phụ giúp, nói dối là mình mồ côi cha mẹ từ nhỏ, trên đường lên kinh tìm việc thì gặp cướp, giờ trong người không còn một xu dính túi nào. Hai bà cháu cảm động, liền nhận lời giữ tôi lại ngay.

Trước tôi vẫn cứ giữ bí mật về thân phận nữ nhi của mình. Trong thời đại hăng còn trọng nam khinh nữ này, giả dạng đàn ông có khi dễ sống hơn.

Mặc dù trong nhà toàn đàn bà, có hơi bất tiện vì tôi đang cải trang nam tử, nhưng mà hai người kia vẫn vui vẻ dựng cho tôi một chiếc sạp tre để nằm ở gian ngoài. Tuy thô sơ đau lưng ê ẩm, còn hay bị muỗi đốt, nhưng vẫn hơn là nằm đất, vừa bẩn vừa lạnh.

Có đôi khi tôi nghĩ, không biết giờ ở hiện đại, bố mẹ có lo lắng hay không? Hay giống như trong phim, ở thời điểm trong tương lai, một ‘tôi’ khác đang nằm hôn mê như người thực vật? Hoặc có thể là tôi đã hoàn toàn biết mất không rõ tung tích sau khi rơi xuống giếng...

“Lục công tử, huynh hay ngăn người quá.” Hương Liên nhẹ nhàng bê khay bánh mới nướng xong, lướt qua người tôi, “Nhưng nhìn những lúc huynh ngăn người, trông thực sự rất ngộ.”

Tôi nhìn Hương Liên, gãi đầu: “Ta không hay suy nghĩ vẩn vơ lắm. Có hôm ta ngồi cả ngày chỉ để nghĩ một việc ta không biết là có tác dụng gì.”

Hương Liên nhẹ mím cười. Sắc hồng ở đôi má cùng hàng mi cong cong dưới ánh nắng lại càng thêm diễm lệ.

“Hai đứa còn chọc ghẹo gì nhau vậy?” Giọng Hy Chiêu đại nường lại vang lên, bà cười cười nhìn chúng tôi, “Phụ ta đi, khách đông quá.”

Mới còn sáng sớm nhưng khách khứa đã bắt đầu nhộn nhịp ngoài sân gọi đồ ăn sáng. Hầu hết là người dân trong trấn, thi thoảng có vài thương nhân ngang qua cũng rẽ vào ngồi ăn. Tôi nhanh nhẹn kê thêm vài chiếc bàn gỗ nhỏ, sau đó qua phụ giúp Hương Liên bưng đồ tới cho khách.

Sớm quen với việc sử dụng ngôn ngữ cổ, tuy hơi gượng miệng nhưng dù sao tôi cũng đã được nội dạy dỗ tử tế. Việc giao tiếp cũng không còn gọi là khó khăn.

“Trương công tử, xin ngài hãy giữ tự trọng.”

Tôi đang còn mải mê gặm chiếc bánh lót dạ, bỗng dừng bên ngoài vọng lại tiếng nói yếu ớt của Hương Liên. Vội vàng ngoái đầu ra nhìn, tôi chán ghét đến độ muốn lật bàn luôn.

Lại là thằng dở hơi này.

Tôi cho luôn mẩu bánh vào miệng, ngang qua nhiều dãy bàn, tới bên cạnh đám người nhốn nháo kia. Bụng bảo cần phải đá cho thằng này mấy cái, nhưng ngoài miệng tôi vẫn nho nhã ôm quyền kính cẩn: “Trương Khanh thiếu gia hôm nay lại rảnh rồi ghé qua ư? Thật ngại quá, không đón tiếp chu đáo rồi.”

Tên mập này vừa lùn vừa xấu, còn cao không bằng nổi Hương Liên. Dẫu sao tôi cũng là người hiện đại, chiều cao so với người thời cổ vẫn ăn đứt. Thành ra có hơn mét bảy một chút mà đứng cạnh tên Trương Khanh này đã như cái sào với quỷ lùn rồi.

Lông mày hăn nhếch lên, tay áo rộng lờ lợt sắc màu phất một cái, ra vẻ khinh thường: “Lại là người. Người còn định ăn bám ở đây bao lâu hả?”

Ta mà ăn bám á? Người thì có. Chẳng qua là thằng nhãi ranh bám váy cha mình là lão Trương chi huyện tham quan kia. Tài giỏi cái nổi gì mà suốt ngày đến chọc ghẹo con gái nhà lành?

Đầy một bụng ấm ức, tôi đứng thẳng người, miệng nhếch lên: “Có câu nam nữ thụ thụ bất thân. Trương công tử nếu đã kinh qua sách vở, ắt hẳn hiểu được lễ nghĩa này.” Vừa nói, tôi vừa đứng sát cạnh Hương Liên, dần dần đem cô ra sau lưng mình. Hương Liên cũng vì thế mà trốn lọt hẳn sau dáng người cao cao của tôi. Tôi tiếp tục chấp tay sau lưng, giọng điệu như nho sinh: “Công tử đường đường là người đứng trên bao kẻ trong trấn, hà cớ phải nhọc công với một nữ nhi dân thường? Người khác nhìn vào lại nói không hay.”

Tôi thì chẳng được cái tài gì, chỉ có mỗi cái miệng là còn dùng được thôi. Thế nên sau khi tôi nói xong, người dân xung quanh vốn đã chán ghét cha con họ Trương, lại ồ lên tán đồng. Có vài kẻ còn ôm bụng cười.

Trương Khanh giận tím tái mặt mày, cứ chỉ vào tôi lắp bắp: “Người... người... được lắm. Lũ bay đâu, xông lên.”

Lũ hầu cận phía sau nhìn như mấy thằng nghiện ất ơ, đứng với tôi cũng chỉ đến cổ. Nghe lệnh của chủ nhân, lại nhìn tôi ngập ngừng do dự. Trương Khanh thấy vậy bèn nổi giận quát tháo mấy tiếng nữa, nước bọt văng tùm lum, lúc này lũ gia nhân mới dè dặt xông lên.

Mấy ngày nay lần nào cũng tình trạng như thế này, tôi đã quen rồi. Lúc đầu còn chột dạ, hơi sờ sợ nhìn lũ đàn này. Nhưng tới hôm nay, cảm giác trong tôi chỉ còn lại hai từ để miêu tả: Khinh thường!

“Khoan đã.” Tôi phất ống tay áo, dơ năm ngón tay chặn đứng lũ gia nhân khiến chúng khựng lại. Tôi ‘hừ’ một tiếng rồi lạnh nhạt nói: “Con trai

chi huyện trấn Thanh Tri đánh người dân ngay giữa thanh thiên bạch nhật, còn bao nhiêu nhân chứng ở đây. Chuyện này mà tới tai Hoàng Thượng, cha người biết ăn nói thế nào? Chi bằng cởi mũ áo từ quan luôn may ra tội tình còn được giảm nhẹ.”

Hương Liên lúc này đứng sau tôi đã sợ hãi vã mồ hôi. Bàn tay siết chặt lưng áo tôi cơ hồ muốn ướm đẫm.

“Tiểu Trình, huynh... huynh đừng đôi co với hãn nữa...” Nàng thấp giọng thì thầm, thân hình mảnh mai khẽ run lên, “Hãn muốn ta gả cho hãn, nhưng ta không đồng ý, nên cứ ngày ngày qua làm khó dễ.”

Tôi nhú mào, định kiếm lời an ủi thì tên Trương Khanh kia đã thở phì phì, gương mặt béo núc ních cùng hàng râu dê rung lên. Hãn chỉ vào hai người chúng tôi mà quát: “Các người, các người đợi đấy. Ta sẽ không bỏ qua đâu.”

Nói rồi, hãn thất thế nâng cái mông cùng thân hình nặng trĩu ra khỏi sân, còn không quên ngoái lại lườm tôi như chó dại. Tôi cũng chẳng thiết tha, hình mũi với hãn.

“Tiểu Trình, trước giờ hãn luôn như vậy.” Hy Chiêu đại nương thở dài, “Cháu đừng bận tâm làm gì. Hãn ở cái trấn này như ông trời con, không ai dám đối đầu với hãn đâu. Kẻ nào không nhịn được hãn là lập tức bị giải lên quan huyện để chịu phạt.”

Sau lời nói của Hy Chiêu, người dân ai cũng bất giác thở dài. Người không muốn liên quan thì cắm cúi ăn tiếp, người nào ấm ức trong lòng thì ngồi thẩn người. Tôi lắc đầu, quay lại nhìn Hương Liên tỏ ý không sao cả. Nàng chiếu lên người tôi bằng đôi mắt đầy bất an. Song tôi đã đứng đĩnh thu dọn chén bát trên bàn, nói nhẹ: “Người hiện đại như ta sao phải sợ thẳng nhãi đó.”

Đúng thật, so về tuổi tác, tôi ăn đứt hẳn rồi. Hẳn mới mười sáu, mười bảy dựa vào cha mà gương oai tác quái, tôi gần hai chục tuổi đầu vẫn còn bị ông nội thỉnh thoảng cốc đầu.

Nhưng ít ra tôi vẫn khôn hơn!

Hương Liên không hiểu lời tôi nói, chỉ lẳng lặng cùng tôi thu dọn. Khi sát lại gần tôi, gương mặt nàng phiếm hồng, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy: “Tiểu Trình, cảm ơn huynh.”

Tôi thơ thẩn nhìn theo bóng nàng hồi lâu.

Đúng là tên Trương Khanh đó, hẳn không bỏ qua thật!

Giữa đêm, tôi đang thiu thiu ngủ trên sạp tre, bỗng dưng một mùi khét lẹt quen thuộc sộc vào cánh mũi. Tôi bật dậy như lò xò, miệng không ngừng ho khan.

Cháy, trời ơi cháy rồi!

Tôi nhìn ra sân ngoài, ngọn lửa đã bén vào những chiếc bàn ghế gỗ, rồi bắt đầu lan lên vách đất. Tôi vội vàng chạy vào gian trong, bất chấp mình đang mang thân phận nam nhi mà lay hai người kia dậy: “Đại nương, Hương Liên, mau ra khỏi nhà. Cháy rồi!”

Hương Liên hăng còn mơ màng ngẩn người, nhưng Hy Chiêu đã phản ứng nhanh hơn. Bà kéo tay Hương Liên cùng tôi chạy thẳng ra ngoài. Ngang qua ngọn lửa phừng phừng, hơi nóng phả vào khiến tôi đau rát, mắt khô không khóc, mũi thì không thể thở được. Nhưng đã có kinh nghiệm từ vụ hỏa hoạn xảy ra ở hội trường, tôi bèn ôm Hương Liên vào lòng, cùng Hy Chiêu đại nương chạy băng qua đám cháy.

Ba người chúng tôi hít lấy hít để không khí. Đến khi mạch máu đã tạm thời lưu thông bình thường, cả ba ngẩn ngơ nhìn ngôi nhà đang cháy phừng

phừng. Lúc này người dân xung quanh mới phát giác và hô hào nhau tới coi náo nhiệt.

“Cháy, cháy rồi, nhà bà lão Hy Chiêu cháy.”

“Mau dập lửa nhanh nhanh...”

“Chắc chắn là do tên Trương Khanh rồi.”

...

Mặc dù người dân xung quanh đã cố gắng giúp đỡ để dập ngọn lửa, nhưng phải vài canh giờ sau, khi trời đã tờ mờ sáng, ngọn lửa mới được hoàn toàn dập tắt. Tôi nhìn căn nhà vách đất đã cháy rụi thành than đen, sống lưng không khỏi lạnh toát. Nếu đúng là tên khốn kia phóng hỏa, vậy giả sử tôi không phát giác và chạy ra ngoài kịp thời, thì có thể đêm qua ba mạng người đã cháy rụi trong đồng tro tàn kia.

Quả thật mất hết nhân tính!

Bàn tay tôi siết chặt, đôi môi run rẩy vì căm giận. Lại nhìn tới Hương Liên đang gục khóc nức nở bên cạnh Hy Chiêu ngẩn ngơ, tôi không khỏi chạnh lòng.

Hình như xảy ra việc này, lỗi hoàn toàn là do tôi.

“Đi, chúng ta đi báo quan!” Tôi gằn giọng, “Không thể để như thế này được.”

Một bà thím cạnh nhà đã kịp lắc đầu phân bua: “Công tử này chưa biết rồi, báo án với Trương chi huyện thà không nói còn hơn. Nếu như đúng là con trai lão ta làm thì lão sẽ tìm cấp lấp liếm đi, rồi quy tội lại cho mấy người đó.”

Cơ bực của tôi xông lên tận óc, tôi nghiêng rặng chỉ vào đồng tro tàn: “Vậ cứ để hấn tác oai tác quái như vậy sao? Nếu không sớm tìm cách giải quyết, mấy hôm nữa bọn hấn thiêu rụi cả trấn Thanh Tri.”

Nghe tôi nói vậy, người dân xung quanh đều trầm mặc.

Một lát sau mới có người thanh niên lên tiếng: “Chi bằng vào Kinh thành báo án. Nghe nói Vương gia Lê Cát Lợi không chỉ là tướng quân trăm trận trăm thắng, mà còn là một chính nhân quân tử, giúp Hoàng Đế cùng nhiều quan viên phá ngàn vụ án.”

“Đúng đó, đúng đó. Cả ba người lên kinh báo án đi.”

Người dân bắt đầu hừng hực khí thế trong khi đưa mù mờ lịch sử như tôi cố gắng lục lại trong trí nhớ từ máy tiết học hồi phổ thông ngủ gà ngủ gật, xem vị tướng này là ai. Đến lúc như sự giác ngộ, tôi bắt đầu phấn chấn hẳn lên: “Đường lên kinh tuy có ba ngày đường, nhưng tiền bạc gia tài đều bị thiêu rụi hết, không còn vật gì trong người cầm cố được...”

Nói thế để đánh động lòng thương từ nhân dân thôi, chứ trong người tôi vẫn còn một dây chuyền bạc luôn đeo ở cổ, giá trị cũng chẳng nhỏ đâu.

“Ở đây ta góp chút tiền...”

“Ta cũng có mấy đồng đây.”

“Đại nương, ta có một ít xu lẻ, người đi đường cần thận.”

...

Trong khi đại nương Hy Chiêu cùng Hương Liên ra sức cảm ơn và không ngừng cảm kích thì tôi đang bận thu tiền gom góp của mọi người. Nói thật thì lúc đó tôi chẳng hiểu giá trị tiền tệ của Đại Việt, nên cứ thấy ai đưa đồng nào là nhận lấy ngay.

Sau kiểm lại, đại nương khẽ nói: “Được gần hai quan tiền.”

Hương Liên tròn mắt ngạc nhiên: “Nhiều vậy ư ngoại?”

“Đúng vậy, chúng ta không lo chết đói dọc đường đi báo án.”

“Thật cảm ơn các vị.” Hương Liên cảm kích gập người.

Người dân xung quanh ai nấy đều xua tay nói không sao, còn tôi vẫn còn nhăm nhăm tính toán. Thời vua Lê Minh Tông, một quan tiền bằng bao nhiêu đồng nhỉ? Tôi thì thào vào tai Hương Liên: “Cô nương, một quan bằng bao nhiêu đồng?”

Hương Liên kinh ngạc nhìn tôi, gương mặt lấm lem do bụi than lại xuất hiện ý cười: “Tiểu Trình chọc ta sao? Một quan là mười mạch, một mạch là sáu mươi đồng.”

Lúc này tôi mới vỡ lẽ. Hóa ra một quan tiền tương đương sáu trăm đồng.

Vậy hai quan, tức là một nghìn hai trăm đồng sao? Gì?! Nhiều vậy?

“Sau này chúng tôi nhất định sẽ trả lại.” Hy Chiêu đại nương lại cúi người hành lễ, “Cảm ơn tấm lòng của các hương dân.”

Lúc này tôi không bận tâm nhiều về lộ phí dọc đường nữa, bèn đi lại xung quanh căn nhà đã cháy đen thui. Bới tìm trong đống tro, tôi phát hiện còn một cây đuốc còn chưa bị cháy hết, lại ngửi xung quanh có mùi dầu hỏa. Rõ ràng đã có người tẩm dầu quanh ngôi nhà và ném đuốc từ xa để phóng hỏa.

Tôi điên cả người, liền xin người dân một tay nải và tấm vải gói vật chứng lại. Để thiêu rụi được ngôi nhà thành than như vậy, ắt hẳn cần một lượng dầu không nhỏ. Bây giờ chỉ cần điều tra các tiệm dầu ở trong trấn

hoặc vùng lân cận xem trong khoảng thời gian gần đây, dầu hỏa được người nào mua số lượng nhiều là có thể biết được hung thủ.

Nhưng căn bản việc này đối với ba người chúng tôi lại rất khó. Nếu trực tiếp đi tìm hiểu sẽ đánh rã động rừng, Trương chi huyện sẽ tìm cách lấp liếm hết toàn bộ. Giờ đúng là chỉ còn cách lên kinh báo án, để Vương gia Lê Cát Lợi cho người xuống điều tra bất ngờ, lúc đấy mới có hi vọng bắt được kẻ gian.

Khi trời sáng hẳn, chúng tôi từ dã thôn dân trong trấn, bắt đầu lên đường. Nói thật đây là lần đầu tiên sau mấy ngày ở lại trấn, tôi có dịp đi ngao du đất nước mình trong bối cảnh lịch sử xa xưa. Lòng có chút hiếu kỳ, tôi đâm ra ngó ngang nhìn dọc. Chợt nhớ ra một điều, tôi bèn vội vã hỏi hai người kia: “Lần trước đại nương phát hiện ra ta ở con sông nào vậy?”

Hy Chiêu cùng Liên Hương vừa tản bộ, vừa tò mò nhìn tôi: “Là bên bờ sông Hoàng Liêu ngay trước mặt.”

Tôi gật đầu, tự mình chạy lại bên bờ sông, phóng tầm mắt ra xa. Khi thật! Tôi xuyên không từ trong giếng nhỏ ra cái con sông to đùng, như vậy biết đâu là đường về nhà đây?

Thấy tôi mặt mày ủ rũ, Hương Liên mỉm cười: “Huynh đừng lo, lần này chúng ta đến trấn bên cạnh sẽ thuê xe ngựa vào kinh. Không thể gặp cướp đâu.”

Chúng tôi đi bộ đường vài canh giờ, lên đồi, rồi ngang suối, mãi mới thấy thấp thoáng thị trấn phía trước. Tôi hí hửng nói: “Ta xuống phía dưới xem thế nào. Hai người cứ tạm nghỉ chân đi.”

Có lẽ cũng đã thấm mệt, hai người phụ nữ liền lập tức đồng ý.

Tôi cầm tay nai dựng tiền, không nhanh không chậm xuống đồi. Con đường tuy dốc nhưng tương đối dễ đi, thế nên tôi thơ thẩn nhìn ngắm quang

cảnh, trong lòng thầm tính toán sẽ tới trấn đặt phòng trọ trước rồi quay lại đón hai người kia.

Nhưng trong lúc này, ngay cái thời khắc quan trọng nhất thì tôi lại vấp phải cục đá nhọn trên đường, cả cơ thể cứ thế mà lăn lông lốc theo con đường xuống đồi.

“Ai ui.” Tôi kêu oai oái, mông cứ đập hết chỗ này chỗ kia mà không sao giảm tốc độ được, chỉ biết ôm đầu mình, tay nài dựng tiền vung đi đâu cũng chẳng còn buồn để ý nữa.

Đến khi cả cơ thể xây xước của tôi đã hoàn toàn ngừng lại, tôi đau đớn rên lên vài tiếng, thầm oán hận trong lòng: “Tiên sư nhà nó, đen như cây thui.” Đang định lồm cồm bò dậy và vạy mình vài cái, tôi phát hiện ra có điều gì đó không đúng lắm.

Mặt đất nơi tôi an tọa hình như mềm hơn bình thường thì phải.

Tôi nghi hoặc nhìn xuống mông mình, cảm giác đầu tiên là lạnh cả sống lưng. Vì sao ư? ‘Mặt đất’ êm ái này hóa ra lại là một người khác, bị tôi đè lên đến nỗi bất tỉnh nhân sự. Cả người nọ mặc đồ đen sì, mặt cũng đeo mạng đen, tay còn cầm gươm đao gì đấy...

Gì?! Đao á?

Tôi hốt hoảng đứng phắt dậy, nhìn chăm chăm vào người vừa bị mình đè cho bất tỉnh. Thế nào trông cũng giống thích khách trong phim truyền hình vậy chứ?

“Tên tiểu tử kia, ngươi là ai? Dám đả trọng thương thủ lĩnh của bọn ta?”

Một giọng nam nhân gầm lên khiến tôi giật nảy người. Đưa mắt nhìn về phía trước, người tôi như toát mồ hôi lạnh. Hóa ra không chỉ một tên,

mà là mười mấy tên thích khách đang cầm đao, sát khí gườm gườm nhìn thẳng tới chỗ tôi.

Hắn nói cái gì? Tôi vừa đè bẹp thủ lĩnh của hắn ư?

Oh My God!!! Thế này thì chết bà nó rồi. Tự dưng đang yên đang lành lại dây vào lũ áo đen như sát thủ thế này? Nhỏ, nhỏ hơn cây.

Thấy tôi đứng ngẩn người, tên áo đen kia lại quát rống lên: “Mau thả thủ lĩnh bọn ta ra, bằng không bọn ta sẽ giết chết người.”

Thả? Vốn dĩ tôi đâu có bắt người đâu mà thả?

Ý, khoan --- Một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi. Tôi ngồi xuống, cố sức cầm thanh đao nặng trình trịch trong tay tên thủ lĩnh đang bất tỉnh, rồi khua khua về phía hắn, đồng dục hô lên: “Người của các người ở trong tay ta, nếu tiến lên một bước, ta không ngại cho hắn thành thái giám đâu.”

Lũ áo đen lặng người một chút, sau đó một tên gằn giọng: “Dựa vào người? Tên vương gia đó cử mình người đến để cứu con gái gã thôi hả?”

Chuyện ngày càng phức tạp rồi đây! Vương gia nào? Con gái nào?

Tôi nghi hoặc nhìn về phía sau mình, lại thêm một lần nữa bất ngờ. Chẳng biết từ lúc nào, phía sau tôi là một chiếc xe ngựa vô cùng trang nhã, bên cạnh còn có một đám tùy tùng, nam nhân, nữ nhân đến cả chục người. Nhưng trong kẻ nào kẻ nấy cũng tái xanh tái mét mặt, hình như cũng đang bị dọa cho chết khiếp.

Tôi còn đang sắp xếp suy nghĩ logic một chút, thì tên kia lại quát lên: “Tất cả, xông lên.”

“Hăng khoan!” Tôi khua khua cây đao nặng trình trịch, “Tiến lên đi, ta thiến hắn.”

Bọn người kia ngừng lại vài giây, nhìn tôi bằng con mắt vẫn tia đỏ. Tôi nuốt nước bọt đến ực một cái, lòng không khỏi run như cầy nhưng bên ngoài vẫn mạnh miệng, hét lên với đám tùy tùng đằng sau: “Còn không mau trói hẳn lại?”

Đám người phía sau lưng bị khí thế của tôi dọa cho kinh hồn, vội vàng chạy đến bên cạnh tôi, lôi cổ gã thủ lĩnh lại, lóng ngóng trói.

Tôi kề thanh đao cạnh cổ tên thủ lĩnh, giọng vẫn oang oang: “Các người sống trên giang hồ có trước có sau, nếu hiểu được đạo lý thì sẽ không bao giờ để thủ lĩnh mình phải chết, đã chết thì cũng coi như tan đàn sẻ nghé đi. Mà ý ta quyết rồi, nếu hôm nay cái mạng nhỏ của ta không giữ được, ta sẽ đem hẳn theo để thiên chơi.”

“Công tử, người hà tất phải nói lý với chúng?”

Một giọng nói dịu dàng của nữ tử vang lên sau lưng khiến cho tôi bất giác ngẩn người. Không biết từ lúc nào, người ngồi trong cỗ xe ngựa đã vén rèm bước xuống. Dáng người nàng mảnh khảnh, bước đi uyển chuyển trong tà váy trắng tinh khiết. Gương mặt tựa như thần tiên, môi mỏng đỏ mọng cùng chiếc mũi cao thanh thoát, lông mi dày khẽ chớp chớp vài lần dưới ánh nắng trưa. Nàng nhẹ nhàng tiến đến bên tôi, mỗi bước đi, mỗi cử động nhỏ đều mang theo hương thơm thoang thoang của mùi hoa mà tôi chưa từng biết.

Tôi cứ thế ngẩn ngơ nhìn nàng. Trái tim bỗng dưng đáng thịch một cái.

“Ta vốn không tin chúng dám giết ta.” Nàng nhìn tôi mỉm cười. Đôi mắt tròn và con ngươi đen láy, sâu thẳm khiến cho mạch máu tôi dường như bị hút chặt vào đấy.

Nàng đẹp đến mê hồn người.

“Chúng bay, xông lên, giết hết!” Bọn sát thủ đã không còn nhẫn nhịn được, chúng dơ thanh đao lấp lánh xông thẳng về phía chúng tôi.

Như một phản xạ tự nhiên, tôi cầm đao đứng chắn ngay trước mặt nàng. Do tôi ngu hay tôi dại gái thì không biết. Tôi chỉ biết rằng, bản thân mình không muốn để nàng bị đau.

Có vẻ hơi bất ngờ vì hành động của tôi, cơ thể nàng thoáng khựng lại. Nhưng rồi tôi lại cảm thấy nàng áp sát mình hơn, hơi ấm từ cơ thể nàng phủ quanh khiến cho tôi hơi ngây người. Nhưng chỉ vài giây sau tôi đã lấy lại được bình tĩnh, chuẩn bị tinh thần vung đao bừa để đáp trả.

Vừa đúng lúc này, hàng loạt mũi tên từ đâu phóng đến, nhắm chính xác vào từng tên thích khách một. Tôi hăng còn lơ ngơ thì bọn người áo đen đã gục ngã xuống vũng máu loang lổ.

Tôi thất sắc, lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng kinh hồn này.

Mười mấy tên thích khách mới vài giây trước còn khí thế hùng hực liều chết xông lên, vậy mà bây giờ đã chết thẳng đê dưới những mũi tên xuyên qua ngực trái.

“Công tử, đa tạ người đã giúp đỡ.” Lúc này giọng nói nhẹ nhàng phía sau mới kéo hồn tôi nhập lại thân xác. Tôi lơ ngơ nhìn nàng, còn chưa hiểu nổi chuyện gì vừa xảy ra, nàng đã lên tiếng, “Cảm ơn đã giúp ta bắt tên thích khách này. Việc còn lại người không phải lo lắng.”

Rồi từ xa, mười mấy người ăn mặc như thị vệ, mày rậm mắt như sao tiến về phía nàng. Hình như họ đang định cúi người hành lễ, đã bị nàng ngăn lại. Nàng khẽ nói: “Không cần thiết.”

Lập tức đám người kia hiểu ý, vội đứng nghiêm túc phía sau.

“May nhờ công tử kéo dài thời gian, mấy người này mới kịp thời xuất hiện để bảo vệ ta.” Nàng mỉm cười, đầu hơi cúi xuống hành lễ, “Đa tạ công tử.”

Lúc này, tôi mới lấy lại tinh táo. Nhìn lại phục trang của nàng và đoàn tùy tùng kia, thậm chí mấy tay thị vệ vừa xuất hiện,... từ phong thái đến dáng vẻ đều giống người ở trong cung đi.

Thế nên, tôi vội ôm quyền, cúi thấp: “Cô nương không cần khách sáo. Ta cũng chẳng qua là ngang qua, không may trượt chân nên làm tên thích khách này ngất xỉu thôi.”

Tôi thật thà đến mức dám thị vệ đằng sau trở mặt ngạc nhiên, rồi khó hiểu nhìn nhau. Hình như cái mông tôi còn giỏi hơn tỉ lần công phu của họ, một cước đã đè bẹp tên thủ lĩnh làm hắn ngất xỉu.

“Chẳng hay công tử đây định tới đây?” Nàng nhoẻn miệng cười rồi nhìn y phục rách tởm của tôi, “Công tử ngã từ trên đồi ư?”

“A, thôi chết, ta còn hai người thân đang đợi.” Lúc này tôi mới sực nhớ ra chiếc tay nải đã rơi mất khi mình lăn lông lốc như trái bóng, liền thở dài một hơi, “Ôi, ta lại đánh rơi hết đồ rồi.”

Ánh nắng hắt lên người nàng những vệt sáng lấp lánh như tiên nữ giáng trần. Nàng gật nhẹ đầu với cô a hoàn bên cạnh, lập tức cô ta đến bên cạnh tôi hành lễ rồi nói: “Công tử nếu không chê, ở đây ta có chút bạc lẻ, coi như đa tạ người đã giúp đỡ.”

Nói rồi vội định móc cả một túi tiền nặng trĩu đưa tôi. Nhưng tôi vốn không biết tiêu tiền này ra sao, bèn gãi đầu từ chối: “Ta không dám nhận đâu. A, nhưng cô nương có thể cho ta vay hai quan tiền không? Đây là số tiền mà ta làm mất của hai người thân đang đợi ta trên kia.”

Nàng ngạc nhiên nhìn ta, như thể rằng nàng không tin những lời ta nói. Đến đám tùy tùng và mấy tên vệ sĩ, kẻ há hốc mồm, kẻ nhíu chặt mày... Coi bộ số tiền này nhiều quá chăng? Tôi bắt đầu ngượng nghịu, gãi đầu.

“Lần đầu tiên ta gặp một người như công tử.” Nàng tủm tỉm cười, rồi ra hiệu cho a hoàn mang tới đưa tôi hai quan tiền, “Những kẻ khác sẽ nhân cơ hội mà đòi tiền, còn người không lấy mà còn vay ta chỉ hai quan.”

Tôi ôm quyền đa tạ rồi vui vẻ bỏ hai quan vào ngực áo. Thấy cũng không còn sớm, tôi bèn nói lời từ biệt: “Cô nương, xin hỏi quý tính đại danh? Ta nhất định sẽ trả lại cô nương tiền.”

Nàng đang xoay người toan rời đi, bèn dừng bước. Trong ánh nắng lấp lánh, nụ cười của nàng càng thêm diễm lệ. Nàng dịu dàng cụp mi mắt, hai gò má hơi ửng hồng: “Có duyên ắt gặp lại. Ta tên Lê Hình, sẽ đợi công tử.”

Nói rồi, nàng ê lệ cúi người hành lễ, rồi xoay lưng bước đến bên xe ngựa. Tôi còn đứng thất thần cho đến khi bóng đoàn tùy tùng đã khuất, miệng mới lẩm bẫm cái tên mà tôi sẽ ghi nhớ cả đời.

“Lê Hình...”

NƯƠNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 3

“Thời trị vì của hoàng đế thứ năm – Lê Minh Tông – người nổi tiếng thông minh, tài giỏi, văn thao võ lược nhất trong số các vị vua nói chung và các vua thời Lê sơ nói riêng. Sau khi lên ngôi ông đã tiến hành cải cách chính trị, mở mang học hành, chinh đốn võ bị, đề cao văn hoá... đưa quốc gia phát triển rực rỡ về mọi mặt từ kinh tế, văn hoá, xã hội, đến giáo dục, quân sự và trở thành một cường quốc, làm nên nền quân chủ chuyên chế Việt Nam đạt đến đỉnh cao vàng son. Nước Đại Việt trước thời Lê Minh Tông chưa bao giờ cường thịnh và mạnh mẽ, có sức ảnh hưởng toàn khu vực Đông Nam Á. Điều này khiến vua Lê Minh Tông trở thành một trong những vị hoàng đế vĩ đại nhất của lịch sử phong kiến Việt Nam và là hiện thân của một thời đại hoàng kim của quốc gia Đại Việt.”

Ngồi trên lầu hai của một quán trọ nhỏ, tôi phóng tầm mắt xuống con đường nhộn nhịp phía dưới của thành Đông Kinh, trong lòng không khỏi cảm thán. Phim ảnh quả thực vẫn khác xa so với thực tế. Nếu trong phim chỉ là quay một con phố nhộn nhịp tấp nập người, đèn cũng chỉ thấp sáng vùng máy quay chiếu đến, thì cả mấy con phố đang thu vào mắt tôi lại khác hoàn toàn.

Không giống như những chiếc đèn lồng tôi từng thấy ở các nước như Trung Quốc, Nhật Bản, kinh thành Đông Kinh trải từ phố này qua phố khác những dây đèn lồng hình củ tỏi làm bằng khung tre và bọc ngoài một lớp lụa vô cùng lung linh, huyền ảo. Thật ra tôi đã từng thấy những chiếc đèn lồng kiểu này ở phố cổ Hội An, nhưng không còn giữ được những nét thô sơ, mộc mạc nhưng đầy nhã nhặn như thế này.

Các cửa tiệm buôn bán vào ban đêm hầu như là khách điếm bán rượu, những kỹ viện công khai đón khách ngập mùi phấn son... Dù ở đối diện mà tôi vẫn nhìn thấy bên trong kỹ viện không khí náo nhiệt vô cùng. Mấy vị cô nương bôi son dặm phấn trắng bệch, đôi mắt đong đưa yêu kiều ra sức quyến rũ những vị nam nhân đang thưởng rượu nghe đàn hát. Tiếng hát văng vẳng qua phía quán trọ nơi tôi ngồi, dù tôi không hiểu cho lắm về âm nhạc dân gian, nhưng cũng láng máng hiểu đây là một bài chèo cổ.

Giọng hát người con gái trong trẻo, êm ái vô cùng, bỗng dưng khiến lòng tôi rưng rưng xúc động. Tôi không ngờ sẽ có một ngày mình được ngồi tại thời điểm năm 1470 và nghe nhạc chèo – loại âm nhạc mà tôi trước giờ cảm thấy vô cùng nhạt nhẽo. Nếu giờ nội mà ở đây, nội chắc chắn sẽ vượt chòm râu trắng và nói: “Tuyệt, quá tuyệt!”

Nghĩ đến gia đình, tôi bất giác thở dài.

Đã tròn hai tuần tôi xuyên về quá khứ, không biết thời điểm hiện tại, cả nhà tôi ra sao. Tôi nhấp một ngụm rượu, mùi thơm của hoa sen cùng vị cay cay của rượu tỏa ngào ngạt trong khoang miệng. Tiểu nhị trong quán sau mấy câu rủ rê đã dụ tôi mua một vò với giá hơn hai mươi đồng. Hẳn nói đây là rượu sen do xã Bình Vọng, huyện Thượng Phúc nấu, mất nửa tháng đi đường mới mang tới kinh thành được, nên giá cả so với các loại rượu khác cũng đắt hơn gấp đôi.

Tôi uống được rượu, nhưng hiểu biết về các loại rượu thì tôi mù tịt, bèn ậm ờ cho qua rồi bê một vò lên lầu ngồi uống.

“Phải chăng có nội ở đây, cùng uống rượu thưởng trăng thì vui biết mấy.”

Tôi lại thở dài, thiết nghĩ càng ngày mình càng bị mấy trò lạc hậu của nội mê hoặc mất rồi. Chi ít là trong thời gian đang sống ở thời kỳ cổ đại, tôi cũng cảm nhận được phần nào ý nghĩa về những thú vui dân gian.

Nói đi thì cũng phải nói lại. Tuy Đại Việt lúc này vô cùng phồn thịnh, dầu không có máy nghe nhạc thì còn có hát chèo, dầu không có tivi thì người ta diễn kịch cho xem,... Nhưng cái tôi vô cùng muốn lên án, vô cùng thiếu vệ sinh và mất mỹ quan đô thị, ấy chính là nhà xí.

Mỗi lần không chịu đựng nổi, tôi mới dám bèn mảng đến gần khu vực đó. Dầu biết rằng nhà trọ thời cổ thì không thể bì được với khách sạn, nhưng có một sự thật là, tôi là người dân thế kỷ 21, được sống trong môi trường giáo dục và vệ sinh hoàn toàn hiện đại, cho nên tôi thực sự chưa quen được với... nhà xí ở đây.

Phải để tôi lên án gay gắt, còn rút hai mạch tiền ra, chủ quán trọ mới vui vẻ cho người đi dọn dẹp tẩy uế. Thôi, thôi không nhắc nữa. Nghĩ đến đã thấy sợ rồi.

Đêm nay trăng sáng, rọi xuống mặt hồ cạnh nhà trọ những tia sáng lấp lánh huyền ảo. Cùng là một ánh trăng, nhưng ánh trăng hai tuần trước đưa tôi về quá khứ, còn ánh trăng này lại làm tôi bất giác nghĩ đến nàng.

Lê Hình...

Tôi nhấp một ngụm rượu, cổ tình giấu đi nhịp tim rộn ràng khi nghĩ đến dáng vẻ thanh cao mà thoát tục của nàng. Như một tiên nữ, nàng nhẹ bước vào cuộc đời tôi, nhẹ bước đến bên tôi trong màu trắng thuần khiết là thế.

Một cuộc gặp ngăn ngui lại khiến cho tôi trở nên si mê.

Gượng đã?! Tôi cũng là con gái, vì có gì sao tôi lại ngồi tơ tưởng đến người cùng giới vậy chứ?

Bất giác nổi gai ốc, tôi cố tình bắt chuyện với tên tiểu nhị đang ngủ gục trên bàn để xua đi cảm giác hoang đường kia: “Này huynh đệ, cho ta hỏi chuyện một lát.”

Tên tiểu nhị kia giật mình, hàng lông mày nhăn tít lại tỏ vẻ khó chịu khi bị phá rối. Nhưng khi biết người gọi là tôi, hẳn vội niềm nở chạy đến: “Vị quan khách này có việc gì cần hỏi?”

“Ta là người từ xa đến, người cũng biết rồi đấy, đi cùng hai nữ nhân kia, haizz, cũng khá là phức tạp đi.” Tôi vuốt vuốt lại tà áo mới được chủ quán mua giúp, cảm thấy màu xanh lam này có chút hơi nổi bật quá, nên lại nhíu mày, “Chẳng hay người có thể giúp ta lựa một bộ y phục bình thường một chút không?”

Tiểu nhị kinh ngạc nhìn tôi, hẳn cất giọng khó xử: “Bộ áo công tử đang mặc được may bằng lụa phùng Nghi Tàm, vô cùng nổi tiếng và trang nhã. Chẳng hay có chỗ nào không vừa ý?”

Đương nhiên là vừa ý tôi rồi, nhưng ăn mặc đẹp đẽ như thế này sao lấy được thương tình từ Vương gia Lê Cát Lợi tướng quân đây?

Trong sử sách, tướng quân tuy là người có thể dẹp ngàn giặc ngoại xâm, dẫn chỉ vài trăm lính tinh nhuệ triệt phá thành công hang ổ của địch,... nhưng ông cũng là người cảm thông sâu sắc với nhân dân, nhất là những hộ nghèo khó. Nên nếu càng tỏ ra đáng thương, khổ sở trước mặt ông, có lẽ tỷ lệ được giúp đỡ sẽ càng cao.

Thầm tính số tiền vay mượn còn thừa sức ăn ở, tôi đưa cho hắn mấy xu lẻ, bảo hắn: “Phiền huynh mai hãy lựa bộ khác giúp ta, nên nhớ càng không bắt mắt càng tốt.”

Tiểu nhị vâng vâng dạ dạ, cúi người toan đi, nhưng tôi đã sực nhớ ra một chuyện chưa hỏi, bèn gọi với hắn lại, cất giọng nghiêm túc: “Ta nghe tướng quân Lê Cát Lợi thương dân như con, có việc gì khiến người dân ủy khuất cũng sẽ ra tay cứu giúp. Nhưng chẳng hay, nếu muốn gặp ngài thì phải làm thế nào?”

Tôi vỗ vỗ ghế, ý bảo hấn ngồi xuống, rồi rót một chén rượu đầy đến trước mặt hấn. Tuy có lưỡng lự nhưng rốt cuộc hấn cũng ngồi xuống, tu một hơi rồi vui vẻ đáp: “Chẳng giấu gì quan khách, đúng là tướng quân tuy hành hiệp trượng nghĩa, nhưng gặp ngài ấy lại khó vô cùng.”

“Vì sao vậy?”

“Tướng quân thân mang trọng trách giữ nước, phải đặt cả thánh Thượng cùng muôn dân trên đôi vai. Cứ dăm bữa, nửa tháng là ngài lại xuất trận, ngài làm gì có thời gian rảnh rỗi ở phủ để trực chờ nhân dân cầu kiến?”

Tình hình bắt đầu khó khăn rồi đây. Tôi lại rót cho hấn thêm một bát rượu, vờ như không hiểu chuyện, gặng hỏi: “Bình thường cũng chưa từng gặp tướng quân ngoài phố phỏng?”

“Cũng có, nhưng đều là lúc tướng quân ra trận hoặc hồi Kinh ngày chiến thắng. Có những lúc cả Hoàng thượng, các quan viên, võ tướng, à đương nhiên là cả quận chúa nữa cũng đứng trước cổng thành từ sớm để nghênh đón ngài mà.”

Quận chúa? Con gái của tướng quân chẳng?

Đúng là ngài có hai con, một trai, một gái. Vợ là Ngọc Hương công chúa – em gái Hoàng đế, đã từ trần từ lúc hạ sinh con gái cho ngài, nên ngài hết mực thương yêu chiều chuộng con.

Quận chúa tên là gì nhỉ? Tôi đã từng nghe qua rồi.

Lê... Lê cái gì ta?

...

Oh my god!!! Thánh thần tôi ơi!!!

Nghĩ tới đây tôi đập bàn, đứng phắt dậy, miệng há hốc. Tên tiểu nhị cũng vì kinh hãi trước hành động đột ngột của tôi mà ngã chổng vó lên trời.

“Vị huynh đệ này, cho hỏi có phải tin báo gần đây tướng quân truy quét phản tặc Nha Nghịch cùng bè đảng hay không?” Tôi sang sảng giọng nói, cũng quên mất là mình bắt đầu có biểu hiện giống ông nội rồi.

Tiểu nhị thất sắc nhìn tôi, hăn lấp bắp: “Bẩm quan khách, đúng là như vậy. Tướng quân đã giết chết Nha Nghịch, con trai ngài là Lê Cát Thuần cũng theo cha đi dẹp bè đảng còn sót lại. Dự tính ngày mai là quay trở về.”

Vậy là quá rõ ràng rồi. Tôi cầm vò rượu, ngửa đầu tu một hơi, rồi lấy ống tay áo quẹt quẹt miệng.

Lũ người áo đen hôm trước tôi gặp, còn đem mộng mình đè chết tên thủ lĩnh nữa, không thể nhầm được, chúng chắc chắn là bè đảng của Nha Nghịch. Trong sử sách cũng đã ghi lại, lũ người theo tướng Nha Nghịch mặc dù đã bị tướng quân Lê Cát Lợi đánh cho tan đàn sẻ nghé, nhưng vẫn cố chấp liên thủ lại với nhau lần cuối, nhằm bắt cóc con gái của ngài. Nhưng rất may, anh trai quận chúa là Lê Cát Thuần đã kịp cử binh lính truy sát bọn tàn đảng kia, cứu nàng thoát khỏi nguy hiểm kịp thời.

Là nàng, không ai khác, quận chúa Lê Hình.

“Quý thần ơi, mình biết có điều gì không ổn rồi mà, nàng đẹp như vậy há nào lại là dân đen?” Tôi ngồi thụp xuống, ôm đầu lẩm bẩm, “Đậu má nó, mình ăn gan hùm hay sao còn đi vay tiền quận chúa? Trời ơi là trời...”

Tên tiểu nhị thấy tôi như lên cơn động kinh, hăn kinh hãi lấp bắp: “Khuya... khuya rồi, công tử nghỉ sớm đi,... ta... ta đi thu dọn.” Nói rồi lập tức chuồn ngay xuống lầu.

Sau một hồi oán thán trời đất, rốt cuộc tâm trạng tôi cũng bình ổn trở lại. Thôi đảng nào cũng lỡ mào phạm quận chúa rồi, chỉ cần ta trả đủ tiền

cho nàng thì chắc cũng không sao đâu. Trước cứ nghĩ cách để mai tướng quân trở về, tham kiến được ngài đã.

Nghĩ thế nên tôi an tâm được phần nào. Cũng may là ba người chúng tôi vào thành sát ngày tướng quân hồi kinh, nếu không cũng chẳng biết trở ông ấy đến bao giờ.

Thế là tôi trở về phòng. Lúc ngang qua phòng của Hy Chiêu đại nương và Hương Liên, thấy ánh đèn đã tắt, đoán chắc hai người đã đi nghỉ từ sớm rồi, tôi mới an tâm đi ngủ. Thiết nghĩ, dù sao cũng đang mang thân phận nam nhi, vẫn nên quan tâm đến hai người phụ nữ trong nhà thì tốt hơn.

Cứ nghĩ vẫn vợ một hồi, tôi chìm vào giấc mộng lúc nào không hay.

Mới sáng sớm, dân chúng trong kinh thành đã náo nhiệt không thôi.

Dọc hai bên đường từ cổng thành vào trong Kinh không còn là những sạp bán hàng nhộn nhịp nữa, mà ai ai cũng háo hức nghiêm chỉnh đứng bên lề lối đi, trong phạm vi cho phép của các thị vệ triều đình. Từ già trẻ, gái trai, đến con nít, người nào người nấy cũng hồi hộp hướng mắt về phía cổng thành, tiếng nói chuyện xôn xao.

Quân Thiết đột nằm trong hàng ngũ Cấm vệ (1), đầu đội tứ phương bình đỉnh, vận áo viên lĩnh (2) vạt ngắn đồng màu, ống quần bó lại trong giày, nét mặt uy uy nghiêm nghiêm, xếp thành hàng dọc ngay ngắn quy củ.

Tôi kéo tay Hương Liên cùng Hy Chiêu đại nương, rẽ đám đông quần chúng đến đứng sau lưng một người lính. Trong dòng người chen chúc, tôi thấy nàng – quận chúa Lê Hinh.

Hôm nay nàng vẫn vận một bộ y phục màu trắng thanh khiết, thoát tục, nhưng tóc đã được vấn lên gọn gàng bởi những chiếc những chiếc châm ngọc màu xanh biêng biếc. Gương mặt đẹp tựa như tranh vẽ, mày ngài mắt ngọc như khê bồng lên, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh nắng ban mai.

Nàng yếu đuối giấu hai bàn tay trong ống áo lụa. Tà áo dài điểm xuyết những bông hoa mai nhỏ li ti tựa như bay trong gió theo từng bước chân của nàng.

Có lẽ nàng vừa bước từ trên kiệu xuống, sắc mặt hồng hào cùng những tia chờ mong hướng ra bên ngoài thành. Dân chúng mới lúc trước còn nhốn nháo, giờ đã một mảnh yên tĩnh trước vẻ đẹp thoát tục của nàng.

Tôi khẽ thở dài, quay sang Hương Liên, thấy cô cũng đang ngẩn ngơ, bèn lay nhẹ một cái: “Lát nữa muội cùng đại nương phải y chang lời ta mà thực hiện, rõ chưa?”

Hương Liên thoáng giật mình, nàng căng thẳng gật đầu.

“Được, tới rồi kia.”

Tôi gật đầu, thoáng thấy bóng của một đoàn người ngựa từ xa, có chút chấn động nhẹ.

Bên tai vang lên một tràng những tiếng chống, tiếng chiêng dồn dập. Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần hơn. Chỉ một lát sau, một người lính cưỡi tuấn mã trắng cầm cờ lao qua cổng thành. Người này vai rộng thân dài, mắt như sao sáng mang thần thái dũng mãnh anh hùng. Giương cao lá cờ trong tay, hấn hô to, giọng nói vang khắp ngõ phố: “Tướng quân Lê Cát Lợi dẹp quân nổi loạn hồi kinh.”

Sau tiếng hô rúng động, một hồi trống vang dài. Thiết đột quân ven đường nghiêm trang thẳng sống lưng, đầu cung kính cúi xuống. Nhân dân lúc này còn nhốn nháo, giờ đã cúi rạp người quỳ lạy trên đất. Tôi cũng gượng gạo làm theo, nhưng cái đầu vẫn còn ngóc lên chăm chú nhìn, định sẵn thời cơ thực hiện kế hoạch.

Một đoàn ngựa chậm rãi lỘp cỘp tiến vào trong thành. Ai ai cũng mặc giáp sắt, bên hông đeo trường đao, nét mặt nghiêm trang, uy nghiêm vô

cùng. Nhưng dấu sao, người ngồi con tuấn mã màu đen dẫn đầu đoàn người mới làm cho tâm tôi rúng động.

Đôi mắt đen thăm thẳm, sống mũi cao thẳng tắp, đôi môi mỏng khê nở nụ cười thân thiện. Dấu khóe mắt khi cười đã điểm vài vết nhăn, nhưng dáng người ngồi trên ngựa thẳng tắp cùng cử chỉ mạnh mẽ vô cùng, nhìn đâu cũng chỉ giống như mới ngoài ba mươi.

Ấy nhưng vị tướng quân ấy, tính tới lúc này chắc cũng phải hơn bốn mươi rồi.

“Cung kính nghênh đón tướng quân hồi kinh bình an.” Toàn binh lính đồng thanh. Tiếp theo người dân cũng kính cẩn hô to theo quân lính.

Cả thành Đông Kinh tràn ngập náo nhiệt, sự phấn khởi và niềm vui.

“Đẹp giặc là bốn phạm của bản vương, tất cả mau mau đứng dậy, không cần đa lễ.” Tướng quân Lê Cát Lợi dịu giọng nhưng âm thanh vẫn hào vang khắp muôn nơi. Ông ôm quyền hướng tới quần chúng: “Thấy được muôn dân trăm họ vẫn mạnh khỏe, lòng ta bây giờ mới an tâm.”

Ông nhảy xuống ngựa, thân hình vẫn cao lớn vững vàng như trai tráng đôi mươi. Đi đến bên cạnh quận chúa, ông nhẹ nhàng đỡ lấy thân hình nàng đang cúi xuống để hành lễ: “Hình Nhi, vất vả cho con rồi.”

Quận chúa không giấu nổi sự xúc động trong ánh mắt, nàng ngược nhìn cha, một mực nhận lỗi: “Đã để phụ vương phải lo lắng, Hình Nhi bất tài, xin người quở trách.”

Nhưng tướng quân lại cười xòa, ông đỡ nàng đứng thẳng dậy rồi nói: “Sao ta lại phải trách con? Nào, cùng ta và anh con tới yết kiến Hoàng Thượng thôi.”

Lúc này nam tử cười tuấn mã trắng mới giục ngựa quay lại bên tướng quân, khẽ mỉm cười: “Mau vào cung, Hoàng Thượng cùng quan viên đang đợi.”

Quận chúa Lê Hình cúi đầu, nài nhẹ giọng: “Thuần ca...”

“Đi thôi, không còn sớm nữa.” Tướng quân lên ngựa, ngài thúc ngựa đi nhanh về phía trước, giọng lại vang vọng khắp nẻo đường. “Hôm nay được sự nghênh đón của muôn dân, lòng ta vô cùng cảm kích. Thứ lỗi không thể ở lại đây lâu được, mọi người hãy mau đứng dậy đi.”

“Tạ ơn tướng quân.”

Tôi biết thời điểm này là lúc thích hợp nhất để kêu oan, nếu không chẳng biết bao giờ mới có thể tham kiến lại được ông ấy. Thế nên bất chấp một đội quân tinh nhuệ đang đi cùng tướng Lê Cát Lợi trên đường, bất chấp dàn quân Thiết đột nghiêm chỉnh ngay cạnh bên, tôi phi người ra giữa phố, chặn ngang đường của cả đoàn người ngựa.

“Tướng quân, thảo dân muốn báo án!”

Chẳng biết lấy đâu ra nhiều dũng khí mà giọng tôi lại sang sảng đến như vậy. Tôi cúi gập người quỳ lạy, mặt cơ hồ như muốn dính cả vào đất. Chỉ nghe xung quanh một mảng tĩnh lặng đến dị thường, sống lưng tôi bất chợt run run.

Sau vài giây yên lặng ngẩn ngui, tôi nghe tiếng rút binh đao khỏi vỏ rào rào, cảm nhận được cả những lưỡi giáo của Thiết đột quân đang chĩa thẳng về mình.

Khí phách của tôi bỗng chợt như bị rút cạn một nửa.

Giờ mà mỗi anh lính đẹp trai này chọc cho tôi một lưỡi giáo, chắc tôi cũng chẳng khác gì miếng thịt xiên là bao.

Giọng nói của Lê Cát Thuần quát bên tai: “Kẻ nào cả gan dám ngăn đường của tướng quân?”

Một câu quát mà âm thanh vang dội, khí thế phi phàm, đáng tiếng vào tai tôi chỉ ù ù cạc cạc. Mồ hôi trên mặt tôi túa ra như tắm nhưng miệng vẫn hô như sấm rền: “Tướng quân, thảo dân oan uổng lắm.”

Lại một mảnh tĩnh lặng bao phủ.

Tôi thầm chột dạ. Chẳng lẽ trình tự chặn kiệu kêu oan trên phim truyền hình lại khác trình tự chặn ngựa kêu oan? Vì sao tôi hô như bò rống cả nửa ngày vẫn chưa thấy ai phản ứng vậy?

Một vài phút sau, đợi khi mồ hôi tôi đã nhỏ hạt xuống đường ‘tách, tách’ mấy hạt, giọng nói trầm trầm của tướng quân mới truyền đến bên tai: “Quý dưới kia là kẻ nào? Vì sao kêu oan?”

Lúc này tôi mới dám thẳng lưng, ngẩng đầu nhìn về phía trước. Tuy không khỏi lạnh sống lưng bởi những thứ vũ khí sắc bén đang chĩa thẳng vào mình, nhưng tôi vẫn bình tĩnh đáp: “Bẩm tướng quân, thảo dân tên họ Lục Tiểu Trình, người ở trấn Thanh Tri, cùng tiểu muội và bá mẫu lên Kinh để báo án. Mong tướng quân minh xét.”

Lúc này, Hương Liên và Hy Chiêu đại nương cũng từ đám đông bước ra, quỳ lạy bên cạnh tôi.

“Dân nữ Hương Liên – Hy Chiêu bái kiến tướng quân. Xin tướng quân minh xét!”

Lúc này tướng quân mới gạt đầu ra hiệu cho Lê Cát Thuần. Anh ta khẽ nhú hàng lông mày rậm, rồi phất tay áo, tức thì quân lính liền thu binh khí. Cảm giác nặng nề này giờ bủa quanh liền tan biến, tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Lục Tiểu Trình, Hương Liên, Hy Chiêu, ba người các người liên tục kêu mình oan ức, sao không trực tiếp báo quan phủ, lại tìm gặp bản vương?” Lê Cát Lợi trầm giọng, ông đưa mắt nhìn chúng tôi rồi mỉm cười, “Trước kể ta nghe nguyên do.”

Tôi biết hai người kia dám đứng ra kêu oan cùng tôi đã sợ lắm rồi, chắc không còn tâm trí để báo án nữa. Thế nên tôi đem những lời mình đã sắp xếp từ trước, dù sao cũng đã từng kinh qua nhiều vai diễn cổ trang, nên tôi diễn rất thành công: “Khởi bẩm, ba người bọn thảo dân nhà ở trấn Thanh Tri, cách thành Đông Kinh ba ngày đường. Mấy hôm trước nhà của chúng thần bị người khác phóng hỏa, mọi thứ đều bị thiêu rụi thành than. May mắn giữ được cái mạng nhỏ, chúng thần liền cấp tốc lên Kinh xin tướng quân minh xét.”

Liên Hương lúc này mới ngẩng mặt, ánh mắt ngập nước, nàng nghẹn ngào thưa: “Bẩm tướng quân, sự việc đúng là như vậy. Đêm hôm khuya khoắt cả nhà bỗng dưng hỏa hoạn lớn, chắc chắn là có nhiều điểm khả nghi.”

Quần chúng xung quanh cũng bắt đầu nhốn nháo bàn bạc. Phần lớn tôi nghe được từ họ toàn những lời cảm thông sâu sắc. Trong bụng thầm vui mừng vì bước đầu lấy được cảm tình từ phía nhân dân, sau đó tôi liền nhìn về phía Lê Cát Lợi, trong ánh mắt ông cũng thoáng tia do dự. Ông ôn tồn đáp: “Vậy sao ba người không đến báo án với chi huyện đại nhân trấn Thanh Tri? Như vậy có phải đỡ nhọc công phỏng?”

Lúc này, Hy Chiêu đại nương mới nghẹn ngào lên tiếng. Giọng nói bà run run không che lấp được sự tức giận: “Bẩm tướng quân, nếu chi huyện đại nhân là người có thể vì muôn dân trăm họ mà phán xét, thì chúng thần đâu cần liều chết mà làm mất thì giờ của ngài?”

Lê Minh Thuần quắc mắt, anh ta có vẻ không tin tưởng: “Điều dân to gan. Người biết bồi nhọ mệnh quan triều đình là phạm tội gì không?”

Nghe tiếng quát của Lê Minh Thuận, Liên Hương cùng đại nương Hy Chiêu liền thất thần, bủn rủn tay chân. Tôi mặc dù có sợ chết, nhưng được cái bản lĩnh cứng đầu cứng cổ được ông nội tôi luyện từ nhỏ, bèn ôm quyền hướng tới Lê tướng quân: “Mọi lời chúng thần nói đều không hề giả dối lấy một chữ. Còn có cả người dân trấn Thanh Tri làm chứng, thảo dân lần này lên kinh không chỉ vì án mất nhà mất cửa, mà còn là vì cả cuộc sống của cả trăm người dân trong trấn nữa.” Tôi hít một hơi thật sâu, nói tiếp: “Trương chi huyện cùng con trai cậy quyền tác oai tác quái, chỉ cần không vừa lòng là liền mang người dân vô tội ra chịu cực hình. Ăn bổng lộc triều đình mà chẳng xứng với mũ quan dân. mấy hôm trước cũng là do Trương Khanh, con trai chi huyện đại nhân quấy rối nữ tử Hương Liên, bị thần nói cho một trận bẽ mặt, sau đó cùng đêm, nhà chúng thần xảy ra hỏa hoạn. Thần cả gan cho rằng, Trương Khanh không thể thoát khỏi diện tình nghi. Những lời này nói ra đều là sự thật, nếu có một lời nói dối, nguyện chết không toàn thân!”

Vốn dĩ tôi mạnh miệng là vì đã nắm rõ mấy phần trong tay, đã thế còn được người dân trấn Thanh Tri ‘bảo kê’ nữa. Phen này, nếu tướng quân không can thiệp thì chắc chắn người dân trong trấn sẽ vùng dậy đấu tranh giai cấp.

“Phụ vương, nếu công tử đây đã quả quyết như vậy, chi bằng người thử giúp hắn một lần.”

Một giọng nữ nhân nhẹ nhàng vang lên, tôi ngược mắt nhìn về phía nàng. Dưới ánh nắng, nàng lộng lẫy đến kỳ lạ, nụ cười nơi khóe môi khẽ nhếch lên khi nhìn thấy tôi. Bất giác, trống ngực tôi cứ đập thình thịch liên hồi. Tôi vội vàng đưa tay gãi đầu, thầm che đậy gương mặt đang ửng đỏ.

Hay do tối qua uống rượu nên giờ vẫn còn say?”

“Hơn nữa, phụ vương, người ta cũng đã từng cứu Hình nhi một mạng.” Nàng khẽ cúi người hành lễ trước mặt tướng quân, “Hình nhi tin

Lục công tử không nói dối.”

Gì? Dáng vẻ kia là sao? Nàng đang thay tôi cầu xin cha mình hả?

Tôi nhất thời choáng váng, căn bản mồm miệng đã không còn biết nói lời gì thêm.

“Hóa ra Lục công tử chính là nam nhân đó sao?”

Bất chợt giọng cười Lê tướng quân sáng khoái hẳn lên, đôi mày của Lê Cát Thuận cũng dần ra, ánh mắt còn mang vẻ cảm phục chiếu lên người tôi. Không hiểu vì gì mà đối với thái độ đột ngột của hai người vương tướng này, tôi bỗng thấy lạnh cả sống lưng.

Chắc hẳn họ biết tôi đã thất lễ với quận chúa rồi. Trời ơi, tôi còn nợ nàng hai quan tiền.

Là nợ tiền nàng đó bố làng nước ơi!

Chân tay tôi run run, khóe môi rần rật: “Thưa vâng, chính thảo dân ạ.”

“Tốt lắm, tất cả miễn lễ.” Lê Cát Lợi vung tay áo, ông quay sang căn dặn Lê Hình quận chúa, “Con đem họ về vương phủ, chờ ta về rồi hỏi chuyện rõ ràng. Nhớ thay ta cùng huynh trưởng con tiếp đãi cho tốt!”

Nói rồi ông ôm quyền hướng về phía ba người chúng tôi, lúc này cũng vừa lồm cồm đứng dậy. “Các vị, ta thất lễ rồi, xin lượng thứ. Giờ ta cần vào cung yết kiến Hoàng Thượng, mời các vị tới phủ của ta trước, khi ta trở về sẽ hỏi rõ nội tình.”

Hương Liên và Hy Chiêu đại nường bật khóc nức nở, lại khom người quỳ lạy, miệng không ngớt cảm tạ.

Còn tôi? Tôi đang cảm giác lưỡi dao kề cận cổ mình rồi. Phỏng chừng khi vương gia lại nhà, ngài sẽ đem tôi ra mà đập cho mấy cái còn đau hơn

cả ông nội, vì cái tội cả gan mạo phạm quận chúa.

Bóng người ngựa xa dần, lúc này trên đường phố lại tấp nập nhộn nhịp như không khí mà kinh thành vốn có. Tôi đứng như trời trồng, miệng không ngừng lẩm bẩm, oán thán.

Chẳng biết từ lúc nào, Lê Hình đã đến bên cạnh tôi, nàng khẽ gọi: “Lục công tử.”

Tôi giật nảy người, suýt sặc nước bọt của chính mình. Xấu hổ, tôi đưa tay gãi gãi đầu: “Quận chúa, ta...”

Ta chưa có hai quan tiền để trả nàng đâu a!!

“Chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.”

Trái với tâm trạng căng thẳng của tôi, nàng chỉ nghiêng đầu mỉm cười. Trên mái tóc dài đen tuyền mềm mại của nàng, một chiếc lá nhỏ xinh còn khẽ vương lên mái đầu. Dưới ánh nắng lấp lánh, tôi không tìm được, đưa tay lên mái tóc nàng, nhẹ gạt một cái.

Dường như hành động đường đột của tôi khiến cho nàng sửng sờ trong giây lát. Gò má phớt hồng, đôi môi anh đào lộ vẻ bối rối: “Công tử...”

Nhận ra hành động vừa rồi của mình vô cùng mờ ám, tôi vội thu tay lại. Không hiểu vì lý do gì mà mồm miệng giao hoạt trước mặt nàng cứ cứng đờ. Bàn tay tôi nhớp nháp mồ hôi, cầm chiếc la trong tay mà khẽ siết lấy. Mạch máu trong cơ thể hình như cũng nóng dần lên.

Sau một vài giây bối rối, Lê Hình lại lấy lại dáng vẻ ôn nhu thường ngày. Nàng mỉm cười: “Cũng không còn sớm, chúng ta mau khởi hành về phủ. Ta sẽ sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho chàng.”

Rồi nàng xoay người bước đi. Nhìn bóng dáng mảnh mai của nàng, tôi bỗng thấy tim mình xao xuyến kỳ lạ. Lại nhớ đến câu nói của nàng khi ấy. “Có duyên ắt sẽ gặp lại... Ta đợi công tử.”

Khi ấy, nàng có thực sự mong gặp lại tôi không?

Tôi bước chầm chậm sau Lê Hinh, lại lẩm bẩm: “Chúng ta thật có duyên.”

Dáng người nữ nhi phía trước thoáng khựng lại, nhưng tôi rốt cuộc cũng không để ý rằng, lời nói của mình ban nãy với chất giọng sang sảng truyền thống nhà họ Lục, đã theo gió lọt đến tai nàng rồi.

À, nhưng thật ra đó là chuyện sau này tôi mới nghe nàng nói lại.

Còn bây giờ, chúng tôi hai người, một trước một sau, không nhanh không chậm cùng nhau tiến về phía trước.

Ánh nắng dải những tia nhẹ nhàng phủ lên thân hình của cả hai.

Bất giác, tôi nhoẻn miệng cười.

Bóng của tôi và nàng, như hợp như tan, cùng nhau hòa làm một.

Chú thích:

(1) Quân đội Hậu Lê được tổ chức thành hai lực lượng: quân Cấm vệ (ở Kinh đô) và quân ở các đạo.

Quân Cấm vệ được tổ chức thành các quân, có 11 quân, gồm 6 quân Ngự tiền bảo vệ vua và 5 quân Thiết đột bảo vệ kinh thành và cơ động chiến đấu. Ngoài ra còn một số vệ, đội thủy binh, tượng binh, kỵ binh và pháo binh.

Quân ở các đạo cũng được tổ chức thành các vệ. Mỗi đạo được biên chế từ 5 - 6 vệ. Mỗi vệ gồm 5 sở, mỗi sở có 20 đội, mỗi đội có 20 người. Như vậy, mỗi đạo theo biên chế này có số quân khoảng 10 - 20 nghìn người. Quân của các đạo đặt dưới quyền chỉ huy của quan Tổng quản.

(2) Áo viên lĩnh: áo cổ tròn.

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Giờ đương là mùa hè, chuồn chuồn bay thấp, sen hồng vừa đơm. Không khí oi bức nhờ những cơn gió từ chiếc ao nhỏ từ hậu viện (1) đưa tới cũng được xua tan đi được phần nào.

Tôi bước theo quận chúa dọc hành lang dài lát đá xanh đã mòn dấu chân người rủ đầy dây leo, trong lòng không khỏi cảm thán. Hóa ra phủ của tướng quân là như thế này đây! Nguy nga, lộng lẫy mà không kém phần trang nhã đến nhường nào.

Chúng tôi dừng bước tại một tiểu lương đình (2) trong hậu viện, quận chúa ra hiệu cho tôi ngồi xuống chiếc thảm đỏ được trải ở giữa, bên trên đặt một trường kỷ thấp bằng gỗ thượng hạng, điêu khắc những đường nét vô cùng tinh xảo.

Cô nha hoàn Mạch Ly cúi người, chậm rãi rót trà cho chúng tôi.

Tôi và Lê Hình ngồi đối diện nhau. Gió lộng bốn bề, hơi nước bốc lên mát mẻ, ánh nắng chiều hoàng hôn rọi xuống những làn sóng lăn tăn dưới mái hiên, phản chiếu những tia sáng lấp lánh lên gương mặt nàng.

Lòng tôi chột xốn xang.

Áo bào trắng thuần khiết kéo dài trên mặt đất phủ đầy những cánh hoa lan mỏng, mái tóc dài đen nhánh xõa xuống mềm mại như dòng suối, cùng nước da trắng nõn nà, môi mọng mi cong, mũi cao thẳng... Vốn dĩ, tôi còn tưởng mình đang nằm mộng, được ngồi thưởng trà cùng tiên nữ.

“Đẹp thật...” Từ trong vô thức, tôi thốt ra một tiếng cảm thán, ánh mắt si mê nhìn nàng chăm chú.

Cùng là nữ nhi nhưng đem tôi so sánh với nàng, há chẳng khác nào cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga?

“Lục công tử, người sao vậy?” Giọng nàng ngọt nhẹ vang bên tai, “Giờ mới đầu hè, sen còn chưa nở rộ. Đợi dăm ba hôm nữa, cả mặt ao sẽ ngập sắc hồng, thơm ngát vô cùng.”

Tôi giật mình, lấp lửng sự xấu hổ bằng cách hướng theo cánh tay nàng, nhìn những bông sen mới hé nở. Những cánh hoa đương còn hồng phơn phớt dưới ánh hoàng hồng đỏ rực lên, như gò má của Lê Hình lúc này.

Nàng gật đầu với Mạch Ly. Cô nha hoàn theo hầu quận chúa đã mười mấy năm liền hiểu ý, vội cúi người hành lễ rồi rời đi.

Đợi cho bóng của Mạch Ly đã khuất, quận chúa thở dài nhìn tôi: “Tiểu Trình, người có phải đang nói dối về thân phận? Giọng của người không giống người trấn Thanh Tri. Âm tiết không nặng như Hương Liên cô nương và Hy Chiêu đại nương” Nàng nhấp một ngụm trà, hàng mi cong khẽ sụp xuống, “Đừng giấu ta, có được không?”

Vốn đã biết trước một người thông minh và sắc xảo như quận chúa có lẽ đã sớm nghi ngờ, tôi cũng không phủ nhận, bèn trầm giọng đáp: “Ta vốn là cô nhi, chỉ cần có mái che thì nơi nào chẳng là nhà...”

Quận chúa nhìn tôi kinh ngạc, ánh mắt nàng chiếu lên người tôi đủ loại cảm xúc phức tạp. Nhưng tôi vẫn chỉ có thể lảng tránh, chân thật nhất có thể: “Hy Chiêu đại nương cùng Hương Liên đã giúp đỡ ta trong lúc ta gặp nạn, cho một nam nhân như ta ở lại khi ta không chốn dung thân. Nay cũng vì ta mà mất nhà mất cửa, ta không liệu mình cầu xin tướng quân giúp đỡ, thì trong lòng vẫn cảm thấy có lỗi với hai người họ.”

Tôi vốn là người thế kỷ 21, lại sống ở thủ đô, giọng nói đương nhiên mang âm tiết nhẹ và gọn hơn thời cổ đại rồi. Huống hồ, giờ làm sao tôi nói rằng, mình từ tương lai, ngã chân xuống giếng rồi quay về quá khứ gần những sáu trăm năm?

Thiết nghĩ, cứ nên bỏ qua lai lịch, nói từ đoạn được hai người kia giúp đỡ là được rồi.

“Đêm nay khi phụ vương trở lại, người đem hết sự thật nói với người.” Quận chúa đẩy đĩa bánh mật sang phía tôi, nàng mỉm cười, “Cha ta đối với Tiểu Trình đã có cảm tình, nếu người nói ra sự thật, sẽ càng được lòng người.”

Nhìn đĩa bánh bọc mật rán vàng rộm, tôi bất giác thở dài: “Thất lễ rồi, quận chúa. Ta không thích ăn đồ quá ngọt a!”

Nàng bật cười, khóe mắt tinh nghịch lại lộ ra vẻ ngạc nhiên: “Ta vốn nghĩ rằng Tiểu Trình thoát nhìn thế nào cũng là nam nhi độ mười lăm, mười sáu, sẽ rất ưa đồ ngọt.”

Ách, tôi thế nào cũng đã là sinh viên đại học năm hai rồi nha.

“Quận chúa, ta... Thật không dám giấu người, ta năm nay đã mười chín.” Tôi gãi đầu cười gượng, “Trông ta trẻ vậy sao, ha ha.”

Ráng chiều đã tắt, bóng tối dần bao phủ. Các nha hoàn, nô tài trong phủ bắt đầu châm nến thắp đèn. Ánh đèn lung linh cùng trăng sáng rọi bóng lấp loáng xuống mặt nước, như tan vào cùng cảnh đêm tĩnh lặng.

“Tiểu trình, người hơn ta hai tuổi.” Quận chúa nghiêng đầu, ánh mắt nàng có chút phức tạp, “Nhưng ta vốn không muốn nhận người làm huynh. Càng không muốn gọi một tiếng biểu ca.”

Nói đến đây, gương mặt nàng như ửng hồng, sáng bừng lên dưới ánh đèn mờ ảo.

Không hiểu vì lý gì mà lòng tôi có chút thắt lại. Nàng không muốn thân quen cùng tôi sao?

“Ta vốn không nghĩ mình sẽ có phúc phận đó. Quận chúa, người đừng nghĩ nhiều.” Bảo nàng gọi tôi một tiếng ‘ca ca’ ư? Vốn từ tận trong tim tôi cũng không muốn.

Chỉ là, vì sao cảm giác lại ngọt ngào đến vậy?

“Tiểu Trình, người hiểu lầm ý ta rồi.” Có lẽ thấy sắc mặt tôi chợt không tốt, Lê Hình vội giải thích, “Là ta muốn...”

“Bẩm quận chúa, Lục công tử, cơm tối đã dọn sẵn. Mọi người vẫn đang đợi hai người.”

Không biết từ lúc nào, Mạch Ly đã trở lại, cung kính mời chúng tôi trở vào phòng ăn. Có lẽ khi ngược mắt lên nhìn, nàng ta phát hiện ra điểm kỳ lạ của quận chúa, nhất thời gương mặt đầy vẻ bối rối.

“Người lui trước đi, ta và Lục công tử sẽ tới ngay.”

Hai người chúng tôi lại lững thững cùng nhau đi dưới mái hiên. Khác với lúc trước, giờ bước chân nàng chậm lại, cố ý đợi để sóng bước cùng tôi.

Tôi nhìn gương mặt diễm lệ của nàng dưới ngọn đèn lồng lấp lánh, nén lại nỗi buồn không đứng trong long, thở dài lên tiếng: “Quận chúa, người có điều gì cần nói, không nên cố giữ trong lòng.”

Nàng ngược mắt nhìn tôi, đôi mắt trong veo hút hồn như nhìn thấy vào tận trong trái tim đang đập từng hồi thốn thức của tôi. Yên lặng một lúc, nàng nhẹ giọng đáp: “Tiểu Trình đã từng thích một người nào đó chưa?”

Tôi hơi bất ngờ trước câu hỏi của nàng. Thiết nghĩ, trong thời kỳ này không ngờ nàng vẫn mạnh dạn đặt ra câu hỏi cho một nam nhân mới quen biết không lâu.

“Ta, thực sự chưa từng nghĩ tới.” Tôi lắc đầu, trong lòng bỗng chùng xuống.

Cảm giác này là sao?

Khóe miệng của nàng dường như khẽ cong lên một đường hoàn hảo, nàng lại quay lưng, bước chậm rãi về phía trước. Tà váy trắng cũng theo gió yển chuyển theo từng nhịp chân nàng.

“Ta cũng từng như Tiểu Trình.” Giọng nàng dịu dàng như ánh trăng đang phủ xuống mặt nước lăn tăn, cũng giống như từng đợt thùy triều đang mãnh liệt trào dâng trong lòng tôi lúc này. Nàng nói: “Nhưng bây giờ thì khác.”

Bước chân tôi khựng lại, nhìn dáng người mảnh khảnh trước mắt mà sao lại mông lung đến vậy? Vì sao trái tim khỏe mạnh gần hai mươi năm trời của tôi, hiện tại lại nhói đau đến thế?

Nàng thích ai rồi ư?

Tôi vốn không nên quan tâm, vì tôi với nàng cùng là nữ tử. Nhưng dẫu sao, cái cảm giác ngọt ngào đến khó thở này của tôi, làm sao mà che đậy được?

“Vì sao quận chúa lại nói với ta điều này?” Tôi chậm rãi cúi đầu nhìn mặt nước ngoài mái hiên, gương mặt tôi lúc này liệu cũng phủ một màn đêm tối tăm như vậy hay không?

“Tiểu Trình, ngươi làm gì đó?”

Giọng nói hốt hoảng của nàng khiến cho tôi giật nảy mình. Cùng lúc tôi định thần lại rằng mình đang cúi xuống nhìn mặt ao, thì cũng là lúc cả cơ thể tôi mất trọng lực, ngã nhào ra khỏi mái hiên.

Ông trời ơi, có gì xây lương đình trên mặt nước, lại không xây lan can vậy?

Bất ngờ một cánh tay trắng nõn hốt hoảng đưa ra không trung tóm lấy vai áo tôi. Lê Hình phản ứng theo bản năng, nên chính nàng cũng không có điểm tựa cố định, lại thêm sức lực không mạnh của nữ tử. Rốt cuộc từ muốn giúp tôi trở lại trong hành lang, lại thành bị tôi kéo ngã xuống ao cùng mình.

Tôi hốt hoảng ôm lấy nàng vào lòng. Hương thơm cùng hơi thở ấm nóng của nàng vẫn vít bên tai.

Hai người chúng tôi ngã nhào xuống ao sen. Cũng may là nước không sâu lắm, chỉ vài mấy cái đập đập lung tung của tôi, cả hai đã ngoi lên mặt nước.

“Tiểu Trình, người...” Lê Hình ho khù khụ, mái tóc xõa đã ướt đẫm nước ao, nhỏ xuống gương mặt đầy thanh tú của nàng.

Búi tóc sau đầu tôi cũng rời tung, một vài sợi dính vào mặt và cổ lạnh buốt. Tôi sợ quận chúa cảm lạnh, liền vội vã ôm nàng chặt hơn. Lúc này mới để ý, bàn tay nàng siết trên ngực áo tôi đã trắng bệch.

Tôi nhìn nàng, bất giác cảm thấy đau lòng. “Quận chúa, thất lễ rồi.”

Chẳng để nàng kịp phản ứng, tôi bám lấy cột gỗ dưới gầm mái hành lang dẫn vào lương đình, dùng lực đẩy nàng lên phía trên, còn mình ở dưới đỡ cho nàng.

Đến khi Lê Hình đã lên khỏi mặt nước, tôi mới thở phào. Cùng lúc này, nha hoan cùng gia nô trong phủ mới hết hoảng cầm đèn lồng chạy đến.

“Trời ơi, quận chúa, người không sao chứ?” Giọng nói của Mạch Ly đầy kinh hãi. “Người đâu, mau chuẩn bị nước ấm cho quận chúa.”

Tiếp theo đó là tiếng chân bước rầm rập trên hành lang, cùng tiếng của đầy tôi huyền não.

Lúc này tôi cũng vừa trèo lên được. Cả cơ thể ướt nhẹp, tôi nằm thờ đốc. Nhưng không quên ngóc cổ ra phía nàng, thều thào: “Quận chúa, người có sao không?”

Sắc mặt nàng trắng bệch dưới ánh trăng trông càng thêm nhợt nhạt. Tôi giật mình, phát hiện ra ánh mắt nàng từ lúc nào nhìn mình đã tràn đầy bi thương.

“Quận chúa...” Tôi kinh ngạc nhìn vào mắt nàng, nhưng nàng đã nhanh chóng quay mặt đi.

Nhìn bờ vai Lê Hình khẽ run rẩy, lòng tôi chột thất lại. Có phải, tôi đã làm gì sai nữa rồi không?

“Mạch Ly.” Giọng nói nàng thoảng trong gió hè, nhưng run run đến kịch liệt, “Đỡ ta về phòng. Hôm nay ta hơi mệt.”

Tôi không kịp lên tiếng giải thích, Mạch Ly đã bối rối hành lễ với tôi và mau chóng đỡ quận chúa rời khỏi.

Bóng dáng nàng cứ như vậy chạm sâu vào trong tim tôi, khiến tôi một khắc cũng không ngừng nhung nhớ.

Tôi thở dài, hai tay chấp sau lưng, thẩn thờ ngược mắt lên nhìn vầng trăng tròn vành vạch trên bầu trời mà lẩm bẩm: “Đêm nay trăng sáng quá.”

Hương Liên cũng bị tâm trạng trầm mặc của tôi làm cho ảnh hưởng, nàng ngồi xuống chiếc trường kỷ cạnh bên tôi, chống cằm ngược nhìn ông trắng.

“Từ lúc cùng quận chúa ngã xuống ao đến giờ, vì sao huynh cứ thờ dài thườn thượt vậy?”

“Muội xem, đêm đã khuya như vậy, vì sao phòng quận chúa vẫn sáng đèn? Giờ này là canh mấy?”

Gió ban đêm thổi mát rượi, xua tan cái nóng hầm hập vẫn còn bủa quanh con đường sỏi từ ban ngày. Chúng tôi ngồi từ hậu đình ở phía tây, phóng tầm mắt một chút đã thấy ở phía đông phòng là nơi nghỉ ngơi dành cho quận chúa.

Chỗ đó cũng thanh cao ngọc ngà như con người nàng vậy. Xung quanh muôn hoa đua sức, ngát một cỗ hương thơm, thực sự rất thoải mái.

“Chắc cũng phải canh ba rồi. Quận chúa còn gì nữa chẳng?” Hương Liên thờ dài, “Tướng quân cũng chưa về nữa.”

Canh ba, đã muộn thế rồi. Trông cơ thể nàng thật sự rất mong manh yếu nhược, liệu có phải vì tôi kéo xuống nước mà cảm lạnh rồi không?

“Lục công tử, Hương Liên cô nương, tướng quân đã về.” Đằng sau vang lên tiếng của vị Tôn quản gia già, ông khẽ cúi người trầm giọng, “Ngài cho vời các vị vào khách sảnh để hỏi chuyện.”

“Cảm phiền Tôn lão bá dẫn đường.” Tôi thờ dài, liếc mắt tới ánh đèn phòng quận chúa lần nữa, rồi nhanh rảo bước theo sau ông lão.

Đi qua dãy hành lang dài lát đá xanh cùng những hàng dây leo rủ xuống tủ mái hiên, lại thêm mấy lần ngang qua những cánh cổng hình vòng

cung trên con đường ngang qua hậu viện rải đầy sỏi đá... Rốt cuộc sau một hồi như đi trong mê cung, chúng tôi có thể tới được gian phòng khách.

Thấy tướng quân Lê Cát Lợi đã trút bỏ áo giáp, thân vận áo bào nâu tối có thêu mãnh thú trên bố tử, cả người vẫn lẫm lẫm khí chất hào sảng anh hùng. Ông cầm tách trà, nhẹ nhấp một ngụm, thấy chúng tôi vừa bước tới liền mỉm cười. “Đã để các vị đợi lâu.”

Tôi cùng Hương Liên khom người kính cẩn hành lễ. Hy Chiêu đại nương vì mấy ngày nay lo âu bộn bề, sức khỏe có chút suy nhược, nên đã được tướng quân miễn hành lễ, cho phép ở trong sương phòng nghỉ ngơi.

“Chúng thảo dân tham kiến tướng quân.”

“Không cần đa lễ, đều ngồi xuống hết đi.”

Thấy chúng tôi ngập ngừng chưa dám, Lê Cát Thuần đã ôn hòa lên tiếng: “Hai vị, mời ngồi.”

Lúc này tôi mới nhẹ giọng đáp vâng rồi ngồi xuống ghế đối diện Lê Cát Thuần. Thấy Hương Liên hăng còn khó xử, tôi liền mỉm cười kéo nàng ngồi xuống cạnh tôi.

Nhưng tất thấy những hành động vô cùng bình thường đó dường như lại lọt tới mắt của tướng quân. Ngài khẽ cầm tách trà, hướng tôi mà nói đầy ẩn ý: “Lục công tử cùng cô nương đây giao tình có vẻ thực tốt?”

Hương Liên nghe vậy thoáng ngạc nhiên rồi cúi thấp đầu, vành tai nhỏ khẽ ửng đỏ. Nhưng tôi không phát hiện ra điểm gì kỳ lạ, bèn thành thành thật thật thưa: “Thưa vâng. Thực ra, thảo dân là được đại nương Hy Chiêu cùng Hương Liên muội cứu giúp một mạng, không thì chắc giờ này đã lên tây thiên gặp phật tổ mất rồi.”

Lê Cát Thuần ngạc nhiên, bèn hỏi: “Vậy hai người vốn không phải huynh muội sao?”

“Bẩm, đúng sự thực là vậy.” Hương Liên khẽ nhẹ giọng đáp.

Tôi vội vàng giải thích: “Khởi bẩm tướng quân, thảo dân vốn không phải người trấn Thanh Tri. Là trẻ mồ côi từ nhỏ, thảo dân ngày đó phiêu bạt khắp nơi, đang tính lên kinh tìm một việc làm. Ai ngờ lại gặp cướp, được vị cô nương đây giúp đỡ. Sau đó bèn ở lại phụ giúp hai người bọn họ làm ăn buôn bán.”

Không gian tĩnh mịch của màn đêm vang lên tiếng thở dốc nhẹ, tướng quân trầm ngâm lên tiếng: “Ra vậy.” Rồi ông quay sang bảo gia nô châm trà cho chúng tôi, lại nói: “Ngày đó cũng may nhờ người, quận chúa mới được cứu sống. Hôm nay ta mới đường đường chính chính nói lời cảm tạ.” Nói rồi ông cùng Lê Cát Thuần ôm quyền hướng tới tôi.

Tôi thất kinh, vội vàng xua tay: “Không... không dám, tướng quân. Các ngài không cần như vậy. Ta ngày đó gặp được quận chúa...”

Gặp được nàng, quả là phúc phận trời ban.

Lúc này từ xa có bóng người nhẹ bước đến đem theo làn hương thơm ngát tỏa dịu dịu khắp khách sảnh. Dáng người hao gầy cùng tà váy trắng thướt tha khẽ lướt qua trước mặt, giọng nữ tử vang lên dịu dàng: “Hình nhi bá kiến phụ vương, biểu ca đã về.”

Ta nhìn nàng hồi lâu, khóe mắt khẽ sụp xuống. Nàng vẫn ổn, tôi an tâm rồi.

Tâm an ổn, nhưng trái tim không một chút bình yên.

“Hình nhi, mau đứng dậy.” Tướng quân vội vã đỡ nàng, ông ôn tồn, “Nghe Mạch Ly nói rằng, cơ thể con hôm nay không được tốt, ta đã sai

người hằm canh bố cho con rồi.”

Lê Hình mỉm cười, mang theo một chút bi thương, nhưng vẫn là một nụ cười đẹp nhất thế gian này. Nàng đáp: “Hình nhi lỡ sảy chân ngã xuống ao sen, may được Lục công tử giúp đỡ kịp thời, nên mới may mắn không nhiễm phong hàn.”

Lê Cát Thuần có hơi nhú mày, nhưng ngay lập tức ôm quyền hướng tới lần nữa cảm ơn: “Đa tạ Lục công tử giúp đỡ biểu muội.”

“Ta... ta...”

Ách, chuyện này là sao? Chẳng phải nàng vẫn còn giận tôi đó ư?

Tôi len lén nhìn Lê Hình, vô tình bắt gặp ánh mắt nàng cũng đang hướng về tôi, định nhoẻn miệng cười, nhưng nàng đã ngay tức khắc ngoảnh mặt rời đi.

Lát nữa tôi sẽ xin lỗi nàng, vì lại lần nữa mạo phạm.

“Thôi được rồi, chuyện này nói sau đi, cứ gọi là Vương gia, nghe không bị nặng nề.” Lê Cát Lợi xua tay, lại thu về vẻ nghiêm nghị. “Lục Tiểu Trinh, Liên Hương, hãy kể ta nghe rõ sự tình, việc xảy ra ở trấn Thanh Tri.”

Lúc này tôi mới định thần, bèn cùng Hương Liên đem tất thảy kể cho tướng quân nghe.

Nghe xong, Lê Cát Thuần không giấu được tia giận giữ, bẹn đập bàn cái rầm, giọng sang sảng quát: “Gã Trương Khanh đó, đúng là ức hiếp người dân. Đến ngay cả cha cũng dung túng cho con mình, thì làm sao có thể xứng đáng với chức quan huyện, đứng trước muôn dân mà phán xử đây?”

Quận chúa trầm mặc, nhưng biểu hiện thì dường như đầy tán đồng với biểu ca của mình.

Chỉ riêng Vương gia vẫn giữ được nét nghiêm nghị vốn có, ông trầm giọng nói: “Nếu quả đúng đây là sự thật, ta sẽ tâu lên thánh thượng, thu hồi mũ quan của hã, giáng xuống làm dân thường.” Nói rồi, ông quay sang tôi, “Chẳng hay tang vật trong vụ cháy, người còn giữ phỏng?”

Tôi gật đầu: “Bẩm vương gia, thảo dân luôn mang theo bên mình. Cây đuốc đó rất bền, cháy lâu, không thể là thứ dân thường có thể dùng. Mà thiết nghĩ, trong quan phủ mới được dùng loại đuốc như thế này.”

Hương Liên vội vàng quay lại phòng để lấy tay nải tôi đựng vật chứng, trình lên cho Vương gia xem. Ông nhíu mày: “Đúng là dù có bị ném trong đám lửa to như vậy, vẫn chưa cháy hết. Loại gỗ này xem ra chỉ có nhà quan mới được dùng.”

“Chúng ta nên cho người về trấn Thanh Tri điều tra hai cha con họ trước đã, để cho bọn họ không kịp trở tay.” Lê Cát Thuần quay người lại giao phó với hầu cận đứng sau, “Người cùng mười mấy người khác đem lệnh bài của Vương phủ, tới trấn Thanh Tri bảo vệ hiện trường, tránh để bọn chúng có cơ hội tiêu hủy. Dăm ba hôm nữa chúng ta sẽ tới.”

“Nô tài tuân lệnh.”

Nói là thực hiện, tác phong mấy người cổ đại này cũng là quá nhanh đi.

Tôi còn chưa kịp cảm thán, đã nghe giọng Vương gia vang bên tai: “Gượng chút, điều tra thêm cả nô tài trong quan phủ. Việc này nếu đúng là do Trương Khanh gây ra, thì bọn chúng cũng không tránh khỏi liên lụy.”

“Chi bằng Vương gia, điều tra cả những tiệm dầu hỏa quanh đó hoặc ở vài nơi lân cận.” Tôi vội sức nhớ ra, bèn đứng bật dậy hô, “Ngày đó xung

quanh gian nhà toàn mùi dầu hỏa, thiết nghĩ cũng phải cần tới một lượng không nhỏ. Điều tra từ những người thương buôn dầu, có lẽ sẽ ra chút manh mối, ngày đó những ai đã mua lượng lớn.”

Ánh mắt Lê Cát Thuần cùng Lê Hình kinh ngạc nhìn tôi, Vương gia mỉm cười tán đồng, lập tức hạ lệnh cho người hầu kia rời đi.

“Không ngờ Lục công tử đây lại còn rất tinh ý.” Lê Cát Thuần cảm phục, “Ta nghe xong chuyện người kể, cũng chưa nghĩ tới chi tiết này. Thật đáng hổ thẹn.”

“Không dám, đại nhân. Thảo dân chỉ là may mắn vớ được chút sạn nhỏ trong đồng phế tàn thôi.”

Tôi gãi đầu rồi nhìn băng quơ. Thật sự tôi không hiểu được ánh mắt của quận chúa nhìn mình lúc này. Điều đó khiến tâm tôi rối bời, bèn cụp mi không dám nhìn nàng nữa.

“Cũng không còn sớm, mọi người mau về phòng nghỉ ngơi.” Vương gia Lê Cát Lợi cười sáng, “Mai ta cùng Cát Thuần còn phải lên triều nữa.”

Chờ sau khi tất cả đã rời đi, tôi mới lững thững bước ra khỏi khách sách. Ở thế kỷ 21, tuy cũng quen thức khuya, nhưng tôi vẫn không thấy thấm mệt như lúc này. Xương cốt mỏi nhừ, tôi vịn mình vài cái. Vừa hay thấy bóng lưng của nàng vẫn còn đứng dưới mái hiên, lòng tôi xao xuyến lạ thường.

Nàng còn đợi tôi.

“Quận chúa, sương đã xuống rồi, người mau đi nghỉ đi...” Tôi bước đến cạnh nàng, khẽ lên tiếng. Dưới ánh trăng, gương mặt nàng thuần khiết mà thanh tú đến lạ kỳ.

“Tiểu Trình.” Nàng cất giọng trầm tư, tiếng gọi cũng trở nên bối rối hơn bao giờ hết, “Người... có hay chăng với Hương Liên... là tình cảm nam nữ?”

Hai chữ nam – nữ phía sau, nàng nhấn mạnh đến nỗi tôi hơi sững người. Sau đó bất giác tôi cúi mặt, trong tim có chút nhói đau. “Không hề, quận chúa. Ta với nàng ấy là tình cảm huynh muội.”

Lúc này mi tâm của nàng mới giãn ra, khóe môi mỏng khẽ nhếch lên: “Đưa tay cho ta xem.”

Dù có chút khó hiểu nhưng tôi vẫn xòe bàn tay mình ra trước mặt Lê Hinh. Nàng rất thoải mái cầm tay tôi không chút ái ngại, sau đó liền đan mười ngón với nhau: “Xem ra tay người thực rất ấm áp. Lại còn mềm mại...” Nàng bật cười, “Như tay nữ tử.”

Tôi sững người, định rút tay mình lại, nhưng quận chúa đã siết chặt. Nàng ung dung bước từng bước chậm rãi dưới mái hiên, không hề buông lỏng tay tôi ra.

“Quận chúa, cái này...” Tôi đi từ kinh ngạc đến xấu hổ, vội ngó quanh xem có người khác không, rồi le lén nhìn nàng mà nói, “Đương đêm hôm, nam chưa vợ gái chưa chồng, người ta nhìn thấy lại...”

Lúc này, quận chúa mới nhú mày nhìn ta. Rồi nàng thờ ơ đáp: “Tiểu Trình đừng cùng ta nói mấy đạo lý đó.”

Tôi hoàn toàn câm nín.

Dù tâm trạng có chút hoang mang, nhưng trong lòng lại tràn ngập vui sướng. Không hiểu vì lý do gì, cảm giác bức bối từ lúc sẩm tối đến giờ đã hoàn toàn tan biến. Tôi nhẹ giọng nói với nàng: “Lúc chiều, thực xin lỗi đã mạo phạm quận chúa.”

“Gọi ta là Hình Nhi đi.” Quận chúa nhéo tay ta một cái, nàng vẫn thản nhiên đến kỳ lạ, “Nếu không ta đem sự thật mách với phụ vương.”

Ách, bây giờ còn chơi kiểu gì vậy trời?

“A, điều này, ta... Không dám...”

“Gọi mau đi, ta la lên đó.”

“Quận chúa à...”

“Tiểu Trình, ta la lên là mọi người tới, thấy người đang nắm tay ta.”

“Hình Nhi...”

“Tốt, từ giờ cứ vậy.”

“...”

Tôi nín lặng lần hai.

Không biết vì lý gì mà thái độ của quận chúa đối với tôi lại thay đổi đột ngột như vậy. Nàng dường như nghịch ngợm hơn và cũng biết cách hù dọa tôi nữa. Tôi thở dài, khẽ liếc nhìn nơi mười ngón tay đang đan nhẹ.

Cảm giác ấm áp ngập tràn con tim.

Chú thích:

(1) (1) Hậu viện: Vườn sau

(2) (2) Lương đình: Chòi nghỉ chân hóng mát được xây ở các phủ vua chúa, bây giờ cũng hay được nhà nước, chủ đầu tư xây dựng trong nhiều công viên, khu đô thị...

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Mới sớm tinh mơ, bên ngoài phòng tôi đã vang lên tiếng gõ cửa. Tôi nhăn nhó, vẫn vùi mặt vào gối, không muốn kéo mi mắt lên một chút nào.

Những tưởng người ngoài cửa đã bỏ cuộc, ấy vậy là sau một hồi yên lặng, người kia lại bắt gõ nhịp nhàng lên vách cửa. Tôi điên cả người, ngồi bật dậy. Tóc tai rũ rượi, mắt vẫn tia đỏ, tôi gằn giọng: “Ai?”

Khó lắm mới dỗ mình vào giấc ngủ vì đêm qua cứ trăn trở suy nghĩ về hành động của quận chúa, ấy vậy mà chưa tiến vào mộng được bao lâu thì đã bị kẻ ngoài cửa kia phá đám rồi.

Ngoài cửa bỗng chốc tĩnh lặng đến dị thường, liền sau đó là một giọng nữ tử bình thản vang lên: “Là ta.”

Như một phản ứng tự nhiên, tôi phi người xuống giường, chỉnh lại quần áo xộc xệch, mất thêm vài giây để búi tóc thành thố sau đầu, sau đó bay như thiêu thân tới cửa. Sao sáng sớm nàng đã tới tìm tôi? Chẳng nhẽ có chuyện không hay?

“Quận... Hinh... Hinh Nhi.” Tôi vẫn chưa thể quen với cách gọi này cho lắm. “Tìm ta sớm vậy, chẳng nhẽ có việc gấp?”

Hôm nay nàng vận một bộ y phục màu phấn hồng, tà áo thêu những bông sen e ấp cùng đai lưng lụa buộc thướt tha rủ xuống vạt váy trước. Đôi má nàng ửng hồng cùng đôi mắt đen láy diễm lệ mà thanh tao y như bộ y phục vận trên người nàng.

“Tiểu Trình, ta nghe phụ vương nói rằng sớm ngày mai sẽ để biểu ca cùng các người trở lại trấn Thanh Tri để tiếp nhận vụ án.” Lê Hình chăm chú nhìn tôi, “Ta muốn cùng đi với người.”

Ách, thiên kim quận chúa lại muốn bày trò gì đây?

“Cái này, Hình Nhi... ta... có lẽ không ổn.” Tôi ấp úng, lại đưa tay lên trán gãi gãi, làm tóc mai rủ xuống mặt, “Người ở lại sẽ tốt hơn. Thân thể người không được khỏe.”

Quận chúa quay lưng, như thể chẳng thèm nghe tôi nói. Tôi lo lắng nhìn dáng người mảnh khảnh trước mặt. Dưới tia nắng ban mai, nước da trắng hồng cùng tà áo lụa như tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh mê hồn.

Giọng nàng truyền đến, nhẹ tựa tiếng suối chảy qua khe: “Đến người cũng nói y chang phụ vương. Người không cần ta?”

Hả?! Sao lại có chuyện này nữa?

Tôi cuống cuống xua tay: “Không phải, ý ta không phải như thế. Ta là lo lắng cho sức khỏe của người.”

Lúc này, nàng mới quay lại nhìn tôi. Gò má ửng hồng, đôi mi dày khẽ sụp xuống, nàng đáp: “Vậy cho ta theo cùng, để người chăm sóc ta đi.”

“Cái này, không biết ý của Vương gia...”

“Nếu người không đồng ý thì phụ vương chắc chắn cũng không. Như vậy thì người không thương ta!”

“...”

Cái lý thuyết đó ở đâu ra vậy?

Nhìn đôi mắt trong veo ngấp nước đẹp hút hồn của nàng, tôi thờ dài. Phận nữ nhi, nhưng tôi vốn luôn luôn bị nàng mê hoặc như thế.

Cả đoàn người ngựa lững thững tiến ra khỏi thành, hướng về trấn Thanh Tri.

Tuy không phải lần đầu tiên cưỡi ngựa, nhưng tôi vẫn cho ngựa đi chậm chậm bên cạnh tuấn mã của Lê Cát Thuần. Tôi vốn tưởng là chúng tôi sẽ ngồi chung xe, nhưng không ngờ Lê Cát Thuần lại dắt đến cho tôi một tuấn mã, hào hứng nói rằng hai người bọn tôi là nam nhi, đi trước dẫn đường cũng như trút bầu tâm sự cùng nhau.

Mặc dù không muốn, nhưng tôi vẫn phải đồng ý.

“Huynh đệ, nghe nói năm nay người mười chín?” Hãn vừa thúc ngựa tiến về phía trước, vừa mỉm cười hỏi tôi.

Tôi nắm chặt dây cương, thuận miệng đáp: “Thưa vâng.”

Lê Cát Thuần kinh ngạc, nhưng rồi đưa tay vỗ đôm đốp lên lưng tôi, khiến lục phủ ngũ tạng tôi xém tí nữa đảo lộn. Hãn nói: “Ta nhìn người thế nào cũng chỉ giống thiếu niên mười sáu, mười bảy. Người thông minh, lại có đức có tài, vì sao không thử ứng thi?”

“Dạ bẩm, thảo dân từ nhỏ đã mồ côi. Biết được mặt chữ, hiểu được Tứ thư, Ngũ kinh cũng là do nghe lén được các Nho sĩ mở lớp giảng bài. Nào dám mơ đến việc làm quan?” Máy cái này thực ra đều là do ông nội dạy tôi. Dù không thực lòng muốn học, nhưng chữ nghĩa vẫn cứ bay vào đầu lúc nào không hay.

Nghe vậy, hãn không nói gì thêm. Chỉ lặng lặng cùng tôi ngắm trời và mây núi trùng điệp xung quanh.

Một lát sau, Lê Cát Thuần trầm mặc lên tiếng: “Chi bằng ta thừa lại với phụ vương, để người xin thánh Thượng cho người vào học trong Quốc Tử Giám? Ý người ra sao?”

Tôi giật nảy mình, tí nữa thì ngã nhào xuống ngựa. Nè nè, tôi không muốn dây dưa gì đến triều đình, càng không muốn hỏi thăm tới anh Hoàng đâu nha. Tôi chỉ muốn yên ổn giữ cái mạng nhỏ, sau đó tìm cách trở về tương lai mà thôi.

Nghĩ vậy, tôi ôm quyền hướng Lê Cát Thuần, trịnh trọng nói: “Đa tạ ý tốt của Gia. Nhưng Quốc Tử Giám là nơi dành cho những học trò có học lực ưu tú được tuyển chọn trong toàn đất nước. Thảo dân là người học biết nông cạn, e rằng dựa vào quan hệ để được vào đó học, người khác nhìn vào lại không hay. Hơn nữa trước mắt, thảo dân chỉ mong muốn nhanh chóng lấy được công bằng cho Hương Liên muội muội cùng Hy Chiêu đại nương, thật không dám nghĩ xa nhiều.”

Lê Cát Thuần nhú mày nhìn tôi, hần khó hiểu: “Nếu làm quan, tương lai người sau này sẽ rộng ngời, tiền đồ cũng rộng mở hơn. Người thực không muốn?”

Tôi cười khổ, lắc đầu: “Ước mong của thần chỉ là có một cái gia (gia đình), sau này mở tiệm buôn bán nhỏ, sống cuộc sống hạnh phúc cùng người mình thương. Nếu được còn có thể giúp đỡ người dân nghèo, có hoàn cảnh cô cút như mình...”

Không hiểu vì sao nghĩ tới hai chữ ‘người thương’, trong lòng tôi thoáng qua hình ảnh Lê Hình cùng nụ cười ngọt ngào và câu nói nhẹ tựa suối mơ của nàng. “Vậy cho ta theo cùng, để người chăm sóc ta đi.”

Lòng tôi bỗng dưng ấm áp, khóe miệng bất giác cong lên.

Dường như Lê Cát Thuần vẫn chăm chú quan sát tôi này giờ, hần bật cười: “Phải chăng trong lòng người đã có vị cô nương nào?”

Tôi cười toe toét, vô thức trả lời: “Thực ra Hình Nhi cùng ta...”

Hả?! --- Oắt đờ phắc? Mình đang nói cái gì thế?

Thế là tôi vội vàng xoay người sang nhìn Lê Cát Thuần, thấy tia cười ngập tràn trong ánh mắt hần, tôi lắp bắp giải thích: “A, cái này. Thảo dân không có ý mạo phạm...”

Nhưng hần đã vội cắt lời tôi: “Chẳng hay người cảm thấy Hình Nhi là người như thế nào?”

Hai chữ Hình Nhi hần nhấn mạnh đến mức làm da đầu tôi tê buốt. Tôi biết mình đã hổ một phen rồi, càng không hiểu vì sao trái tim mình lại đập thình thịch khi nghĩ đến nàng. Tôi cụp mi, buồn thiu đáp: “Nàng đâu phải là người có thể hình dung qua vốn từ ngữ của một kẻ nông cạn như thần?” Nhưng rồi tôi khẽ cười, “Thế gian này không có một người nào có thể đem ra sánh được với nàng.”

Nàng là ai? Là người có thể tin tưởng, đứng nép sau lưng tôi. Là người dám đưa tay ra nắm lấy bàn tay tôi. Là người không bao giờ muốn nói đạo lý nhạt toẹt cùng tôi... Nàng là người đẹp nhất --- sẽ mãi là nhất trong lòng tôi.

“Tiểu Trình, người thích biểu muội, phỏng?”

Thích nàng ư? Tôi ngạc nhiên mở to mắt nhìn hần.

Tôi? Một đứa con gái thế kỷ 21, lại đem lòng yêu thích một nữ tử như mình ư? Có chuyện này được sao?

Nhưng cảm giác ở bên nàng, không giống như đối với Hạ Vy, cũng chẳng giống khi cạnh Hương Liên. Vậy tôi nên giải thích những xao xuyến trong lòng, những nhịp đập lỡ của trái tim tôi thế nào đây?

Phải chăng, tôi đã thực sự thích nàng?

“Được rồi, chúng ta tạm nghỉ chân ở đây. Chắc mọi người cũng mệt rồi!”

Tiếng hô của Lê Cát Thuần vang lên bên tai làm tôi thu lại hồn phách. Nhìn mặt trời chắc cũng đã tới giờ Ngọ, chúng tôi đã đi được nửa ngày đường rồi. Bây giờ nhắc mới thấy sống lưng ê ẩm, tôi cố tăng lờ ánh mắt đầy ý cười của Lê Cát Thuần, xấu hổ tụt xuống ngựa và chạy đến bên xe ngựa của Hương Liên.

Hai người cũng vừa mới vén rèm bước xuống. Thấy sắc mặt phờ phạc của cánh chị em phụ nữ, tôi mới thấy lo lắng nhiều hơn cho quận chúa. Tôi từ nhỏ đã được ông nội bồi bổ cho cả tảng kiến thức về sức khỏe, lại hàng ngày bắt tôi thể dục thể thao rèn luyện, tính ra tôi là con gái nhưng cũng mạnh ngang ngửa một nam nhân niên thiếu. Thế mà đi nửa ngày đã rã rời chân tay, nàng yếu nhược như vậy, không biết có làm sao không.

“Hương Liên, Hy Chiêu đại nương, hai người ăn tạm mấy viên kẹo đường này đi.” Tôi lấy trong ngực áo một ít viên kẹo đường mua trên phố hồi sáng, may sao chưa cháy, “Như vậy sẽ đỡ mệt.”

Hai người vội vàng nhận lấy, sau đó Hương Liên hỏi tôi: “Huynh có mệt không? Trán huynh đỏ mồ hôi kìa.” Nói rồi nàng đưa tay, khẽ thấm thấm ống áo lên trán tôi.

Tôi mỉm cười, chọc gẹo: “Muội ngồi trong xe, đương nhiên không hiểu rồi. Ta ngồi ngựa cả nửa ngày trời, lưng đau muốn chết. Mà cái hông là sinh mệnh của đàn ông bọn ta đó.”

Hương Liên nghe vậy cũng hiểu ra tôi đang chọc gẹo mình, cô đỏ mặt rồi khẽ vỗ vào đầu tôi: “Thật là, huynh nói ra mà không biết ngượng...”

“Lục công tử, quận chúa cho gọi người.”

Nghe giọng Mạch Ly, tôi vội ngoái đầu nhìn. Thấy cô nàng đang cúi kính cúi đầu hành lễ, tôi nhẹ đáp: “Cô nương, đừng đa lễ.”

Trước khi cùng tôi xoay người đi, tôi để ý Mạch Ly vẫn còn liếc nhìn Hương Liên vài lần. Tôi tự thấy không thoải mái trong lòng, vì dẫu sao tôi cũng là con gái, nên biết trong ánh mắt của Mạch Ly vẫn có tia khó chịu chiếu lên người muội muội tôi.

Tuy trong lòng như vậy, nhưng ngoài mặt tôi vẫn ôn hòa đi theo Mạch Ly đến bên xe ngựa của quận chúa. Cô nàng cung kính khẽ nói: “Quận chúa, Lục công tử đã đến.” Dứt lời bèn xoay người rời đi, bỏ mặc mình tôi đứng ngẩn ngơ bên cỗ xe ngựa.

Tôi đang định mở miệng gọi tên nàng, đã nghe giọng nói dịu dàng của nàng vang lên sau tấm rèm lụa: “Tiểu Trình, lên đây.”

Nàng là quận chúa, tôi là thứ dân, lại đang cải trang nam tử, liệu cùng một xe có bị người ta dị nghị hay không? Đang trong lúc tôi còn suy nghĩ có nên lên xe hay đứng dưới thôi, nàng lại càng thân nhiên hơn: “Nếu không lên vậy lát nữa ta sẽ ngồi ngựa với người.”

A, sao càng nghe càng giống hăm dọa vậy trời? Thế là tức thì, tôi phi người lên xe ngựa, rụt rè vén rèm vào trong.

“Xem ra người thực không muốn ngồi cùng ta.” Lê Hình quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, từng ánh nắng trườn lên đôi mi dày cùng khóe môi đỏ mọng đang chun ra đầy giận dữ.

Tôi cười khố, lại lo lắng nhìn sắc mặt nhợt nhạt của nàng, trong lòng không khỏi xót xa.

“Hình Nhi, người ngồi xe ngựa như vậy, có mệt lắm không?” Cũng đã qua giờ Ngọ rồi, quận chúa làm sao mà không mệt chứ.

Lê Hình không thèm nhìn tới tôi, nàng hậm hực: “Người còn bận trêu đùa với cô nương khác, đâu thèm quan tâm tới ta?”

Tôi giật mình. ‘Cô nương khác’ ở đây phải chăng là ám chỉ Hương Liên? Thế nên tôi vội vàng đáp: “Không phải. Ta rất muốn qua xem người như thế nào, nhưng hiềm nỗi, ta là nam tử, người là quận chúa, ta...”

“Ngồi xuống đây.” Lê Hình vỗ vỗ xuống chiếc ghế nệm cạnh nàng, “Dịch vào gần ta.”

Tôi dở khóc dở cười, cứng đờ người mà làm theo. Mùi hương của nàng xộc vào cánh mũi, đem theo vị ngọt cùng thơm mát vô cùng. Nàng đang chăm chú nhìn tôi.

Còn tôi thì vẫn giữ nguyên tư thế thẳng tắp sống lưng, ánh mắt nhìn về phía trước không khác nào thanh niên nghiêm túc. Trong lòng thầm căng thẳng khi gương mặt nàng dần ghé sát mình, trống ngực tôi không tự chủ lại nện dồn dập.

Bất chợt trên cổ đem lại cảm giác nhói nhói, tôi cứng đờ người khi phát hiện ra Lê Hình đang cắn tôi.

Một chút ướt át đem theo nóng bỏng từ đôi môi xinh đẹp đó, khiến cho tôi ngây người.

“Tiểu Trình, người thương người ta hơn ta!” Hơi thở nóng hổi của quận chúa phả bên tai, tôi như bị thôi miên bởi giọng nói của nàng, “Người thích nàng ta sao?”

Gì?! ----- Thích ai cơ?!

Lúc này tôi mới bình tỉnh, vội vàng né tránh gần gũi với quận chúa. Từ tai xuống tận mặt tôi đỏ ửng, trên cổ vẫn còn cảm giác ươn ướt, tôi cúi mặt thật thấp ấp úng nói: “Người hiểu lầm rồi. Ta cùng Hương Liên chỉ là tình cảm huynh muội thôi.”

Tôi nghe tiếng nàng ‘hừ’ nhẹ một cái, lại đem tay vỗ vỗ xuống nệm gần nàng hơn: “Người nhích đi đâu? Lại gần đây.”

“Cái này, nam nữ...”

“Người còn nói đạo lý là ta la lên!”

“...”

Tôi thở dài, bối rối nhích người lại gần nàng. Ngẫm lại, mười chín năm qua cái mồm của tôi đã được thiên biến vạn hóa dẻo hơn cả kẹo, vậy mà trước Lê Hinh, dù tôi có mười cái miệng như vậy chắc vẫn không nói lại được nàng.

Lê Hinh rất tự nhiên, nàng dựa đầu vào vai tôi. Nàng thì thầm: “Người không thương ta.”

Lúc này tôi mới giật mình chợt nhớ ra, vội vàng móc chiếc hộp gỗ nhỏ trong ngực áo, đưa cho nàng. “Hinh Nhi, người đi đường vậy có lẽ mệt lắm. Đêm qua ta đã làm cái này cho người.”

Nàng tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn tôi, rồi từ từ đưa tay nhận chiếc hộp. Đôi mắt đẹp phủ một màng nước mỏng, khóe môi nàng khẽ kéo lên một đường cong hoàn hảo. Tôi bất giác nín thở, hồi hộp chờ đợi.

Mùi thơm của đường cùng với hạt lạc rang ngày ngày thơm phức một cỗ xe. Nàng kinh ngạc nhìn tôi: “Cái này, người tự mình làm cho ta sao?”

Tôi khẽ gật đầu mỉm cười: “Ta chạy quanh bếp mới tìm được ít lạc, nên ta làm chút kẹo lạc cho người. Vừa thơm vừa ngậy, độ đường lại vừa đủ, người ăn một miếng sẽ không bị khó chịu.”

Vì trời nóng nên tôi sợ kẹo mau chảy, liền phủ một ít bột bao quanh viên kẹo. Tự nặn kẹo nên hình thù xấu vô đối, nhưng dưới con mắt đang chăm chú nhìn của Hình Nhi, không hiểu vì tôi ảo giác hay hoang tưởng, tôi cảm thấy nàng thực sự hạnh phúc.

“Tiểu Trình, cảm ơn người.” Nàng nâng nhẹ một viên kẹo lên, ngắm nghía đầy thích thú rồi cắn một nửa nhai trong miệng, “Ngon quá, ta chưa bao giờ ăn kẹo như thế này.”

Kỳ thực, đây cũng là lần đầu tiên tôi làm kẹo. Nói là kẹo nhưng thực ra toàn bằng đường thôi. Nhưng chỗ đường ấy như mật ngọt phủ kín trái tim tôi lúc này vậy.

“Người không ăn thử sao?” Nàng cười tinh nghịch nhìn tôi, “Nào há miệng, ta bồi người.” Nói rồi, nàng cầm nửa viên kẹo mình vừa ăn dở đưa ra trước mặt tôi.

Tôi nhìn nàng đầy ngạc nhiên, sau đó rất nhanh thấy sự châm chọc trong đôi mắt cười của nàng. Thế là, tôi chẳng cần quan tâm thân phận giữa hai người, cúi xuống ăn nốt viên kẹo kia.

“Chà, ngon thật nha.” Tôi vừa nhai kẹo vừa thông thả nói, “Sau này ta sẽ ăn nốt những đồ mà người từng ăn qua. Ha ha ha.”

Mặt Lê Hình đỏ bừng, bàn tay mềm mại khẽ dấm nhẹ lên ngực tôi chẳng có chút lực nào. “Đáng ghét!”

Tôi mỉm cười, to gan mà nắm lấy bàn tay nàng. Nàng hơi khựng lại một chút, sau đó lại siết chặt bàn tay tôi, khẽ đan mười ngón lại với nhau.

Thấy tôi lộ rõ vẻ bối rối, Lê Hình lại bật cười: “Chỉ được dịu dàng với mình ta thôi.”

Dù nàng không nói, thì trái tim tôi cũng nguyện chỉ hướng tới nàng. Tôi mỉm cười, nhẹ gật đầu. Nhìn nàng mỉm cười rạng rỡ, trái tim tôi như được phủ một dòng nước ấm áp đến kỳ lạ.

Có lẽ, thích một người, đơn giản như vậy thôi...

***

Đến được trấn Thanh Tri đã là ba ngày sau đó.

Với tốc độ bình thường của Lê Cát Thuần và tôi, chắc cưỡi ngựa cùng lắm cũng chỉ hai ngày đường. Nhưng trong đoàn còn có phụ nữ nên tốc độ của chúng tôi cũng giảm đi qua nửa. Thành ra từ Kinh thành tới nơi cũng mất gần bốn ngày đường.

Vừa tới trấn đã thấy người dân cúi mình kính cẩn hành lễ, Lê Cát Thuần vội xua tay, bảo mọi người đứng dậy. Quần chúng khi ấy mới dám ngược nhìn hẳn, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Tôi chấp tay sau lưng, tặc lưỡi. Bất quá, Lê Cát Thuần cũng là soái ca cổ đại đi. Chắc hẳn đã thành idol trong lòng nhiều cô nương rồi.

“Hy Chiêu đại nương.” Một người hàng xóm hô lên khi thấy ba người chúng tôi đứng sau lưng Lê Cát Thuần, “Bà thực sự đã về rồi.” Nói rồi bèn rút nước mắt.

Hy Chiêu cùng Hương Liên đều vừa mừng vừa tủi. Có lẽ trước sẽ giải được oan tình, phá án mất nhà, nhưng sau rồi thì biết sống bằng gì đây? Nhà mất, tiền cũng chẳng còn... Ai nha, haizz, tôi còn nợ quận chúa hai quan tiền.

“Lần này cũng nhờ tướng quân và Cát Thuần đại nhân, nếu không chúng ta đã sớm phải tha hương cầu thực.” Hy Chiêu đại nương mắt đã đỏ hoe. Bà nói tiếp: “Lần này về được quả thực vẫn ngỡ là mơ.”

Người dân trong trấn lương thiện, chất phác, lại cùng nhau quỳ xuống hành lễ trước Lê Cát Thuần: “Đa tạ Vương gia Lê Cát Lợi Tướng quân, đa tạ Lê Cát Thuần đại nhân.”

Tôi không rảnh để xem tiết mục quỳ lạy này, nhìn đã thấy mọi đầu gối. Định bụng chuồn ra sau cùng Mạch Ly, bỗng bên tai vang lên giọng nói hào sảng của Lê Cát Thuần: “Lần này cũng là vì Lục công tử đây đã mạo hiểm tính mạng để cầu kiến Tướng quân, bọn ta mới được hay tin về nỗi oán hận của nhân dân. Hôm nay Tướng quân đích thân hạ lệnh cử ta xuống điều tra phá án. Nếu có oan khuất, mọi người hãy cùng ta lên công đường làm chứng. Hôm nay, ta sẽ chính thức lấy lại công bằng cho mọi người.”

Gì? Hôm nay? Bây giờ? Aish, tên này là trâu điên hay sao? Tôi đã mệt lắm rồi, để mai không được hả?

“Đại nhân anh minh.”

Tất thấy người dân trong trấn cùng đồng thanh hô to, tôi thở dài bóp trán. Nghĩ chắc không thể nào nghỉ ngơi được, tôi bèn quay sang dặn Mạch Ly: “Cô nương, nha môn ở đây không tiện để các người nghỉ ngơi đâu. Vừa bẩn thỉu, vừa ẩm mốc vì chẳng bao giờ Trương chi huyện chịu dọn dẹp. Nay hẳn lại còn đang bị tổng tạm giam, càng chẳng có ai rảnh rỗi mà quét dọn. Chi bằng các người lên phía trước, có một quán trọ rất được, ở đó cứ thuê phòng để nghỉ có lẽ sẽ tốt cho Hinh... cho quận chúa hơn.”

Mạch Ly nghe tôi nói vậy, cúi đầu cố nhịn cười: “Lục công tử đã lo lắng như vậy, ta xin nghe theo.” Dứt lời còn chưa kịp để tôi bào chữa, đã nhanh chóng rời đi cùng một đoàn tùy tùng.

Tôi nhìn cỗ xe ngựa của quận chúa đã xa dần phía trước, bèn an tâm quay lại ôm quyền với Lê Cát Thuần: “Đại nhân, đã không còn sớm nữa. Chi bằng chúng ta lên công đường truyền phạm nhân thẩm án?”

“Được. Cảm phiền Lục công tử, Hy Chiêu đại nương cùng Hương Liên cô nương hãy theo ta.”

Lê Cát Thuần liền cho gọi những hộ vệ thân cận đã phái tới trước. Một người có tên Dục Thiên vội báo cáo: “Khởi bẩm đại nhân, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi. Giờ chỉ còn đợi ngài thẩm tra kết án.”

Tôi thầm khen ngợi trong lòng. Mấy chiến sĩ cổ đại này tốc độ cũng nhanh gọn, đúng là được rèn rũa từ trong kén có khác.

“Tốt. Chúng ta đi.”

Vậy là chúng tôi một đoàn người lại rầm rập tiến vào nha môn trấn Thanh Tri. Ngoài tấm biển Thanh Tri Phủ bám đầy bụi bặm bên ngoài, thì trong phủ không có lấy một ai.

Nhưng rất nhanh, Lê Cát Thuần đã mau chóng ngồi vào ghế quan huyện, chính giữa công đường. Không cần trống chiêng, cũng chẳng cần trượng gõ đập đất của nha dịch, hần cầm kinh đường mộc vỗ một cái thật uy nghiêm, cao giọng nói: “Truyền cha con chi phủ trấn Thanh Tri, Trương Công Đính, Trương Khanh!”

Một lát sau đã thấy hai dáng người béo ục ịch, tóc tai xõa xượi mặc quần áo phạm nhân được hộ vệ Dục Thiên áp giải tiến vào công đường. Thấy phía trước là Lê Cát Thuần khí thế oai nghiêm rợp trời, bên liếc phía dưới thấy ba người chúng tôi đang quỳ, bọn chúng thất kinh, vội vã quỳ sụp người xuống.

“Hạ quan Trương Công Đính, khấu kiến Lê Cát Thuần đại nhân.”

“Thảo dân Trương Khanh, khấu kiến Lê Cát Thuần đại nhân.”

Chát!

Lê Cát Thuần vỗ mạnh kinh đường mộc, sáng giọng quát: “Điều dân to gan, người đã phạm trọng tội, còn dám xưng là thảo dân?”

“Chúng thần... tội dân...” Trương Khanh run cầm cập như cày sầy, thịt mỡ trên mặt núc ních co giật, rung theo từng phản ứng của hắn.

Tôi mím chặt môi, cố gắng đừng phụt cười. Xem ra hôm nay ha cha con nhà người chết chắc.

Lại thấy giọng nói run run của Trương Công Đính vang lên: “Bẩm đại nhân, hạ quan... hạ quan không biết mình và con trai có tội gì.”

Quần chúng nhân dân đứng phía ngoài công đường chật ních người, ai cũng tỏ vẻ phần nộ.

“Người thân làm chi phủ, ăn bổng lộc triều đình, nhưng lại cậy chức cậy quyền, hà hiếp nhân dân. Người há chẳng coi thánh Thượng ra gì?” Lê Cát Thuần trừng mắt, quát, “Người dung túng cho con trai mình, tác oai tác quái, thậm chí đốt nhà hai bà cháu Hy Chiêu. Nếu không phải Lục Tiểu Trình đưa họ ra khỏi hỏa hoạn, chẳng phải con trai người đã đoạt đi ba mạng người? Người còn gì để biện minh?”

Trương Công Đính dù cả người xanh mét, hơi thở nặng nhọc nhưng vẫn cố cãi: “Hạ quan... hạ quan không hiểu!”

“Được!” Lê Cát Thuần gật đầu, lại sáng giọng, “Lục Tiểu Trình, người có quen hai người này không? Khai báo thành thật, kể lại mọi chuyện.”

Tôi thẳng sống lưng, ngẩng cao đầu, oai oai hùng hùng mà dùng chất giọng đặt biệt nhà họ Lục để kể lại toàn bộ sự việc hôm đó, từ lúc sáng đôi

co cùng Trương Khanh, rồi tối đến nhà cửa bị cháy rụi. Nói xong, tôi chỉ thẳng vào hai cha con họ Trương, rống lên: “Khởi bầm đại nhân, thần tin chắc bọn họ không thể thoát khỏi diện tình nghi được. Ở đây còn có dân chúng làm chứng, thần không tin bọn họ có thể dùng tay che trời chặn đất.”

Tức thì, nhân dân trấn Thanh Tri đều dậy sóng, người đòi chém đầu cha con họ Trương, người thử đòi xử lăng trì...

Tôi rùng mình. Như vậy thì hơi quá rồi!

Chát --- Lê Cát Thuần lại vỗ kinh mộc đường. Không khí nhộn nhạo dần lắng xuống. Hấn cao giọng: “Nếu các người còn chưa phục. Bản quan còn nhân chứng và vật chứng khác!” Nói rồi lại hô to, “Truyền chủ tiệm Vương Nhị.”

Lát sau, một người đàn ông cao nhằng, da đen sạm sệt tiến vào công đường. Thấy Lê Cát Thuần, ông ta vội quỳ sụp xuống.

“Quỳ dưới kia là kẻ nào?” Lê Cát Thuần nheo mắt hỏi.

“Dạ bầm, thảo dân Vương Nhị, khấu kiến Lê Cát Thuần đại nhân.”

Lê Cát Thuần gật đầu, lại tiếp tục chỉ hai cha con họ Trương: “Người quen người này không?”

Vương Nhị quay sang Trương Khanh, nhìn một lúc rồi lại cúi rạp đầu: “Bầm đại nhân, hai người này cả trấn Thanh Tri ai ai cũng biết. Thần là người thôn bên cũng có hiểu sơ sơ.”

“Mấy hôm trước, người có bán hơn mười mấy chai dầu hỏa cho một người tên Nhất Liêu, người còn nhớ không?”

“Dạ, thảo nhân nhớ rất rõ. Đó là người đầu tiên trong mấy tháng vừa rồi mua dầu hỏa ở tiệm thảo dân nhiều như vậy.”

“Lời người nói là sự thật?”

“Bấm đại nhân, hoàn toàn là sự thật. Thảo dân có ghi lại trong sổ sách, người kia cũng dùng hơn bốn quan tiền để trả thảo dân, hiện vẫn còn quá nửa ở trong nhà.”

Hàng lông mày rậm của Lê Cát Thuần giãn ra, nhìn hai cha con họ Trương mặt mũi trắng bệch, trầm giọng nói: “Nhất Liêu là người của phủ các người, cách đây vài hôm chết vì đở bệnh. Ta tự hỏi, không hiểu vì lý gì, thanh niên trai tráng khỏe mạnh như vậy, có gì mà đường đột chết? Phải chăng còn có oan tình?”

Trương Khanh ngã hần ra đất, sắc mặt tái mét, hơi thở phì phì. Cha hần ‘cứng’ hơn một chút, vẫn lặp ba lặp bập: “Hần... hần mắc bệnh bẩm sinh, đột nhiên tái phát!”

Bộp! Tiếng kinh đường mộc nện xuống mặt bàn khiến Trương Công Đính giật nảy mình sợ hãi. Lê Cát Thuần trừng mắt quát: “To gan, người dám nói láo trước mặt bản quan? Nhất Liêu sinh thời không hề có bệnh gì, nhưng chết cơ thể tím tái, móng tay thâm đen... Không phải trúng độc thì là cái gì? Chết trong phủ người, há nào người lại không biết?”

Ghê gớm thật, hai cha con nhà này còn giết người diệt khẩu nữa, tội ác đúng không thể dung tha. Tôi rướn người, chẳng thèm quan tâm người trên kia là Lê Cát Thuần, rống to, giọng vang khắp cả công đường: “Tiên sư, ông đây còn giữ cây đuốc của nhà các người đấy! Nếu cần thiết thì ông cho một mối tụi mày thử cháy xem có vui không? Nhiều mỡ thế, cháy bớt một tí chắc không vấn đề gì đâu!” Nói rồi, tôi lấy cả cây đuốc Dục Thiên đang bê trên khay làm vật chứng, một phát ném thẳng vào mặt tên Trương Khanh khiến hần rú lên, lù ra xa mấy mét. Tôi quát: “Bố khi, mày nhìn cho kỹ đi thẳng khốn! Đuốc nhà mày đấy. Cả cái trấn này ai chẳng biết nha dịch trong nhà mày xài cái loại đuốc đất sắt ra miếng như thế này! Tao phi cho mày cái dép bây giờ chứ lại!”

Tôi vừa dứt lời, cả công đường rơi vào trạng thái yên tĩnh. Đến mức một con muỗi cũng nghe thấy tiếng vo ve. Tôi nhìn vẻ kinh ngạc của Lê Cát Thuần, vẻ nhin cười của Hương Liên cùng quần chúng... biết là mình lại thất thố, tôi vội cũng găm mặt.

“Thảo dân đã trình bày xong rồi ạ.” Giọng tôi cực lý điềm tĩnh, nhưng trong lòng đang tự trách mình ngu không thôi.

Lê Cát Thuần là người đầu tiên phá tan bầu không gian tĩnh lặng: “E hèm... tang chứng, vật chứng, nhân chứng đây đủ, các người còn gì để chối cãi?”

Đương nhiên sau đó, hai cha con họ Trương phải cúi đầu nhận tội rồi. Án tử hình cũng đón chờ tên tham quan và kẻ lòng lang dạ thú trong sự mừng rỡ hạnh phúc của quần chúng nhân dân.

Hy Chiêu đại nương cùng Hương Liên được ban cho ruộng đất và nhà mới để ổn định lại cuộc sống.

Lê Cát Thuần từ idol trở thành supper idol, được chúng dân ca tụng không ngớt. Tôi vì mấy câu chửi bới tức giận trên công đường mà thành ra cũng được mọi người cảm tạ, thậm chí vài tiểu cô nương còn mang quà bánh tặng cho tôi khi tôi đang thông thả trở về quán trọ.

“Ây da, mệt chết ta mất!” Tôi cầm đồng bánh kẹo trên tay, không ngừng than vãn, “Ta muốn ăn kem, ăn kem socola...”

“Người cũng được ái mộ quá đi!”

Giọng nói lạnh lùng vang tới sau lưng khiến tôi giật mình, vội đặt đồng bánh kẹo lên chiếc bàn trong sảnh quán, sau đó nở nụ cười lấy lòng người đang chun môi giận dữ kia: “Hình Nhi, ta vừa cùng biểu ca người phá án a.”

“Không liên quan đến ta.” Nàng nhìn đống bánh kẹo, thờ ơ nói, “Tiểu Trình không thích đồ ngọt, chi bằng chia cho mấy người bọn Mạch Ly đi.”

Tôi nhìn đống đồ ăn, có chút tiếc nuối: “Ta không ăn được, để cũng phí...”

“Người không ăn được quà cô nương nhà người ta tặng, sao không từ chối luôn đi?” Lê Hình quay lưng, chẳng thèm nhìn tôi nữa, “Sau này người không được tùy tiện nhận đồ của người ta, rõ chưa?”

“Dạ, rõ.”

Tôi gãi đầu, nhìn dáng người mảnh khảnh trước mặt, tâm trạng tốt hẳn lên. Có lẽ vì tôi yên tĩnh quá, nàng khẽ nhíu mày xoay người lại.

Nhưng tôi đã tiến đến sau lưng Lê Hình từ trước, đang cười nhả nhờ định chọc nàng, ai ngờ nàng xoay người, cả thân thờ bồng chốc nấp gọn trong lòng tôi. Cảm giác thân thể ấm nóng của nàng cọ vào người, hơi thở của nàng phả lên cổ, lòng tôi chột xao xuyên không thôi.

Không biết từ lúc nào, môi tôi đã gần như chạm vào trán nàng. Tôi như người mê hoặc, tiến gần lại hơn, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng.

Lê Hình giật mình, nàng đẩy người tôi ra. Lúc này, tôi mới như người mộng ru sức tỉnh khỏi cơn mê sáng. Nhìn gò má ửng đỏ của nàng cùng đôi mắt trong veo nhìn mình chăm chú, tôi vội vàng giải thích: “Hình Nhi, ta không cố ý... ta...”

“Tiểu Trình, ta đâu nói ta không muốn như vậy?”

Nàng nói rồi vội vã xoay người chạy lên lầu. Một mình tôi đứng ngẩn ngơ giữa quán trọ, thơ thần đưa tay ra như muốn níu giữ lại hương thơm cùng mùi vị ngọt ngào từ nàng.

Tôi mỉm cười ngốc nghếch.

Tôi là nữ tử, nàng là nữ tử. Nhưng làm sao mới được đây?

Tôi thích nàng, thực sự đã thích nàng rồi.

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 6

“Thuần ca, người này phải đi cùng chúng ta.” Lê Hình lạnh lùng lên tiếng. Giữa màn đêm tĩnh lặng, giọng nói của nàng lại càng thêm dọa người, “Tiểu Trình còn nợ ta hai quan tiền.”

Lòng tôi không khỏi run rẩy. Nàng trông vậy mà nhớ cực kỳ dai.

“Việc này... Hình... Quận chúa, ta sẽ từ tốn trả nàng.” Tôi gãi đầu, đỏ mặt mà hơi cúi thấp, “Hiện tại ta không có tiền.”

Lê Hình không những không động lòng, lại càng không buông bỏ: “Chính vì vậy người phải theo ta.”

Chuyện bắt đầu căng thẳng rồi đây. Tôi mà theo nàng, vậy làm sao phụ Hy Chiêu đại nương cùng Hương Liên bán bánh kiếm tiền. Ít ra như vậy vẫn còn được hai người họ trả cho chút tiền công đi. Trừ phí sinh hoạt ra vẫn có thể dành được vài mạch để trả dần cho nàng.

Nghĩ thế, tôi mở trợn trừng mắt, vung vẩy tay nói sang sảng: “Ta không thể. Nếu không ở lại, sao ta kiếm được tiền trả người?”

Trái ngược lại vẻ hùng hồn của tôi, nàng cầm tách trà nhấp một ngụm, rồi nhìn thẳng vào tôi điềm nhiên đáp: “Vậy người lấy thân trả nợ đi.”

“...”

Tôi nín lặng, cổ họng như tắc nghẽn không thốt ra được một từ nào. Vì sao càng ngày quận chúa càng bướng bỉnh vậy chứ? Thản nhiên nói với tôi

những lời như vậy, nàng còn chẳng xấu hổ hay đỏ mặt một chút.

Chắc tôi cũng hiền quá rồi đi.

“E hèm.” Lê Cát Thuần hăng giọng, phá vỡ cái không khí ngột ngạt của cuộc nội chiến giữa tôi và Lê Hinh. Nói là ‘chiến’ cho oai, tôi còn chưa nổ súng được phát nào đã tịt ngòi rồi. Thế nên tôi lại quay sang Lê Cát Thuần mà cầu cứu. Hắn có vẻ thông cảm cho tôi, nên khó xử nói: “Cái này, cứ để Lục công tử trả dần cũng được. Dù sao cũng chỉ có hai quan...”

“Biểu ca!” Chưa để hắn nói hết câu, quận chúa đã ngắt lời, “Ý muội đã quyết, sớm mai Tiểu Trình phải khởi hành cùng chúng ta.”

Cái gì? Sớm mai?

Tôi giật nảy mình, vội vã lắc đầu: “Không, ta không thể đi sớm vậy được. Ta còn...”

Còn phải ở lại tìm cách trở về tương lai nữa. Dù sao nơi tôi xuyên không cũng là sông Hoàng Liêu ngay gần trấn Thanh Tri mà.

Nhưng, nghĩ đến việc trở về hiện tại, lòng tôi có chút rối bời và hoang mang. Tôi đưa mắt nhìn Lê Hinh, trùng hợp chạm phải ánh mắt nàng đang chăm chú quan sát mình. Dù không nói ra lời nào, nhưng tôi biết nàng đang không hài lòng với tôi.

Cũng là tôi đã mạo phạm nàng trước. Hôm đó, aish, là tôi không kìm lòng được, đã trộm hôn nàng.

Nhưng chắc không phải tôi ảo tưởng đâu nhỉ? Nàng cũng không hề bài trừ tôi sau hành động đó. Nghĩ thế nào thì, liệu nàng đối với tôi cũng có một chút cảm tình?

“Tiểu Trình, theo ta ra ngoài một lát!” Lê Hình đứng dậy. Nàng thong thả bước qua tôi, càng không để lộ chút giận dữ nào.

Nàng cứ như vậy lại khiến tôi thêm lạnh sống lưng, vội vàng ôm quyền bất lực với Lê Cát Thuần, rồi như cái đuôi lẻo đẻo bám sau nàng.

Trần Thanh Tri ban ngày nhộn nhịp là thế, nhưng không giống Kinh thành, cứ đến đêm lại bao trùm một mảng yên tĩnh, thanh bình. Hai người chúng tôi lững thững tản bộ cạnh nhau, cảm giác địa vị thân thế cũng dường như được xóa bỏ. Lê Hình đi sát lại gần tôi hơn. Cơn gió đêm hè khẽ lùa qua mái tóc nàng, đưa hương thơm ngọt ngào xộc thẳng vào cánh mũi tôi.

Lòng tôi trong chốc lát lại ngọt dịu vô cùng.

“Người thực không muốn cạnh ta đi?” Lê Hình ngược đôi mắt trong veo ngật nước lên nhìn tôi, “Đối với người, ta chẳng là gì cả...”

Đôi vai gầy của nàng khẽ run lên, thân hình mảnh mai dưới ánh trăng mờ lại càng thêm mỏng manh vô cùng. Trái tim tôi thắt lại, vội vàng nói: “Hình Nhi, ta chỉ muốn kiếm tiền thôi. Đủ tiền ta sẽ lại vào Kinh gặp người.”

Một tia giận dữ lóe lên trong mắt nàng, giọng nàng lại càng thêm lạnh lẽo: “Người nghĩ ta là vì hai quan tiền kia nên mới giữ người lại?”

Nhìn gương mặt đầy bi thương, phần nộ của nàng, tôi cụp mi mắt, khẽ nói: “Thực xin lỗi...”

Lê Hình không muốn xa tôi, tôi hiểu, vì bản thân tôi cũng vậy. Nhưng chúng tôi đều là nữ nhi...

Bầu không khí trở nên yên tĩnh đến gượng gạo. Lát sau, bước chân nàng đã rời xa tôi một quãng, giọng nàng như tan vào trong cơn gió đêm

hè: “Tiểu Trình, ta không quan tâm đến thân phận của người.”

Nếu Lê Hình biết tôi là con gái, nàng có chán ghét tôi không?

Trong một khoảnh khắc thoáng qua, tôi như muốn cởi bỏ cái vỏ bọc nam nhi bức bách này, đối với nàng thân phận của một Lục Tiểu Trình thực sự, cùng bước đi bên nàng và nói rằng: “Tôi rất thích em, Lê Hình!”

Tôi là một người đồng tính, như vậy cũng không sao cả. Chỉ là, Lê Hình là một cô gái hoàn toàn bình thường theo nghĩa người ta thường nói – một nữ nhi cần một nam nhân che chở.

Và người đó không phải tôi...

“Hình Nhi, ta theo người...” Trái tim tôi nặng trĩu đau đớn, nhưng tôi vẫn muốn bên nàng thời gian còn lại. Được nhìn ngắm nàng mỗi ngày, có lẽ đã là hạnh phúc của cả cuộc đời tôi. “Người nói gì ta cũng sẽ nghe. Ta có thể làm công việc trong phủ như những nô bộc khác, hầu hạ người cho đến khi nào ta già cằn cõi. Chỉ cần...”

Chỉ cần em đừng không cần tôi.

“Tiểu Trình.” Chưa để tôi nói hết câu, nàng đã vội ngắt lời, “Người làm hộ vệ của biểu ca, cũng theo ta để bảo vệ ta. Ngoài ra, người không phải nô bộc. Hết tháng này lão Tôn sẽ về quê, người thay ông ấy làm quản gia.”

“Hả?!” Tôi trợn tròn mắt, cơ hồ hàm răng cũng muốn đánh rơi xuống đất luôn.

Quản gia, có phải osin cao cấp không?!

“Cái này, quản gia thì ta còn hiểu, nhưng mà...” Tôi gãi đầu gãi tai, “Nhưng mà làm hộ vệ là sao? Giống bọn Dục Thiên hả?”

Lê Hinh chăm chú nhìn ta, nàng gật đầu.

“Gì? Không được, không được. Ta trời sinh sức khỏe không thực sự tốt, không thể theo Lê Cát Thuần đại nhân ra trận được đâu.”

Chắc do điệu bộ nhát chết của tôi, Lê Hinh bỗng bật cười. Đôi mắt cùng khóe mi cong cong, nàng chọc ghẹo tôi: “Ta có nói Tiểu Trình phải ra trận sao? Hừm, vậy thì thế nào bây giờ? Người theo ta thì chỉ cần bảo vệ cho ta thôi.” Rồi nàng giả bộ khó xử, “Hay là theo biểu ca, cùng lắm thì thoảng phải cùng Tướng quân ra trận dẹp loạn một chút...”

“Ta theo người.”

Bảo một đứa con gái mười chín tuổi chưa từng trải qua binh đao múa kiếm ra trận giết giặc? Há nào cho tôi một dao chết luôn cho rồi?

“Được, vậy từ nay Tiểu Trình không được rời khỏi ta nửa bước, nghe hiểu không?”

“Ta hứa.”

“Nghe không ra...”

“Ta – Lục Tiểu Trình sẽ không rời xa Lê Hinh nửa bước!”

Phải tới lúc này, nàng mới mỉm cười gật đầu hài lòng. Dù sao cũng chưa biết bao giờ mới trở lại được hiện tại, thôi thì trước tôi vẫn cứ ở bên cạnh người mình thích, như vậy dù sau này có không gặp lại, tôi vẫn sẽ không bao giờ quên được khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình.

Những giây phút ở bên Lê Hinh.

Nàng tiến lại gần tôi, ngón tay khẽ chạm vào lòng bàn tay tôi. Như có một dòng điện chạy qua tim, cả cơ thể tôi tê rần, cứ thế ngẩn ngơ nhìn

người con gái trước mặt mình.

“Vì sao lúc đó, người lại hôn ta?” Gò má Lê Hình ửng đỏ, lông mi dài sụp xuống che khuất đi đôi mắt đẹp tựa hai vì sao lấp lánh, phủ lấy trái tim tôi một thứ ánh sáng ngọt ngào.

Tôi lúng túng, cơ mặt hoàn toàn cứng đờ.

Lê Hình chăm chú nhìn tôi, khóe môi cong lên một đường hoàn hảo: “Người là người đầu tiên dám đối với ta như vậy...”

“Hình Nhi, ta lại mạo phạm người.” Tôi thở dài, khẽ sụp mắt, “Ta thực xin lỗi.”

Vừa dứt lời, bàn tay đã nhói lên đau điếng. Lê Hình đang ra sức cấu vào tay tôi. Nàng trừng mắt: “Người thử xin lỗi lần nữa đi, ta sẽ cắn chết người.”

Gai ốc nổi khắp người, tôi lắp ba lắp bắp, mặc cho nàng vẫn ra sức cấu tôi: “Hình Nhi, ta sẽ không phạm sai lầm nữa, tha mạng a.”

Lê Hình ‘hừ’ lạnh, nàng chạm nhẹ vào vết sưng đỏ ở tay tôi, hỏi khe khẽ: “Có đau không?”

Trong lòng mặc dù đau muốn tắt thở, nhưng tôi vẫn dững mãnh lắc đầu.

“Nói thật!” Lại bắt đầu lờm tôi rồi đấy. Thật muốn khuyên bảo nàng rằng, lờm nguýt nhiều rất dễ lác mắt.

“Có đau một tí tí...”

Xung quanh màn đêm tĩnh lặng bao phủ, chỉ còn hai người chúng tôi cùng ánh trăng sáng vằng vặc trên bầu trời. Lê Hình nâng bàn tay sưng đỏ

của tôi lên, còn chưa để tôi kịp bất ngờ, nàng đã đặt xuống đó một nụ hôn thật dài.

Cảm giác bờ môi mềm mại ẩm ướt kia chạm nhẹ lên da thịt ngứa ngáy vô cùng. Cả người tôi như tê dại, ngẩn ra mà nhìn nàng. Lê Hình cứ vậy lại càng làm tôi thêm si mê.

Nếu đây là thứ tình cảm sét đánh tội lỗi, thì ông trời hãy cứ giáng thêm sấm đi. Tôi thà chết thui chứ không muốn mình thức tỉnh nữa.

“Hôm trước là người hôn trộm ta.” Lê Hình mỉm cười, gương mặt đỏ ửng dưới ánh trăng sáng lại càng thêm khả ái, “Hôm nay chúng ta hòa.”

Nói xong, chưa để tôi kịp phản ứng, nàng đã xoay người đi thật nhanh. Dưới ánh trăng đêm hè, bóng hình mảnh mai của nàng phía trước như tạc vào tim tôi từng đường nét đẹp đến mê hoặc.

Bước chân nàng không nhanh không chậm, cứ thế mà tiến vào trong trái tim đang đập rộn ràng của tôi. Niềm hạnh phúc nhỏ nhoi này, tôi nên giữ cho một mình tôi thôi. Có lẽ tôi ích kỷ, nhưng tôi không thể thổ lộ cùng nàng.

Vì tôi cũng là nữ tử.

Sớm hôm sau, chúng tôi rời khỏi trấn Thanh Tri khi trời hửng còn tờ mờ sáng. Lần lên kinh này không có Hy Chiêu đại nương và Hương Liên, thực sự tôi có chút không quen. Thế nên thấy hai người họ vẫn đứng nhìn theo đoàn người ngựa phía trước cùng đôi mắt hoe đỏ, tôi càng bịn rịn không thôi. Nhất là khi Hương Liên như sức nhớ ra chuyện gì đó, hộc tốc chạy theo xe ngựa của tôi, lúc bấy giờ không tìm được quyển luyến, tôi nhảy ngay xuống ngựa.

“Huynh mang cái này theo dọc đường ăn nha.” Hương Liên chìa cho tôi một bọc bánh nướng vì biết tôi không thích đồ ngọt, “Nhớ là phải quay

lại thăm muội đó. Muội... muội sẽ rất nhớ huynh.”

Nhận lấy bọc bánh hăng còn ấm nóng, lòng tôi dâng trào niềm cảm động đến khó tả. Tôi khẽ gọi tên Hương Liên, định dang tay ôm chầm lấy cô em gái cố đại này.

Thế nhưng còn chưa động vào được vát áo của Hương Liên, đã có một vật lạnh lạnh chắn ngang giữa hai chúng tôi. Cả hai nghi hoặc nhìn xuống mới tá hỏa khi thấy đó lại là một chuỗi kiếm nặng cũng phải chục cân. May là chủ nhân của thanh kiếm này hăng còn chưa rút kiếm ra khỏi vỏ, không chắc tôi đã mất mạng rồi.

Lúc này tôi mới ngược lên nhìn nam tử đương còn ngồi trên tuần mã trắng, giọng lắp bắp: “Cát Thuần đại nhân có việc gì cần chỉ giáo?”

Thật may tôi là con gái, nên nhanh chóng phát hiện ra trong khoảnh khắc hẩn thu kiếm lại, một tia cảm xúc tức giận quét qua tôi cùng Hương Liên, rồi sau đó gương mặt lại có chút phiếm hồng, ánh mắt bối rối nhìn muội muội của tôi.

Ách, soái ca cố đại thế nào mà lại trúng tiếng sét ái tình với một nữ nhi dân thường vậy chứ? Đúng là ngôn tình như trong mấy quyển tiểu thuyết vút lăn lóc xó nhà của tôi cũng có thực a.

“Không còn sớm nữa, Lục công tử hãy cùng ta lên đường.” Lê Cát Thuần trong chốc lát đã khôi phục vẻ nghiêm nghị như mọi khi, rồi sau đó quay sang Hương Liên, nét mặt ôn hòa mấy phần, “Nàng... Hãy bảo trọng. Ta nhất định... ta cùng Lục công tử sẽ thường xuyên về đây.”

Hương Liên còn chưa hiểu tâm ý của người ta, chỉ biết người ta là võ tướng, nên vội vàng cúi đầu hành lễ: “Cảm tạ Thuần đại nhân.”

Dù sao tôi cũng sớm coi Hương Liên là em gái, bèn hăng giọng, hai tay chấp sau lưng chọc ghẹo: “Muội yên tâm đi, ta lên Kinh sẽ tìm được

nhà nào thật tốt, sau đó đem gả muội...”

Chưa dứt lời đã phát hiện ra nhiệt độ xung quanh hạ thấp đến đáng kể. Nhìn gương mặt Lê Cát Thuần phủ đầy vân đen, tôi cố nhịn không cười phá lên, bèn giả vờ vỗ vỗ vào bàn tay Hương Liên nói: “Khụ... Ờ, muội còn trẻ, hãy chờ một thời gian nữa. Dù ai ngỏ lời cũng chưa nên đồng ý ngay, đợi ta xem xét nữa, rõ chưa?”

Nãy giờ chắc hẳn Hương Liên góc ghech của tôi vẫn chưa hiểu chuyện đâu, nên chỉ nhú mày một cái rồi gật đầu.

Rốt cuộc không trì hoãn thêm được nữa, cả đoàn người ngựa liền từ già Hương Liên rồi xuất phát hồi Kinh.

Tôi thông thả cho ngựa đi chậm chậm phía sau, thả hồn lên mây lên gió, lên từng tấc đất ngọn cỏ của Đại Việt. Chắc hẳn chẳng ai biết, chỉ gần sáu trăm năm nữa, những đồi núi trùng trùng này sẽ bị san phẳng làm nhà, rải nhựa thành đường cho ô tô, xe máy đi lại... Cùng với khí hậu ngày càng nóng lên là ô nhiễm môi trường ngày càng nặng nề, khói bụi, thực phẩm không đảm bảo... Người đi ra đường là bịt mặt kín mít như ninja, lấy đâu ra mà hít thở bầu không khí trong lành một cách đủng đỉnh như tôi hiện giờ?

“Ây da, quả là lãng phí, lãng phí quá...”

Cảnh đẹp như thế này mà chỉ có mỗi mình tôi biết thưởng, những lúc như vậy thật nhớ ông nội quá đi!

“Lục huynh đệ đang lăm bắm gì vậy?” Dục Thiên chẳng biết từ lúc nào đã thông thả cho ngựa đi chậm chậm cạnh tôi, tò mò hỏi, “Lãng phí gì cơ?”

Giọng nói khàn khàn của Dục Thiên như kéo hồn tôi nhập lại thể xác. Tôi mỉm cười, lắc đầu: “Bỗng dưng ta thấy yêu đời hơn thôi.”

“Ồ, ra vậy. Cũng là vì quận chúa sao?”

Hả?! ---- Cái này cũng quá liên quan rồi đi.

Tôi quay ngoắt sang nhìn Dục Thiên, nhú mày nói nhỏ: “Huynh nói vậy cẩn thận ta lại bị quy tội mạo phạm Hinh... quận chúa đó!”

“Chẳng phải từ bây giờ Lục huynh đệ sẽ phải hộ tống quận chúa mọi lúc mọi nơi ư?” Mắt hăn ngập ý cười, “Sao người còn đi tít tận cuối hàng thế này?”

“A, thôi chết. Ta quên mất!”

Tôi cuống cuống nắm lấy dây cương, giục ngựa đi về phía trước. Mặc kệ phía sau còn vang lên tiếng cười vô cùng sảng khoái của Dục Thiên, tôi nháo nhào cho ngựa đi đến bên cạnh xe của Lê Hinh.

Thấy bên trong không có động tĩnh, tôi khẽ giọng gọi: “Quận chúa, người ngủ rồi sao?”

Bên trong vẫn một mảng tĩnh lặng. Tôi nghĩ chắc nàng mệt nên đã thiếp đi rồi, nên định lặng lẽ tiến về phía trước. Ai ngờ còn chưa nhích được tí nào, một cánh tay trắng trẻo đã thò ra từ ô cửa sổ trên xe, néo lấy ống tay áo của tôi. Giật mình một cái, tôi suýt thì ngã nhào khỏi lưng ngựa. Định thần lại, giọng nói của Lê Hinh đã vang lên bên tai: “Từ giờ người còn gọi ta là quận chúa, ta sẽ cản lười tự vẫn cho người xem.”

Tôi cười khỗ, lại để ngựa đi sát lại ô cửa be bé kia, thấp giọng đáp: “Hinh Nhi, bao nhiêu người như vậy, ta vẫn nên là giữ phép tắc.”

“Ta không cùng người nói đạo lý!” Nàng vẫn bướng bỉnh như vậy, nhưng rốt cuộc lại khiến tôi càng thêm yêu thương nàng nhiều hơn.

Lê Hình vén rèm lụa trên xe ngựa, gương mặt nàng hồng hào dưới ánh nắng sớm mai. Nàng tì nhẹ lên thành cửa sổ, nhìn tôi chăm chú, bàn tay đặt trên ống áo tôi vẫn giữ nguyên.

Tôi sợ nàng cứ vậy lại mời người, bèn khẽ giọng khuyên nhủ: “Người ngồi lại trong kiệu đi, như thế này sẽ mệt lắm.”

“Tiểu Trình, ta muốn ngồi ngựa cùng người.”

Ách, thế này hình như hơi quá rồi. Thiên kim quận chúa không ngồi kiệu ngọc kiệu vàng, mà lại cùng với dân đen như tôi cưỡi một ngựa. Nàng lại là cháu gái cưng của Hoàng đế nữa, há chẳng phải tôi tự đâm đầu vào chỗ chết hay sao?

Hơn nữa, sức khỏe tốt như tôi còn không chịu được quá nửa ngày, bảo nàng ngồi cùng, tôi lại càng không đành lòng.

Nghĩ vậy, tôi lắc đầu nguầy nguậy: “Hình Nhi, cái này không được. Ta không đồng ý đâu.”

Chỉ thấy Lê Hình khẽ ‘hừ’ lạnh một tiếng, cánh tay thu lại, rèm cũng buông xuống. Tôi tưởng nàng giận tôi rồi, đang định lên tiếng dỗ dành, ai ngờ đầu xe ngựa của nàng đột ngột chậm lại, vài giây sau là tiếng hô của Mạch Ly: “Quận chúa yêu cầu dừng xe.”

Cả đoàn tùy tùng cả trăm người vì khẩu lệnh của quận chúa bèn dừng phắt lại, ai nấy cũng lo lắng nhìn chăm chăm về phía cỗ xe của nàng. Lê Cát Thuần đang dẫn đầu đoàn người ngựa cũng nhíu mày, quay lại khó hiểu nhìn tôi.

Lòng tôi lại càng thêm bất an.

Lát sau, tà váy trắng thướt tha khẽ uyển chuyển bước xuống ngựa. Nàng thờ ơ nhìn mọi người rồi nói: “Không sao, ta thấy trong xe ngột ngột

quá, muốn cười ngựa dạo thử.”

Sống lưng tôi lạnh toát. Cả đoàn người theo hầu bèn nhốn nháo sợ hãi.

Lê Cát Thuần thở dài, hấn xua tay: “Biểu muội đừng phá nữa. Muội còn chưa từng cười qua ngựa.”

Trái lại, Lê Hinh lại cực kỳ thản nhiên: “VẬY sao? Thế thì muội cùng Tiểu Trình sẽ cùng cười chung ngựa.” Rồi nàng quay sang nhìn tôi, ánh mắt mang đầy ý cười.

Được rồi, nếu nàng mà nghe lời tôi, thì nàng đã không phải quận chúa Lê Hinh.

Đến nước này thì Lê Cát Thuần cũng bó tay. Hấn nhìn tôi đầy cảm thông sâu sắc, sau đó lại cho ngựa tiến về phía trước, giọng nói lại bình thản: “Nhờ Lục công tử trông nom biểu muội ta. Tất cả tiếp tục khởi hành!”

Dù còn bối rối vì quyết định đột ngột của quận chúa, nhưng Lê Cát Thuần đã có lệnh, không ai dám kháng lại nên cả đoàn lại tiếp tục nơm nớp âu lo tiến lên. Ai cũng nhìn tôi với vẻ “Chia buồn cùng huynh đài!”

Lê Hinh đến bên cạnh tôi, nàng thong thả đưa tay về phía tôi.

Tôi thở một hơi rồi cười khở: “Hinh Nhi, ta thực hết cách với người rồi.” Sau đó nắm lấy tay nàng, dùng lực một chút đã kéo được thân hình mảnh mai lên ngồi trong lòng mình.

Đây là lần đầu tiên tôi cùng một người khác cười chung ngựa, lại là người tôi thích nữa. Thế nên trong lòng có chút hồi hộp xen lẫn bối rối.

Hai tay tôi cứng đờ, chẳng biết nên đặt vào đâu cho phải phép. Chỉ cách nhau vào lớp áo, hơi thở dịu dàng của nàng ngay gần bên, hô hấp tôi lại càng thêm rối loạn, nhịp tim cũng tăng lên đột ngột.

Cứ như thế này, có ngày tôi sẽ đột quy vì đau tim không biết chừng?

“Mọi người đã đi cả rồi, người còn thần thờ ra đó làm gì?”

Nghe nàng nói vậy, tôi mới “A” một tiếng, sau đó lấp bắp: “Thất lễ rồi.”

Tôi lấy hết sức bình sinh, vòng cánh tay qua eo nàng. Cả cơ thể ngọt ngào của nàng vừa vịn vòng tay tôi. Tôi chắc dây cương, bối rối nói: “Ngồi cho chắc nhé, ta sẽ cho ngựa đi chậm chậm thôi.”

Nàng không đáp, nhưng cơ thể đã sát lại với tôi hơn. Ánh nắng đổ xuống mặt đất, phủ trọn lên thân ngựa, cùng hai bóng hình tựa như quán quýt lấy nhau. Nhìn bóng của mình và nàng, bỗng dưng tôi thấy xấu hổ không thôi, bèn hắng giọng một cái để chữa thẹn.

“Tiểu Trình, như vậy có tính là ôm không?” Giọng cùng gió thoảng bên tai lại mang đầy ý cười, “Người cũng thật gầy.”

Tôi nào còn tâm trí để ý đến cơ thể của mình nữa. Trong lòng mình là người mình thích, hơi thở nàng còn phả lên cổ tôi nữa, mắt nàng hình như này giờ vẫn không thôi ngược lên nhìn tôi chăm chú... Thịt ngon ngay trước mắt mà không xớ múi được gì, quả là bức chết tôi mà!

“Trong lòng người thực thoải mái.” Nàng lúc này đã dựa hẳn vào ngực tôi. Tôi đã gài nịt ngực chưa vậy? “Tiểu Trình cứ mãi để ta dựa vào nhé.”

Tôi hơi ngẩn ra vì câu nói của nàng. Không biết là nên vui hay đáng buồn? Tôi mãi nguyện làm trâu ngựa của nàng, mãi dang tay ôm nàng vào lòng những lúc nàng yếu đuối... Nhưng tôi là con gái, phúc phận của tôi chỉ là được ở bên, ngắm nhìn nàng từ xa mà thôi.

“Hình Nhi, chỉ có người thôi.”

Không biết tôi đang nói với lòng mình, hay nàng đã nghe được chưa. Chỉ thấy nàng khẽ ‘Ừm’ một tiếng thật nhẹ, sau đó hơi thở đều đều phả lên cổ tôi.

Nàng ngồi ngựa mà cũng ngủ thiếp đi được, tôi cũng thật sự khó mà hiểu nổi. Nhưng vì thế tối lại càng ôm siết nàng chặt hơn, để cả người nàng dựa vào lồng ngực mình. Thật may vì nàng đã ngủ, nếu không chắc sẽ nghe thấy tiếng trái tim khó bảo của tôi đang rống lên từng hồi như muốn nổ tung khỏi lồng ngực.

Tôi mỉm cười. Có lẽ cứ như thế này cũng hay. Dù đau, nhưng vẫn hạnh phúc.

Mất thêm mấy ngày đường nữa chúng tôi mới tới được Kinh thành.

Vì Lê Hình từ lúc đòi cưới ngựa cùng tôi thì những ngày sau đó, nàng chuyển hẳn sang ngựa tôi để ngồi, không thêm ngồi xe nữa. Thế nên tốc độ đi của chúng tôi lại giảm quá nửa vì cô quận chúa bướng bỉnh, đã thế còn báo hại cái lưng tôi cứ đến cuối ngày là như muốn gãy làm đôi.

Nàng cũng chẳng bao giờ chịu ngồi yên như lần đầu. Lúc nào không hỏi chuyện tôi thì sẽ đưa tay vuốt vuốt cằm tôi, thậm chí có lúc còn cho tay vào ngực áo làm tôi phát hoảng lên nữa...

Nhưng thật may mắn vì chuyến đi bão táp đã kết thúc rồi.

Và từ giờ tôi đã thành người của Vương phủ, không chỉ làm quản gia mà còn kiêm luôn cái nhiệm vụ túc trực bên quận chúa 24/24 nữa.

Aish, cuộc sống xuyên không của Lục Tiểu Trình tôi bên cạnh quận chúa Lê Hình, từ nay chính thức bắt đầu.

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Cuối tháng bảy, tiết trời oi không thể chịu được. Tôi mặc một lớp áo mà mồ hôi đã nhờn nhờn, thật là nể phục mấy chị em phụ nữ cổ đại, lúc nào cũng kín từ cổ tới tận gót chân, hai, ba lớp áo vẫn chưa đáng là gì.

Tự dưng tôi thấy nhớ cái máy lạnh nhà tôi quá. Hè nào tôi cũng quấn một lớp chăn trong phòng lạnh mười chín, hai mươi độ, nằm ườn đó mà xem phim hoặc đọc truyện cả ngày đến mức bố mẹ còn chán chả buồn nói nữa. Chỉ khi nào ông nội bắt sang dọn thư phòng của nội, tôi mới cầu nhàu rồi gượng ép bản thân dấn thân vào nồi dầu sôi sùng sục hơn bốn mươi độ ngoài phố.

Aish, được cái thời cổ đại không khí trong lành chẳng ô nhiễm, khí hậu chưa nóng đến mức thiêu chết con người ta. Chỉ hiềm nỗi không có đồ điện tử, thế nên tôi toàn phải dùng cả tảng nước đá thật to, quạt vù vù mới có thể xua bớt được phần nào cái nóng.

Từ sớm tinh mơ, tôi đã ra chợ mua đến vài quả dưa hấu to, tự mình mang ngâm dưới nước giếng cho mát. Đợi đến khi Lê Hình thức giấc, tôi bèn bổ dưa, xắt từng miếng nhỏ mát lạnh mang tới cho nàng.

Ngang qua ao sen đã nở hồng rực cả mặt nước, tôi lại không kiềm được mà nhòai người định ngắt một bông tặng Lê Hình. Nhưng còn chưa vươn được cánh tay ra, bên tai đã vẳng lại giọng nói hốt hoảng: “Lục công tử, ngài định làm gì vậy?”

Tôi giật mình nhìn nữ nhân trước mặt, hóa ra là hầu gái A Linh trong phủ. Tưởng rằng quy định trong phủ không được ngắt sen, tôi gãi đầu cười

hì hì: “Ta định ngắt một đài hoa tặng quận chúa, nhưng hình như không được...”

“Ngài đang nói gì vậy?” A Linh lo lắng nhìn tôi, hai tay bầu chặt tỏ vẻ bất an, “Công tử cần gì cứ bảo chúng nô tỳ, ngài làm vậy thực nguy hiểm.”

Gì?! Cái ao này so với tôi cũng không quá sâu đi.

Nghĩ vậy, tôi bật cười: “Không cần bận tâm, chuyện con con này ta tự mình làm được. Ta là nam nhân, há nào lại để cho phụ nữ thay mình làm việc chứ?”

Một tia ngạc nhiên thoáng qua trong mắt A Linh. Cô nàng có vẻ không tin được với thân phận quản gia của tôi hiện tại, lại còn là người hầu thân cận của quận chúa, tôi lại có thể nói ra những lời như vậy. Thế nên gương mặt A Linh bỗng chốc ửng hồng nhẹ, cúi đầu không nhìn tôi nữa.

“Ngài mang tới cho quận chúa sao?” Bây giờ chắc cô nàng mới để ý đến đĩa dưa trên tay tôi, bèn vội nói, “Ngài để nô tỳ mang giúp.” Nói rồi định đưa tay bưng chiếc đĩa.

Tôi vội xua tay: “Cô nương xin đừng đa lễ.” Không biết từ lúc nào trống ngực mình đã nện rộn ràng khi nghĩ đến Lê Hưng, tôi đỏ mặt lúng túng đáp, “Vẫn nên là để ta mang cho quận chúa.”

Có lẽ hiểu ý tứ của tôi, A Linh mỉm cười, cúi người hành lễ: “Vậy nô tỳ xin phép đi trước, công tử hẵng thông thả.”

A Linh chắc cũng chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, tính ra tôi cũng được xem như là ca ca đi. Cô nàng từ nhỏ đã vì gia cảnh khốn khó mà bị bán vào Vương phủ làm kẻ ăn người ở thấm thoát cũng hơn chục năm nay. Lớn lên thiếu thốn tình thương như vậy nhưng vẫn hiểu đạo hiếu lễ đối với người trên, tôi cũng có chút khâm phục cùng thông cảm sâu sắc.

“A Linh cô nương.” Tôi vội lớn giọng gọi, “Cảm phiền chuẩn bị cho ta một ít lá trà được không?”

A Linh quay lại, khó hiểu mà nhìn tôi: “Ta sẽ châm trà bưng lên cho công tử, ngài không cần phải vào bếp làm những công việc như vậy.”

“Đương nhiên ta không muốn uống trà rồi.” Tôi bật cười, rồi ghé sát tai A Linh thì thầm, “Cái này... ta muốn làm bánh vị trà xanh a.”

Lê Hình thích uống trà, chắc nàng cũng sẽ ưa mấy đồ ngọt có vị trà đi.

Lòng tôi hí hửng không thôi, vừa ngẩng mặt định thả hồn vào mây gió, lại chợt phát hiện ra ánh mắt A Linh có điểm kỳ lạ nhìn mình, cùng với gò má hơi ửng đỏ nhàn nhạt, cô nàng lại vội vàng cúi thấp người hành lễ. “Vây nô tỳ sẽ đi chuẩn bị trước.” Nói xong liền rời đi luôn.

A, cái này tôi cũng quên mất đi. Mình đang cải trang nam tử, hành động vừa rồi đối với chị em phụ nữ hẳn cũng không thấy quen. Chắc từ lần sau cần phải để ý hơn đến cử chỉ của bản thân thôi.

Lắc đầu một cái, tôi thở dài mà cười khổ. Tôi thế nào trông cũng không quá giống nam nhân, vì sao nữ tử thấy tôi là cứ đỏ mặt đỏ mũi vậy?

“Tiểu Trình cũng thật rảnh rồi đi.” Một giọng nói trong trẻo vang lên phía trước, “Người như thế mà lúc nào cũng khiến nữ nhân rung động.”

Nghe thế nào cũng sặc mùi binh đao?!

Tôi ngẩng đầu nhìn Lê Hình, nở nụ cười hết sức nịnh nọt: “Hình Nhi, ta đang định đem dưa hấu qua cho người.”

Hôm nay nàng mặc một bộ y phục trắng thuần khiết. Chiếc cổ trắng ngần cùng xương quai xanh xinh đẹp lấp ló sau lớp áo khoác mỏng bên

ngoài. Không hề lộ liễu, cũng chẳng có chút diêm dúa... nhưng tôi vẫn thấy trống ngực mình dội lên rộn ràng.

Lê Hình nhìn đĩa dưa hấu trên tay tôi, không hiểu vì lý do gì mà nàng giận dỗi quay ngoắt người đi. Mạch Ly cũng vì hành động của quận chúa mà bối rối đứng nhìn tôi.

Cũng khá quen với tính nàng, tôi vội vàng đưa đĩa dưa cho Mạch Ly, gật đầu ý bảo không sao. Cô nàng nhanh nhẹn cầm lấy rồi lui ra thật xa.

Chỉ còn lại tôi và Hình Nhi trên hành lang lát đá xanh cùng dây leo rủ xuống mái đầu. Tôi nhẹ tiến đến bên nàng, giống như lần gặp lại trước kia, khẽ gạt một chiếc lá vương trên tóc nàng. Lê Hình nhìn tôi kinh ngạc xong lại cụp mi không nói gì. Nàng vốn chỉ đứng đến cổ tôi, cho nên khi nhìn xuống gương mặt ửng đỏ của nàng, bỗng nhiên tôi lại nhớ lại lần đó.

Cái lần tôi trộm hôn lên trán nàng...

Nghĩ vậy, tôi không tránh được xấu hổ, nhưng khóe miệng đã cong lên một nụ cười ngốc nghếch. Tôi thì thầm vào tai nàng: “Ta đối với nữ nhân, không muốn có cảm xúc đâu...”

Nàng sững sốt nhìn tôi, sau đó đôi mắt đã tràn đầy bi thương: “Tiểu Trình, người như vậy sao ta... Người thực không thích nữ tử sao? Người thấy chuyện yêu thương một nữ tử kỳ cục đến vậy sao?”

Mấy câu hỏi này cũng có chút kỳ lạ đi? Tôi khẽ nhú mày, tỏ ý không hiểu nàng đang nói về vấn đề gì?

Nàng nói thế với một nam nhân, chẳng lẽ nào nàng nghĩ tôi là... kiểu thái giám?

“Nghĩ tầm bậy!” Tôi vội vung tay, giọng sang sảng, “Ta với nữ nhân khác không có thứ tình cảm quá phận. Nhưng ta đâu có nói là ta đối với

người...”

Đâu phải đối với em không có tình cảm?

Nói hăng quá, giờ hóa tắc nghẹn lại mấy chữ đằng sau trong cổ họng. Nuốt không nuốt xuống được, nói cũng chẳng thể nói, tôi cứ như cây bị sét đánh, đứng như trời trồng cùng bản mặt phủ đầy vân đen.

“Tiểu Trình đối với ta sao cơ?” Lê Hình chăm chú nhìn tôi, đôi mắt mở to khẽ chớp chớp vài cái như mèo con. Hơi thở của nàng lại phả lên cổ tôi: “Sao lại không nói nữa vậy?”

Cơn gió nhẹ khẽ lay động những sợi dây leo, phảng phất trong gió mùi thơm là lạ, cùng những cánh lá khẽ nhẹ đáp xuống tóc, xuống vai, xuống áo chúng tôi. Tôi ngơ ra nhìn nàng, một lời cũng chẳng thể thốt lên.

Tôi như vậy, nếu nói ra có tính đó là tỏ tình cùng nàng không?

Mãi một lúc sau, não của tôi mới có vẻ lấy lại được chút nếp nhăn, phản ứng chậm chạp một cách khó tả. Khóe miệng tôi rần rật, tôi lắp bắp: “Cái này... ta... ha ha... Hôm nay trời đẹp thật, ta dẫn người đi dạo nhé!”

Lê Hình mỉm cười, nàng cũng không vạch trần tôi đã đánh trống lảng, chỉ nhẹ bước theo tôi.

Mạch Ly cũng theo sau chúng tôi, nhưng cô nàng không đi quá gần, mà giữ một khoảng cách chừng mực nhất định. Tôi thân vẫn là gia nô trong phủ, nghĩ ra ngoài đi ngang hàng với quận chúa cũng chẳng tiện, thế là định lùi về phía sau một chút. Ai ngờ đã bị Lê Hình nắm lấy ống tay áo, nàng thân nhiên nói với tôi: “Nếu người còn làm như vậy, ta cắn lưỡi tự vẫn.”

Cái câu này cũng thực là quen.

Thế nên tôi lại bình tĩnh, thong thả bước cạnh nàng giữa những con phố phồn hoa của Kinh thành. Dù cũng đã quen với cuộc sống cổ, nhưng tâm tưởng lại chẳng cố một chút nào, thế nên có chút khó chịu khi thấy đàn ông con trai mắng nhiếc vợ giữa chợ giữa lối.

Cái này đúng chuẩn tư tưởng trọng nam khinh nữ rồi.

“Cái kia, sao nam tử hán lại ra tay với vợ mình chứ?” Tôi khó chịu nhìn cảnh nhốn nháo trước mặt, xong cũng chẳng thể chen vào đám đông mà ngăn cản, “Ta thấy bực mình quá Hình Nhi.”

Lê Hình mỉm cười, nàng kéo tôi đi hướng khác. Sang một con phố ít nhộn nhịp hơn phố chính, nàng nhỏ nhẹ lên tiếng: “Rồi người cũng sẽ quen với cuộc sống trong Kinh thôi. Ở đây, dạng người nào cũng có cả. Dù ta cũng hết sức bất bình, nhưng thân nữ nhi lại chẳng thể ra tay cứu giúp...”

Nói tới đây, giọng nàng đượm buồn. Cơn bực tức trong tôi đã xẹp lẹp, tôi vội vàng an ủi nàng: “Hình Nhi, người là nữ tử tuyệt nhất, can trường nhất mà ta từng gặp. Đừng tự trách mình như vậy.”

Ánh nắng khẽ trườn lên lên mái tóc mềm mại của Lê Hình, hàng mi nàng khẽ chớp chớp, nhìn tôi có phần thích thú: “Tiểu Trình, chắc cũng vậy.”

“Hả?!”

“Đi, ta hôm nay muốn mua một cây trâm cài tóc.”

Vốn hôm nay trời trở gió hay sao mà Lê Hình lại nói nhiều câu kỳ lạ vậy? Hay còn ẩn ý gì chẳng?

Tôi nhìn Lê Hình, vốn không định hỏi, nhưng miệng lại buột ra: “Người có phải cực thích ghẹo ta?” ----- Thế mới biết, cái mồm nhanh hơn não, hại bản thân đến khổ sở mới biết đau lòng.

Biết trước nàng sẽ cười tôi thối mặt thối mũi, nhưng lại không nghĩ nàng lại bạo dạn đến vậy. Nàng tiến lại gần tôi, nhẹ siết lấy bàn tay rồi đáp: “Người thử nghĩ xem?”

Trong chốc lát, một vài ánh mắt trên phố vắng đã đổ dồn vào chúng tôi. Nam nữ thụ thụ bất thân, hành động này không phải là đang trái đạo lý rồi hay sao?

Tôi thầm than cô quận chúa này sao quá đổi bướng bỉnh, tay đã kéo nàng bước đi thật nhanh, không muốn ngoái lại xem người xung quanh có đang cười hay không. Chỉ biết đã rẽ lung tung rất nhiều, đến khi nhận ra bước chân mình từ lúc nào đã chầm chậm, mười ngón tay cũng đan chặt lấy nhau, tôi mới ngượng ngùng ngoái đầu lại nhìn Lê Hình.

Mồ hôi đã lấm tẩm trên vầng trán, nhưng nụ cười của nàng vẫn thật rạng rỡ và ngọt ngào. Nàng nhẹ giọng nói: “Chẳng phải ta đã nói rồi sao? Ta cùng Tiểu Trình chẳng cần nói đạo lý. Càng không sợ ánh mắt của người đời.”

Nàng là quận chúa, đương nhiên không sợ. Nhưng tôi sợ, vì tôi là nữ tử.

Nếu em biết rằng, tôi vốn dĩ là nữ phần nam trang, em còn muốn cùng tôi một chỗ hay không? Nếu em biết, tôi yêu em là thứ tình cảm trái luân thường đạo lý như vậy, em có càng thêm chán ghét tôi?

Là do tâm trạng tôi đột nhiên rối bời, hay vì nụ cười thuần khiết đến mê hoặc của Lê Hình làm cho tôi ngẩn ngơ, tôi cũng chẳng quan tâm nữa. Chỉ biết là, bàn tay tôi từ lúc nào đã thêm siết nhẹ những ngón tay mềm mại của nàng, một chút cũng không muốn buông.

Chỉ đến khi nghe tiếng động ‘Bịch’ một tiếng bên cạnh, cả hai mới giật mình hoảng hốt. Tôi vội vã buông tay, tránh mình ra khỏi Lê Hình một khoảng.

“Lục công tử.” Một thanh âm già nua vang lên, “Xin ngài hãy giúp đỡ con trai lão với.”

Gì?! Lục công tử ---- Tôi sao?

Tôi chỉ vào cái mặt đang trợn trừng mắt của mình, nhìn ông lão đáng tuổi nội tôi đang quỳ phủ phục dưới chân mình mà lắp bắp hỏi: “Ông vừa nói ta hả?”

“Công tử là người trọng tình trọng nghĩa, là người biết phân biệt trắng đen. Xin hãy giúp lão rửa oan cho con trai lão.” Ông lão vẫn chưa hề ngẩng mặt, nhưng bờ vai cùng tấm áo rách vá lỗ chỗ đã khẽ run lên.

Tôi đưa mắt, rồi bời nhìn Lê Hình. Lúc này nàng đã lấy lại dáng vẻ trầm tư của một cô quận chúa lần đầu tiên tôi gặp gỡ. Nàng khẽ gật đầu với tôi, rồi nhẹ giọng: “Lão nhân gia trước hẵng đứng lên, rồi từ từ hẵng nói. Nếu có thể, Lục công tử sẽ sẵn sàng giúp đỡ ông.”

Ách, đây chẳng há là gán cho tôi thêm một cái đòn gánh nữa hay sao. Không được, không được! Tôi đâu phải thần thám, cũng chẳng phải cảnh sát... một sinh viên thế kỷ 21 quá ư bình thường, sao có thể rửa oan cái nỗi gì?

Tôi đang định mở miệng lên tiếng, ông lão kia vừa mới ngẩng được đầu dậy đã lại hốt hoảng đập đầu xuống lần nữa, miệng kinh hãi hô: “Tiểu nhân có mắt như mù, xin quận chúa lượng thứ.”

Lê Hình mỉm cười, nhẹ nhàng đi tới, tự mình đỡ ông lão nông dân dậy: “Ta hôm nay còn không phải quận chúa, cũng chẳng có kẻ hầu người hạ. Lão hãy đối với ta như một người thường, giải bày oan khuất một lần?”

A, giờ mới để ý, không biết từ lúc nào mà Mạch Ly đã chẳng còn thấy bóng dáng nữa. Chắc ban nãy kéo quận chúa đi nhanh quá rồi, nên cô nàng không theo kịp.

Đôi mắt ông lão rơm rớm lệ, dù cố gắng kìm nén nhưng rớt cuộc nước mắt vẫn lăn dài trên gương mặt hiền hậu đã ngập tràn những đồi mồi, nếp nhăn. Ông lại cúi thấp đầu: “Hôm nay cũng coi như ông trời thương tình, được gặp cả quận chúa lẫn Lục công tử đây. Lão đã lang thang mấy ngày trong kinh, thực sự dường như muốn chờ chết...”

Tôi có chút động lòng, vội kéo ông lão ngồi xuống một tảng đá phẳng dưới bóng cây liễu. Hóa ra chúng tôi đang đứng dưới chân một chiếc cầu bắc ngang con sông nhỏ, chảy uốn lượn trong kinh thành. Đây liệu có phải là sông Tô Lịch không nhỉ? Thật trong suốt và thơ mộng quá.

“Lão thử kể qua sự tình cho ta nghe xem.” Tôi thở dài, thuận theo ý Lê Hình mà bắt đầu hỏi chuyện. “Vì sao lão lại tìm tới ta giúp đỡ? Con trai lão gặp oan ức, vì lý gì không báo lên quan phủ?”

Ông lão lấy tay gạt những giọt nước mắt lấm lem, giọng ông nghèn nghẹn: “Lão tên Bạch Dự Khiên, vợ lão không may mắn, đã bị bệnh quy tiên từ nhiều năm trước, bỏ lão cùng con trai là Bạch Dự Kha. Thằng bé ngoan ngoãn, hiếu đạo, lại biết chút y thuật nên cũng dựng được một tiệm thuốc. Cũng có phước thay, Dự Kha lại lấy được một người vợ ngoan hiền, tên là Đỗ Như. Cả nhà sống hòa thuận, chưa từng xích mích hay lời qua tiếng lại với ai...”

Như sống trong hồi tưởng êm đẹp, ông lão lại ứa nước mắt, ngậm ngùi kể tiếp những chuyện xảy ra tiếp theo: “Mới mấy hôm trước thôi, Dự Kha ngần ngẫn ngờ ngờ ngồi bốc thuốc, trộn lung tung các loại. Lão thấy lạ, bèn ra gọi mấy tiếng, không ngờ nó lại giật thột người, rồi gượng cười nói không sao. Kể từ ngày đó, lão thấy nó bỗng hời hợt với Đỗ Như, cũng không chạm vào người con bé đến một lần. Đỗ Như cũng vậy, thi thoảng lão phát hiện con bé tủi thân gạt nước mắt ở phía sau nhà. Lão không chịu được, bèn mắng nhiếc con lão, hỏi có phải nó thay lòng đổi dạ, ra ngoài cùng cô nương nhà khác hay không. Nhưng Dự Kha không nói gì, mà ngược lại Đỗ Như bật khóc, cầu xin lão đừng mắng chồng mình nữa. Lão

cũng lực bất tòng tâm, nhìn hai vợ chồng lạnh nhạt đối đãi không khỏi đau lòng.”

Con sông bên cạnh gợn sóng nhẹ nhẹ, phản chiếu những ánh nắng lấp lánh rọi lên gương mặt đầy sầu khổ của Bạch Dự Khiên. Tôi thờ dãi nhìn sang quận chúa. Nàng không biết từ bao giờ đã níu lấy cánh tay tôi, chiếu lên người tôi bằng ánh mắt đủ loại cảm xúc phức tạp.

Tôi khẽ nhíu mày, sợ câu chuyện làm cho Lê Hình của tôi rơi nước mắt. Toan mở miệng khuyên nàng cứ để mình tôi giải quyết, nàng đã cướp lời tôi: “Tiểu Trình đừng lo cho ta, hãy lắng nghe lời ông lão.”

Nhất thời không biết làm như thế nào với cô quận chúa bướng bỉnh, tôi miết nhẹ bàn tay Lê Hình để nàng yên tâm rồi quay sang ông lão, ôn tồn hỏi: “Sau đó sự tình như thế nào?”

Trong bụng tôi đã lờ mờ đoán được nguyên nhân vì sao Dự Kha yêu thương vợ là thế, rốt cuộc lại tỏ ra lạnh nhạt. Anh ta vốn có lẽ không phải người gây nên rạn nứt gia đình, mà là...

“Hai hôm trước, người ta phát hiện ra xác của con dâu lão bên dưới một con mương nhỏ gần nhà Cát Đại Tự. Mặt mày tím đen, môi thâm xì, chết khoảng một hai canh rồi. Thử châm trong khoang miệng, vòm họng đều chuyển sang màu đen, quan phủ lại phát hiện trong tiệm thuốc nhà lão có thạch tín nên ngay lập tức bắt giam con trai lão.” Cả người ông lão run lên, sau đó nấc nghẹn ngào, “Chúng vu cho Dự Kha có gian tình với nữ nhân khác nên mới nảy ra ý định giết vợ mình. Thật oan ức quá...”

“Vậy có chứng cứ gì không?” Tôi gãi gãi lông mày, khó hiểu mà hỏi, “Ai là nhân chứng tố cáo Dự Kha có奸 tình?”

Ông lão nói đến đây bắt đầu tái mét mặt mày, đôi môi khẽ run lên vì giận dữ: “Chính là tên Cát Đại Tự. Hắn cùng những người khác phát hiện

ra xác con dâu lão, sau đó lại ngay lập tức hô hoán quan phủ bắt Dự Kha. Còn nói nhìn thấy con trai lão cùng vợ hắn có gian tình.”

Nghe đến đây đã thấy có cực kỳ nhiều uẩn khúc, tôi vội vàng hỏi: “Cát Đại Tự là người như thế nào?”

“Lão không biết nhiều. Nhưng hắn buôn vải vóc, cũng phát tài từ đó. Nhà có nhiều ruộng đất, tiền bạc đếm không xuể, lại có mấy bà vợ.” Bạch Dự Khiên lắc đầu, “Nhưng nghe mọi người nói, tính nết hắn không được đoàng hoàng. Hắn nhiều lần trêu hoa ghẹo nguyệt, vì có tiền nên hay ghé qua kỹ viện, lầu xanh...”

“Con dâu lão chết trong tư thế nào?” Tôi lăm băm hỏi, trong bụng bắt đầu sắp xếp một chút sự kiện cho logic, “Từ nhà lão đến nhà Cát Đại Tự mất bao lâu?”

Ông lão có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi, nhưng sau đó lập tức trả lời: “Khi chết con dâu nằm rất ngay ngắn, quần áo không xộc xệch cũng chẳng dính nhiều nhơ bẩn. Bọn họ cho rằng sau khi giết vợ, con trai lão bị lương tâm cắn rứt nên vẫn để Đỗ Như đẹp như vậy. À, từ nhà lão tới chỗ Cát Đại Tự cũng không phải gần mà cũng chẳng xa, nếu ngồi xe ngựa thì mất nửa ngày đường.”

Tôi gật đầu, lại lăm băm: “Thì ra Đỗ Như là một cô nương đẹp...”

Dù sao mới chỉ nghe từ một phía, cũng phải điều tra thêm mới đưa ra kết luận được.

Lê Hình hình như nghe được lời tôi, nàng nhú mày cấu cho tôi một cái đau điếng. Sau đó hờn dỗi buông tay tôi ra, lại dịu giọng nói với Bạch Dự Khiên: “Lão trước về phủ tướng quân cùng ta. Hiện giờ phụ vương cùng biểu ca còn có việc gấp không lại nhà được, chắc vài hôm nữa mới về. Lão cứ ở tạm vài hôm, Lục công tử sẽ cố gắng giải quyết.”

Hả?! Tôi á?! Chẳng phải tốt nhất cứ nên viết thư mời idol cổ đại là Lê Cát Thuần về xử lý hay sao?! Tôi thì có cái tài cán gì vậy?

Nghĩ tới đây, tôi liền sáng giọng hỏi: “Ta vốn không có tài cán gì, sao lão không trực tiếp tìm tướng quân Lê Cát Lợi hoặc idol... ý ta là đại nhân Lê Cát Thuần? Tìm ta có phải không khả quan phỏng?”

Cả hai người kia cũng bởi chất giọng sang sảng truyền thống nhà họ Lục làm cho giật mình. Bạch Dụ Khiên nhìn tôi đầy kính nể: “Lần này lão vào kinh, cũng định tham kiến Tướng quân một lần. Nhưng bất quá lại không dễ dàng, lại được người ta mách, ở phủ vương gia còn có Lục Tiểu Trình công tử, là người đã cùng Cát Thuần đại nhân giải án oan ở trấn Thanh Tri. Nay gặp người thật quả là vô cùng kính nể.”

Ách, mới nghe qua lời kể mà cũng nhận ra tôi thì quả là siêu nhân.

“Chẳng hay vì sao lão nhân gia nhận ra Tiểu Trình nhà ta vậy?” Giọng nói của Lê Hình bình thản, nhưng cái cụm từ ‘Tiểu Trình nhà ta’ nàng lại nhấn mạnh đến nỗi làm tôi không khỏi lạnh sống lưng.

“A, việc này...” Bạch Dụ Khiên rút ra một cuộn giấy mỏng, trải gọn gàng lên mặt đất, “Có rất nhiều cô nương đã trộm vẽ hình của ngài.”

Tôi còn chưa kịp khen ngợi người ta vẽ siêu thật, giống tới mức cái nốt ruồi ở tai tôi cũng không bỏ qua, thì không khí xung quanh dường như hạ nhiệt đến rùng mình. Tôi quay sang nhìn gương mặt lạnh lùng của Lê Hình, lấp ba lấp bấp: “Ta thực không biết gì cả!”

Lời này có được xem là lời thanh minh ngu ngốc nhất trên thế giới không?

Nàng không thèm nhìn tới ta nữa, ngồi xuống cạnh ông lão, nhẹ cầm lấy bức họa. Nàng mỉm cười: “Cùng ta về phủ, ta sẽ cho người sắp xếp nơi nghỉ cho lão.”

Bạch Dự Khiên bèn cảm động, lần nữa đập đầu hành lễ: “Cảm tạ lòng nhân từ của quận chúa, của Lục công tử.”

“Ta có một điều kiện nho nhỏ.” Nàng vội ngắt lời khiến ông lão kinh ngạc, nhưng ngay lập tức gật đầu nhận lời. Nàng nói tiếp: “Ta muốn giữ lại bức họa này.”

A, có phải tôi lại đắc tội với nàng hay không? Thực muốn xé phắt cái bức họa kia đi mà.

Đương nhiên ông lão không hề từ chối mà còn vui vẻ đưa cho nàng thêm vài bức họa khác. Hành động này dường như càng đẩy tôi rơi vào hố sâu, vào vực thẳm vậy.

Không hiểu vì sao, trong lòng cứ nơm nớp sợ.

Kể từ lúc về phủ, mặc tôi bắt chuyện như thế nào, làm bánh trà xanh cho nàng ra sao, nàng cũng chẳng thèm nói chuyện với tôi. Thần kinh cứ căng lên như dây đàn mãi cho tới lúc sẩm tối, khi gia nô đã thắp đèn lồng, Lê Hình mới ghé sát người tôi, thờ ơ buông một câu: “Tiểu Trình cũng được hâm mộ quá đi.” Sau đó liền giận dỗi bỏ đi, báo hại tôi cứ đứng đờ ra như trời trồng.

Như thế đúng là bức chết tôi mà! Tôi có liên quan gì đâu cơ chứ?

Mãi tới tận khuya, sau mấy canh giờ nịnh nọt, Lê Hình mới tạm thời cho qua. Trước khi đi nghỉ, nàng còn cười với tôi nữa nhé: “Người mà giấu ta tranh của nữ nhân khác, ta đem tranh người dán làm lệnh truy nã ngoài cổng thành.” Nói xong còn không quên chúc tôi mộng đẹp.

Thật muốn nói với nàng, năng khiếu vẽ vời của tôi luôn đứng cuối cùng trên bảng danh sách lớp. Nên dù có muốn vẽ, cũng chẳng thể vẽ nổi một con gà huống gì bảo tôi vẽ nữ nhân.

Mà nếu cho tôi cái năng khiếu hội họa, thì tôi nguyện cả đời này, chỉ vẽ một mình Lê Hình thôi.

Vẽ nàng trong cả trái tim này.

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 8

“Lục công tử, ngài lại đang ngẩn ngơ?”

Giọng nói của Mạch Ly vang lên bên tai, gọi hồn tôi trở lại với thế xác. Tôi buông chén trà cầm trên tay đã nguội tanh nguội ngắt, thở dài nhìn Mạch Ly. “Người nói xem, vụ án này nên bắt đầu từ đâu?”

“Nô tỳ không dám nói năng bừa bãi.” Mạch Ly cup mắt, lại rót vào trà vào chén cho tôi, “Nghe nói ngày mai người sẽ khởi hành tới thôn Miên?”

Tôi gật đầu, lại nhấp một ngụm trà. Hương hoa nhài thơm mát xộc vào cánh mũi khiến cho cơ thể nhẹ nhõm hẳn đi, tôi chép miệng: “Cũng chỉ cách vài dặm, ta ngồi ngựa mang theo lệnh bài của Cát Thuần đại nhân là được.”

“...” Mạch Ly im lặng, chần chừ không lên tiếng.

“Nếu người định nói là...” Tôi gạt phăng giọt mồ hôi đang theo thái dương trườn xuống má, rống lên, “Nói là quận chúa nhất định muốn theo ta thì chuyện này là không thể. Dứt khoát không được!”

Đi lần này còn phải khám nghiệm tử thi, điều tra hiện trường xem còn vật chứng gì sót lại không, hơn nữa trên hết phải vào đại lao thăm vấn Bạch Dư Kha, thêm nữa còn phải lấy lời khai của tên Cát Đại Tự... Nhiều việc muốn lòi cả mắt, cũng chưa biết có thời gian nghỉ ngơi hay không nữa, sao tôi dám để nàng đi cùng?

Mạch Ly cúi đầu, không dám nhìn tôi, giọng nàng ta nhỏ như muỗi vo ve: “Cái này, chắc là Lục công tử phải tự mình nói với quận chúa.”

Gió mát từ ao sen phả vào mặt, tôi hùng hồn đập bàn mà đứng phắt dậy: “Được! Ta đi...” Rồi vừa xoay người hướng đến phòng quận chúa, tôi lại lập tức quay trở lại trường kỷ thong thả ngồi xuống, “Thôi ta nghĩ lại rồi. Hãng cứ từ từ.”

Gương mặt Mạch Ly méo mó không thôi, tôi ngại ngừng gãi đầu, búi tóc cũng vì thế mà bung ra vài sợi rủ xuống cạnh má. “Người theo quận chúa nhiều năm vậy rồi, hay nói giúp ta vài câu đi. Đợt này đi không có Cát Thuần đại nhân, ta không yên tâm mang nàng theo cùng.”

Chỉ thấy Mạch Ly ngược lên nhìn tôi, vừa định mở miệng đáp thì ngay lập tức tròn xoe mắt mà bối rối cúi người sâu hơn.

Sống lưng tôi lạnh lạnh.

“Có phải sau lưng ta...” Tôi còn chưa thong thả hỏi hết câu, Mạch Ly đã vội vàng gật đầu lia lịa.

Tôi đặt ấm trà đang cầm trên tay xuống, hiền hòa chỉnh trang lại y phục. Sau đó lấy hết sức bình sinh mà mỉm cười quay người lại hành lễ: “Thỉnh an quận chúa!”

Lê Hình trừng mắt nhìn tôi, sau đó cho Mạch Ly lui xuống. Khi bóng của cô hầu nữ vừa khuất, nàng đã lập tức nhéo vào eo tôi đau điếng: “Người còn muốn bày đặt phép tắc sao? Hửm?”

Giả dụ tôi ví Lê Hình như là bà chằng hay bà la sát gì đó, liệu có ổn hay không?

Đau ứa cả nước mắt, tôi khẽ rên rỉ: “Hình Nhi, tha mạng a ~~”

“Người nói là người ở bên ta sẽ không rời nửa bước kia mà?” Lục ở tay nàng nhéo lên cái tai tôi như muốn rách làm đôi, nàng lại thản nhiên đến nỗi da gà, “Tiểu Trình đồng ý mai để ta cùng đi với người phải không?”

Vì sao nữ nhân các người không hiền lành được một chút như ta chứ?

“Được, ta đồng ý với người.” Tôi rống lên thảm thiết, giữ lấy bàn tay nàng theo bản năng, “Mai ta cùng người khởi hành.”

Lúc này cái tai đáng thương của tôi mới được giải thoát, tôi vội vàng đưa tay lên sờ sờ, chần chẫn nó vẫn còn ở đó mới yên tâm quay sang Lê Hinh, nhìn nàng thật khổ sở.

“Tiểu Trình thật biết làm ta mất hứng.” Nàng giận dỗi quay lưng đi.

Nhìn dáng người mảnh mai tựa đóa sen trong nước, lòng tôi có chút băng khuâng, chưa đánh đã chịu thỏa hiệp: “Người cùng đi với ta, nhưng nhất nhất phải theo ta, đừng tự ý được không?”

Lê Hinh đứng mái hiên, mi mắt khẽ sụp xuống, gương mặt nghiêng nghiêng diễm mỹ tuyệt tục vừa ôn uẩn nhu thuận lại mang theo nét kiên cường, bất khuất vốn có của con nhà tướng. Khóe môi tựa như cong lên như nguyệt sáng dịu dịu giữa buổi ban trưa, lấn át cả mặt trời như thiêu như đốt, nàng nhẹ giọng đáp: “Ta thuận theo ý của Tiểu Trình.”

Nghe thật giống một hiền thê nương tử.

Tôi có chút ngẩn ngơ, vô thức đưa tay vuốt nhẹ vào mái tóc nàng.

Lê Hinh không giật mình, nàng đưa mắt nhìn tôi. Mâu hàm thu thủy, mi tựa tân nguyệt không khỏi khiến cho trái tim tôi nhẹ run lên. Bàn tay đặt nhẹ trên mái tóc nàng cũng tự giác trượt xuống trán, xuống sống mũi cao cao, xuống đôi môi căng mọng như cánh đào...

Gò má Lê Hình thoáng ửng đỏ, nàng tiến đến sát bên cạnh tôi, hơi thở nhẹ phả vào cổ khiến tôi lại càng thêm ngơ ngẩn. Nàng khẽ gọi tên tôi: “Tiểu Trình...”

“Ân?”

“Cả đời này, người đi đâu, ta cũng theo người. Ta không quản thân phận của người, ta chỉ cần người sẽ mãi bên ta, như lúc này.”

Bây giờ nếu tôi nói với em, tôi là con gái, em có chấp nhận được tôi hay không Lê Hình?

“Ta...” Tôi ấp úng, đầu lòng nhìn vào đôi mắt trong veo của nàng, “Hình Nhi, ta...”

“Hửm?” Đôi mắt trong veo cứ như vậy nhìn thấu tim gan tôi.

“Ta...”

Ấp ửng nửa ngày không thốt được nên lời, tôi hình như vẫn chưa sẵn sàng để nói với Lê Hình biết, sự thật tôi cũng giống nàng – là một nữ tử.

“Lục công tử, bên ngoài có người muốn cầu kiến.” Giọng nói có phần gấp gáp của Mạch Ly vang lên, “Là quan phủ của thôn Miên.”

Gì?! Người của thôn Miên thì liên can gì đến tôi? Hay là vì vụ án nhà họ Bạch đây? Sao họ biết Bạch Dự Khiên đã thỉnh trợ sự giúp đỡ từ phủ Tướng quân nhỉ? ~~

“Được, ta tới ngay.” Tôi phúi nhẹ vạt áo trắng, sau đó nhìn Hình Nhi, “Người cùng ra với ta chứ?”

Lê Hình gật đầu, cùng tôi bước tới khách sảnh. Vừa tới nơi đã thấy một vị quan viên già ngồi trên ghế đợi, xung quanh còn một vài nha dịch đi theo cũng đang khép nép đứng sau. Thấy tôi cùng quận chúa bước ra, vị

quan già vội vã đứng lên hành lễ: “Hạ quan tham kiến quận chúa, tham kiến Lục đại nhân.”

Oh My God, tôi trở thành Lục đại nhân từ lúc nào vậy? Nghe sao ngang hàng với idol Lê Cát Thuần quá a. Thế là tôi phất ống tay, giọng sang sảng: “Không cần đa lễ, các vị mau đứng dậy.”

A khoan đã, cái này cũng nên là Lê Hinh nói mới phải, dù sao tôi cũng đâu phải chủ nhà. Thế là tôi ngại ngùng đưa mắt nhìn nàng. Chỉ thấy khoe miệng nàng vẽ lên một đường cong tuyệt mỹ, ánh mắt chiếu tới tôi hoàn hảo toàn là ý cười. Nàng nhỏ nhẹ lên tiếng: “Hôm nay các vị vất vả đường xa, ta không đón tiếp chu đáo được, thật thất lễ.”

Rồi nàng hướng tay mời viên quan ngồi xuống, thong thả gạt đầu ra hiệu Mạch Ly rót trà, còn mình thì ngồi xuống bên cạnh tôi, lặng lẽ quan sát tôi.

Sao mà tôi thấy thật giống như phu thê vậy?

Nghĩ vậy thật đi quá xa rồi, tôi liền hắng giọng, đem mình trở lại với hiện thực. Nhìn vị quan viên già kia dáng người thẳng tắp, sống mũi cao cùng đôi mắt vẫn sáng ngời, khí chất đúng như một quan dân chuẩn mực. Thế nên tôi cũng nhẹ giọng hơn: “Ngài hôm nay đích thân tìm tới ta là có việc gì gấp gáp?”

“Chẳng dám giấu gì ngài. Ta là Phí Minh Chính, chi phủ thôn Miên. mấy hôm trước thôn Miên có xảy ra một vụ án mạng đặc biệt nghiêm trọng, lại mới chỉ bắt được một tên hung thủ.” Nói đến đây Minh Chính ôm quyền hướng tôi và Lê Hinh, “Tên hung thủ còn lại, nghe phong thanh đã lọt vào phủ Tướng quân Lê Cát Lợi. Tội quan thật đáng chết!”

Tôi có chút sững sốt. Ông ta nói vậy há chẳng phải gán luôn mác giết người cho cả hai cha con họ Bạch?

Chưa kịp phản ứng, bên cạnh tôi Lê Hình đã lạnh giọng lên tiếng: “To gan! Ý của người là chúng ta che giấu một phạm nhân? Đường đường là một quan huyện, sao người dám nói nhăng nói cuội trong phủ Tướng quân? Há chẳng phải nói Tướng quân cũng chỉ là một kẻ tòng phạm?”

Khí chất lạnh như băng tuyết, giọng nói đầy phần nộ tuyệt tình, Hình Nhi trước mặt tôi bây giờ hoàn toàn khác Hình Nhi vừa mới vài chục phút trước nguyện theo tôi cả đời. Bỗng dưng trong lòng có chút ngơ ngẩn nhìn nàng.

Đúng là quận chúa, nói câu nào là bóp chết người ta câu đó. Vị quan viên tái mặt, cùng nha dịch quỳ vội xuống đất: “Tội thần không dám. Bẩm quận chúa, ý của thần không phải như vậy. Thần vốn điều tra vụ việc của nhà Bạch Dự Kha, kết luận được hãn giết vợ mình, nhưng sau đó qua điều tra xác minh, lại thấy có điều không hề hợp lý. Một mình Bạch Dự Kha căn bản không thể ra tay với vợ mình như vậy, chắc chắn có tòng phạm. Cho nên tội thần mới khẩn trương cầu kiến để bắt khẩn cấp Bạch Dự Khiên về để quy án.”

Quận chúa lạnh nhạt nhìn viên quan đang quỳ dưới đất, sau đó hướng ánh mắt nũng nịu giận hờn tới tôi.

Hả?! Tôi đã làm gì đâu?! Rõ ràng tôi vẫn ngồi nguyên đây mà, sao nàng lại giận lấy tôi rồi?

Hay là do tôi không lên tiếng bênh vực nàng đi? A, đúng là vậy rồi!

Cuối cùng sau vài giây động não, trí óc tôi cũng được khai thông. Tôi hăng giọng một cái lời kéo sự chú ý, rồi nhàn nhã cầm tách trà lên cửa miệng. Rồi làm bộ như sức nhớ ra, tôi hướng tới viên quan già cũng đang tò mò nhìn mình mà nói: “Kỳ lạ thực. Vì cố gì ngài khẳng định Bạch Dự Khiên là tòng phạm? Không phải chỉ vì họ là cha con chứ?”

Viên quan già có vẻ đã chuẩn bị từ trước các câu hỏi mà tôi sẽ dò la, vội nghiêm túc đáp: “Bẩm đúng như vậy. Quãng đường từ nhà Bạch Dự Kha tới hiện trường vụ án vốn không thể một người mang một xác chết phụ nữ đi được, như vậy hẳn sẽ để lại ấn tượng và hoài nghi cho những hộ dân quanh vùng.”

Tôi khẽ ‘Ồ’ một tiếng, nhàn nhã cho tất cả đứng dậy. Minh Chính vẫn nhìn tôi cực kỳ khó hiểu, sau đó lại nói thêm: “Hai người vốn dĩ là cha con, nếu họ thông đồng với nhau chắc chắn sẽ không mất nhiều thời gian. Vì lúc được tìm thấy, xác của Đỗ cô nương chưa hề có dấu hiệu thối rữa.”

Cái logic phức tạp này của người cổ đại từ đâu mà ra vậy? Tôi chép miệng, lại ngước mắt nhìn bầu trời không một gợn mây, lẩm bẫm: “Nắng nóng thật, nắng nóng thật.”

Lê Hình nghe tôi nói vậy, như chợt hiểu ra vấn đề, không nặng không nhẹ mà tiếp lời tôi: “Phí đại nhân, thôn Miên giờ này chắc hẳn nắng nóng lắm nhỉ?”

Phí Minh Chính nhú mày, tỏ ra khó hiểu với câu hỏi của quận chúa: “Bẩm đúng như vậy.”

“Theo ta được biết thì khi phát hiện ra xác Đỗ Như là buổi ban trưa, cũng là lúc nắng gay gắt nhất đi. Thi thể của cô nương ấy vẫn còn chưa có dấu hiệu bốc mùi tử khí, chắc cũng chỉ vừa mới chết được một canh giờ.” Lê Hình thật nhẹ giọng mà nói, “Từ nhà Bạch Dự Kha tới hiện trường ngồi xe nửa ngày mới tới được hiện trường vụ án, cũng phải mất hai tới ba canh giờ. Một quãng đường dưới cái nóng gay gắt như vậy mà thi thể vẫn chưa có dấu hiệu mục rữa, quả thực có chút khó hiểu.”

Đúng là quận chúa của tôi, nàng thông minh tuyệt đỉnh a ~~

Ờ, ‘của tôi’? Từ khi nào mà tôi lại sử dụng cụm từ có tính độc chiếm cao như vậy chứ?

Long có chút khó tả, tôi giả vờ nhấp trà để giấu đi gương mặt đỏ ửng của mình.

Phí Minh Chính nghe quận chúa nói vậy cũng ngó người ra một hồi, lát sau mới khôi phục dáng vẻ bình tĩnh vốn có, nói ra suy luận của mình: “Có thể là trên đường đi, lúc ngồi xe ngựa cô nương ấy mới bị hạ độc.”

Lúc này tôi mới nhú mày lên tiếng: “Phí đại nhân, cô nương ấy đã rời khỏi nhà từ khuya ngày hôm trước. Sao có thể sáng hôm sau đã lại ngồi xe ngựa cùng cha con họ Bạch để rồi bị người ta hạ độc được? Dù có bị sát hại, thì chắc chắn cũng phải bị người ta đầu độc từ sáng sớm.” Tôi mang hết những kiến thức mình biết về thạch tín mà nói, “Thi thể cô nương ấy chưa thối rữa, chứng tỏ độc phát tác chưa được bao lâu phỏng? Liều lượng mạnh nhất cũng phải vài canh sau người ta mới chết. Khi trúng độc thì triệu chứng đến rất nhanh, có thể là ngay sau khi uống phải. Nạn nhân có dấu hiệu nôn mửa, đau bụng, thậm chí tiêu chảy liên tục, cũng na ná bệnh Tả... Nhưng khi được phát hiện, thi thể của Đỗ Như cô nương vô cùng sạch sẽ, từ y phục đến gương mặt đi, đều không có chút ô uế nào cả! Hai cha con họ không thể thay rửa cho nàng ấy ngay giữa mương được, tốn không ít thời gian và công sức, người xung quanh chắc chắn sẽ hoài nghi. Chỗ này có điểm không đúng rồi, thậm chí chẳng người nào có ấn tượng về cha con họ Bạch.”

Gương mặt Phí Minh Chính từ đỏ chuyển sang trắng bệch, hoàn toàn khác vẻ điềm nhiên bình tĩnh khi đối mặt với tôi ban nãy. Ông cố gắng phản bác: “Trên xe ngựa có thể làm việc này.”

Ngựa ngựa cái con khi khô nhà ông ý! Nói đến vậy mà còn cố dấm ăn xôi à?

Thế là tôi cũng chẳng nể tình nữa, lại thản nhiên nói: “Ngõ tác (bác sĩ pháp y) đã nói với đại nhân chưa vậy? Rằng sau khi chết hơn một canh giờ, cơ bắp tứ chi xác chết sẽ cứng lại chưa? Nói đơn giản là nếu để một thi thể

ở trong xe ngựa chật hẹp thì tư thế chết của nạn nhân sẽ không thẳng tắp tắp như nằm ngủ giống Đỗ cô nương đâu.”

Tôi đứng dậy, thở dài rồi lại tiến lại gần cửa sổ lẩm bẩm: “Suy nghĩ đơn giản đi một chút là có thể hiểu được ngay. Nếu Đỗ cô nương rời nhà từ nửa đêm hôm trước tới hiện trường là rạng sáng, tổng thời gian tử vong của nạn nhân từ lúc trúng độc đến khi được phát hiện thi thể là ba đến bốn canh giờ, vừa thuận lợi là ban trưa. Cũng có nghĩa là khi cô nương ấy vừa chết chưa lâu đã được người ta gột tẩy ô uế trên người và quần áo tươm tất rồi lén lút mang ra đặt ngoài mương, rồi đợi gần một canh sau lúc đó thi thể cứng lại thẳng đơ rồi thì vờ như phát hiện thấy. Như vậy đối với hai cha con họ Bạch, khả năng gây án lại vô cùng ít ỏi. Nếu là ta, giết người xong cứ phi tang một chỗ chẳng ai hay biết, còn hơn là mất công lặn lội xa xôi đến phơi xác chết đó giữa mương lảm người qua qua lại lại. Làm như vậy, há nào chẳng kêu gọi mọi người phát hiện tử thi càng nhanh càng tốt hay sao?”

Khi tôi lẩm bẩm xong cũng là lúc tôi phát hiện ra bầu không khí trong khách sảnh vô cùng yên tĩnh đến lạ lùng. Viên chi phủ cùng nha dịch mở to mắt kinh hãi nhìn tôi, trong khi ánh mắt Lê Hình chiếu đến người tôi, phải nói sao nhỉ, tự hào hay ngưỡng mộ đây?

Tôi bất giác ngượng ngùng, gãi đầu mà cúi xuống: “Cái này, cũng là ta đoán bừa thôi, ha ha ha...”

Nghe tiếng cười sang sảng của tôi, thần trí Phí Minh Chính mới dường như hồi phục. Lúc này ông mới ôm quyền hướng tôi thành kính: “Không hổ danh là Lục đại nhân, những lời ngài nói đã làm cho ta thức tỉnh. Thật đáng xấu hổ thay cho một người làm quan như ta!”

Hả?! Gì cơ? Đây là những kiến thức về y học ông nội thi thoảng cần nhắc với tôi thôi mà. Hình như đối với mọi người có chút lạ lẫm đi?

“Đại nhân trước nghỉ ngơi đã, mai ta cùng Lục công tử sẽ cùng ngài đến thôn Miên.” Lê Hình nhẹ nhàng nói, “Chắc ý của Tiểu Trình là nên điều tra những người có mặt tại hiện trường sớm nhất, phỏng?”

Tôi hiểu ý Lê Hình, liền chấp tay sau lưng mà giả bộ hỏi băng quơ: “Nghe nói người đầu tiên tố cáo Bạch Dư Kha là Cát Đại Tự? Hình như hẳn cũng là một trong những kẻ phát hiện ra thi thể nạn nhân và có mặt tại nơi xảy ra án mạng sớm nhất?”

Lúc này viên quan họ Phí mới giật mình, ôm quyền nói: “Ta già quá mà hồ đồ rồi. Ta sẽ khởi hành về Miên và lập tức điều tra nhà họ Cát!”

Biết Phí Minh Chính đã tin đứt lời mình nói, tôi cố tình thở dài: “Ai nha, nhà họ Cát ngay cạnh nương, tiện thật đó chứ.”

Lúc này gương mặt của Phí Minh Chính dường như đỏ ửng vì xấu hổ, chắc chỉ thiếu cái hổ để viên quan nhiều năm như ông chui xuống mà thôi. Tôi đành bấm bụng, ái ngại nói thầm với ông ta: “Ngài trước cứ bình tĩnh về Miên, chuẩn bị nơi ở cho quận chúa, sớm mai chúng ta sẽ khởi hành. Đừng đánh rần động rừng, không thì hung thủ thực sự sẽ đề cao cảnh giác mà phòng bị hơn.” Sau đó tôi gãi đầu, “Vớ lại tiệm thuốc nào cũng sẽ có một lượng thạch tín nhất định, đại nhân không vì thế mà kết tội thầy thuốc đó chứ?”

Đến lúc này hình như đã không còn chịu đựng được sự truy quét cùng cận của tôi, Phí Minh Chính cùng nha dịch vội vàng hành lễ cáo từ. Nhìn dáng người thất thần của vị quan liêm chính khi đi ra khỏi phủ, lòng tôi có chút buồn bã. Nếu thời cổ đại cũng có nhiều công nghệ hiện đại cao thì những vị quan như Phí Minh Chính sẽ không thể bị kẻ gian qua mắt dễ dàng như vậy.

Tôi thở dài, đương quay lưng định thong thả xuống bếp ăn vụng thì đã bị một bàn tay mềm mại tóm lấy. Giọng nữ tử mềm mại xoáy vào tim tôi:

“Tiểu Trình lợi hại thật.”

Ánh mắt Lê Hình nhìn tôi có phần cứng chiều, lại trong veo như làn nước mát ngày thu khiến cho lòng tôi vừa ngọt ngào cũng vừa êm ái. Tôi lắc đầu cười xòa: “Ngày mai phải khởi hành để tự mình nghiệm thi (khám nghiệm tử thi) thì mới có kết quả chắc chắn được. Dù đúng là cha con họ Bạch vô tội đi chăng nữa thì lúc này họ cũng có nguyên do để giết người cao hơn cả. Ta vốn không thực sự tin vào lời kẻ nào hết. Cứ tai nghe mắt thấy kia đã.”

“Nhưng nếu như Bạch Dự Kha trong sạch, còn Đỗ cô nương...” Lê Hình phản bác tôi, “Đỗ cô nương gian dối với nhân tình thì sao?”

“Cái này ta cũng cần điều tra a. Dù ai gian tình với ai đi nữa thì Bạch Dự Kha vẫn có động cơ giết người, vẫn đáng nghi.” Tôi chấp tay sau lưng, nhàn nhã đáp trả.

“...”

“Vì sao lờm ta?”

“...”

“Điều tra án mạng không thể chỉ dựa vào trực giác và cảm xúc!”

“...”

“Được rồi, ta thua, ta thua. Ta không vậy nữa, Hình Nhi...”

Thế là người nào đó không thèm nói chuyện với tôi nữa, cho đến tận lúc tôi từ bếp mang lên cả một bát đầy kẹo lạc, Lê Hình mới thỏa hiệp chịu nhìn tôi một cái. Sau đó tôi lại phải hết lời năn nỉ, nàng mới nói là nàng ghét tôi ~~

“Vì sao ghét ta a??” Tôi nhai nhai miếng bánh trà xanh, lúng búng hỏi, “Người có biết con gái nói một là hai không?”

Nàng lườm tôi một cái, sau đó cùng tôi ngồi thưởng trăng thưởng trà: “Vậy người khác sao?”

Tôi gật đầu, bánh nhai vương vụn hết lên áo: “Ta đường đường là nam tử hán đại trượng phu, ta nói ta làm được ta sẽ làm mà.”

Bỗng nhiên bên má lúm xuống thật sâu, hóa ra Lê Hình đang chọc ngón tay vào má tôi. Nàng chăm chú nhìn tôi rồi nói: “Người là ai không quan trọng, miễn người đối với ta thật lòng, ta vĩnh viễn tin người.”

Miếng bánh như tắc nghẹn nơi cổ họng, trái tim tôi không khỏi nhói lên như ngàn cây kim châm phải. Lê Hình mỉm cười, nàng phui nhẹ vạt áo của tôi, trách móc đầy yêu thương: “Lớn rồi mà còn ăn uống như vậy...”

Tôi như hài tử ngây ngốc để nàng giáo huấn. Trái tim tôi lúc nào cũng tràn ngập hình bóng nàng, cứ như thể in nàng vào từng góc ngách trong cơ thể. Nàng đau – tôi cũng đau, nàng buồn – tôi cũng chẳng thể vui, nàng cười – tôi sẽ cùng nàng vui...

Nếu bảo tôi trái luân thường đạo lý, cũng không việc gì cả. Vì nàng cũng sẽ không cùng tôi nói mấy cái đạo lý của người đời.

Tôi mỉm cười, trong mắt tôi vĩnh viễn chỉ có hình ảnh của nàng mà thôi.

Sớm hôm sau, chúng tôi cùng vài người bạn Mạc Ly khởi hành xuất phát đến thôn Miên. Vì bận bịu việc triều chính, nên Vương gia đã phái thêm Dục Thiên và mấy người thị vệ cùng đi theo chúng tôi.

Hôm nay tốc độ khởi hành gấp rút, chúng tôi cũng kiệm lời hơn. Chỉ có thi thoảng Dục Thiên cùng tôi sẽ trao đổi dăm ba câu về vụ án. Cả hai

đều thống nhất rằng, phải nghiệm thi cùng lấy lời khai các nhân chứng mới có thể kết tội được. Dục Thiên cũng giống tôi, nghĩ rằng mấy người ngỗ tác bên cạnh Phí chi phủ làm ăn tắc trách, chưa tìm hiểu kỹ nguyên nhân cái chết của Đỗ Như đã vội kết luận trúng độc thạch tín.

Tôi thầm cảm thán trong lòng. Đúng là người dưới trướng của Lê Cát Lợi, việc gì cũng suy nghĩ thực thấu đáo.

Đến được thôn Miên đã là quá giờ trưa. Cả đoàn người ngựa theo sự sắp xếp chuẩn bị chu đáo tận tình của Phí Minh Chính đã nhanh chóng nghỉ ngơi sau chặng đường nắng nóng. Còn tôi với Dục Thiên gấp gáp xuống hầm đá lưu giữ thi thể của thôn để kiểm chứng. Chỉ sợ cứ kéo dài thêm thì thi thể sẽ ngày một thối rữa, lúc đó có muốn phá án cũng chẳng kịp.

Lúc đầu vì sợ mùi tử khí khó ngửi, quận chúa đã sai người mang cho tôi cùng Dục Thiên khăn bịt mặt có chứa một ít tỏi với giấm. Nhưng xuống đến hầm đá rồi, hai người chúng tôi nhìn nhau, tự khắc cởi phăng chiếc khăn, tới gần thi thể và lật tấm vải trắng lên quan sát.

Tuy thi thể ở trong hầm đá lạnh, nhưng cũng đã bắt đầu phân hủy, không còn nguyên trạng ban đầu nữa. Mùi hôi thối bốc lên nồng nặc rất khó chịu, nhưng thoang thoảng trong không gian lập lòe ánh lửa từ chiếc đèn dầu lại có một mùi hương khác nữa, không rõ ràng nhưng chắc chắn là vẫn vương vấn quanh đây.

“Huynh có ngửi thấy không?” Dục Thiên nhíu mày nhìn quanh, “Ở đây có người rải hoa sao?”

Tôi lắc đầu, phủ định ngay: “Mùi đó tỏa ra từ cái xác.”

Lần đầu tiên nhìn xác chết, lại còn phải chính mình kiểm nghiệm, tôi có chút khổ sở không thôi. Bình thường nhìn người ta tử vong vì tai nạn giao thông đã quá khổ tâm rồi, giờ nhìn một cô gái trẻ chết oan uổng như vậy sao tôi đành lòng đây.

Dục Thiên đeo găng tay, bắt đầu kiểm tra thi thể: “Mặt mũi tím bầm như vậy, chắc chắn trúng độc rất nặng.”

Bỏ qua nước da tái tái của người chết thì đúng là cả gương mặt của Đỗ Như đều phủ màu đen kịt. Tuy thấy có điểm không đúng lắm, nhưng tôi vẫn đưa kim châm vào miệng nạn nhân. Chiếc kim bạc lập tức ngả màu đen.

“Đúng là độc.” Nhưng tôi lại kéo hẳn tấm vải trắng che thi thể sang một bên, “Nhưng tại sao chân tay vẫn không bị tím đen lại vậy?”

Dục Thiên lúc này mới phát giác, vội vàng rút một chiếc kim châm thử độc khác, châm xuống tay và bụng nạn nhân. Một lúc lâu vẫn không thấy chiếc kim ngả màu, Dục Thiên cất giọng khàn khàn: “Độc tố không xuống được dưới quá cổ nạn nhân.”

“Chứng tỏ sau khi chết, mới có người cố tình đổ thạch tín vào miệng thi thể, nên chất độc chỉ lắng lại ở cuống họng mà thôi.” Tôi nói nốt ra kết luận, cũng đeo găng vào cùng Dục Thiên kiểm tra, “Ngõ tác chỉ đưa ra kết luận vì họ mới thử châm, chưa hề tìm kiếm nguyên nhân sâu hơn nữa.”

Nói rồi tôi chạm vào lòng bàn tay của Đỗ Như, vật nhỏ cồm cộp kia nhanh chóng bị tôi phát hiện. Tôi đưa nó lên tầm mắt, cả hai người chúng tôi có chút ngẩn người.

“Hoa bưởi sao?” Dục Thiên nhíu mày, lại tìm quanh người của Đỗ Như, nhưng không phát hiện ra thêm cánh hoa nào nữa. “Lạ nhỉ, mùi hương rất nồng mà.”

Tôi nhẹ đặt bông hoa bưởi vào trong khay gỗ đựng vật chứng, thở dài: “Người chết đã tự mình tố cáo rồi. Nơi cô ấy chết thực sự không phải là cái mương kia, mà là một nơi cực kỳ nhiều hoa bưởi.”

Trong hầm đá, tâm trạng chúng tôi cực kỳ nặng nề. Càng tiến đến sự thật bao nhiêu, lại càng căm hận tên hung thủ bấy nhiêu.

“Giờ chúng ta còn đợi gì nữa? Mau đến tìm Cát Đại Tự thôi.” Dục Thiên nghiêng rặng, cơn giận khiến gương mặt đanh lại, “Lục soát nơi hắc ở chắc chắn là sẽ có manh mối.”

Tôi nhìn Dục Thiên một hồi, sau đó thở dài: “Cái này phiền huynh rồi. Ta còn muốn đến một nơi khác nữa.”

“Nhà lao của nha môn sao?”

“Phải.” Tôi gật đầu, cảm giác bi thương lan tỏa trong cơ thể, “Ta cần gặp người đang mang tội giết hại nương tử của mình, Bạch Dự Kha.”

NƯƠNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Ở thế kỷ 21, tôi chưa từng vào nhà tù tham quan, ý tôi là tôi cũng chẳng mong muốn đặt chân vào đó làm gì. Ấy vậy mà vô tình xuyên không về thời cổ đại, tôi lại nghiêm nhiên được bước chân vào nhà lao để thẩm vấn phạm nhân với tư cách là tâm phúc bên cạnh Vương gia Lê Cát Lợi.

Nghe đã thấy có gì đó sai sai rồi. Tôi còn chưa đủ mười chín, hăng còn là sinh viên ăn bám, thậm chí còn chẳng đủ điểm để vào trường Cảnh sát... Thế mà bây giờ lại thay mặt tướng quân nổi danh lừng lẫy trong lịch sử cùng idol chẳng kém phần tên tuổi kia, đến thôn Miên để phá án.

Nhà lao của phủ chi huyện thôn Miên tuy không lớn, nhưng lại được cái phòng bị nghiêm ngặt một dàn những ngục tốt canh gác nghiêm chỉnh, người nào người nấy mặt mày dữ dằn. Tôi theo chân viên quan phủ, bước xuống những bậc thang bằng đá đen ngòm lạnh lẽo. Ở đây cả ngày ánh sáng chẳng chiếu tới nổi, như một chiếc hộp đen bị chôn vùi xuống lòng đất. Cơn gió lùa qua khiến tôi hơi gai gai sống lưng, vội vàng bước nhanh hơn theo ngọn đuốc trên tay những ngục tốt.

Ánh lửa chập chờn sáng, chẳng soi rõ được những bóng đen trong khoảng không gian rộng lớn của nhà lao. Qua những song cửa gỗ được khóa canh nghiêm ngặt, một nam tử mặc áo tù nhân, tóc tai tán loạn đang lạng lẽ nhắm mắt dưỡng thần trong góc tường. Qua ánh sáng leo lét từ ánh lửa, tôi thấy người này tướng mạo tuấn tú, ngũ quan đoan chính, mi tâm ẩn hiện vẻ thư sinh... Nhìn thế nào cũng chẳng ăn nhập với trốn lao ngục u ám này, cũng chẳng thể nghĩ được rằng người này còn đang bị khép tội giết hại nương tử.

Tôi gạt đầu ra hiệu cho ngục tốt mở khóa. Tiếng lạch cạch vang lên trong không gian âm u khiến cho người ngồi bên trong cũng mở mắt ngược nhìn.

Là một đôi mắt sâu thẳm và đen láy đầy bi thương cùng chút phẫn nộ.

Nam tử thấy quan phủ, thở dài rồi lại nhắm mắt lại. Giọng nói trầm khàn vang lên vô cùng êm tai: “Ta không còn gì để khai báo nữa. Tất cả mọi việc ta biết, ta đã nói ra hết rồi.”

Tôi chẳng nói chẳng rằng, chỉ đứng lặng lẽ nhìn Bạch Dự Kha. Cho tới lúc trong căn phòng giam tối tăm chỉ còn lại hai bóng người in trên vách tường âm默默, tôi mới thông thả ngồi xuống đồng rơm bên cạnh anh ta.

Hình như rất đổi ngạc nhiên trước hành động của tôi, Bạch Dự Kha thấp giọng: “Vị quan gia này, ngài muốn hỏi ta điều gì, xin cứ hỏi. Đừng cùng ta ngồi ngang hàng như thế này, tội nhân như ta thực sự khó xử.”

“Ta ngồi một lát rồi sẽ đi.” Tôi thản nhiên đáp, mắt cũng không nhìn tới Bạch Dự Kha, “Vốn ta chỉ đến cho có lệ thôi.”

Bạch Dự Kha nhìn tôi chăm chú, đôi mắt sáng lấp lánh như hai vì sao tỏa sáng giữa vực đen thẳm thẳm. Sau một hồi vẫn không thấy tôi có phản ứng, Bạch Dự Kha thở dài, lại cúi đầu hành lễ với tôi: “Xin ngài đừng làm tội nhân khó xử.”

Tôi chép miệng, vỗ vỗ chỗ ngồi cạnh mình, ý bảo anh ta cứ tự nhiên. Nhưng ngược lại hình như lại càng làm cho Bạch Dự Kha khó hiểu, chần chờ không dám.

“Ta vốn dĩ có thể gặp huynh bên ngoài, nhưng bảo ta đến nơi xảy ra án mạng, ta lười lắm.” Tôi hơi ngả người xuống đồng rơm đằng sau. Căn phòng tuy tối tăm, nhưng được cái là không quá bẩn thỉu như lời đồn đại,

tôi rung đùi, giọng điệu thanh thản: “Chà, ở đây coi bộ thoải mái hơn ngoài kia nhiều. Hèn gì huynh không có ý định ra.”

Thấy tôi nhàn nhã như một tiểu hài tử chứ không hề có ý định truy xét về án mạng, Bạch Dự Kha lúc này mới gượng gạo ngồi trở lại vị trí cũ, nhưng vẫn không dám thất lễ với tôi. Vốn tôi định nói rằng tôi chẳng phải quan gia gì hết, tôi chỉ là nô bộc phủ Vương gia thôi. Nhưng tôi cũng lười giải thích, thế nên cứ mặc kệ anh ta chăm chú quan sát mình.

Sau một hồi không phát hiện điểm kỳ lạ từ tôi, Bạch Dự Kha mới lên tiếng: “Vì sao đại nhân không tra hỏi ta?”

Tôi nhíu mày, ngóc cái cổ dậy, lười biếng đáp: “Huynh không phải hung thủ, ta truy hỏi cái nỗi gì?”

Bạch Dự Kha trấn động mạch, khóe môi mấp máy run rẩy: “Đại nhân... ngài thực sự không tin tôi giết người ư?”

“Không phải ta tin huynh hay không, mà ta dựa vào bằng chứng để kết luận.” Tôi vẫn rung đùi, tay đập độp một cái, con muỗi nát ben bét, “Ta thực không muốn tới nhà Cát Đại Tự.”

“Vì vậy đại nhân tới đây tìm ta?”

“Ta đến vì sự thật.”

Tôi đáp lời mà không hề nao núng. Đương nhiên tất cả đến giờ vẫn chỉ là do tôi phán đoán mà thôi. Nếu như anh ta không giúp đỡ tôi một chút, vậy thì làm sao tôi lấy lại công bằng cho vợ anh ta được? Dù tôi hiểu nam nhân này muốn giữ lại thanh tiết cho vợ mình, không muốn nàng bị ô uế nhục nhã nên đành phải cúi đầu nhận tội. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, tôi không thể vì chút thể diện cho người xấu số mà dung túng cho kẻ thủ ác thực sự được. Như vậy có khi người đã chết lại càng không thể nhắm mắt...

“Nếu huynh còn có chuyện muốn nói thì ta vẫn sẵn sàng nghe đây.” Tôi nhắm mắt lại, cảm giác tối tăm nơi ngực giam khiến tôi có chút không quen nổi, “À ta chỉ muốn nói rằng, trước khi qua đời, Đỗ Như cô nương đã để lại chứng cứ tố cáo hung thủ. Nàng ấy chắc chắn sẽ không nhắm mắt xuôi tay được nếu như kẻ sát nhân vẫn còn ung dung ngoài kia. Ý ta là, huynh nên nghĩ kỹ đi.”

Mặc dù đương còn đang nhắm tịt mắt nhưng tôi vẫn cảm thấy tiếng hít thở đứt quãng khó nhọc của Bạch Dự Kha. Chắc hẳn anh ta đang động tâm lắm, vì cái chết của vợ cũng ảnh hưởng chẳng ít đến cuộc đời anh ta rồi. Có thể anh ta đang đấu tranh nội tâm, nên nói thật để phơi bày mọi chuyện ra ngoài ánh sáng, hay là cứ vậy nhận tội lãnh án tử theo vợ xuống suối vàng. Dù là ý nghĩ nào đi chăng nữa, thanh niên này cũng chẳng có tinh thần giác ngộ cách mạng cao như người thế kỷ 21 là tôi đây.

“Cha huynh đã tìm tôi.” Tôi nhẹ giọng lên tiếng. Bây giờ chính là lúc chiêu thức đánh vào tâm lý lên ngôi, tôi nói: “Ông ấy đã vất vả nhiều.”

Nào, tôi đã nói đến vậy rồi, anh đừng có dây dưa nữa a ~~~

Cộp-----ppp. Tiếng động lạ vang lên phá tan bầu không gian u tịch của nhà lao.

Tôi giật nảy mình, hết hồn mà bật dậy đảo quanh mắt. Qua ánh sáng mập mờ của đèn đuốc, tôi hơi hoảng hốt khi thấy bóng hình nam tử cao lớn kia đang cúi gập cơ thể, dập đầu sát đất để hành lễ với tôi.

Như này chắc tôi tổn thọ trăm năm mất thôi! Dập đầu như thế liệu có sứt miếng nào hay không? Cơ mà nếu chi huyện đại nhân phát hiện ra trán của Bạch Dự Kha sưng vù một cục u, liệu có nghi cho tôi ra tay đánh người không đây?

Nghĩ thế, tôi vội vàng xua tay, chất giọng sang sảng đặc trưng của nhà họ Lục vang khắp góc ngách ngục lao: “Xin đừng đa lễ. Ta không dám

nhận đâu. Có gì huynh từ từ hẵng cùng ta nói.”

Bạch Dự Kha vẫn giữ nguyên tư thế quỳ lạy, nhưng bả vai anh ta đã run lên nhè nhè, dính như đang cố trấn tĩnh bản thân. Mất một lúc sau, giọng nói khàn khàn lại nghẹn ngào của Bạch Dự Kha mới vang lên: “Xin đại nhân hãy làm chủ cho thảo dân. Nương tử chết oan ức quá!”

Thời gian tĩnh lặng trôi qua, chắc lúc này cũng đã tới giờ Ngọ rồi, nhưng trong nhà lao không phân biệt nổi con chuột hay con gián, ngày và đêm cũng chẳng khác gì nhau. Tôi lặng lẽ nhìn nam tử trước mặt mình, thờ dài lên tiếng: “Người như huynh sao lại ở nơi này?”

“Lục đại nhân, thảo dân bị oan.” Đôi mắt Bạch Dự Kha vẫn đầy tia đỏ, anh ta mấp máy môi, “Cát Đại Tự... hãn, hãn cưỡng hiếp nương tử của thảo dân...”

Tôi sớm đã lờ mờ đoán ra, nhưng nay nghe chính miệng Bạch Dự Kha kể, không khỏi có chút uất hận. Bàn tay tôi siết chặt lại, cố lấy vẻ bình tĩnh mà hỏi: “Huynh hãy kể rõ cho ta nghe, mọi chuyện là như thế nào? Huynh làm sao mà biết?”

Bạch Dự Kha sớm đã nén nhục chịu đau, nay câu hỏi của tôi như làm vết thương rách toạc, nam tử cao lớn kia bật khóc ngay trước mắt tôi.

Lòng tôi thâm xót xa. Anh ta không yếu đuối, là anh ta chịu đựng đã đủ rồi...

“Ta mới biết cách đây không lâu.” Bạch Dự Kha nén những tiếng nấc nghẹn ngào, chua xót kể, “Ngày đó, Cát Đại Tự qua chỗ ta chẩn bệnh. Ta bắt mạch rồi kiểm tra phần bụng, sau đó liền phát hiện ra dạ dày hãn không tốt. Ta nói rằng, mỗi ngày đem năm lạng hoa bưởi đun sôi cùng hai trăm hợp (200ml) nước và một thìa đường, trước khi dùng bữa thì uống, có thể lưu thông mạch máu, chữa đau dạ dày.”

Nghe đến đây, tôi thở dài, mi mắt khẽ sụp xuống. Bông hoa bưởi giữ chặt trong bàn tay của Đỗ Như dường như lần nữa như thước phim quay chậm chậm trong trí nhớ, tôi lẩm bẩm: “Vậy nhà Cát Đại Tự trồng rất nhiều bưởi rồi...”

Bạch Dư Kha nghe được lời của tôi, anh ta kinh ngạc hỏi: “Chẳng phải đại nhân chưa đến nhà hẳn hay sao? Vì sao ngài lại biết hẳn sau đó trồng rất nhiều cây hoa bưởi trong vườn?”

Tôi nhìn vào đôi mắt của Bạch Dư Kha một lúc, sau đó lại ngả lưng ra đồng rơm: “Không phải ta đã nói, Đỗ Như cô nương đã tự mình vạch trần hung thủ hay sao?”

“Ngài có thể... có thể nói rõ cho ta... được không?”

Giọng của Bạch Dư Kha gần như là van nài, tôi gượng gạo đáp: “Nàng ấy luôn nắm chặt một bông hoa bưởi trong tay.” Dứt lời đã thấy gương mặt Bạch Dư Kha tái mét, bả vai run lên bần bật. Tôi vội vàng chuyển chủ đề: “Huynh hãy nói tiếp đi, thời gian không còn nhiều nữa.”

Lại mất vài giây lấy lại bình tĩnh, Bạch Dư Kha mới khàn khàn kể: “Hôm đó, hẳn như mọi ngày đến chỗ ta. Bệnh nhân thì đông, ta trở tay không kịp, liền bảo nương tử giúp ta hái thuốc. Ta không ngờ... không ngờ được Cát Đại Tự... hẳn... hẳn theo sau Đỗ Như, rồi làm nhục nàng ấy.” Nói đến đây, giọng anh ta chua xót vô cùng, chắc chắn là đang cảm thấy ân hận nhiều lắm, “Mãi tối vẫn chưa thấy nàng trở lại, ta liền bảo cha trông tiệm rồi đi tìm. Nàng ngồi đó, quần áo xộc xệch, co rúm lại sợ hãi bên vĩa rường... Ta, ta không thể tha thứ cho bản thân mình!”

Định mở lời an ủi, nhưng từ lúc nào cổ họng tôi cũng khô đắng, cảm giác nhói đau trong lòng ngực không thể nào diễn tả nổi. Tôi lặng im nhìn Bạch Dư Kha, chờ đợi anh ta lần nữa bình tĩnh lại.

“Ta hận hãn, đến mức cả ngày thất thần. Ta giận mình không thể bảo vệ cho nàng, để rồi cứ nhìn thấy nàng ta lại cảm thấy ân hận không thôi. Từ đó, ta thường xuyên to tiếng với Đỗ Như, dù vậy, nàng không hề oán trách ta mà luôn cầu xin ta tha thứ. Ta yêu nàng nhiều như vậy, cứ đến đêm lại ôm chặt nàng mà khóc.” Nước mắt lăn dài trên gò má gầy guộc, đôi môi Bạch Dự Kha khẽ run run, “Ta không có tiền, lại không thể buộc tội hãn ta, vì thế hãn luôn dùng nương tử để uy hiếp ta. Hãn nói rằng sẽ tung tin Đỗ Như thất tiết, chỉ là hạng gái... Ta vì uất hận nên xảy ra to tiếng với hãn, sau đó nhốt mình cả ngày trong phòng. Ta cũng không biết rằng, đêm đó lại là lần cuối cùng ta được nghe giọng Đỗ Như... Trước khi rời đi, nàng đến trước cửa phòng ta mà nói, nàng yêu ta...”

Tôi thật muốn vỗ vào đôi vai đang không ngừng run rẩy của Bạch Dự Kha, an ủi anh và nói rằng mọi chuyện đã qua rồi. Nhưng thực sự đã qua chưa? Chưa đâu, án oan giết vợ còn treo lơ lửng trên đầu, vì lý gì mà có thể thả lỏng tinh thần được đây.

“Vậy sau đó huynh có đuổi theo Đỗ Như cô nương không?” Tôi thờ dãi, lại tiếp tục nhấn mạnh, “Huynh phải nói thật với ta, không được nói dối dù chỉ là một chữ.”

Bạch Dự Kha gật đầu, anh ta đáp: “Một lúc lâu sau không nghe thấy nàng bước vào phòng, ta liền ngồi dậy mặc y phục rồi đuổi theo. Nhưng chắc nàng đi xe ngựa, ta không còn thấy bóng dáng nữa. Ta đương định đi thuê ngựa đuổi theo thì gia đình Tuất Chi ở đầu thôn vội vã xách đèn chạy đến ngăn ta lại, thì ra vợ huynh ấy sinh khó. Thế nên ta liền ôm hộp thuốc, cùng cha ta lên tới nhà Tuất Chi, ở đó trông chừng cả đêm. Mãi đến ngày hôm sau mới về nhà, nhưng còn chưa kịp vào đã bị quan phủ giải đi.”

Gì?! ---- Tôi lập tức bật dậy như lò xo, không kiềm nén được mà rống lên: “Đêm đó huynh ở nhà Tuất Chi?”

Dường như không hiểu nổi phản ứng của tôi, anh ta ngơ ngác gật đầu.

“Cả Bạch Dự Khiên cũng tới phụ giúp?”

Gật đầu.

Tôi trợn trừng mắt, cổ họng như nghẹn lại không thốt ra được câu nào. Vòng đi vòng lại, hóa ra thằng cha này từ trước đã có bằng chứng ngoại phạm rõ ràng rành ròi, mồm miệng đâu mà không chịu nói cơ chứ!?

“Vì sao huynh không khai ra?” Tôi rít qua kẽ răng, tay khua khua khoảng khoảng, “Huynh và cha huynh vốn không có khả năng gây án?”

Lần này đến lượt anh ta sừng sốt: “Cha ta? Sao lại liên can đến cha?”

Tôi thở dài thườn thượt: “Ông lão cũng bị nghi cùng huynh ra tay sát hại Đỗ Như cô nương.”

“Không thể nào. Cha ta cùng ta túc trực cả đêm ở nhà Tuất Chi, sao có thể gây án?”

Cái này mà anh còn dám nói với tôi à? Sao sớm không nói trước đi? Một mình anh chịu chết, còn định lôi theo cha mình à? Tôi lại phi cả cái dép vào mặt anh bây giờ!

Nghĩ thế thôi, nhưng thời này làm gì có dép tổ ong cho tôi phi chứ. Thế là tôi vội vã đứng lên và nói: “Trên công đường huynh nhớ phải khai đúng sự thật, như những gì hôm nay huynh nói với tôi. Đừng có tùy tiện nhận bừa mình là hung thủ, bằng không sẽ kéo thêm cả cha huynh vào đó!”

Nói rồi tôi xoay lưng gọi ngục tốt đến dẫn đường. Trước khi tôi rời đi, Bạch Dự Kha gấp gấp hỏi: “Nhà Tuất Chi ngay đầu thôn, hôm đó cả nhà anh ta đều ở đó, ai cũng có thể làm chứng cho tôi và cha.”

“Được.”

Tôi vội vã bước theo ánh lửa chập chờn, cũng quên luôn không kịp cáo từ một câu. Xem ra đến đây một chuyến chẳng hề uổng phí!

Cái tên giới đánh Bạch Dự Kha này, rốt cuộc cũng nói ra bằng chứng ngoại phạm của mình rồi. Việc cấp bách bây giờ là tìm nhân chứng nữa thôi.

Như thế, vụ án mới có thể sớm khép lại.

“Tiểu Trình, người mệt lắm không?” Lê Hình gạt vài sợi tóc mai rũ trước trán tôi, nàng nhẹ giọng hỏi, “Đừng cứ như vậy mà ngủ, người nên về phòng nghỉ đi.”

Tôi vốn dĩ chỉ nhắm mắt dưỡng thần, sắp xếp tất cả mọi chuyện thành một chuỗi logic trong đầu mà thôi. Nhưng mà cái kiểu nằm bò ra bàn thế này, có ai nghĩ là đầu óc tôi vẫn đang hoạt động đâu cơ chứ. Thế là tôi nhướn mi, nhìn gương mặt liên hoa tiên tử trước mắt mà không khỏi ngẩn ngơ.

Nàng cũng vì nụ cười ngây ngốc của tôi mà khựng lại. Mất vài giây, đôi mày liễu khê nhướn, thanh hầu kiều chuyển như gió thoảng qua tai tôi: “Để ta giúp người xoa lưng.”

Còn chưa để tôi kịp phản ứng, Lê Hình đã bước đến sau người tôi, khẽ áp đôi bàn tay mềm mại của nàng xoa nhẹ dọc sống lưng và bả vai của tôi.

Cứ thế này bảo sao càng ngày tôi càng thêm ‘cuồng’ nàng?

“Hình Nhi.” Tôi vội giữ bàn tay nàng đang đặt trên vai tôi, nhẹ nhàng nói, “Thực không cần phải phiền người. Ta không sao mà.”

Hình như không khí tụt xuống vài chục độ thì phải.

“A, ta vừa thấy đau vai lại rồi.” Tôi thầm mắng mình không có chính kiến, nhưng ngoài miệng vẫn tươi cười nịnh nọt, “Người như vậy khiến ta rất thoải mái a~~”

Lê Hình rất biết cách làm tôi sợ, theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng đi. Ý tôi là, nàng vừa có thể dùng lời nói ngọt ngào tấn công tôi, và đương nhiên cũng có thể sử dụng bạo lực bất cứ lúc nào. Thí dụ điển hình như lúc này đây, nàng đang ra sức cắn thật mạnh vào vai tôi. Nếu nói là không đau thì, bà nội nó, là tôi dối lòng; còn nếu tôi khai thật là tôi rất đau, chắc chắn nàng sẽ cắn cho tôi một cái chí mạng nữa mới buông tha.

Với tinh thần học hỏi, tìm tòi kinh nghiệm không ngừng sáng tạo của các doanh nhân, các nhà bác học cùng những cử nhân kinh tế... sau nhiều thế kỷ cũng đã tiếp thu và đúc kết ra một chân lý để đời đời lớp lớp người noi theo: Im lặng là vàng.

“Tiểu Trình, người càng ngày càng bướng bỉnh.” Lê Hình thấy ta cắn răng nhịn đau, không kêu la lấy một lời liền giận dỗi xoay người đứng cạnh khung cửa sổ.

Lúc này tôi mới dám xoa xoa vai, thầm kêu trời than đất một trận. Đây mới là ai ngang bướng đây a ~~~

“Hình Nhi, người lúc nào cũng đẹp hết, kể cả lúc giận.” Tôi nhìn dáng người mảnh khảnh, mạo tự thiên tiên (1) của nàng, vuốt vuốt cằm, “Phỏng rằng ‘Lê Hoa Đái Vũ’ (2) !”

Khóe môi Lê Hình khẽ cong lên, ánh mắt trong veo mang đầy ý cười. Nàng ngồi xuống cạnh tôi, lại chọc một cái vào má tôi: “Đứa ngốc này, càng ngày càng dẻo miệng.”

Cuối tháng bảy, trời vẫn oi, nhưng trong lòng tôi như cuộn chảy một dòng nước mát. Tôi cười tủm tỉm, lại tỉ nhẹ cằm lên cánh tay, đôi mắt vẫn

chăm chú nhìn Lê Hình. Dù ăn vận giản đơn, nhưng trông nàng lúc nào cũng mang dáng vẻ cao quý mà thanh khiết vô cùng.

Lại nhìn tới tôi, chẳng khác gì cái con cà ấ cà ơ, nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ. Đến bao giờ tôi mới dám đứng trước nàng với thân phận thực sự của một Lục Tiểu Trình đây?

“Vụ án xem ra không quá khó với Tiểu Trình.” Lê Hình thông thả nâng chén trà, nhưng rồi lại bất ngờ đặt xuống, nằm bò ra bàn giống tôi.

Gì?! Thế này sao được chứ?

Hơi thở của nàng ngay gần sát, phả vào mặt tôi hương thơm man mát của hoa nhài. Gương mặt chúng tôi chỉ cách nhau trong gang tấc, đủ để tôi cảm nhận ánh mắt nàng như xoáy thật sâu vào tâm can tôi.

“Người là quận chúa mà cũng có lúc dáng bộ như vậy sao?” Hơi thở tôi ngắt quãng, căn bản không đủ can đảm để nhích xa nàng ra một chút.

Lê Hình dường như lại chẳng quan tâm, nàng thông thả đáp trong khi ánh mắt vẫn chiếu lên gương mặt tôi: “Là người dạy hư ta.”

“Thế nào mà lại là ta dạy người vậy?”

“Ta bắt chước người!”

“Vậy nên đó là lỗi của ta hả?!”

“Đúng vậy.”

“...”

Thật hết biết nói gì hơn!

“Là một người dân bình thường thật thoải mái...” Lê Hình cụp mi, lời nàng thỏ thẻ qua tai tôi, “Đôi lúc ta muốn được như những cô nương khác, thoải mái cười đùa, đi khắp nơi họ muốn, tự do tự tại không phải nghĩ tới lễ nghi... Giống như Tiểu Trình.”

Rồi nàng đưa tay chạm nhẹ lên mái tóc tôi. Vì tính tôi lười thành quen, từ sớm chẳng thèm chải đầu, cứ thế buộc một phần tóc thành búi tròn sau đầu, dùng dây lụa xanh lam để cố định, phần tóc còn lại thả tự nhiên phía sau, thế nên chạy đi chạy lại suốt một ngày, tóc mai tôi đã rũ xuống lung tung trên trán. Đây là lần đầu tiên tôi không bới hết tóc thành búi sau đầu, tự dưng lúc này có chút chột dạ. Lẽ nào thả một phần tóc xuống lại giống nữ tử hơn?

Oh My God, sao tôi lại không để ý nhỉ.

Thế là tôi ngồi phắt dậy, quáng quàng đưa tay túm hết tóc định búi lên. Lê Hình cũng vì hành động của tôi làm cho bất ngờ, nàng ngồi thẳng lưng chăm chú nhìn tôi loay hoay với mái tóc dài.

“Người làm như vậy cũng không bớt đẹp đi tí nào đâu.” Lê Hình thích thú chống tay lên cằm, “Từ sau cứ để như thế này đi.”

Tôi ngừng mọi hành động, méo mó cười: “Người còn chọc ta sao?”

Lê Hình mỉm cười, nàng lắc đầu, thư thái cầm chén trà nhấp một ngụm rồi nói: “Sớm mai sẽ lên công đường xét xử vụ án sao?”

Nàng thật biết cách chuyển chủ đề. Tôi lấy một ít lạc rang, tốp tốp nhai: “Cái này Dục Thiên gánh hết đi.”

“Người nhận vụ án này, vì sao không tự mình đứng ra phá?” Lê Hình kinh ngạc nhìn tôi, “Dù sao cũng là người tìm ra chân tướng cơ mà?”

“Thú thực là ta không thích nổi mấy cái rườm rà trên công đường, ta chỉ muốn nhanh nhanh cho rồi thôi.”

Cái này là tôi nói thật. Lần trước cùng Lê Cát Thuần idol thắng đường xử án, tôi đã mệt gần chết vì phạm nhân cứ chối quanh co, báo hại cái chân tôi quỳ làm chứng cũng sưng vù, rốt cuộc miệng tôi vẫn phải lên tiếng, phát ngôn toàn những điều... mất hết cả hình tượng.

“Tiểu Trình cứ theo cách của mình đi, ta cũng không thích gò bó khuôn phép đâu. Nhàm chán!”

Tôi cầm chén trà lên nuốt trôi đồng lạc trong mồm, sau đó chép miệng: “Vậy ta cứ đến cho náo nhiệt vậy. Cũng nên nói vài lời cho mau mau.”

Lê Hình khựng lại, đôi tai hơi ửng đỏ chẳng hiểu vì sao, nhưng nàng vẫn điềm tĩnh nói: “Đúng vậy, người phải thực nhanh. Sau đó ta còn có chuyện muốn nói với người.”

“Muốn nói với ta?” Tôi ngơ ngác chỉ vào mũi mình, “Gấp lắm sao? Vậy ta sẽ giải quyết vụ án thật nhanh.”

Nàng gật đầu, mỉm cười, sau đó đưa chén trà lên cửa miệng, thoáng bất động vài giây nhưng rồi lại nhấp từng ngụm nhỏ.

“Người có biết chúng ta vừa làm gì không?” Lê Hình đặt chiếc chén xuống trước mặt tôi.

Tôi khó hiểu, lắc đầu. Nàng vì sao hôm nay toàn làm ra những hành động nguy hiểm như vậy chứ?

“Chúng ta vừa hôn nhau.”

“...” -----???! Tôi chính thức hóa đá!

Ai nha, sao tôi không để ý là mình vừa uống chung chén với quận chúa kia chứ? Nàng còn nhấp lại nơi tôi chạm môi vào luôn.

Có lẽ tôi làm nàng hư thật rồi!

Tôi hăng giọng che rồi chăm chăm bốc lạc bỏ vào mồm để che đi gương mặt đang dần dần phiem hồng một cách xấu hổ. Nàng cũng vì thế mà bật cười. Chúng tôi hai người cứ ngồi bên nhau như vậy, chẳng cần nhiều lời cũng đủ thấu hiểu đối phương nghĩ gì.

Nàng như một chiếc lá rơi nhẹ xuống mặt hồ phẳng lặng là tôi. Dù mặt nước có chấn động trong chốc lát, nhưng rồi cũng khôi phục về tĩnh lặng vốn có. Bởi không phải niềm say mê dành cho chiếc lá kia đã hết đi, mà là vì dòng nước đã ôm trọn chiếc lá vào lòng.

Mãi như thế, thật bình yên.

***

Dân chúng thôn Miên tập trung bên ngoài công đường rất đông. Dù lệnh cấm dân thường không được bước chân vào công đường khi quan phủ thẩm tra xét án, nhưng ngay từ tờ mờ sáng, người dân đã túm lại trước cửa nha môn như bầy ong vỡ tổ. Tiếng ồn ào, trò chuyện huyên náo mỗi lúc một rầm rộ, đến mức sai nha trong phủ phải quát tháo, khua khoảng một hồi mới lấy được một chút lặng yên.

Tôi gãi gãi tai, ép mình đừng có ngáp một cái. Khóe mắt tôi dang ằng ằng nước, bông thâm thì trông càng rõ ràng... nhìn thế nào cũng ra là thiếu ngủ.

Dục Thiên ngồi cạnh khẽ huých tôi một cái, ý bảo tôi tập trung. Tôi khịt mũi, đan tay trước bụng, căng mắt nhìn hai người đang quỳ dưới sàn đá trên công đường.

“Thảo dân là Cát Đại Tự, khẩu kiến chi phủ đại nhân.” Người đàn ông cùng đôi mắt một mí híp lại như đường chỉ, ánh mắt láo liển ngó xung quanh rồi dừng lại trên người tôi, “Khẩu kiến Lục đại nhân...”

“Thảo dân là Diêu Mông, khẩu kiến...”

Bla bla bla... Người đàn bà quỳ bên cạnh Cát Đại Tự lên tiếng, cũng là người bị hấn cho là có gian tình cùng Bạch Dự Kha, là bà vợ đầu ấp chăn gối bao năm của hấn đây. Trông cũng đẹp, cử chỉ nho nhã không chợn búa, chắc cũng vì tuổi tác mà tên Cát Đại Tự kia chán cơm thềm phở đi. Tính ra Đỗ Như cô nương cũng chỉ có mười sáu, mười bảy thôi, còn Diêu Mông chắc cũng hăm lăm, hăm sáu rồi.

“Cát Đại Tự, người đã biết tội của mình chưa?” Phí chi phủ lên tiếng, tuy không oai như Cát Thuần idol, nhưng mà được cái là cũng rộng rạc. Đáng ra hôm nay tôi phải là người ngồi ghế quan phủ mà võ kinh đường mộc xử án, nhưng tôi lười, thành ra cứ chối đây đây, chỉ nhận ngồi bên cạnh hiệp lực cùng Phí Minh Chính mà thôi. Ông ta lúc đầu cũng khó xử, nhưng vì tôi kiên quyết quá nên đành gượng gạo nhận lấy phần phán xét cuối cùng là do mình làm.

Đương nhiên, tôi không chỉ có nhiệm vụ ngồi nghe thẩm án, mà phải là người góp vui nữa. Như thế mới nhanh nhanh đi gặp Lê Hình được a ~~~

“Khởi bẩm, thảo dân không biết mình phạm tội gì...”

Cát Đại Tự còn chưa nói xong, tôi đã đứng bật dậy từ ghế gỗ, phi ra giữa công đường. Hành động này của tôi đương nhiên gây một trận đông cứng cho mọi người, tất cả ánh mắt đều ‘chúu, chúu’ phóng lên người tôi.

“Gượng đã, truyền Bạch Dự Kha.” Tôi phất ống tay áo, chất giọng sang sảng vang khắp nha môn, “À mà gọi tất lên đi, cả gia đình nhà Tuất Chi nữa!”

Kiểu phá án này trên công đường chắc trước giờ có một không hai!

Tôi bước đến trước mặt Diêu Mông, thong thả chìa tay trước mặt nàng ta: “Cô nương, có thể cho ta mượn tay xem chút chứ?”

Dục Thiên phản ứng nhanh nhất, cũng đồng thời hiểu ý định của tôi nên bắt đầu ghi chép lại tình tiết trong khi thẩm án. Còn xung quanh, mọi người vẫn nghi hoặc nhìn tôi, thậm chí có chút chờ đợi xem tôi đang làm gì nữa.

Diêu Mông bất ngờ, vài giây sau mặt mũi bắt đầu tái mét, nàng ta mấp máy môi: “Nam nữ thụ thụ bất thân...”

Nếu là Lê Hình, nàng sẽ chẳng bao giờ nói mấy cái đạo lý này.

Tôi chỉ ‘Ồ’ một tiếng, rồi lại thẳng người bắt tay sau lưng. Chờ đến khi Bạch Dư Kha cùng gia đình Tuất Chi đã có mặt đông đủ và quỳ khấu kiến dưới công đường, tôi bắt đầu hăng giọng quát: “Bạch Dư Kha, người đã biết tội chưa? Người cùng Diêu Mông thông gian, làm ô uế thanh danh họ Bạch và họ Cát. Sau đó lại hãm hại nương tử của mình là Đỗ Như cô nương đến chết. Người còn gì để nói hay không?”

Dường như tất cả đều kinh ngạc trước lời nói hùng hồn của tôi, ai ai cũng nhìn nhau đầy vẻ hoảng hốt. Dục Thiên dùng bút, ngẩng đầu nhìn tôi, nhưng thoáng vài giây sau lại tiếp tục ghi chép.

Phản ứng của chúng tôi đối với loại chuyện này, đương nhiên chẳng có ai hay biết.

Bạch Dư Kha kinh hoàng nhìn tôi, sau đó đập đầu vội vã nói: “Bẩm đại nhân, đây là lần đầu tiên ta gặp Diêu Mông cô nương, không thể làm ra loại chuyện như ngài nói được.”

Cát Đại Tự lúc này vui như mở cờ trong lòng, hần cười cợt rồi cung kính vái tôi: “Đại nhân anh mình.”

Tôi nhếch mép cười, lại hướng Bạch Dự Kha mà nói: “Người hãy nói thật đi, người có biết hay không? Nhìn cho kỹ vào.”

Giọng tôi nhấn mạnh đến điểm khiến Bạch Dự Kha cũng bắt đầu nghi hoặc. Anh ta nhíu mày, bắt đầu quan sát Diêu Mông. Người phụ nữ đẹp thế này, gặp rồi ắt có ấn tượng đi. Nhưng đổi lại, anh ta chán nản, lắc đầu thưa: “Bẩm đại nhân, thảo dân thực sự chưa gặp.”

Lúc này, Diêu Mông mới quay phắt người lại nhìn Bạch Dự Kha khiến anh ta giật mình. Nàng ta gắt nhẹ: “Rõ ràng ta đã từng tới chỗ người bốc thuốc một lần, vậy mà người bảo chưa từng gặp qua. Đúng là kẻ nói dối trắng trợn!”

Tôi mỉm cười, ôm quyền hướng Phí Minh Chính mà thông thả bẩm: “Đại nhân, vậy là rõ rồi. Hai người họ mới chỉ gặp nhau một lần, tuyệt đối không xảy ra được chuyện có gian tình. Điều này chính Diêu Mông cô nương đây đã tự khai báo, xin đại nhân minh xét.”

Gương mặt Cát Đại Tự cứng đờ, vân đen phủ đầy không chừa một chỗ, trong khi nương tử hần mặt mũi lại trắng bệch tái xanh. Trông như là hai cực âm dương đối lập, trông thê thảm đến mức Dục Thiên vừa nhìn cũng không nhìn được mà phì cười.

Cái này là gậy ông đập lưng ông đi!

“Vậy tại sao Bạch Dự Kha lại phủ nhận chưa từng gặp Diêu Mông?” Phí Minh Chính vuốt râu, bắt đầu theo mạch tư duy của tôi mà hỏi, “Liệu có điều gì uẩn khúc?”

Bạch Dự Kha hăng còn ngơ ngác, tôi đã quay người nhìn anh ta và hỏi: “Bạch Dự Kha, huynh có nhận ra ta không?”

Câu hỏi này đúng là gây ra chấn động không hề nhỏ trên công đường. Hầu hết ai ở đây cũng biết, từ sớm qua tôi đã tới thăm vấn Bạch Dự Kha, cho nên hỏi một câu như vậy đúng là có chút ngớ ngẩn. Ấy nhưng trái ngược lại phản ứng của mọi người, Bạch Dự Kha lại nhú mày, có chút bất ngờ mà thốt lên: “Vị đại nhân này... chưa từng gặp qua...”

Lúc này đến cả Dục Thiên cũng còn bất ngờ, huống gì Phí Minh Chính và những người khác. Diêu Mông vội ngắt lời: “Đại nhân, hẳn đúng là một kẻ nói dối trắng trợn.”

Tôi không để ý đến, bèn thông thả ngồi xuống cạnh Bạch Dự Kha, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của anh ta mà hỏi: “VẬY THẾ NÀY THÌ SAO? HUYNH CÓ NHẬN RA TÔI KHÔNG?”

Lúc này đôi mắt Bạch Dự Kha mới mở to kinh ngạc, anh ta vội vã hô lên: “Lục đại nhân, là ngài!”

Tôi gật đầu mỉm cười, rồi mới thản nhiên lên tiếng giải thích: “CHẮC MỌI NGƯỜI ĐÃ TỪNG NGHE QUA VỀ CĂN BỆNH MẤT TRÍ NHỚ TẠM THỜI CHỨ?”

Dục Thiên kinh ngạc thốt lên: “CÓ PHẢI LÀ TRẠNG THÁI MẤT KÝ ỨC HOÀN TOÀN, KHÔNG THỂ NHỚ LẠI NHỮNG THÔNG TIN VỪA XẢY RA HOẶC XẢY RA TRONG NGÀY HÔM TRƯỚC DÙ ĐÃ ĐƯỢC GỢI NHỚ?”

Tất cả ánh mắt lần nữa đều dồn vào tôi. Lần này tôi không dài dòng nữa, gật đầu chắc nịch: “Ta có hiểu một chút về y thuật. Căn bệnh này tuy không gây biến chứng, người mắc phải vẫn nhận thức bình thường, nhưng lại xảy ra bột phát, thậm chí khiến người bệnh có thể quên bẵng đi những sự kiện mới xảy ra ngày hôm trước. Hiện tượng này có thể xảy ra trong vài ngày, cũng có lúc kéo dài đến cả tháng. Bạch Dự Kha chỉ ở mức độ nhẹ, nên trí nhớ có thể dần dần phục hồi trở lại. Thế nên ngay cả khi huynh ấy có bằng chứng ngoại phạm rõ ràng, cũng không thể kịp nhớ ra để khai báo. Đó cũng chính là lí do trong đêm trước ngày Đỗ Như bị sát hại, Bạch Dự

Kha đã có ý định đuổi theo, nhưng sau đó lại vì sự việc mới chen ngang mà không nhớ ra nương tử của mình đã bỏ đi. Dựa vào đó mà kết luận, huynh ấy hoàn toàn không có khả năng ra tay sát hại thể tử của mình.”

Đúng vậy, tôi phát hiện ra Bạch Dự Kha mắc hội chứng này khi cùng ở trong nhà lao. Dù có bằng chứng ngoại phạm rành rành, nhưng phải đến khi tôi gợi ý, anh ta mới lục lại được khoảng trí nhớ đã bị chôn vùi ở trạng thái tiềm thức của mình.

“Bẩm đại nhân, đúng là như vậy.” Tuất Chi khấu đầu kính cẩn, anh ta cùng cả gia đình đối với Bạch Dự Kha ơn nặng như núi, vì vậy hết sức khai báo tỉ mỉ, “Đêm đó khi Bạch huynh đang định rời đi, tôi đã tới chặn cửa, nài nỉ huynh ấy giúp đỡ nương tử của mình. Sau đó cả đêm tới tận gần trưa hôm sau, hai cha con Bạch huynh mới an tâm rời đi. Thời điểm xảy ra án mạng thương tâm của Đỗ Như tấu, huynh ấy hoàn toàn ở lại nhà của thảo dân.”

Cả công đường giờ ai cũng như vỡ lẽ, thở phào một cái rồi đưa mắt nhìn Bạch Dự Kha. Lúc này anh ta đang rất bối rối, vì thậm chí có lẽ không thể ngờ mình lại mắc căn bệnh này. “Nương tử và cha ta chưa từng nói cho ta hay biết, ta... chẳng nhẽ ta hay quên nhiều chuyện như vậy?”

Tôi thở dài, phải mộng đứng dậy: “Đúng vậy, trong một ngày, huynh đại khái chỉ nhớ được một số sự việc để lại ấn tượng sâu sắc mà thôi. Huynh chắc cũng đã có đôi lúc thơ thần không biết mình đang ở đâu, đang làm gì... phỏng? Cho nên huynh mới sợ hãi ngộ nhận rằng có thể trong lúc mất đi ý thức, mình đã ra tay sát hại nương tử?”

Không để cho Bạch Dự Kha đáp lại, tôi đã gạt đầu ra hiệu cho Dục Thiên. Dục Thiên buông bút, bắt đầu đứng dậy, cầm một khay gỗ đặt xuống trước mặt Cát Đại Tự và vợ hắn.

Đương nhiên, phản ứng của hai người này là lùi lại một chút, mặt cắt không còn một giọt máu.

“Các người có nhận ra không? Đỗ Như cô nương đã chính thức lên tiếng tố cáo.” Dục Thiên trầm giọng nói, anh đặt bông hoa bưởi đã héo khô xuống mặt đất, trước sự kinh hãi của đôi phu thê, “Bàn tay cô nương ấy luôn giữ chặt bông hoa này. Ta đã tới nhà người để khám xét, rõ ràng nơi đây chỉ có mình vườn nhà người trồng hoa bưởi, thậm chí là rất nhiều. Người còn gì để nói?”

Cát Đại Tự lấp bắp, hấn trộn tròng mắt nhìn Dục Thiên: “Đại nhân... người, các người là đồ vu khống! Chỉ dựa vào một bông hoa bưởi mà kết tội ta ư? Ha ha... Đỗ Như, ả ta chẳng phải chết vì trúng độc thạch tín hay sao?”

Tôi ngồi xuống ghế mà ngáp dài. Lê Hinh giờ này chắc đang đợi tôi.

“Thật không may, thạch tín là sau khi cô nương ấy chết mới bị người ta đổ vào miệng, cho nên độc tố không xuống được dạ dày.” Dục Thiên hồ hững cất giọng trầm khàn, “Chúng ta đã cho ngũ tác khám nghiệm thi thể lần nữa, phát hiện Đỗ Như cô nương có dấu hiệu phù phổi. Hiện tượng này là do chết ngạt nước mà thành. Thuận lợi ngay cạnh những cây bưởi trong vườn nhà hai người lại có một ao nước nhỏ...”

“Các người là đồ vu oán giá họa.” Cát Đại Tự gào lên, “Ta không giết người!”

Bố khi, gào cái cóc ghè gì? Tôi nhú mày, lần nữa phất tay áo, chất giọng cao vút sang sảng đặc trưng nhà họ Lục khiến cả công đường rơi vào trạng thái tĩnh lặng: “Đỗ Như cô nương bị người ta dìm đến chết dưới nước, cả y phục đều tóc đều ướt nhẹp, hung thủ bắt buộc phải đưa cô nương ấy xuống nương nước sau khi đổ một lượng thạch tín lớn vào cổ họng để tránh cho quan phủ phát hiện ra nguyên nhân chính xác của cái

chết. Tuy người có vườn bưởi, hàng ngày phải uống nước hoa bưởi... Nhưng ta đâu có nói người là kẻ giết người?”

Câu nói này của tôi khiến Phí Minh Chính sững sốt, ông ta ngạc nhiên thốt lên: “Lục đại nhân, nguyên cớ gì ngài lại nói vậy?”

Tất cả lại đổ dồn ánh mắt về phía tôi.

Tôi vỗ vỗ thành ghế, liếm đôi môi đã khô rang, chép miệng giải thích: “Cả người Đỗ Như cô nương từ lúc được phát hiện thi thể, cho đến khi chúng ta khám nghiệm tử thi lần nữa, mùi hoa bưởi vẫn nồng nặc. Tuy Cát Đại Tự có sử dụng hoa bưởi, nhưng mục đích là chữa bệnh. Nhưng trong nhà ông ta lại còn một người khác, dùng tinh dầu thơm của hoa bưởi rắc lên cơ thể mình. Đây chính là tử huyết, tố cáo hung thủ thực sự.” Tôi hít một hơi, “Chà, chính là mùi này đây.”

Cả nha môn từ quan phủ đến sai nha đều ra sức hít hà, đúng là trong không gian phẳng phất một mùi hương nhè nhẹ của hoa bưởi.

“Diêu Mông cô nương, phiền cô nương cho ta mượn tay.” Tôi lần nữa tiến tới chỗ Diêu Mông, nàng ta giờ đã không còn sợ sệt như ban nãy, mà dường như đã trưng ra một bộ mặt vô cùng lạnh nhạt đến quỵ dị.

Lần này chẳng từ chối, nàng ta vạch ống tay áo, ung dung đưa cánh tay lên trước mắt tôi trước sự kinh hoàng của Cát Đại Tự.

Tôi nhìn vết xước dài vẫn chưa đóng vảy trên tay Diêu Mông, lại thờ dài lần nữa: “Trong lúc đấy Đỗ Như xuống ao, cô nương chắc đã phải vật lộn không ít sức lực rồi. Trên móng tay của Đỗ Như vẫn còn để lại chút vụn da của người khác, nếu ta không nhầm, thì là chính ở vết xước này đây.”

Diêu Mông nhìn Cát Đại Tự khinh khỉnh, sau đó lại trầm mặc không lên tiếng trước sự ú a ú ớ của hắn ta.

“Số thạch tín đã chuẩn bị từ trước, cô nương đã trực tiếp lấy nước từ dưới ao để đổ vào miệng Đỗ Như.” Dục Thiên lại đặt một khay gỗ khác trước mặt nàng ta, lần này thì là một con cá chết đã trắng dã mắt, “Thật không may trong lúc sơ xuất, cô nương đã để số thạch tín còn lại rơi xuống ao cá, và gây ra cái chết hàng loạt của lũ cá này trong ao. Lúc đến khám xét, ta đã thấy khó hiểu, liền cho vớt thử một vài con cá lên. Thật không ngờ chúng đều vì thạch tín mà chết...”

“Không cần nói nữa.” Diêu Mông lạnh lùng ngắt lời, “Kẻ sát hại ả đàn bà đê tiện đó chính là ta.”

Lời nói này khiến Bạch Dự Kha chấn động, anh ta như con thú tổn thương mà lao đến chỗ Diêu Mông: “Người không được phép nói nàng như vậy!”

Bị Dục Thiên ngăn lại, Bạch Dự Kha chỉ biết uất nghẹn mà nước mắt lăn dài trên má. Trong khi đó Diêu Mông vẫn tiếp tục ngắt lời: “Con đàn bà đó cướp đi tướng công của ta, thật không khác gì những á điểm hạng tầm thường. Đêm đó ả đến cầu xin phu quân ta chấm dứt chuỗi ngày nhục nhã của ả, khiến lão ta động lòng.” Nói đến đây, Diêu Mông liếc xéo Cát Đại Tự, “Lão thề thốt sẽ cho ả an ổn, sẽ không tới tìm ả nữa. Nhưng ngày nào con ả đó chưa chết, ta còn chưa yên tâm, cho nên ta quyết định xuống tay. Ha ha, lúc lão biết con ả chết cũng muộn rồi, có cảm phẫn cũng không tố cáo thể tử của mình được, nên lão bèn nghĩ cách đổ cho Bạch Dự Kha, còn nói rằng ta với hắn thông gian, muốn sỉ nhục ta để trả thù cho con tiện nhân đó...”

Aish, đời người thật phức tạp, lòng dạ người đàn bà này còn khó đong đếm hơn gấp ngàn lần.

Tôi thấy cũng xong việc rồi, liền nhàn nhã đứng dậy, chấp tay sau lưng thong thả đi ra. Thấy tôi không nói lời nào, Phí Minh Chính liền đứng dậy, bối rối nói: “Lục đại nhân, hôm nay ngài đã vất vả nhiều.”

Làn gió nóng mùa hè khẽ lùa qua tóc mai mang theo mùi hương hoa bưởi vấn vít bên cánh mũi, tôi ngừng bước, nhẹ giọng nói: “Diêu Mông, cô nương hà tất phải khiến mình xấu xa như vậy? Đỗ Như dù có chết nhưng vẫn lộng lẫy xinh đẹp đến kì lạ, tư thế cũng ngay ngắn như là chìm vào cõi mộng... Hung thủ tuy sát hại nạn nhân, nhưng hình như vẫn có gì đó xót xa trong tâm can nên mới để cô nương ấy đẹp đến vậy? Thiết nghĩ đều là phụ nữ, chắc cô nương cũng đã từng cảm thông với Đỗ Như? Từng đặt mình vào vị trí của nàng ấy để cảm nhận nỗi bất hạnh, tủi nhục? Đàn bà, làm gì có ai xấu xa...”

Dứt lời, tôi liền bước ra khỏi nha môn, bỏ lại đằng sau sự tĩnh lặng đến buốt giá nơi đây lòng.

Phán quyết sau đó thế nào, tôi cũng không rõ, cũng chẳng bận tâm quá nhiều. Dù sao tôi cũng đã giữ đúng lời hứa với Bạch Dự Khiên, giải oan tình cho con trai lão rồi. Người chết cũng đã chết, tôi cũng coi như giúp Đỗ Như phần nào nhắm mắt xuôi tay trốn hồng trần.

Điều quan trọng nhất hiện giờ, chính là cô gái trong trái tim của tôi. Lê Hinh, nàng đang đợi tôi.

Tôi bỏ qua những ánh mắt ngưỡng mộ và bàn tán của người dân thôn Miên chiếu tới mình, vừa ra khỏi nha môn là phóng như bay tới chòi lương đình bên cạnh ao sen nho nhỏ trong thôn.

Từ xa đã thấy bóng nàng ẩn ẩn hiện hiện giữa ngập tràn sắc hồng rực rỡ của hoa sen. Hoa đã đẹp, người còn đẹp hơn gấp bội phần, tôi đứng nhìn có chút ngẩn ngơ.

Tôi chậm rãi tiến đến gần Lê Hinh, đôi mắt không tự chủ dán chặt vào gương mặt nghiêng nghiêng thanh tú. Khóe miệng tôi bất giác cong lên một đường ngô nghê.

Có lẽ nghe thấy động, nàng quay lại nhìn tôi mà nở nụ cười: “Đã đến rồi sao? Mọi việc ổn cả chứ?”

Tôi gật đầu, tiến đến bên nàng cùng phóng tầm mắt ra từng lớp sen ngập tràn. Cả hai cứ yên lặng bên nhau như vậy cho đến khi tôi cảm nhận được một bên vai mình nặng nặng, Lê Hình đang tựa đầu lên vai tôi.

Mùi hương ngọt ngào từ nàng xộc lên cánh mũi, bủa vây tâm trí tôi. Nàng nhẹ giọng lên tiếng: “Tiểu Trình, người đối với ta là loại tình cảm gì?”

Cảm giác gì ư? Trái tim tôi không thể phủ định, mặc cho lý trí gào thét phải đổi lòng lần nữa.

“Yêu.” Tôi không làm được. Tôi biết mình xấu xa, nhưng trái tim tôi bắt tôi phải nói sự thật. “Rất yêu.”

Lê Hình nhẹ đan ngón tay nàng vào bàn tay tôi thật chặt, giọng nói nàng mị hoặc như một thứ thuốc gây mê, thoảng vào trong không gian đến tai tôi thật thanh ảo: “Thật không?”

“Thật.”

Tôi như người bị trúng yêu thuật, rậm rập trả lời nàng từ tận đáy lòng tôi. Nàng xoay mình, nhìn thẳng vào mắt tôi. Ánh nắng rực rỡ phủ lên người nàng vàng sáng lẫn áp cả vẻ đẹp của muôn ngàn bông hoa ngoài kia. Giờ phút này, trong mắt tôi, trong trái tim tôi, trong từng mạch máu cơ thể... chỉ in đậm hình bóng của người con gái trước mặt lúc này.

“Tiểu Trình, ta cũng vậy, ta thật lòng yêu người.”

Trái tim tôi như vỡ vụn thành từng mảnh, găm vào da thịt từng chút từng chút, khiến cơn đau trĩu nặng như thủy triều dồn nén trong lồng ngực vỡ òa, ép từng giọt lệ lăn dài xuống khóe mi.

Phải làm sao đây khi chúng ta đều là nữ tử?

Chú thích:

(1) (1) Mạo tự thiên tiên: dung mạo như tiên trên trời

(2) (2) Lê hoa đái vũ: Lúc khóc vẫn xinh đẹp như hoa lê trong mưa

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 10

“Tiểu Trình, ta cũng vậy, ta thật lòng yêu người...”

Vì sao em lại yêu tôi? Vì sao cũng khiến cho trái tim tôi chỉ có một mình bóng hình em? Vì sao tôi lại là nữ tử? Vì sao vậy?

Chưa bao giờ tôi thấy mặc cảm về ngoại hình của mình như lúc này. Giá mà tôi cao lớn, giá mà tôi đen hơn một chút, giá mà...

Tôi có muốn ước mình thành một nam tử không? Hình như tôi không muốn! Tôi chưa bao giờ nghĩ tới cả. Tôi chỉ muốn là chính tôi – là Lục Tiểu Trình, trước mặt Lê Hinh với thân phận thực sự của mình.

Nhưng như vậy liệu có được không? Hai người con gái yêu nhau, trong thời buổi bây giờ đâu thể được chấp nhận? Lê Hinh là quận chúa, là con của Tướng quân, là cháu ruột của Hoàng Đế... làm sao tôi dám khiến nàng bị người đời dị nghị đây?

“Lục công tử, mấy ngày nay ngài với quận chúa... có chuyện gì sao?”

Mạch Ly tuy đã thân quen với tôi, cũng chẳng còn giữ lễ độ như trước nữa, nhưng đại khái cô nàng vẫn e ngại thân phận giữa hai người. Tuy cùng là người làm trong phủ, nhưng tôi đã được mọi người mặc định xem là tâm phúc của Vương gia. Nhất là sau vụ án oan nhà họ Bạch, hầu hết mọi người đều nhìn tôi với con mắt nể phục thêm mấy phần.

Dù ở thế kỷ 21, tôi cũng hay được mấy bạn nữ sinh nhìn chòng chọc với ánh mắt ngưỡng mộ, nhưng rõ ràng là tôi vẫn không thể quen được. Tôi

tuy diễn trên sân khấu là nam nhân vật phụ luôn được yêu thích nhất, nhưng dưới sao tôi vẫn là con gái a ~~~

“Không sao.” Tôi vồ vồ xuống mặt đất bên cạnh mình, nói: “Người ngồi xuống đây đi, đừng vậy không mỏi chân hả?”

Mới sáng sớm tôi đã ngồi phệt mông trên bậc thềm dẫn vào khách sảnh, mơ màng nhìn gia nô tất bật đi lại quét dọn, chuẩn bị bữa sáng... Ai ngang qua tôi cũng tươi cười chào hỏi, còn đầu óc vốn đã treo ngược cành cây của tôi chỉ gật đầu phản xạ lại trong vô thức.

Cho tới khi nắng đã phủ đầy sân, trườn lên thềm đá nơi tôi ngồi, tôi mới phát hiện ra Mạch Ly đã đứng sau tôi từ lúc nào. Cả hai cứ im lặng như vậy, trong lòng mỗi người đuổi theo một suy nghĩ riêng.

“Aish, ta thực không có tiền đồ mà.” Tôi dặng chân, gục mặt xuống đầu gối mà lẩm bẫm, “Đúng là vô tích sự quá a.”

Mạch Ly cũng ngồi xuống bên cạnh tôi, nhẹ mím cười: “Ngài tài giỏi như vậy, sao lại tự nói mình vô dụng chứ?”

“Người thử nói xem, nếu che giấu một bí mật cực kỳ khủng khiếp, nói ra sẽ khiến đối phương buồn lòng, thậm chí có thể... rất có khả năng không muốn liên quan đến nhau nữa.” Đến đây, trái tim tôi như thắt lại, giọng nói càng ngày càng yếu ớt, “Thì có nên nói ra không?”

Cơn gió nhẹ thoảng qua đem theo những cánh hoa nhài tản mát trong không gian, uyển chuyển cùng mùi hương thanh khiết trước khi nhẹ đáp mình xuống mặt đất trước mặt chúng tôi.

Mồ hôi lấm tấm trên trán cùng đôi mắt mở to nhìn tôi rõ ràng đã không che đậy được sự chấn động của Mạch Ly. Cô nàng cup mắt, khẽ thờ dài đáp: “Lục công tử, tuy nô tỳ không biết ở tình huống như vậy, người trong cuộc sẽ cảm thấy ra sao...” Ngập ngừng một lát, nàng ta mới nói:

“Nhưng vẫn cứ nên là nói sự thật. Nói ra, biết đâu sẽ có cơ hội... cơ hội đến với nhau?”

Tôi ngần ngại nhìn gò má phỉm hồng của Mạch Ly, trong lòng càng thêm rối bời.

Nói thật ----- Sự thật liệu có luôn mang cho người ta kết quả tốt đẹp hay không?

Tôi không chắc nữa.

“Lục công tử, ngài là người đầu tiên khiến quận chúa mở lòng. Ngài đừng để nàng thất vọng!” Mạch Ly cũng gác cằm lên gối, cùng tôi nhìn xuống những cánh hoa lác đác rơi trên sân.

Vốn thời điểm này tôi chính ra chỉ có Mạch Ly là bạn có thể tâm sự, thế nên lời của cô nàng nói cũng xoáy thật sâu vào trong tâm can tôi, để lại một dòng thủy triều cảm xúc cuộn cuộn đến khó tả. Không rõ là đau đớn, hạnh phúc hay buồn tủi nữa... Chỉ biết là, thứ cảm xúc ấy càng làm tôi nhớ Lê Hình nhiều hơn.

Kể từ ngày đó, nàng cũng ít tiếp xúc với tôi. Cũng là sau khi tôi nói ra lời nói đó...

“Thực xin lỗi, Hình Nhi, chúng ta không thể.”

Nàng đứng đó, lặng lẽ nhìn tôi. Một nỗi bi thương đượm lên đôi mắt sâu thẳm. Nàng khóc, nước mắt nhẹ lăn trên gò má, cũng như từng nhát dao cứ vào trái tim tôi.

Cơn đau này như sóng thủy triều, nhấn chìm mọi mạch máu cùng giác quan trong tôi. Dù biết trước sẽ có ngày nay, nhưng sao tôi vẫn thấy đau đớn và sợ hãi đến như vậy.

Tôi sợ mất nàng, còn hơn nỗi sợ dao đâm ngàn lần.

Nhưng tôi có thể làm gì được đây? Tự mình phá hỏng lịch sử đất nước? Hay đem chuyện thân là nữ tử nói với nàng? Lòng tôi còn quá nhiều rào cản, mà những rào cản này không phải là điều duy nhất ngăn tôi ở bên nàng.

Mà còn là vì, tôi không thuộc về nơi này.

“Mạch Ly, ta tới gặp quận chúa.” Tôi thở dài, phui phui mắt và đứng dậy. “Không cần theo ta đâu.”

Mạch Ly nhìn tôi bối rối, nhưng sau đó nàng an phận đi vào đại sảnh, bắt đầu phân phó công việc cho những người khác thay tôi.

Tôi lững thững bước đi dưới dàn dây leo rủ bóng mát, phản xạ một cách vô thức khi vài chú bướm đậu lên trên vai. Tình trạng này thời hiện đại thường gọi là mất não rồi đó.

Đứng tần ngần ở hậu đình một chút, tôi phóng tầm mắt sang phía đông phòng, là nơi nghỉ ngơi của Lê Hình. Cánh cửa khép hờ, tôi thấp thoáng thấy bóng người mảnh khảnh quen thuộc đang ngồi lặng lẽ bên bàn gỗ.

Lòng tôi lại một trận xót xa.

Tiến đến trước cửa, qua màn lụa mỏng manh và khói trà nghi ngút, gương mặt nàng nghiêng nghiêng đầy hư ảo. Muốn chạm vào nhưng không thể nắm lấy...

“Tiểu Trình, người đến sao?”

Giọng nói của Lê Hình thoảng nhẹ qua tai, gương mặt nàng chăm chú nhìn tôi qua màn lụa trên ô cửa gỗ. Tôi thở dài, đẩy cửa bước vào.

“Cuối cùng người cũng không còn tránh mặt ta.” Dáng bộ nàng thong thả nhắc chuyên trà, nhưng bàn tay khẽ run run lại như tổ cáo ngược lại tâm trạng của khổ chủ. Tôi nhìn mà cũng không khỏi đau lòng.

Nàng vì có gì vẫn luôn mong chờ tôi?

“Hình Nhi, ta có chuyện muốn nói.”

Tôi lưỡng lự, đắn đo không biết có nên ngồi xuống ghế với nàng hay không, dù sao giữa chúng tôi vẫn là khoảng cách địa vị quá lớn. Sau ngày hôm đó, bỗng dưng tôi không còn tự nhiên như lúc trước, khi cùng nàng một chỗ nữa.

Là tôi quá ngốc nghếch hay vì nhu nhược, yếu đuối đây?

Tôi không dám đối diện với tình cảm của chính mình, cũng như lúc này đây không dám nhìn thẳng vào đôi mắt nhuộm đầy vẻ ưu phiền của Lê Hình. Nàng thôi không nhìn tôi nữa, lặng lẽ quay đầu ra khung cửa sổ. Từ chỗ này phóng tầm mắt một chút đã thấy ao sen rục ánh hồng cả mặt nước.

Nhị vàng chen bông, nổi bật trong những chiếc lá xanh mướt còn đọng vài giọt sương sớm.

Ngày đó khi chúng tôi ngã xuống ao, sen mới chỉ đương đơm bông. Ngoảnh đi ngoảnh lại, cũng đã bên nhau được mấy tháng rồi...

Thời gian trôi đi chẳng đợi chờ một ai.

“Đừng đứng đó nữa. Người ngồi xuống đi.” Lê Hình thở dài, giọng nàng nhẹ như gió thoảng qua trong không gian tĩnh lặng, nhưng lại như một chiếc lá rơi xuống mặt hồ yên ả, khuấy động dòng chảy của cảm xúc đang cuộn trào trong tim tôi.

Tôi gượng gạo ngồi xuống ghế, cố gắng cúi đầu thật thấp, nhìn chăm chăm vào chén trà trước mặt mình. Hơi nước trắng bốc lên nghi ngút khiến cho con người đau nhức, tôi theo phản xạ lấy tay dụi dụi.

Gì đây? Là nước mắt?

“Người sao vậy Tiểu Trình?” Lê Hình lo lắng hỏi, bàn tay nàng chạm nhẹ vào bàn tay của tôi, “Mệt sao?”

Cảm giác bàn tay mềm mại kia tiếp xúc với da thịt khiến tôi có chút ngẩn ngơ. Hình như tôi đã quen thuộc với loại đụng chạm thân mật này của Lê Hình, nhưng cảm giác nàng mang lại vẫn tê dại mà ngọt ngào như phút ban đầu, khi nàng nắm tay tôi dưới ánh trăng nhàn nhạt, khi nàng nói không muốn cùng tôi nhắc đến mớ đạo lý bồng bong...

“Ta... không việc gì.” Tôi bối rối đáp, thật tự nhiên thu tay về giả vờ cầm chén trà đưa lên miệng.

Lê Hình phát giác được sự gượng gạo của tôi, ánh mắt nàng lạnh đi vài phần. Nàng phục hồi thái độ thờ ơ như không quan tâm để ý: “Vậy người muốn nói chuyện gì với ta?”

Tại sao tôi cảm thấy, Lê Hình có chút chờ mong? Nàng mong mọi điều gì từ tôi chứ? Giống nàng – một nữ tử, có thể đáp lại yêu thương của nàng sao?

“Hình Nhi.” Tôi hít nhẹ một hơi, lấy hết can đảm nhìn vào mắt nàng mà nói, “Ta kém người gần sáu trăm tuổi.”

...

Hả?!! ----- What the hell? Tôi đang nói cái khỉ mẹ gì vậy? Đây đâu phải là chuyện tôi cần nói?

“Không không, ý ta là, ta là người thế kỷ 21!” Càng nói càng vớ vẩn đi, có Chúa mới tin.

Lê Hình nhú mày nhìn tôi như thể sinh vật lạ, nàng lặp lại lời tôi: “Thế kỷ 21? Người đang nói cái gì vậy Tiểu Trình?”

Tôi lặp ba lần: “Thì... ý ta là, ta không phải người của thời đại này.”

Lục Tiểu Trình, mày học dốt văn đến thế à? Mồm miệng của mày đặt dưới móng rồi chắc, sao toàn nói mấy câu thối thế này? Khả năng chém gió thành bão lặn đâu rồi?

Vớ lại đây đâu phải điều mày cần nói?

Ai nha, tôi đúng là đầu gỗ a ~~~

“Rốt cuộc người muốn nói điều gì?” Lê Hình vẫn thế, nhìn tôi đầy kỳ thị.

Tôi đứng phắt dậy, bắt đầu hùng hồn nói đến nước miếng văng tứ tung: “Ta là người của tương lai, tức là nơi ta sống cách người cả mấy trăm năm về sau.” Rồi tôi bắt đầu khua chân khoảng tay, “Nơi ta sống được gọi là thời hiện đại. Ở đó có điện thoại di động, ti vi, máy tính, tủ lạnh... Những đồ sau này được phát minh và có khả năng chạy bằng dòng điện. Hình Nhi, người phải tin ta. Thực ra ta không phải trẻ mồ côi, ta có gia đình, có bố mẹ và anh trai. Nhưng họ đang ở tương lai, sống ở thế kỷ 21, cách nơi ta với người đang đứng đây hàng trăm năm về sau rồi.”

Chẳng đợi nàng phản ứng, tôi tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Ta lúc đó là sinh viên đại học năm nhất, đang trong buổi diễn kịch nên ta phải vận trang phục nam nhân. Sau đó tòa nhà bị cháy, ta chạy ra giếng nước định múc nước tới, ai ngờ bị té xuống giếng. Khi tỉnh lại thì ta đã xuyên về quá

khứ, tức là bên bờ sông Hoàng Liêu, may mắn được hai bà cháu Hy Chiêu và Hương Liên phát hiện, nên ta mới giữ được cái mạng nhỏ này a.”

Nói rồi tôi nhìn Lê Hình chờ đợi. Trái với điều tôi nghĩ, nàng hoàn toàn bình tĩnh, nhẹ nâng tách trà, thong thả nhìn tôi: “Vậy ý của Tiểu Trình là, ngươi là người trong tương lai, bị một lý do gì đó nên mới bị đẩy tới quá khứ?”

Tôi kinh ngạc nhìn nàng, hơi nghi hoặc trong lòng vì sao nàng lại tiếp nhận được điều này. Nhưng tôi vẫn vội vã gật đầu: “Đúng vậy. Ta phải tìm cách trở về nhà, trở về tương lai. Vì thế nên ta cùng ngươi...”

Ta cùng ngươi là chuyện không thể, Hình Nhi...

Lời định nói nghẹn lại nơi cuống họng. Bất chợt tim tôi nhói đau, từng nhịp thở như mũi tên nhọn hoắt chĩa vào da thịt.

Đau đến độ chỉ nguyện được chết đi. Nếu không được gặp nàng nữa, chẳng phải đó là sự trừng phạt của ông trời với Lục Tiểu Trình tôi sao?

Cái gì mà Mệnh Ngược? Cái gì mà mệnh tốt? Vốn dĩ đây là trò đùa của Thượng Đế mà thôi. Ngài cho tôi gặp nàng, cho tôi yêu nàng, nhưng rồi nhẫn tâm ngăn cách chúng tôi đến cùng.

“Vậy nên, ngươi không thể đáp ứng ta?”

Lê Hình thản nhiên hỏi, sau đó thong thả đứng dậy. Tôi không biết nên trả lời như thế nào nữa. Vốn dĩ nếu tôi không phải người thế kỷ 21, tôi cũng vẫn không thể cùng nàng một chỗ.

“Tiểu Trình, ngươi mà cũng có thể nói ra những lời này sao?” Lê Hình bỗng nhiên cất giọng lạnh buốt, như một khối băng nhọn mỏng manh nhưng lại găm vào tâm can tôi đau đớn, “Với sự thông minh của người vẫn có thể nghĩ ra một lý do khác khiến ta tin ngươi mà.”

Nàng không tin tôi, thực sự nghĩ tôi nói dối nàng.

“Hình Nhi...” Chưa bao giờ tôi thấy cơ thể mình vô lực như lúc này.

Nhìn dáng người mảnh khảnh của nàng trước mắt, tôi bỗng thấy sao mình thật nhỏ bé và lạc lõng. Là vai tôi chưa đủ rộng, tay tôi không đủ dài... hay vì xung quanh nàng toàn là ánh nắng, là hoa thơm cỏ ngọt, nên tôi không thể ôm lấy?

Hay vì tôi cũng là nữ nhi?

“Ta rất thất vọng về người.” Lê Hình nhìn thẳng vào mắt tôi. Qua những tia nắng nhàn nhạt bao quanh cơ thể, tôi nhìn thật sâu vào mắt nàng, cảm thấy hình ảnh của mình phản chiếu một cách mơ hồ trong làn nước long lanh.

Nàng khóc, nàng đau lòng vì tôi.

“Lê Hình, em phải tin tôi.” Tim tôi như ngàn nhát dao cửa phải, lời nói bắt đầu có phần hỗn loạn đi, “Những điều tôi nói là sự thật. Sao em lại nói tôi gạt em?”

Dứt lời, tôi đứng phắt dậy, tiến tới lại gần Lê Hình. Thực sự lúc này, tôi chỉ muốn ôm lấy người con gái trước mắt vào lòng, vĩnh viễn không buông tay.

Lê Hình dường như bất ngờ trước hành động của tôi, nàng hốt hoảng lùi lại phía cửa một bước. Nàng nghẹn ngào nói: “Người cái gì cũng gạt ta. Tất cả đều là giả dối.”

Dù đã gắt lên như vậy, nhưng giọng nàng vẫn yếu ớt nhỏ bé. Hình Nhi của tôi, quận chúa bướng bỉnh là thế, chỉ mãi mãi là một cô gái bé nhỏ trong trái tim tôi.

“Em thật sự không tin tôi sao?” Tôi không dám bước tới gần nàng nữa, vốn dĩ tôi đã khiến nàng ghê tởm lắm rồi. Lòng dâng lên một sự chua xót đến cồn cào ruột gan, cả thế giới trong tôi cơ hồ như sụp đổ ngay trước mắt. Tôi cụp mi, hình như khóe môi tôi đang run lên thì phải. “Thực xin lỗi, Hình Nhi...”

Tôi phải đi thôi, tôi không nên ở lại nữa. Chính tôi còn không chấp nhận được bản thân mình, làm sao tôi có thể cầu xin sự tin tưởng từ người mình yêu thương?

Bước chân tôi loạng choạng xiêu vẹo, tóc mai rũ bên thái dương cũng chẳng còn làm tôi bận lòng nữa. Tôi cúi đầu không dám nhìn nàng, cố gắng đi thật xa nàng để nàng không bị tôi làm cho ghê tởm.

Ngang qua nàng, mùi hương quen thuộc lại xộc vào cánh mũi. Tôi cố gắng để đừng rơi nước mắt, thầm tự nhủ mình sẽ vĩnh viễn ghi nhớ hương thơm này.

Vĩnh viễn khắc sâu hình bóng nàng vào trong tim.

Lê Hình, người con gái mà tôi đã yêu, sẽ yêu, mãi yêu.

Vừa bước ra khỏi ngưỡng cửa, cảm giác tay phải đã bị siết chặt lấy. Tôi ngỡ ngàng quay đầu nhìn Lê Hình. Qua làn nước mắt đang lăn dài trên má, ánh nhìn đầy bi thương và phẫn uất chiếu lên người tôi, nàng cất giọng nghẹn ngào, yếu ớt: “Tiểu Trình, đừng không cần ta. Xin người...”

Bàn tay Lê Hình lạnh buốt, có phải nàng đang sợ hay không? Nàng vì tôi mà rơi lệ, vì tôi mà van xin... Nàng là quận chúa, lại hạ mình vì một kẻ hèn nhát như tôi.

“Hình Nhi, ta... ta mãi cần người.” Tôi nắm nhẹ bàn tay run rẩy của nàng, cố kìm nén không ôm nàng thật chặt, “Nhưng lịch sử không thể thay đổi được.”

Đúng vậy, lịch sử vốn dĩ không có tôi!

“Tháng tám năm Canh Dần (1470), tức là tháng này đây, Chiêm Vương Mộc Hành sẽ đem hơn mười vạn quân đánh úp vào Hóa Châu. Nhân cơ hội này, vua Lê Minh Tông huy động trai tráng sung quân rồi ban sách lược bình Chiêm. Cha và biểu ca người sẽ dẫn mười vạn quân do vua thân hành chỉ huy đi sau. Cuộc chiến sẽ kéo dài đến tháng 5 năm Tân Mão (1471) mới hoàn toàn kết thúc. Thánh Thượng sẽ tổ chức lễ mừng thắng trận tại Đông Kinh...” Tôi không nhớ chính xác thời điểm, vì môn Lịch Sử của tôi cực kỳ tệ, nhưng đủ để tôi tường thuật cho Lê Hình nghe. Tôi muốn nàng biết rằng, tôi không phải kẻ chỉ nói dối.

Trái tim tôi đối với nàng là thật lòng.

“Hình Nhi, ta với người, là tuyệt đối không thể.” Tôi chua xót nhấn mạnh, nhìn gương mặt đang đầy kinh hoàng trước mắt mà lòng quặn đau. “Trong khoảng thời gian Thánh Thượng cho ba quân ăn Tết, vào ngày 28 tháng Chạp năm Canh Dần (tức ngày 28/12/1470), người sẽ được Người ban hôn lễ.”

Đúng vậy, ngày đó, là ngày nàng sẽ kết tóc se duyên, ở trong vòng tay người phò mã hết mực thương yêu nàng.

Tôi học cực kỳ kém lịch sử, nhưng không hiểu vì lý gì, những việc liên quan đến cô quận chúa sắc nước hương trời nổi danh trong sử sách này lại khiến cho tôi tạc ghi sâu đậm đến thế.

“Tiểu Trình, người đang nói cái gì vậy?” Bờ vai Lê Hình run rẩy kịch liệt, nàng lắc đầu nguầy nguậy, “Ta không tin, ta không tin đâu, Tiểu Trình...”

Tôi đau lòng nhìn Lê Hình, cánh tay vươn ra định ôm trọn nàng vào lòng. Nhưng từ xa đã vọng lại tiếng nam tử quen thuộc: “Biểu muội có ở đây không?”

Lê Hình vội vã quay người lại, nhanh chóng lau đi những giọt nước mắt tèm lem trên gương mặt thanh tú. Tôi ngăn người ra ở ngưỡng cửa, mấy chục giây sau, vị nam tử thân vận áo tím đã đi tới bên cạnh, đôi lông mày lười mác, sống mũi thẳng tắp, bờ môi mỏng khẽ vẽ lên nụ cười cùng đôi mắt sáng như sao trên bầu trời đêm thăm thẳm.

“Cát Thuần đại nhân.” Tôi méo mó nở nụ cười, không quên hành lễ.

“Lục đệ chớ khách sáo.” Đạo này Lê Cát Thuần đã chuyển sang gọi tôi là đệ đệ, coi như người thân trong nhà, thậm chí sau vụ án của nhà họ Bạch, thi thoảng còn mời tôi đi uống rượu nữa. “Ta cũng định tìm đệ đây.”

Tôi đối với vị idol cổ đại này đúng là bất khả kháng cự. Dù sao hẳn ta cũng là nam nhân, hô phong hoán vũ là chuyện thường tình, đại gì mà không nhận làm người thân?

“Tìm đệ a?”

“Thuần ca có việc gì gấp phỏng?” Lúc này Lê Hình đã lên tiếng, gương mặt bất động biến sắc, chỉ hơi hồng hồng nơi khóe mắt, dường như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Lê Cát Thuần chỉ thoáng khựng lại vài giây. Đương nhiên, trực giác của người này vô cùng nhạy bén, nhưng không phải loại nam tử nhiều chuyện. Anh ta chỉ mỉm cười và đi thẳng vào chủ đề chính: “Hoàng thượng mở yến tiệc nho nhỏ cùng mấy vị cận thần, Người nói cha nên mang theo chúng ta, không Người sẽ giận.”

Lê Hình cụp mi, nàng thong thả nói: “Cũng lâu rồi muội chưa bái kiến Hoàng thúc.”

Chuyện gia đình, các người tự giải quyết a. Tôi ngần ngại, chấp tay sau lưng nhìn trời nhìn đất.

Nơi nào tôi có thể dừng chân đây? Hay trở về trấn Thanh Tri với Hương Liên muội, thông thả tìm cách quay trở về hiện đại?

Nhưng mà, sao lòng tôi lại nặng trĩu đến như vậy? Người con gái tôi yêu, không chỉ cách tôi về địa vị, mà còn cách cả một khoảng thời gian, không gian trùng trùng điệp điệp, hư ảo vô cùng.

Tôi đương định bước đi đã bị Lê Cát Thuần gọi giật lại: “Hoàng Thượng nói Lục đệ cũng phải đến, nếu không ngài đích thân đến đây đây.”

Ồ, hóa ra là rủ rê tôi đến uống rượu.

...

Hả?! Cái gì? Hoàng Thượng á? ----- Đùa tôi à?

Tôi mở to mắt, trợn trừng nhìn Lê Cát Thuần. Nãy vừa nhắc đến anh Hoàng cái, giờ anh ý mời đến tận yến tiệc luôn. Điềm gở, điềm gở!

“Đệ á? Vì sao a? Đệ có phạm tội gì đâu?” Tôi phất ống tay áo, chất giọng sang sảng thừa hưởng từ ông nội lại vang khắp chốn Vương phủ, “Đệ không đắc tội gì với Người mà.”

Lê Hình cũng thoáng kinh ngạc, nàng khó hiểu nhìn Lê Cát Thuần. Anh ta xoay người, không che giấu được nụ cười trên khóe môi: “Hai người cứ đến rồi biết.”

Ách, thế này càng nguy hiểm! Ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách.

Nhưng lần nữa, kế hoạch của tôi lại bị hủy hoại vì...

“A, phải rồi. Hoàng Thượng nói nếu đệ định trốn thì sẽ thay Hình Nhi dán lệnh truy nã khắp thành!”

Cái này cũng quá cao tay rồi đi.

Tôi nhìn sang Lê Hình, thấy gương mặt nàng thoáng ửng hồng. Bất gặp ánh mắt đầy si mê của tôi, nàng e thẹn quay lưng bước vào phòng. “Ta mới nói vậy với mình Tiểu Trình thôi.” Liên sau đó, nàng khép cửa phòng.

Đúng là mấy người này nếu không làm quan thì chắc là xã hội đen rồi. Gì mà ăn ý nhau vậy?

Tôi nhìn theo bóng nam tử cao ráo rắn rỏi đang phăm phăm thẳng sống lưng bước về phía trước, khẽ thở dài một hơi. Xem ra tôi không có cửa chuồn rồi!

Ráng chiều bên đường chân trời đỏ thắm một màu, từng đàn chim én tà tà lượn trên không trung, tôi mơ màng nhìn theo hình bóng đôi chim in trên từng lũy tre, cành trúc. Trong xe ngựa là một mảng tĩnh lặng, chỉ có tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe nện lộc cộc dưới mặt đường.

Lê Hình ngời đối diện tôi, ánh mắt nàng hướng ra ngoài cửa sổ, cả quãng đường chẳng mở miệng nói với tôi một lời nào. Sự trầm mặc bao phủ khiến trái tim tôi ngọt ngọt vô cùng, chẳng mấy chốc đã trở thành nỗi đau dày vò từng thớ thịt trên cơ thể.

Toan mở miệng thì xe ngựa bỗng chầm chậm lại, Mạch Ly bên ngoài thưa: “Bẩm quận chúa, Lục công tử, đã đến cung Thanh Y.”

Hành cung Thanh Y có thể tạm hiểu là ‘khách điểm’ dành cho bậc quốc chủ và một số hạng quan chức cao cấp, thứ dân như tôi bất khả xâm phạm. Ấy thế nhưng chẳng hiểu vì lý do gì, hôm nay tôi được đặc quyền.

Cái loại đặc quyền này thực tế tôi cũng chẳng muốn vọng tưởng tới.

Các hành cung thường được bài trí gần giống hoàng cung, nhưng tất nhiên sự xa hoa và tinh tế thì khó sánh bằng. Tôi bước theo sau Lê Cát Thuần mà không khỏi thẫn thối mắt đánh giá.

Chúng tôi bước vào lối đi chính của cung Thanh Y. Mặt hồ lăn tăn gợn sóng cùng những cơn gió đầu thu nhẹ nhẹ. Trên hòn đảo giữa hồ, ca nữ uyển chuyển theo tiếng nhạc, những sợi dây leo rủ xuống đung đưa cùng một hàng đèn lồng màu hồng phấn. Thoạt trông chẳng khác gì thiếu nữ với gò má hồng e thẹn khi chúng tôi vô tình chạm vào hay lướt qua.

Tôi theo quận chúa và thế tử Lê Cát Thuần vòng qua tấm bình phong sừng sững trước chính điện, các cung nữ cúi đầu kính cẩn dẫn đường phía trước. Hết dãy hành lang thì đã trông thấy giữa điện ồn ào một đám người đang nâng ly chúc tụng.

Tôi thở dài một tiếng. Đậu má, thế nào mà xuyên không lại cứ dây dưa với Hoàng tộc?

Lê Hinh bỗng quay sang nhìn tôi, chắc thấy sắc mặt tôi khó coi, nàng nhẹ nhàng lên tiếng: “Người lo lắng?”

Tôi lắc đầu: “Bụng dạ ta kém, chỉ lo ăn không vào thì phí của giờ.”

Nàng phì cười, định nói lại điều gì đó với tôi nhưng bên trong đã vang lên giọng nói quen thuộc: “Thuần nhi, Hinh nhi, Tiểu Trình, các con đến cả rồi?”

Là tướng quân Lê Cát Lợi. Ngài ngồi phía bên tay phải, dịu dàng nở nụ cười ấm áp như mọi khi.

Tất cả mọi ánh mắt của đại thần, chư hầu thậm chí cả anh... cả Hoàng Thượng đều đổ dồn về phía ba người chúng tôi. Lúc này các nữ tử ca múa đã xếp hàng lối ngay ngắn để hướng ra ngoài, chừa lối cho chúng tôi bước vào giữa chính điện.

Tôi cúi đầu, theo sau quận chúa và thế tử mà quỳ gối hành lễ.

“Thuần nhi thỉnh an Hoàng thúc.” Lê Cát Thuần hô to rộng rạc.

Còn Lê Hình, nàng vô cùng dịu dàng và nhỏ nhẹ, khác hoàn toàn cô nàng quận chúa hàng ngày đều không muốn tranh cãi đạo lý cùng tôi. “Hình nhi thỉnh an Hoàng thúc.”

Aish, rách việc! Thế nhưng muốn giữ mạng thì cần phải tuân thủ mọi quy tắc trong cung. Tôi hăng nhẹ cổ họng, hô lên như sấm rền: “Thảo dân Lục Tiểu Trình, khấu kiến Hoàng Thượng.”

Một mảng tĩnh lặng bao trùm.

My god, có phải tôi lại nói gì sai rồi không? Mồ hôi bắt đầu chảy dài từ trán xuống má, mặt tôi muốn dính chặt lấy nền điện luôn rồi.

Mãi sau mới có tiếng ho húng hắng, lại có tiếng cười nhè nhẹ truyền đến. Giọng nam sang sảng chậm rãi vang vọng khắp chính điện: “Không cần đa lễ, đều đứng lên cả cho Trẫm.”

Tôi phải vạt áo, giờ mới dám ngẩng đầu nhìn vị Hoàng Đế nổi tiếng nhất nhì trong lịch sử Việt Nam.

Dù không vận Long bào nhưng áo gấm xanh thêu chìm hoa văn cuộn nước khoác trên người Lê Minh Tông vẫn tỏa ra quý khí bức người, vừa phóng khoáng lại hào hoa thanh nhã. Thần thái đoan chính, dung mạo tựa ngọc được tạo hóa mài dũa, đẹp sáng lòa như chục cái đèn pha chiếu rọi.

Tôi quay mặt, chớp chớp mi vài cái mới lấy được bình tâm. Lần đầu gặp Hoàng Thượng, hóa ra lại oai phong lẫm lẫm như thế này, đúng là trong cái rủi, Tiểu Trình tôi đây vẫn còn được hưởng điều may.

Chúng tôi lui về chỗ ngồi. Đúng là Hoàng thất có khác, đồ trong phủ tướng đã xịn, ở đây còn ngọc ngọc ngà ngà, chói lọi ánh vàng gấp đôi. Đúng là thời kỳ vua Lê Minh Tông, Đại Việt cực kỳ phồn thịnh, nhưng nếu không tận mắt chứng kiến thì cái định nghĩa ‘phồn thịnh’ đó trong đầu tôi cũng chỉ là một hại bụi nhỏ mà thôi.

“Hôm nay ta mở yến tiệc nho nhỏ mời các khanh đến góp vui.” Hoàng Thượng phất tay, các hoạn quan cùng cung nữ liền cúi đầu, bưng bê các sơn hào mỹ vị bày lên bàn gỗ trước mặt mọi người.

Mùi thức ăn thơm phưng phức như khiêu khích cổ dạ dày đang réo inh ỏi của tôi. Theo phản xạ, tôi khịt khịt hai lỗ mũi. Tuy nói ra thì mất hình tượng, nhưng chẳng khác nào chó đặc nghiệm trong đội cảnh sát. Mẹ tôi có lần còn đùa một câu: “Mũi con còn thính hơn chó mất rồi.” Việc đó làm tôi có chút bối rối, không biết nên mừng hay nên cáu giận nữa.

Ấy thế mà vừa hếch cái mũi như chó đánh hơi lên, tôi đã cảm thấy có một ánh mắt vô cùng ôn hòa chiếu đến mình. Trực giác mách bảo không ổn, tôi bèn ngược lên, đúng lúc chạm phải ánh mắt của đầy ý cười của Hoàng Thượng.

Ngài cũng chẳng né tránh, còn ôn tồn hướng tôi mà hỏi: “Tiểu Trình, mấy món ăn này không hợp khẩu vị của khanh sao?”

Tôi cứng họng, lại thấy Lê Hình quay sang nhìn tôi, khóe miệng hơi vẽ lên một đường cong hoàn hảo. Cảm thấy nhiệt độ trên mặt mình tăng lên vài phần, tôi hắng giọng, cố gắng lấy phong thái giống một nam tử nhất có thể mà ôm quyền với Lê Minh Tông: “Bẩm Hoàng Thượng, những món này quả thực là lần đầu thần được thấy. Có phần thất lễ, mong Người không trách tội.”

Ăn nói như này đã đúng như trong mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình cổ đại chưa vậy?

Các chưa hầu đều sững sốt nhìn tôi, nhưng rồi thấy tôi đang ngồi cạnh Lê Cát Thuần và quận chúa nên ánh mắt hòa hoãn đi nhiều. Dù gì tôi thực ra cũng là thứ dân, không được nếm qua mấy món cao lương mỹ vị này là điều tất yếu rồi. Nhưng được cái tiếng là tâm phúc của tướng quân, nên có lẽ kẻ coi thường cũng chỉ dám phỉ nhổ trong bụng mà thôi.

“Trẫm nghe tướng quân nói, người thực sự là một người thông minh có tài.” Ai nga, lão tướng kia sao lôi tôi dây dưa với anh Hoàng vậy chứ. Tôi còn đang oán thán trong lòng thì Hoàng thượng đã tiếp tục lên tiếng, “Mấy vụ án xảy ra gần đây cũng đều là người thay mặt tướng quân phá, phỏng?”

Tôi nhìn biểu cảm đồng thuận trên gương mặt tướng quân Lê Cát Lợi, khẽ thở dài một tiếng rồi mới kính cẩn đáp: “Thảo dân không dám nhận. Cũng là do may mắn...”

“Tiểu Trình việc gì phải khiêm tốn.” Lê Hình chậm rãi nhắc chén trà, dịu dàng hướng đến Hoàng thúc của nàng, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, đúng là gần đây Lục công tử đã giúp đỡ biểu ca cùng phụ vương rất nhiều trong việc lấy lại công bằng cho người dân.”

Thôi được, nàng đang trừng phạt tôi! ----- Cũng quá cao thâm đi.

Nhiều ánh mắt hướng tới tôi kinh ngạc xen ngưỡng mộ, tôi chỉ biết cúi đầu cười trừ. Mấy vị cao nhân cổ đại này, không cần làm quá lên thế đâu a~~

Lê Minh Tông nhìn tướng quân – cũng là anh rể của vua, gật đầu đầy mãn nguyện. Không biết là do trực giác hay là vì cái loại ánh mắt của hai vị này nhìn tôi nữa, nhưng tôi thấy bất an vô cùng.

“Tiểu Trình, trẫm nghe nói năm nay khanh mới chỉ mười chín tuổi.” Hoàng Thượng rót một chén rượu, đặt trước mặt. Nước rượu sóng sánh rồi vương xống bàn gỗ, ngài không ngần ngại chấm một cái, đôi tay ngọc ngà khẽ khua một chữ Trình. “Người là người ở đâu?”

Tôi lạnh toát sống lưng, cảm tưởng như đang ở trong trại giam, bị cảnh sát hình sự ép cung qua màn kính vậy.

Khẽ đưa ánh mắt nhìn Lê Hình, nàng vẫn thờ ơ, khoan thai tựa như tiên nữ giáng trần. Tất cả điều tôi nói với nàng, về thân phận thật sự của tôi, sao có thể mang ra trình bày với Hoàng Thượng chứ.

“Bẩm Hoàng Thượng, thần...”

Đương lúc tôi định quanh co, Lê Hình đã mỉm cười chặn lời: “Hoàng thúc, chuyện này nói ra thật dài. Cũng có lẽ sẽ làm Lục công tử thấy phiền lòng nhiều hơn, xin Hoàng thúc hăng để thư thả, Tiểu Trình sẽ bẩm với người.”

Thiên đế cũng không tỏ ra ngạc nhiên khi Lê Hình đỡ lời tôi, ngài chỉ cười xòa, tay lại bắt đầu đưa nhẹ trên mặt gỗ.

Một chữ Hình, đặt sau chữ Trình.

Tôi ngờ ngợ, nhìn nét chữ rồng bay phượng múa đẹp không chê được vào đâu của Thánh Thượng, nhưng lòng lại dấy lên những xúc cảm hỗn loạn không thôi. Ngài có ý gì đây?

“Năm nay Hình Nhi cũng mười bảy rồi, đâu còn sớm nữa.” Thế đấy, hai người, một vua, một tướng cứ nhìn nhau cười riết. Suy nghĩ hai người này quá cao thâm, tôi không tài nào nhìn ra được loại chuyện trong ánh mắt trao đổi của họ.

Tướng quân Lê Cát Lợi cũng cười phá lên: “Hoàng thượng anh minh.”

Đồng lúc này, Lê Cát Thuận nâng chén rượu, hướng tôi lắc đầu mỉm cười, xong đó ngửa cổ uống cạn. Dù sao cũng đã có giao tình với người này, nên tôi cũng phát giác ra, ý tứ của hành động đó, chính là “Ta cũng bó tay rồi, Tiểu Trình.”

Lê Hình cũng đỡ người vài chục giây, sau đó đôi tai dần ửng đỏ, nàng cúi đầu bẽn lẽn liếc tôi.

Tôi nhúu mày. Chuyện gì nữa đây?

“Tiểu Trình, người là một nam tử hiếm thấy trong nhân gian, Lê Hình gặp được người đúng thật là phúc đức cho chúng ta.” Lê Cát Lợi bồi thêm, ông khẽ nâng ống tay với chư vị đại thần, “Các vị thấy có được, phỏng?”

Mấy ông lão gật gù, có người vuốt vuốt râu, có người nâng chén rượu khẽ cười.

Hình như ở đây chỉ có đại thần, không hề có bóng dáng nữ tử nào như Hoàng hậu, công chúa... Chỉ mình Lê Hình thôi! Mà tôi cũng đâu có phúc phận được yết kiến Hoàng Thượng với nàng chứ?

Hai chữ Trình – Hình trên bàn gỗ người viết ra bằng rượu vẫn còn chưa khô. Vậy yến tiệc này dành cho hai chúng tôi?!

Tôi trợn trừng mắt nhìn Thánh thượng, lại thấy ngài hài lòng cất giọng trầm ổn: “Như các vị đã biết, Mộc Hành bỏ tiến cống triều Lê ta, thường xuyên xâm lấn biên giới phía Nam. Mới vừa rồi, trẫm nhận được văn thư cấp báo từ viên tướng chặn giữ Hóa Châu, rằng Mộc Hành sai sứ thần cầu viện nhà Minh, thân hành đem mười vạn quân thủy, bộ cùng voi ngựa đến đánh úp Hóa Châu. Viên tướng Phạm Lô Minh chống không nổi, phải đóng cửa thành chống giữ...”

Nghe xong những lời này, Lê Hình bàng hoàng quay ngoắt sang nhìn tôi. Đôi môi anh đào đã chuyển sắc trắng bệch, mấp máy không nên lời.

Tôi lắc đầu nhìn nàng, ra điều cứ lắng nghe tiếp. Nàng lặng lẽ cúi đầu, ánh mắt thấp thỏm tia lo âu.

“Trẫm định nhân cơ hội này quyết định thân chinh, sát nhập lãnh thổ Chiêm Thành vào Đại Việt ta.” Lê Minh Tông nhìn một lượt các chư hầu, quan văn, quan võ, sau đó dừng ánh mắt lại phía tôi. “Cuộc chiến lần này có lẽ sẽ kéo dài, tướng quân Lê Cát Lợi cũng vì thế nên bận lòng không ít.”

Được, các vị cứ đi đánh giặc, tôi ở đây trông nhà cho.

“Cho nên hôm nay tận mắt nhìn nhận người, trẫm đã an ổn phần nào, Lục Tiểu Trình.” Ngài vẫn nhìn tôi mà nhẹ giọng, “Tướng quân đối với trẫm ơn nặng như núi, trẫm cũng sớm coi Lê Hình như nữ tử của mình, không biết người nhìn nhận thế nào về nàng?”

Tôi mỉm cười rồi lắc đầu, kính cẩn đáp lời Hoàng Thượng: “Khởi bẩm, đối với thần, Hình nhi... quận chúa không thể diễn đạt được chỉ bằng văn chương chữ nghĩa.”

Đúng vậy, nàng vĩnh viễn đẹp nhất trong lòng tôi. Số ngôn ngữ ngắn ngủi ít nghĩa kia, sao có thể mang ra lột tả một người như nàng chứ.

Tôi nhìn nàng, khẽ mỉm cười. Nàng coi tôi là kẻ lừa gạt, không quan trọng. Nàng cho rằng tôi luôn gian dối, không sao.

Chỉ cần nàng hiểu, trái tim tôi là chân thực, nguyện đem hết hình bóng của nàng mà chôn vùi nơi đây.

“Bởi vậy cho nên...” Hoàng thượng thẳng người, giọng nói chậm rãi nhưng vang vọng khắp chính điện. “Lục Tiểu Trình, Lê Hình tiếp chỉ.”

Hả? Cái gì thế? ---- Tiếp chỉ? Thánh chỉ a~~~

Tôi ngớ người vài giây, sau đó mới vội vội vàng vàng đứng dậy, cùng Lê Hình nâng vạt áo quỳ gối trước Thánh thượng.

Vị công công nhận lấy thánh chỉ, cất giọng vẫn lạnh lạnh: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, tứ hôn dư Lục Tiểu Trình với Lê Hình quận chúa. Lễ thành hôn vào ngày 28 tháng chạp năm Canh Dần, khâm tử.”

Tôi ngẩng phắt đầu, trợn mắt há mồm hết nhìn Hoàng Đế rồi tới Lê Cát Lợi.

Tứ hôn? Ban hôn? Tôi và Lê Hinh?

Cái gì vậy ông trời ơi?

“Còn không mau tiếp chỉ?” Lê Cát Thuần ngồi bên cạnh, khẽ cất giọng nhắc nhở tôi khiến chư vị đại thần xung quanh liền mỉm cười.

Tôi quay ngoắt sang Lê Hinh, thầm nghĩ nàng chắc chắn sẽ kháng chỉ, sao có thể đồng ý lấy một thứ dân như tôi. Lúc đó, tôi còn nước rơi đầu thôi.

Nhưng ai ngờ nàng lại cúi đầu, e lệ như một bông sen trắng giữa chốn hồng trần. Gò má ửng hồng, hàng mi khẽ động, nàng cất giọng dịu dàng: “Thần thiếp Lê Hinh đội ơn thánh Thượng. Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

What the.....?!

Tôi cứng ngắc, kéo kéo khóe miệng, đập ‘Bụp’ một cái trán chạm nền gạch: “Thần Lục Tiểu Trình, xin tiếp nhận thánh chỉ. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Được, tôi là một người hiện đại, một công dân mẫu mực thế kỷ 21. Tôi nắm trong tay sử lược nước nhà, biết thời điểm xảy ra chiến tranh, khi nào quận chúa thành hôn.

Nhưng tôi không hề biết, cũng chưa từng nghĩ đến, mình chính là kẻ phá hỏng lịch sử.

Ông trời ơi, quận mã – chính là tôi!

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Trăng lên cao, một đêm đầu thu gió man mát thổi.

Tôi ngẩn ngơ ngẩng cổ nhìn bầu trời, cảm thấy vẩn đục bao phủ mù mù không thể nhìn rõ nổi một vài chấm sao nhỏ nhoi. Từng cơn gió khẽ lay cành cây, làm cho vài chiếc lá khô rơi rụng xuống xào xạc trước cửa phòng. Ngọn đèn dầu bên cạnh tôi khẽ dao động, hắt cái bóng uể oải của tôi xuống mặt đất.

Một, hai, ba... Bao nhiêu chiếc lá đã rơi xuống rồi? Quét cái sân đầy lá rụng chắc cực lắm. Chà, mai lại là một ngày bận rộn đây.

Thở dài, tôi gác cằm lên đầu gối. Cơn gió nhẹ khẽ lùa tóc mai, cọ vào sống mũi tôi ngứa ngáy. Tôi cào cào mái tóc, thầm tính toán xem có nên cạo trọc đầu hay không.

Chẳng biết đã nửa đêm canh mấy rồi, bên cạnh cái bóng của tôi từ lúc nào đã xuất hiện thêm một bóng người mảnh khảnh khác – lung lay, mờ ảo và hư vô. Tôi thở dài, chẳng buồn nhúc nhích, vờ như mình không biết có người đang đứng đằng sau.

Lá gan tôi tuy to, da mặt dày cũng chẳng kém bê tông làm nhà, nhưng đối với người đang lạng lẽ chiếu mục quang lên tấm lưng mình, vốn cái nghĩa khí hào sảng của nhà họ Lục trong tôi đã vơi đi quá nửa, giờ thì xẹp lép như trái bóng xì hơi.

Sương xuống rồi, cứ đứng như vậy rất dễ cảm lạnh. Trái tim tôi mềm nhũn, cuối cùng chịu thỏa hiệp, thở dài lên tiếng: “Hình Nhi, khuya rồi,

người nên về phòng nghỉ đi.”

Lê Hình không lên tiếng, bướng bỉnh ngồi xuống bậc thềm bên cạnh tôi. Ánh đèn dầu lập lòe hắt lên gương mặt thanh tú, tấm áo choàng trắng mỏng manh nàng khoác hờ hững bên ngoài như càng thêm câu hồn đoạt phách.

“Ta cùng ngồi với người.” Nàng không nhìn đến tôi, chỉ thơ thẩn hướng ánh mắt lên vầng trăng treo trên đầu.

Khoảng cách giữa chúng tôi lúc này chỉ là một ngọn đèn dầu, vậy mà tôi lại cảm thấy nó quá xa vời, mông lung hư ảo, muợn chạm mà không thể chạm, muốn nắm mà tay chẳng với tới. Tôi siết nhẹ lòng bàn tay, mơ hồ thấy mạch máu mình dần lạnh buốt.

“Người có phải đang nghĩ ta là do Chiêm sai đến làm nội gián? Hay người nghĩ việc được Hoàng thượng ban hôn ta đã sớm được nghe từ Cát Thuần đại nhân?” Tôi gục mặt xuống gối, cảm thấy cổ họng mình nghẹn đắng lại, “Ta học qua lịch sử, nên ta mới biết trận chiến của nhà Lê với Chiêm. Ta vì yêu thích người, nên ta mới nhớ được thời điểm người sẽ được ban hôn. Nhưng ta thực không biết, cũng chẳng thể nào ngờ, Hoàng thượng lại gả người cho ta...”

Tôi đã phá hỏng lịch sử rồi! Xuyên không và thế chỗ cho quận mã gia?! Cái này nếu ghi vào lịch sử nước nhà, mấy ai mà tin nổi đây?

Ngộ nhỡ, một vài ngày nữa, quận mã gia thật sự xuất hiện thì sao? Lúc đó mỗi lương duyên của Lê Hình và người đó sẽ như thế nào đây? ---- Tôi thực không muốn nghĩ đến nữa.

Càng nghĩ, trái tim lại càng thắt lại. Rõ ràng, tôi chỉ là một người thế chỗ tạm thời.

Bỗng đứng bên vai nặng nặng, một cổ hương thơm cùng ấm áp sát lại ngay gần bên tôi. Hơi thở nàng phả nhẹ nhẹ vào gáy, giọng nói nhẹ tựa gió thoảng bên tai tôi: “Tiểu Trình, ân... thật khó thể tin. Vậy ở nơi đó, thế kỷ mà người nói mình đang ở là thế nào?”

Tôi kinh ngạc, lập tức ngóc cổ dậy. Lê Hình đang tựa cằm vào vai tôi, cây đèn dầu từ lúc nào đã chuyển xuống bậc thềm dưới chân. Đôi mắt nàng trong veo nhìn tôi chăm chú, trong đêm tối như làn nước hồ tịch mịch nhưng sâu thẳm.

Nàng tin tôi sao?

Mi tâm tôi khẽ nhíu, khóe môi kéo lên một đường, nhưng lại lập tức lấp bấp: “Người... thật sự chịu nghe ta sao?”

Lê Hình gật đầu, nghiêm túc nói: “Ta không nghi ngờ người, chưa bao giờ cả. Nhưng đối với việc này, ta thực cần thời gian để chấp nhận.” Hàng mi nàng nhẹ sụp xuống như che đậy nỗi băn khoăn vừa dâng tràn trong ánh mắt, “Tiểu Trình, ta không biết nữa.”

“Ta vốn chẳng cần ai cả, chỉ cần người tin ta mà thôi.” Tôi cười khỗ, bàn tay vô thức nhẹ vuốt lên mái tóc dài đen mượt của nàng, “Người có phải rất muốn hỏi ta về chuyện sau này sẽ xảy ra? Hình Nhi, ta không biết. Lịch sử ta chỉ biết đại khái mà thôi, ta vốn không giỏi bộ môn này. Trong sử sách, cũng không viết cuộc đời quận chúa Lê Hình mai này ra sao, chỉ nói sau khi cha người cùng anh trai dẹp phản loạn, người cùng phu quân lui về ở ẩn, sống cuộc sống bình phàm.”

Ánh trăng khẽ lùa qua cành cây, rọi xuống khoảng sân trước mặt chúng tôi như một tấm vải đen có điểm xuyên những bông hoa mai nhỏ li ti. Gương mặt nàng đầy những ngạc nhiên cùng bối rối.

“Có thể hiện giờ người không thể tin nổi, nhưng nếu người có thể cùng ta chờ đợi, chắc chắn những chuyện này sẽ xảy ra, chứng thực cho lời

ta nói.”

Cả hai chúng tôi cùng lặng yên không lên tiếng, mỗi người đều theo đuổi một dòng suy nghĩ riêng. Đến lúc mái tóc đã ướt đẫm sương đêm, Lê Hình bỗng nhiên lên tiếng: “Người nói gì ta cũng sẽ tin, chỉ cần đừng giấu ta điều gì, được không?”

Bàn tay tôi đặt trên mái tóc nàng cứng đờ, đôi mắt dường như mờ hẳn đi. Cho đến khi nàng ngược nhìn, tôi một chút phản ứng lại cũng không có.

“Người có điều gì muốn nói với ta không?”

Trong đêm khuya tĩnh mịch, giọng nói của nàng như thổi vào trái tim tôi ngọn lửa, thiêu rụi những rào cản còn sót lại trong tâm trí. Tôi nhìn nàng, không giấu nổi cái giọng nghèn nghẹn không đáng của của con cháu họ Lục: “Hình Nhi, thứ lỗi cho ta...”

Không chần chừ thêm một khắc nào, tôi đưa tay tháo đai lưng, hai vạt áo lập tức buông thông, lộ lớp áo trắng mỏng manh mặc bên trong.

“Tiểu Trình, người... người làm gì vậy?” Lê Hình mở to mắt hết hoảng nhìn tôi, sau đó lập tức đưa tay kéo hai vạt áo của tôi trở lại, “Người... mau... mau mặc lại áo cho tử tế.”

Tôi vốn không phải nam nhân, việc này giữa hai nữ tử đối với tôi chẳng có gì phải ngại ngùng. Nhìn dáng bộ hoảng hốt của nàng, lòng tôi lại ngập tràn đau đớn.

Hoàng thượng ban hôn, đáng lý là một chuyện đáng mừng. Nhưng đối với chúng tôi, điều này là không thể! Vì tôi cùng nàng, hai người con gái, không thể cùng một chỗ.

Tôi có yêu nàng không? Có chứ, tôi yêu đến si mê. Tôi yêu nàng đến điên cuồng.

Và vì thế, tôi không thể tiếp tục che giấu nàng thân phận thực sự của mình nữa. Tôi không thể vì thứ tình cảm ích kỷ của mình mà làm nàng cứ thế tiến sâu đến vô vọng.

“Hình Nhi, ta và người vốn không thể.” Tôi siết nhẹ bàn tay Lê Hình đang nắm chặt hai vạt áo mình, chua chát nói. “Vì chúng ta đều là nữ tử.”

Nói rồi chẳng để nàng kịp phản ứng, tôi đã kéo tay nàng đặt lên lớp áo trong mỏng tang trên ngực mình. Tuy tôi là đứa con gái màn hình sony siêu phẳng, nhưng chỉ mất vài giây chạm tay lên ngực cũng đủ đối phương thừa hiểu.

Thừa hiểu để biết rằng, tôi cũng là nữ tử.

Không gian buổi đêm tĩnh lặng, dưới ánh đèn dầu leo lét, chỉ còn hai bóng hình đang sát gần bên nhau hắt xuống nền gạch hư hư ảo ảo. Cùng tiếng thở nặng nề nhưng đứt quãng của Lê Hình, lòng tôi trĩu nặng như đá đè.

Khóe môi nàng run rẩy, bàn tay đặt trên ngực tôi cứng đờ. Mà trái tim tôi dường như cũng nát vụn thành từng mảnh, găm vào da thịt đau đớn đến tột cùng.

Sắc mặt nàng dưới ánh trăng lại càng thêm thiếu sắc, đôi mắt ngập nước đỏ hoe. Tôi nâng ống tay áo, muốn chạm vào giọt nước mắt đang lăn dài trên má nàng.

Nhưng nàng né tránh tôi.

Lê Hình quay mặt đi, vô tình khoảng cách giữa chúng tôi lại đẩy xa thêm một chút. Cánh tay giữa không trung siết chặt đến lạnh buốt, tôi lặng lẽ thu về đặt trên đầu gối. Thẩn thờ nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của nàng, tôi không biết từ lúc nào khóe môi tôi đã ngập vị mặn đắng.

Là nước mắt rơi, hay là vì nỗi đau đang gặm nhấm con tim, đục một lỗ thật lớn trong tâm hồn, để rồi chạm nhẹ liền vỡ nát.

“Quận chúa, ta giống nàng, là một nữ nhân.”

Tôi không dám gọi nàng bằng cái tên thân mật nữa, từ khoảnh khắc nào, vì sao khoảng cách về địa vị của hai người sao mà lại xa đến vậy. Tôi đau đớn nhìn gương mặt gần bên, không rõ loại cảm xúc nào. Đau đớn, tuyệt vọng hay oán hận tôi?

Tất cả, dù có thể nào thì cũng là đáng để cho một kẻ lừa dối như tôi.

“Nhưng quận chúa, tình cảm của ta là thật lòng.” Lòng tôi sớm đã lạnh ngắt, tôi chỉ làm theo sự chỉ dẫn của con tim mà thôi. Dù nàng không cần tôi, dù nàng chán ghét tôi đi chăng nữa... Lục Tiểu Trình này đối với nàng không bao giờ đổi thay. “Ta thực sự yêu người.”

Nữ tử nói yêu thương cùng một nữ tử, điều này vốn dĩ đã đi ngược với luân thường đạo lý, huống chi làm sao một quận chúa quốc sắc thiên hương của thế thuận lòng chấp nhận?

Đêm khuya tĩnh lặng, tôi ngồi thẩn người mặc sương lạnh rơi ướt đầm lớp áo mỏng. Khuôn ngực tôi vì vậy cũng lộ lộ, trái tim cùng cơ thể dường như tê buốt, đau đến thấu ruột gan. Tôi cúi thấp đầu, lặng lẽ nhìn cái bóng đơn độc của mình.

Rốt cuộc cuộc đời tôi khi không còn nàng bên cạnh nữa sẽ ra sao?

Nhưng bất chợt hơi ấm lại lần nữa bao phủ cơ thể, chiếc áo của tôi lại được kéo lại chần chu lên người. Tôi kinh ngạc ngược nhìn Lê Hình, nàng cũng chẳng do dự cởi áo choàng của mình, đem phủ lên người tôi.

“Người...” Hương thơm của nàng vẫn vút bên cánh mũi, êm ái đến mù mị. Nửa câu còn lại chưa kịp nói tôi liền cho tan vào hư vô, không biết đây

có phải một giấc mơ không nữa.

Nàng chăm chú nhìn tôi, đôi gò má ửng hồng nhẹ nhàng, khóe môi đỏ mọng rõ ràng đã vẽ lên một đường cong. “Vì sao bây giờ người mới nói? Người nghĩ nói ra sẽ thay đổi được chuyện gì sao?”

Tôi cúi đầu, né tránh cái nhìn của nàng. Bộ dáng tôi nhìn thì rõ ràng cũng giống nam nhân thực đấy, nhưng bản chất vẫn là một nữ tử mười chín đôi mươi. Tôi lại siết bàn tay, đau đớn trả lời: “Thời đại này không cho phép thứ tình cảm đoạn tụ, người là quận chúa, ta không thể cứ ích kỷ mãi...”

“Tiểu Trình.” Lê Hình bỗng dừng ngắt lời tôi. Trong đêm thanh vắng, bỗng dừng chất giọng nàng cao vút mà sắc lạnh, “Người nghĩ người nói ra có thể thay đổi quyết định của ta sao? Người sai rồi, chúng ta nhất định phải thành thân.” Nói rồi nàng đứng dậy bước xuống sân, chẳng thèm ngoái đầu nhìn tôi lấy một cái.

Hả?! Ý này là sao?

“Người không được phép rời xa ta.” Tôi vừa luống cuống đứng dậy, nàng đã dừng chân, dưới ánh trăng bóng áo trắng thướt tha đến dịu dàng, “Vì ta cũng vô cùng yêu người.”

Tôi thần thờ nhìn nàng, mọi hành động sau đó chỉ là đứng yên trên bậc thềm mà thôi.

“Ta từng nghĩ rằng, ta cùng người tình như tỷ muội.” Nàng ngược nhìn ánh trăng, cơn gió thu khê thoảng lùa qua từng lọn tóc, “Nhưng ta đã lầm rồi. Ta vốn không thể sống mà thiếu người, Tiểu Trình. Tội của người không phải vì người là nữ tử, mà là đã khiến ta thương người quá sâu đậm.”

Cái gì? Từng nghĩ? Tình tử muội? ----- Oh My God, thế này là thế nào? Tôi trợn mắt, há hốc mồm, quai hàm như muốn rớt xuống đất, nước dãi chắc cũng sắp nhỏ thành một dòng sông.

“Ngày đó khi ngã xuống ao sen, ta đã cảm nhận thấy người khác lạ.” Lê Hình xoay người nhìn thẳng vào mắt tôi, “Người là nam nhân nhưng không có yết hầu, ta vốn tưởng là do sức khỏe hư nhược. Nhưng sau đó để khẳng định lại, ta đã bắt mạch của người. Là mạch đập của nữ tử.”

“...”

Tôi thật muốn hô lên một lời cảm thán, nhưng cổ họng đã tắc nghẹn hoàn toàn. Vốn dĩ nàng đã phát hiện ra tôi là nữ tử - kể từ rất lâu rồi!

Thật không biết vì lý do gì ngày đầu tiên khi tôi xuyên không, Hy Chiêu đại nương lại bảo mạch đập tôi rối loạn. Không biết do y thuật của đại nương quá ‘thâm thúy’ hay là vì tôi vừa rơi xuống từ một khoảng thời không hư vô, nên cơ thể mới chưa thực sự thích nghi mới gây ra hiện tượng mạch đập không ổn định nữa.

Thực tế đúng là khác xa với phim ảnh. Gái giả trai trên phim muôn đời chả bao giờ bại lộ, còn tôi chưa lâm trận đã bị đối phương vạch trần, hoàn toàn thất bại thảm hại.

“Vậy nên ta không bao giờ muốn cùng người nói đạo lý.” Hình Nhi chẳng có chút kinh ngạc hay giận dữ, nàng thong thả bước dưới ánh trăng, “Khuya rồi, nghỉ thôi Tiểu Trình.”

Thậm chí, đầu óc ít nếp nhăn của tôi vẫn chưa thích nghi được kiểu thực tế thế này. Cho đến khi bóng của nàng đã gần như thấp thoáng qua những hàng cây, tôi mới vội vàng lao xuống sân, giơ tay rống lên: “Quận chúa, xin dừng bước.”

Tiếng gọi của tôi thậm chí cao vút lên mấy quăng, Lê Hình không tránh khỏi giật mình. Nàng nhú mày nhìn bộ dáng thờ hồng học của tôi mà trách móc: “Người còn chuyện gì nữa?”

Quần áo tôi xộc xệch, lôi thôi lếch thếch vô cùng thảm hại, nhưng tôi vẫn cời tấm áo choàng, khoác trở lại lên người nàng. Yên lặng một hồi, tôi mới dám lần nữa nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo không gợn sóng kia mà thốt thức: “Quận chúa, người vì sao vẫn khăng khăng đòi lấy ta? Dù sao ta...”

Ta cũng chỉ là một nữ tử, một thứ dân không hề xứng với tình cảm của nàng.

Trái ngược lại với suy nghĩ của tôi, Lê Hình lại thản nhiên đáp: “Ý ta đã quyết, người đừng hòng ngăn cản.”

“...”

Cứ cho là Lê Hình được tiếp thu một nền giáo dục hăng còn lạc hậu và vô cùng hà khắc với loại tình cảm đồng tính luyến ái đi, nhưng có vẻ tinh thần giác ngộ cách mạng của nàng là vô cùng cao, có thể thậm chí là hơn ông nội tôi vài đẳng cấp. Thời kỳ này, thậm chí phụ nữ còn chưa được coi trọng, vậy sao nàng có thể tiếp nhận tình cảm của một nữ tử chứ?

“Tiểu Trình, là vì ta yêu người.”

Nàng hình như đã đi guốc trong bụng tôi.

Giọng nói của Lê Hình thoảng nhẹ bên tai, tim tôi lại lần nữa đánh trật vài nhịp. Hình Nhi của tôi vẫn thế, vẫn vô cùng ương bướng, nhưng lại thực đáng yêu và yếu đuối trước tôi.

“Tứ hôn của Hoàng thúc ban, dám kháng chỉ, chém!” Nàng quay lưng đi, giọng nói vẫn vô cùng thản nhiên nhưng đã đem theo ý cười, “Hoặc ta

sẽ thay Hoàng thúc dán lệnh truy nã người khắp thành.”

Nàng cũng thực biết cách đàn áp tôi, dám đẩy một người đang từ trên mây xuống mặt đất không thương không tiếc, thật nhẫn tâm a~~~

“Quận chúa, người rõ ràng biết thân phận của ta...” Là nàng muốn tôi chủ động nói ra, là nàng tôn trọng quyết định của tôi mà không hề đứng ra vạch trần. Tôi thực muốn ôm người con gái trước mặt vào lòng mình mà ve vuốt, cưng chiều, không cho phép nàng rời xa tôi.

“Người còn gọi ta là quận chúa, ta cần lưỡi tự vẫn cho người xem.”

“...”

“Còn ngân người?”

“... Hinh Nhi, ta xin lỗi a!”

Nàng không đáp lời tôi, mà ánh mắt dời xuống phía dưới. Bỗng dừng cảm thấy không khí nóng lên kỳ lạ.

“Ta vốn nghĩ người là do bó ngực.” Ánh mắt nàng vẫn không chuyển rời, thong thả lên tiếng, “Hóa ra người vốn phẳng thực.”

Chắc chắn không phải do tôi khiến nàng biến thái a ~~~

Tôi chưa bao giờ nói lại nàng, vốn dĩ không thể phản kháng được. Nàng mỉm cười, thong thả bước đi. Nhìn theo dáng người mảnh mai nhưng vô cùng quật cường, trái tim tôi mềm nhũn, nụ cười bất giác vương trên khóe môi.

“Hinh Nhi, cảm ơn em!”

Tôi bước về phòng, lạng lẽ ngồi xuống bàn, thong thả rót cho mình một chén nước nguội, đưa lên môi nhấp. Tốt, có cảm giác, nước vừa trôi

xuống cổ, giờ đã vào thẳng dạ dày.

Hoàn toàn không phải mơ!

Tôi đứng bật dậy, nhảy một bước lên trên giường, thiếu điều cụng luôn vào tường nhà. Nàng dù sớm biết tôi là nữ nhi, nhưng vẫn đem lòng yêu thương tôi. Đây là sự thật hay sao, hay do tôi ảo tưởng mà ra?

Ảo tưởng thì mùi hương đặc trưng của nàng vẫn còn vấn vít bên người tôi là thế nào đây? Chẳng nhẽ khứu giác tôi cũng theo não bộ mà gây nên sự hoang tưởng này?

Không đúng, nàng cũng yêu tôi. Nàng đã đặt tay lên... ngực tôi cơ mà! Tôi thiếu điều muốn lột luôn áo ra để kiểm tra xem nàng có để lại dấu vết trên ngực mình hay không nữa.

Sau một hồi lăn lộn trên giường, cuối cùng tôi cũng ôm mộng đẹp mà tiến vào giấc ngủ.

Đó là đêm đầu tiên sau khi bị xuyên không, tôi ngủ mà không phải bó ngực!

***

Những ngày tháng sau đó, mọi chuyện vẫn diễn ra mọi khi. Nhưng giờ tôi đã không còn là Lục quân gia nữa, mà thăng cấp lên thành Quận mã gia, đường đường chính chính đi đi lại lại trong phủ mà không cần e dè bất kể khu vực nào giống trước đây.

Sau khi Thánh thượng vời gọi trai tráng xung quân đánh trận, đã tức tốc lên đường đến Hóa Châu. Hai tướng Lê Cát Lợi và Lê Cát Thuần sau vài ngày phân phó công việc trong phủ thì cũng đem theo hơn mười vạn quân thân hành theo sau.

Phủ quận mã cũng đã được khởi công xây dựng gấp rút để kịp cho ngày thành hôn 28 tháng Chạp. Người người nhốn nháo, chạy đi chạy lại đốc rút công việc.

Trong khi ngoài kia sóng gió vô biên, gió lốc thét gào, thì tại phủ quận chúa, tôi vẫn bình chân như vại, ung dung cầm chuyên trà mà rót cho mình một chén. Cuộc sống như thế này tuy tẻ nhạt vô cùng, nhưng nếu cứ có Lê Hinh thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác.

“Quận mã gia, ngài không phải hôm nay nói sẽ tự tay làm bánh cho quận chúa sao?”

Ách, bà nội nó, quên mất rồi!

Tôi quay sang nhìn Từ Vệ - cũng chính là hộ vệ thân cận theo hầu bên Vương gia từ nhỏ, tuổi tác so với Lê Cát Thuần cũng trùng hợp bằng nhau. Nhưng vốn đáng nhẽ phải cùng xuất quân ra trận, nhưng vì Vương gia sợ bên cạnh tôi và quận chúa không có thị vệ võ nghệ cao cường, nên đành phải để lại Từ Vệ.

Nói đi cũng phải nói lại, người này tuy võ công cao cường, nhưng đúng là thanh niên đầu gỗ. Tuy nói là ở lại giúp tôi lo việc nhà cửa, nhưng thực chất đều do mình tôi phân công giải quyết, Từ Vệ chỉ là chân ngoan ngoãn sai vặt, dùng sức dùng lực như trâu điên.

“Quận chúa, nàng đang ở đâu vậy?” Tôi nâng vạt áo, đứng dậy sẵn sẵn ống tay, “Đã chuẩn bị bột cho ta chưa?”

Từ Vệ vai rộng dáng cao, đứng trước tôi lại càng như núi sừng sững, ôm quyền hướng tôi cung kính: “Bẩm quận mã gia, ta sợ ngài phải mất công mất sức, đã trộn bột trước cùng nước sôi!”

Cánh tay tôi bất lực buông thõng, mắt trợn ngược mồm há hốc. Vài giây sau mới lấy được bình tĩnh, chất giọng sang sảng lại vang lên: “Người

làm vậy chẳng há nào đun chín bột rồi? Sao ta dùng được nữa?”

Thật muốn đánh tới cho tên này một quyền!

“A, ta không biết.” Từ Vệ hốt hoảng, lại cuống cuồng chạy đi, “Để ta chuẩn bị lại.”

Tôi thở dài, lại chấp tay sau lưng lững lững bước tới đại sảnh. Hình Nhi đương cắm từng cành hoa ly vào một chiếc bình tròn màu trắng. Sắc hồng phấn của hoa cùng hương thơm ngan ngát như hòa vào làm một trong không gian, thoảng qua cánh mũi khiến tôi bất giác mỉm cười.

Thấy tôi bước đến, Mạch Ly vội lui lại đằng sau hành lễ: “Quận mã gia.”

Tôi mỉm cười, xua tay: “Còn chưa bái đường, các người cứ gọi ta là Tiểu Trình thôi.”

Lúc này Lê Hình mới dừng tay, ánh mắt nàng chiếu lên người tôi vô cùng thân nhiên, sau đó buông một câu giận dỗi: “Bỏ ống tay áo xuống. Người cứ vậy đứng trước nữ tử sao?”

Ách, cái này cũng tính là hở rồi hả? ---- Tôi vội vàng vuốt lại ống tay áo, ái ngại gãi gãi đầu với Mạch Ly. Cô nàng cúi đầu, nhưng lại trộm cười tôi.

Xem ra tôi đúng là thê nô huyền thoại trong mấy quyển ngôn tình cổ đại rồi.

“Hình Nhi, hôm nay có lẽ ta chưa làm bánh được cho người.” Tôi ngồi xuống ghế, biếng nhác bò ra bàn, “Từ Vệ làm hỏng hết kế hoạch của ta rồi.”

Trời ngày thu mát mẻ, gió thổi từ hậu viện đem theo hơi nước ao phả vào mặt vô cùng dễ chịu. Chim hót bên tai như dạo một bản nhạc cùng những nốt ngân thánh thót nhưng dịu dàng êm ái. Mí mắt tôi xụ xuống, ngáp dài một cái rồi thiu thiu tiến vào mộng.

Nhưng chưa được bao lâu đã cảm thấy sau gáy nhột nhột, tôi nhíu mày, thậm chí oán thán một phen. “Hình Nhi, ta buồn ngủ quá, đừng nghịch.”

Bàn tay đang cọ cọ vào gáy tôi khựng lại một chút, nhưng sau đó lại trượt xuống cổ áo, hung hăng nhéo lấy da tôi. Hơi thở của Lê Hình phả vào cổ khiến tôi ngứa ngáy. “Tiểu Trình, người thật lười biếng.”

Tôi thực sự hết cách, mí mắt đành gượng ép nhướn lên. Gương mặt nàng sát gần, cơ hồ chỉ cần tôi hơi ngẩng đầu sẽ tức khắc chạm vào đôi môi căng mọng kia. Tôi dờ dẫm cả người, như mê hoặc mà nhìn nàng đến gần ngơ.

Khóe môi Lê Hình cong cong, đuôi mắt cũng hơi nheo lại, nàng thì thầm: “Hay là người ‘tới kỳ’ rồi?”

Tới kỳ? ----- A! Tôi trợn mắt nhìn nàng, dờ khóc dờ cười vì mức độ biến thái của nàng ngày càng gia tăng, nhất là kể từ cái ngày tôi thú nhận với nàng rằng, bản thân tôi cũng là một nữ tử.

“Người... thật tình nga ~~ Thế nào lại nghĩ lung tung vậy?” Da mặt tôi tuy dày, không đến mức đỏ hồng, nhưng cảm giác nóng mặt vì xấu hổ vẫn râm ran. Tháng này tôi đã qua kỳ kinh nguyệt từ lâu rồi. Mỗi lần như vậy, tôi đều khỏe như vâm, không có một tí nào gọi là đau đớn của con gái thường có.

Lê Hình ngồi xuống ghế cùng tôi, không biết Mạch Ly đã rời đi từ lúc nào, lọ hoa trên bàn cũng đã được hoàn thành tinh tế và vô cùng nhẹ nhàng. Nàng đặt một cuốn sách trước mặt, ánh mắt chăm chú lướt trên trang giấy,

tay vẫn nhẹ rót một tách trà. Tôi yên lặng ngắm nhìn gương mặt nàng, tĩnh lặng và vô cùng bình yên.

Bất giác tôi chạm nhẹ vào bàn tay nàng: “Người thật đẹp, Hình Nhi.”

Nàng không đáp lời tôi, ánh mắt phải chuyển tâm vào trang giấy, nhưng gò má đã không nghe lời khổ chủ mà thoáng ửng hồng, khóe môi cũng cong cong. Tôi vuốt nhẹ những ngón tay nhỏ nhắn xinh xinh của quận chúa, trong lòng bỗng ngập tràn cảm xúc kỳ lạ.

Quận chúa vốn là cháu gái mà hoàng đế Lê Minh Tông vô cùng yêu thương bao bọc, thế nên nàng từ nhỏ đã được trên dưới cưng chiều, sống nhàn nhã sung sướng. Cớ gì trong sử sách lại nói rằng, sau này nàng cùng phu quân sống ẩn dật?

Liệu nàng có chịu nổi không?

“Lại ngần ngại rồi?” Lê Hình mỉm cười, đặt cuốn sách sang một bên, “Tiểu Trình, ân... Nói cho ta nghe về gia đình người đi. Ta muốn biết.”

Tôi tỉ mỉ cầm lên cánh tay, chăm chú quan sát nàng. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, rốt cuộc tôi cũng trầm tư mà mở miệng, thanh âm có phần nặng nề hơn: “Gia đình ta có bốn người, trên ta là một anh trai. Cả nhà đều làm trong ngành Y, thế nên ta cũng biết một chút ít về y thuật.”

Cảm giác nhớ nhà lại dâng lên, cuộn trào trong lồng ngực. Bỗng dưng tôi thèm được mẹ mắng, thèm cảm giác tị nạnh với anh trai để rồi lại được bố cưng chiều, nói rằng con gái bố là tuyệt nhất.

Nhớ cái dáng lưng thẳng tắp của ông nội, giọng nói sang sảng bên tai và những lần bực bội vì tôi quét dọn nhà cửa không sạch sẽ, nhưng ngay sau đó lại cười ha hả và dẫn tôi đi đánh cờ, chơi bài.

Cuộc sống tuy bận rộn nhưng luôn có những niềm vui lớn lao ngay bên cạnh mình thôi.

“Tiểu Trình có phải đang rất nhớ nhà?” Lê Hình cũng tựa nhẹ cằm vào bàn tay tôi. Cảm giác mềm mại từ làn da nàng khiến cả người tôi tê rần, tim đập thình thịch như muốn phát loa cho cả thế giới nghe thấy. Nàng nhẹ giọng nói: “Còn có ta mà.”

Còn có ta...

Đúng vậy, tôi còn có em.

Tôi nhìn Lê Hình bằng ánh mắt si mê đến dại người, nàng kinh ngạc rồi cup mi, sắc hồng dần lộ rõ qua đôi tai nho nhỏ. Tôi biết nàng lại đang xấu hổ, muốn chọc nàng một phen nhưng sợ nàng giận nên lại nói tiếp về chuyện gia đình: “Ông nội kể với ta, tổ tiên họ Lục trước giờ luôn theo nghề y, bốc thuốc chữa bệnh, cũng có tiếng tăm cả một vùng... A!!!”

Tổ tiên, phải rồi, tổ tiên của ta đã sống từ thời Tiên Lê mà.

Tôi trợn mắt, đập bàn cái rầm ròi đứng bật dậy, hô lên một tiếng: “Đúng rồi, tổ tiên của ta chắc chắn đang sinh sống ở những vùng lân cận Kinh thành.”

Lê Hình giật mình, nàng nhú mày: “Ý người là sao? Tổ tiên của người?”

Tâm trạng tôi phấn khích vô cùng. Nếu ông nội nói đúng thì quả thật nhà họ Lục tôi đang sinh sống cách kinh thành tầm sáu mươi cây số về phía Bắc, nếu ở thế kỷ 21 thì chính là thành phố Phủ Lý, tỉnh Hà Nam.

Tôi vội vàng siết chặt bàn tay của Lê Hình, mồm lăm miệng mòi hỏi dồn dập: “Trần Nam Ninh ở đâu? Nàng biết chứ?”

Ngày đó chưa chia cắt các tỉnh lẻ nên thành phố Phủ Lý trực thuộc tỉnh Hà Nam ở những năm này vẫn nằm trong địa phận của Hà Nam Ninh (Tức là 3 tỉnh Hà Nam, Ninh Bình, Nam Định) (*).

Tuy vẫn còn bất ngờ nhưng nàng đã đáp lời tôi không hề chần chừ: “Ta biết, cách khoảng hơn hai ngày đường thôi, cũng có vẻ gần với trấn Thanh Tri.”

Tôi vượt vượt ngực, bình ổn lại trống ngực đang nện thình thịch.

“Hình Nhi, ta phải đi nơi đó.” Tôi lập tức xoay người, giọng vẫn hào sảng, “Ta là con cháu họ Lục, phải một lần tới bái kiến cụ tổ. Biết đâu lần đi này trở lại người sẽ tin ta là người từ tương lai tới! Không được, ta phải đi ngay!”

Nội à, người tuy đệ nhất cao thủ chém gió thần sầu, nhưng vấn đề về gốc gác tổ tiên họ Lục xin đừng thêm mắm dặm muối để lôi ra lòe con cháu. Vì ngay bây giờ đây, con phải đi kiểm chứng những lời của nội rồi.

Chưa kịp rời đi một bước, cánh tay tôi đã bị giữ chặt đấy, Lê Hinh thông thả nói: “Mai khởi hành, để ta chuẩn bị đồ.” Nói rồi, nàng thân nhiên đứng dậy, gọi Mạch Ly một tiếng rồi như một nữ chủ nhân phân phó, “Người thu xếp đồ cho ta, những thứ cần thiết thôi. Bảo Từ Vệ chuẩn bị xe ngựa nữa, sớm mai chúng ta xuất phát đến trấn Nam Ninh.”

Tôi còn trở mắt nữa hướng chi Mạch Ly chưa hiểu chuyện. Nhưng đúng là đã kinh qua nhiều năm tháng hầu cận quận chúa, thế nên Mạch Ly chưa đầy vài giây sau đã nhanh chóng cúi đầu: “Ân, quận chúa còn gì sai bảo không ạ?”

Quận chúa phất tay, Mạch Ly hiểu ý liền hành lễ rồi tất tả lui xuống chuẩn bị.

Aish, nàng đúng là bà chủ của tôi!

Tôi hắng giọng, sau đó ôm quyền hướng Lê Hình mà chọc ghẹo: “Bà chủ, em còn gì sai bảo không?”

Hình Nhi nhú mày, nàng chun môi giận dỗi. Dáng bộ này chắc chỉ trước mặt mình thôi. “Người lúc nào cũng châm chọc ta, không được gọi là bà chủ nữa, nghe chưa?”

“Hiểu, bà xã!” Tôi lại càng được đà mà ghẹo nàng.

“Bà xã là ý gì vậy?”

“Người hiện đại chúng ta gọi nương tử là bà xã, em xã; giữa vợ chồng gọi mình xưng tôi, giữa trai gái yêu nhau xưng hô anh, em... Ngôn từ vô cùng đa dạng hóa!”

Tôi không dám chắc nàng có thể tiếp thu hết những lời tôi nói, vì tiếng việt cổ vốn dĩ không phong phú như thời hiện đại. Nhưng gò má nàng ửng hồng, nàng hờn dỗi nhìn tôi rồi quay lưng bước đi, không quên buông lại một lời: “Tiểu Trình càng lúc càng hư.”

Ách, vốn dĩ nàng sắp thành thê tử của ta, gọi vậy cũng tính là hư đi?!

“Em càng ngưỡng chừng, ta càng muốn gọi vậy đó. Bà xã a ~~~”

“Đừng có tới gần ta, không ta đem mặt người ra vẽ bậy đó!”

“...”

Cứ vậy, một người châm chọc, một người nhẹ mắng, một người yên lặng, một người dọa... Cuối cùng ráng chiều cũng buông xuống, nhẹ phủ lên nóc nhà màn đêm tịch mịch đầy ánh trăng và gió mát.

Một đêm mùa thu lặng lẽ trôi qua trong yên bình.

Tỉnh mơ hôm sau, bốn người chúng tôi đã khởi hành. Từ Vệ ngồi bên ngoài cho ngựa chạy kéo xe, còn Mạch Ly ngồi trong cùng tôi hầu quận chúa. Chuyến đi này không lấy thân phận người trong Vương phủ nữa, nên chúng tôi đều vận y phục thường dân, đến xe ngựa cũng dùng loại bình thường nhất.

Thế nên không tránh khỏi xóc nảy ruột gan mỗi khi qua những đoạn đường gồ ghề. Tôi nhìn gương mặt đã tái đi vì mệt mỏi của Lê Hinh, trong lòng bứt rứt không an ổn, liền vén rèm cửa lên càu nhàu: “Từ Vệ, huynh đi chậm chậm một chút.”

Từ Vệ ái ngại trả lời tôi: “Bẩm quận mã gia, tốc độ của chúng ta đã đủ chậm rồi.”

“Huynh còn cãi là ta đạp huynh xuống xe đó.”

“A, thật nhẫn tâm...”

Hai người chúng tôi cứ đôi co mãi, cho đến lúc giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy yếu mềm của nữ tử vang lên cắt lời: “Tiểu Trình, đừng khó dễ Từ Vệ.”

Tôi ngoái đầu, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng càng thêm đau lòng. Mạch Ly lo lắng vuốt nhẹ nhàng lên sống lưng nàng: “Quận chúa, người mệt rồi sao?”

Lê Hinh mỉm cười: “Ta không sao.”

Nhìn nàng như vậy nhưng lại vô cùng quật cường, bướng bỉnh. Tôi lui vào trong xe, ngồi cạnh bên nàng, khẽ nói: “Ráng chịu đựng một chút, chúng ta tìm quán trọ nghỉ ngơi.”

Quá giờ ngộ một chút, cuối cùng Từ Vệ đằng trước cũng hô lên: “Quận mã, trước mắt có quán trọ nho nhỏ, chúng ta dừng ngựa nhé.”

Tôi đỡ Lê Hình xuống ngựa. Nàng rất gầy, mảnh khảnh vừa vặn một vòng ôm của tôi. Hương thơm ngọt ngọt của nàng phủ quanh, tôi lại phát giác mình bắt đầu ngẩn người, thế là dứt khoát ép cho hồn phách quay trở lại thể xác.

Chúng tôi bước vào khách điếm, không quá ồn ào đông đúc như những quán ăn ở trên kinh thành. Tôi chọn đại một chiếc bàn, bảo mọi người an tọa rồi mình cũng thở phào mà ngồi xuống.

Trên xe ngựa thực đau cái mông!

“Khách quan muốn dùng gì?” Tay tiểu nhị nhanh nhẹn bước đến bên bàn của chúng tôi, ân cần hỏi han.

Tôi chẳng nghĩ ngợi, cứ thật thà điếm cho sướng cái mồm đã, sau đó thêm chút đồ ăn nhẹ nhàng cho quận chúa.

Nàng không giống tôi, tuy đều là nữ nhân nhưng tôi lại vô cùng thoải mái trong việc ăn uống. Đồ ăn bưng lên là đánh chén cho hăng cái bụng, một gắp thịt cũng phải hai, ba miếng, thi thoảng nhấp ngụm rượu, không biết ngượng ngùng mà “Ồ!” lên một tiếng rõ to.

Tuy trước mặt Vương gia hay Cát Thuần idol tôi không đến nỗi xấu tính như thế, nhưng đối với hội Mịch Ly, Từ Vệ, chúng tôi cũng đã quá thân thuộc từ lúc tôi mới thăng chức làm quản gia rồi. Thế nên cứ cả đám người làm trong phủ đánh chén với nhau thì chẳng bao giờ giữ ý cả, đều học theo ‘tính tốt’ của tôi, nhận nhip vô cùng.

Ấy nhưng hôm nay còn có quận chúa, hai người kia ăn uống vô cùng lịch sự, chỉ gọi là lấp cho đầy cái bụng thôi.

Quận chúa cẩn thận gắp từng miếng rau, tao nhã như khua nét bút trên bức họa phong, chậm chậm đưa lên miếng nhai. Nàng thấy tôi uống rượu

như một nam nhân, lông mày khê nhú, lựa lời nhắc nhở: “Tiểu Trình, ăn uống từ tốn.”

Tôi đối với việc ngồi ăn cùng quận chúa không muốn giả vờ nhã nhặn, liền nhanh chóng đáp: “Người vẫn nên ăn nhiều thịt vào một chút.”

Nói rồi, ta khoẳng đũa, gắp một miếng thịt lợn xào nấm lên, chọc ghẹo nàng: “Nào há miệng, ta bồi người ăn.”

Lê Hình biết thừa ta lại lên cơn muốn chọc nàng, thế nhưng trước hai người hầu trong phủ mà tôi vẫn có thể mặt dày làm ra cái loại chuyện này, gò má nàng lại ửng đỏ, một mực quay mặt đi: “Ta không ăn đâu.”

Ai nga, càng ngày nàng càng làm tôi muốn si mê nhiều hơn.

Tôi cười hềnh hếch, cho luôn miếng thịt vào miệng nhau, sau đó lại đưa chén rượu lên miệng uống.

“Tiểu nhị, tính tiền!”

Tiếng găm này cơ hồ vang vọng khắp khách điếm, khiến cho rượu của tôi vừa đưa vào miệng cơ hồ phun ra đầy mặt bàn.

Gì?! Cái này... Sao có thể được chứ? ----- Tôi quay ngoắt người tìm kiếm nơi vừa phát ra thanh âm sang sảng quen thuộc kia.

Oh My God, không thể nào, đích thực đang nằm mơ!

Dáng lưng thẳng tắp, mái đầu bạc phơ đến chòm râu dài dưới cằm cũng trắng một màu, mặc y trang nông dã bình thường nhưng cả người lại ngời ngời tỏa ra khí chất của lão nhân từng đi lính.

Không sai, người kia, cái vị ngồi song song cạnh ngay bàn tôi, giống hệt ông nội, người đáng ra không thể có mặt tại đây.

“Người sao vậy?” Lê Hình hoảng hốt lay cánh tay tôi. Lúc bấy giờ tôi mới biết mình đã đứng phắt lên từ lúc nào.

Hành động của tôi cũng kéo theo sự chú ý của mọi người trong quán, kể cả lão nhân gia giống hệt ông nội bên cạnh mình. Tôi thầm than không tốt, liền sau đó hắng giọng, bình tĩnh ngồi xuống.

Nhích lại gần Lê Hình một chút, tôi thì thầm vào tai nàng: “Hình Nhi, người kia, ông lão đó giống hệt với nội ta. Nhưng ông nội đương ở nơi cách chúng ta hàng trăm năm, không thể cùng ta xuyên về đây được.”

Lê Hình cũng vì lời nói của tôi làm cho bất ngờ, nàng đưa mắt chăm chú quan sát lão nhân, sau đó lại nhìn tôi kinh ngạc. “Người và ông ấy thực có chút giống nhau.”

Đúng vậy, con cháu họ Lục, đều cùng một gen, đến giọng nói cũng không thể nhầm lẫn vào đâu được, sao tôi có thể nhận lầm chứ?!

“Hình Nhi, ta đang nghĩ...”

Đang nghĩ rằng, người kia liệu có can hệ gì với họ Lục hay không? Nếu là ông nội, hẳn đã nhận ra tôi mà bỏ nhào vào cháu gái rồi, nhưng người kia chỉ nhú mày một cái rồi lại bình thản quay đi. Xem ra, chỉ có một khả năng...

Lê Hình hiểu ý tôi, nàng cau mày: “Ý người là... ông ấy là tổ tiên...”

“Đúng vậy, người cùng ta qua thử ông lão xem.”

Thế rồi hai người chúng tôi không hẹn mà đều xua hai người Mịch Ly ra xe trước, sau đó hồi hộp tiến lại gần ông lão kia.

Càng nhìn càng thấy cực kỳ giống ông nội mình.

“Lão nhân gia, xin hăng dừng bước.” Tôi hô lên một tiếng, chất giọng đặc trưng của con cháu họ Lục lại lần nữa sang sảng khắp khách điếm.

Ông lão dừng chân, nheo mắt nhìn tôi. “Xin hỏi vị công tử đây có chuyện gì?”

Không phải nội, đích thực nội không bao giờ nói mấy lời thừa thãi này với tôi cả.

Lòng bỗng nhiên khơi dậy nỗi buồn phiền khó tả, như rơi từ trên tháp cao xuống biển sâu không đáy. Nhưng đương lúc tôi thất thần, Lê Hình lần nữa siết nhẹ bàn tay tôi.

Tôi sực tỉnh, hơi ấm từ nàng như làm tôi phục hồi mấy phần ý thức, bèn sau đó ôm quyền cung kính với ông lão: “Xin hỏi vị nhân gia đây có phải người họ Lục bên trấn Nam Ninh?”

Ông lão kinh ngạc, nhưng rõ ràng không lấy làm lạ lắm: “Vị công tử này cũng là người trong trấn? Ta thấy quen mắt vô cùng.”

Nói thừa, tôi là cháu chắt chút chút của ông đấy.

Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng tôi vẫn kính cẩn đáp: “Ta là người trong Kinh, nghe danh Lục gia trấn Nam Ninh y thuật không đâu sánh được. Cơ thể nương tử ta hư nhược, quanh năm khám đại phu mà không mấy tiến triển, lần này vội vã từ Kinh lên đường đến trấn Nam Ninh, mong mới được cầu kiến Lục gia. Thật may mắn lại gặp được lão nhân gia đây, bọn ta thật có phước.”

Ăn nói như vậy đã đủ để lừa được con mắt tinh tường của lão nhân này đang chiếu lên người chúng tôi chưa? Đương lúc còn chưa biết nói thêm điều gì để lấy lòng tin của ông lão, Lê Hình bên cạnh đã nhẹ ho lên một tiếng, sau đó nàng ôm lấy cánh tay tôi, cúi người khẽ khàng: “Phu quân, thật tốt quá.”

A, nàng cũng thật nhanh đi, vừa vặn bắt ý tôi chuẩn không cần chỉnh.

Tôi giả như một lão công tốt, dịu dàng vỗ nhẹ lên bàn tay Lê Hinh, an ủi: “Đừng lo lắng, không sao đâu.”

Lúc này ánh mắt ông lão mới dịu đi, cuối cùng nở nụ cười vui vẻ: “Ra là hai vị đây người trong Kinh, đã thất lễ rồi. Ta là Lục Tiểu Hoa, hiện giờ trong nhà người đứng ra bắt mạch kê đơn cho người bệnh là ta, con cháu chưa rành sỏi nên ta cũng mới dám cho chúng bốc và châm thuốc. Nếu hai vị không chê, có thể lại gia một chuyến, để ta tiện bắt mạch cho thê tử người.”

Đến cái tên cũng na ná nhau nữa, mà hình như ông nội cũng từng nhắc qua rồi. Tôi cúi người đáp lễ trong khi đầu óc vẫn bối tung xem rốt cuộc lão nhân gia này được ông nội nhắc đến khi nào.

Nhưng vốn dĩ sau đó còn chưa kịp nhớ ra thì đoàn người chúng tôi đã đến trấn Nam Ninh.

Trên đường đi tôi không dám nói ra tên thật, bèn mượn họ của Hinh Nhi, tự bịa tên mình thành Lê Tiểu Trình. Ông lão không mấy may nghi ngờ, còn cười xòa nói tên tôi nghe thế nào cũng na ná tên của ông lão.

Thì sắp được tôi từ một lò, sao không giống cho được?

Lục Tiểu Hoa hô cho Từ Vệ dừng xe, sau đó quay sang cười hồn hậu: “Đây là cơ ngơi của Lục gia nhiều năm rồi, tuy không còn khang trang nữa, nhưng là do tổ tiên chúng ta để lại, các vị đừng cười chê.”

Chúng tôi xuống xe, cùng mở to mắt ngắm nhìn ngôi nhà trước mặt. Tuy không quá rộng như Vương phủ, nhưng cũng phải nói là giống hệt cái biệt thự Hồ Tây ở thế kỷ 21.

Xem ra ông nội cũng không quá khoác lác đi, đúng là họ Lục chúng tôi từ lâu đời đã giàu có như vậy.

“Tiểu Trình, ta thực không ngờ Lục gia người giàu có đến vậy.” Lê Hình thì thầm vào tai tôi khi bước sau ông lão.

Tôi lắc đầu cười khố, tỏ ý chính mình đây cũng là lần đầu tiên chứng kiến.

Vừa đặt chân đến khách sảnh, chúng tôi còn chưa ngồi được xuống ghế, từ sân sau đã vọng lên tiếng hét kinh hoàng của nữ tử. Không chỉ làm cho mấy người chúng tôi giật nảy mình mà gương mặt Lục Tiểu Hoa cũng biến sắc.

“Sương nhi...” Nói rồi ông lão vội vàng chạy đi, cũng quên luôn nói với chúng tôi một tiếng.

Đáng lẽ theo phép lịch sự thì tôi nên ở lại chờ người nhà ra tiếp, nhưng theo phản xạ tự nhiên tôi cùng Lê Hình đều gấp rút chạy theo ông lão.

Đúng hơn là tôi cảm thấy có điều gì đó không ổn!

Vừa theo ông lão vòng qua hòn non bộ giữa khoảng sân sau, chúng tôi đã thất kinh khi chứng kiến màn cảnh trước mắt.

Một nữ nhân tóc tai rối bời, cùng với bộ quần áo xộc xệch là những vết máu đỏ tươi bê bết trên gương mặt, trên cổ cũng là một vết rạch vẫn đang rỉ dòng chất lỏng tanh nồng. Vài người trong nhà chạy tới, kinh hoàng hét lên: “Tiểu thư, tiểu thư sao vậy...”

Lục Tiểu Hoa ôm lấy người phụ nữ kia, thất thần gọi: “Sương nhi, con sao thế này, tỉnh lại đi con...”

Tôi bất chấp máu me nhớp nháp, đặt tay lên mạch ở cổ của nữ tử: “Mạch đập tuy yếu nhưng còn thở, các người còn đứng đó làm gì? Mau tới cầm máu.”

Nghe giọng tôi rống lên sang sảng, gia nô giật mình vội vàng chạy đến bên cạnh người phụ nữ. Lục Tiểu Hoa kinh hoàng nhìn vào trong căn phòng đối diện, lắp ba lắp bắp: “Lục Huấn... Huấn nhi...”

Tôi đưa mắt nhìn theo, trong lòng lạnh hắt đi. Trên thanh đòn gỗ hình chữ nhật trên xà nhà, một bóng người đung đưa qua lại.

Dù chưa chạm vào tử thi, nhưng tôi biết, nam nhân này đã tắt thở.

Trước cửa phòng, thậm chí kéo cả vào trong sà nhà, nơi nào cũng vương vãi máu là máu. Tôi cùng Lục Tiểu Hoa chạy đến thi thể đã lạnh của người đàn ông tên Lục Huấn kia, cùng nhau ra sức đưa người xuống.

“Huấn Nhi... con ơi... sao lại ra nông nỗi này?” Ông lão ôm thi thể con trai vào lòng, bật khóc thảm thiết.

Tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt, không ngờ vừa bước chân vào cơ ngơi của tổ tiên đã bắt gặp thảm án của chính người trong gia đình. Liệu có phải do số trời định đoạt hay không?

Khoan!! ----- Hình như những cái tên này nghe quen quen.

Lục Tiểu Hoa, Lục Huấn, Sương nhi...

Tôi đứng bật dậy, lần nữa đưa mắt nhìn quanh căn phòng. Bên ngoài cửa, gia nô đã tụ tập rất đông, tôi liền hô lên một tiếng, ép tất cả đứng ra xa để không phá hoại hiện trường.

Trên ngực trái nam nhân có một vết đâm khá nặng, cổ cũng có vết dao cứa. Người phụ nữ tên Sương nhi gì đó vừa rồi cũng vậy.

Trên giường, máu ở gối vẫn thấm đỏ. Sợi dây treo cổ của nạn nhân cũng có nhiều vết máu.

Đặc biệt dưới đất còn có một chiếc ghế gỗ đổ nghiêng.

Cao thủ đệ nhất chém gió thần sầu như ông nội tôi, rốt cuộc cũng biết giữ đúng lịch sử để nói thực. Vụ án này, hóa ra lại có thực, xảy ra ngay trước mắt tôi.

Nhìn Lục Tiểu Hoa ôm thi thể con trai khóc nức, tôi đau lòng ngồi xuống cạnh ông lão: “Xin bớt đau lòng.” Sau đó trầm lặng quay ra quán gia của nhà phân phó: “Người đã chết rồi, hãy báo quan phủ tới khám nghiệm thi thể.”

Quán gia già bủn rủn chân tay, khước miệng lắp bắp: “Báo... báo quan ư?”

“Việc này kiểu gì cũng đến tai quan phủ, khi ấy càng thêm rắc rối.” Tôi liếc nhìn người phụ nữ đang được sơ cứu vết thương ở cổ, thở dài, “Càng để lâu càng bị nghi ngờ.”

Những người xung quanh thất thần nhìn tôi, lúc này một vài người mới phát giác chúng tôi là khách lạ do lão gia mời đến. Nhưng ngay sau đó không nói nhiều mà dồn ánh mắt vào nữ chủ nhân đang ngất lịm vì mất máu.

Đúng vậy, nữ nhân này sẽ là người đầu tiên bị mọi người dồn nén nghi ngờ.

Trong không khí tang thương đầy đau lòng, tôi lặng lẽ lùi lại bên cạnh Lê Hình. Sắc mặt nàng tuy tái lại nhưng vẫn lo lắng hỏi tôi: “Người có phát hiện ra điểm kỳ lạ không? Vụ án này... người đừng quá đau lòng.”

Tôi lắc đầu, lại nhìn tới Lục Tiểu Hoa đang ôm xác con mình mà nói: “Hình Nhi, ông nội đã từng kể qua cho ta nghe rồi, nên ta không mấy ngạc nhiên. Chỉ tiếc là chẳng ai biết quá trình phá án ra sao...”

Lê Hình kinh ngạc nhìn tôi, nàng càng nhỏ giọng hơn: “Nói vậy, người đã biết...”

“Phải, ta biết hung thủ là ai!”

Bóng tối dần phủ xuống đầu những người tại đây một nỗi nơm nớp lo sợ mơ hồ. Nhưng tôi vẫn trầm ngâm giọng nói: “Hay phải nói chính xác hơn là, người chết giết người sống!”

Chú thích:

(*) Hà Nam Ninh: địa danh này tuy có thật, nhưng thời ấy chắc chắn là chưa có tên trên bản đồ nga =)))) mình chém đại đó.

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Màn đêm buông xuống, vầng đen phủ kín che khuất ánh trăng mờ.

Tôi đứng ngoài sân, đưa mắt nhìn vào trong căn phòng tối đen như mực mà không khỏi cảm thấy một trận gai ốc nổi đầy mình. Gió đêm thu thổi hiu hiu, ánh đèn dầu lập lòe hắt cái bóng mờ lung của tôi xuống mặt đất. Những vết máu khô đã chuyển sang màu đen sẫm, đem theo cái mùi tanh tươi hòa vào bóng đêm dày đặc.

Bất quá, đối với người đang giữ chặt cánh tay mình mà run lên bần bật bên cạnh, tôi vẫn phải gằn giọng: “Từ Vệ, huynh thế nào mà lại sợ ma?”

Dù cao to, khỏe mạnh thân trai tráng lực lưỡng, gặp giặc không ngại rút gươm xông lên quên mình, nhưng tên đầu gối này khổ nỗi lại mắc chứng sợ bóng tối chết tiệt kia. Chắc cũng thành ám ảnh cường chế rồi cũng nên.

“Quận mã gia, ngài không thấy có gì đó trong căn phòng kia à?” Từ Vệ đứng bên tôi như cái cột đình sừng sững, nhưng căn bản cái giọng nói yếu ớt run lẩy bẩy kia đã bán đứng anh ta rồi, “Ta cảm thấy hình như còn người khác... Quận mã gia, hay chúng ta trước cứ trở lại khách sảnh thì hơn...”

Tôi cầm đèn dầu, giơ cao lên trước mặt Từ Vệ, rít qua kẽ răng: “Huynh tưởng ta muốn tới lắm đó? Giờ tam tiểu thư nhà người ta đã bị quan phủ bắt đi rồi, ta không xem lại nơi này thì sao tìm được manh mối?”

Bị biểu cảm trên gương mặt tôi dọa cho thất kinh, Từ Vệ thiếu điều muốn rú lên kinh hãi. Nhưng tiếng hét kia chắc đã bị nghẹn lại nơi yết hầu,

vì vậy chỉ dám rón ra rón rén bước theo sau tôi, ánh mắt không ngừng đảo quanh đề phòng bóng tối, như thế chỉ cần sơ xuất nho nhỏ cũng sẽ có một thứ tà mị ghê hồn lao ra hù cho anh ta phát khiếp.

Tôi nhìn những vũng máu lộn xộn tại hiện trường, thầm hỏi thăm mùi tám đời tổ tông của lũ nha dịch quan phủ trong trấn. Thật may tôi đã sớm là một trong những người đầu tiên bước chân vào căn phòng này, thế nên đến hiện tại tôi vẫn có thể mừng tượng ra thảm cảnh trước mặt.

Sợi dây đung đưa cùng cổ thi thể lạnh ngắt trên trần nhà của Lục Huấn, những vệt máu dài kéo dài khắp căn phòng, từ trong ra đến ngoài sân nơi Hạ Sương kêu cứu rồi gục ngã.

Tôi giơ cao chiếc đèn dầu trước mặt, thở dài một tiếng. Phải chi ông nội tôi kể rõ tình tiết vụ án, có phải bây giờ tôi đỡ nhọc công?

Trên giường gối đều có vết máu, liệu có phải trước khi tử vong, Lục Huấn đã phát sinh quan hệ với Hạ Sương nhưng không được cô nàng chấp thuận hay không. Nếu đúng thì quả nhiên là Hạ Sương có khả năng ra tay sát hại phu quân của mình rất cao – như quan phủ kết luận, đồng thời sau khi đem Lục Huấn treo lên trần nhà làm như một vụ thắt cổ thì đã tự rạch dao vào cổ mình tạo hiện trường giả.

Vấn đề nằm ở chỗ, nếu có ý định giết người, vì có gì Hạ Sương không tránh mặt đi, lại còn tự đá thương mình? Nếu muốn nói là tự vẫn cũng chẳng phải, có người nào tự vẫn lại hô hoán giúp đỡ hay không?

Hạ Sương luôn miệng nói mình oan, điểm này đã mở ra hàng loạt những nghi vấn khác nữa. Nhưng người ở cạnh nạn nhân thời điểm án mạng xảy ra cũng chỉ có cô ta mà thôi, nên quan phủ không thể không bắt giữ.

Dù thế nào vẫn phải thẩm vấn được Hạ Sương, nếu không tôi cũng chỉ là nghe được kết quả từ miệng bậc nhất cao thủ chém gió, việc kết luận

luôn là không có khả năng.

“Á!!!” ----- Tôi đang miên man suy nghĩ thì bỗng dừng tiếng hét vang lên như sấm rền cơ hồ như đục thủng cả màng nhĩ. Từ Vệ ở cạnh tôi run lên như cây sậy, gương mặt tái mét như xác sống, tay khua loạn về một góc phòng tối om: “Quận... Thiếu gia, có ma ~~~~”

Tôi trợn trừng mắt, muốn nói nhưng cổ họng nghẹn lại. Đúng là không sợ địch mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như bò.

Lại hướng đèn dầu về phía góc tối, tôi âm thầm bỏ qua kẻ lại run lẩy bẩy bên cạnh mình, thở dài một tiếng: “Lục lão gia, ông không nên cứ ở đây mãi như vậy.”

Trong đêm tối tĩnh lặng vẫn nghe được tiếng thở đứt quãng vang lên nhẹ nhẹ. Nếu tính là mũi tôi thính như chó, thì tai tên Từ Vệ này cũng vượt hơn tôi một cấp bậc. Đúng là chưa cần nhìn vẫn phát hiện ra trong bóng tối có người, căn bản đã đạt đến trình độ level master.

Nghe tôi nói vậy, Từ Vệ khẽ thở phào, một thân phi tới bóng tối kia mà hô lên: “Vị lão gia này xin hãy bớt đau buồn, trước vẫn phải giữ sức khỏe, án của tam thiếu gia đã có quận mã... ý lộn, Lục thiếu nhà ta lo.”

Tôi nhẫn a ~~~ nhẫn lại cái cảm giác muốn đánh tới cho tên đầu gối này một quyền.

Một mảng yên lặng bao phủ, tôi đá đá vào chân Từ Vệ ý bảo hấn cứ ra ngoài trước đợi. Nhưng nếu cái đầu heo kia mà có thêm một tí nếp nhăn thì đã không còn là Từ Vệ nữa, hấn khó hiểu hỏi tôi: “Thiếu gia sao vậy? Tối quá không thấy gì hay sao mà đá lộn vào chân ta thế?”

Giờ tôi đã hiểu vì sao tên đầu gối này lại được Vương gia coi trọng như thế. Nói một cách khả quan thì hấn quá thật thà, còn nếu tiêu cực một chút thì phải gọi là cực kỳ ngu!

“Vị huynh đài này xin hãy lui ra một chút, ta có chuyện cần nói với công tử nhà ngươi.” Trong góc tối vang lên một giọng trầm đục và hơi khàn khàn của nam nhân.

Tuy đã có vẻ bình tĩnh nhiều nhưng tôi vẫn nghe ra nỗi đau thương day dứt trong trái tim của người làm cha. Tôi gạt đầu ra hiệu cho Từ Vệ lui ra ngoài, đợi hắt khuất bóng cùng cây đèn dầu, cả căn phòng lại lần nữa ngập chìm trong bóng tối. Ánh trăng hắt qua song cửa sổ nhàn nhạt rơi xuống mặt nền những dấu máu đã khô đen.

“Lục lão gia có gì cần dặn dò xin cứ tự nhiên.” Ngược nhìn ánh trăng nhàn nhạt bị che khuất bởi nhiều vân đen, lòng tôi cũng vô cùng bứt rứt khó tả.

Lục Tiểu Hoa chậm rãi bước ra từ bóng tối căn phòng, tiến lại đứng bên cạnh tôi. Tuy cũng chẳng còn trẻ trung gì nhưng sống lưng thẳng tắp cùng khí chất oai phong lẫm liệt vốn có, lão gia nhân này lại đem cho tôi cái cảm giác như lần nữa được đứng bên ông nội của mình.

“Ta luôn có cảm giác, một ngày nào đó ta sẽ gặp ngươi.” Lục Tiểu Hoa chậm rãi quay sang nhìn tôi, “Hóa ra lại gặp thật.”

Gì?! Ông có phải tiên tri đâu ---- Nghe ông lão nói mà tôi bất giác cũng toát mồ hôi sống lưng.

“Rốt cuộc ngươi là người ở đâu? Vì sao ta luôn có cảm giác thân thuộc như gia đình vậy? Đây là lần đầu ta mời một người lạ về gia.”

Nói thừa, tôi còn cháu họ Lục đấy! Nhìn thế nào cũng ra mà không thấy quen mới kỳ cục.

“Thực chẳng dám giấu, ta họ Lục, tên Tiểu Trình.” Bên ngoài nhàn nhã đáp nhưng trong đầu tôi đã lại lên dây cót chuẩn bị sẵn sàng chém gió thần chưởng, “Ta không biết phụ thân phụ mẫu là ai, chỉ biết là người ta

nhặt được rồi được người này người khác cưu mang, sống vất vưởng như vậy cũng mười chín, hai mươi năm rồi. Trước khi mẹ bỏ rơi ta, chỉ để lại cái tên thôi. Giờ cũng chẳng trẻ dại nữa, ta cũng nên thử một lần tìm lại tổ tiên, nguồn cội.”

Tôi vừa nhận ra một chân lý: Sống lâu với đệ nhất cao thủ chém gió, tôi cũng sắp học theo tính tốt của nội rồi.

Lục Tiểu Hóa kinh ngạc, ông vuốt chòm râu bạc phơ dưới cằm, đôi mắt nheo lại như muốn chứng thực những lời tôi nói. Nhưng mà tôi vốn quen với loại ánh mắt này rồi, nên cơ bản vẫn ung dung nhàn nhã ngẩng mặt nhìn trăng đêm, chỉ có lòng bàn tay chắp sau lưng đã nhóp nhóp mồ hôi theo phản xạ vô điều kiện.

“Thực ra ta cũng chỉ là suy đoán, thà rằng cứ nhận nhầm còn hơn là bỏ sót để rồi hối hận cả một đời.” Tôi thấy ông lão lặng yên, liền chuyển sang trò mèo vờn chuột, coi như mình cũng không dám chắc. Đây gọi là chiêu thức đánh vào tâm lý khiến đối phương gục ngã dần dần, không gục ngay tức khắc nhưng cực kỳ thâm thúy.

Ai nga, sinh ra ở thời hiện đại thực tốt. Bộ môn tâm lý học đúng là giúp ích không ít cho giới trẻ.

Đúng như tôi dự đoán, Lục Tiểu Hoa gật gù: “Mười mấy hai mươi năm trở lại đây chưa có con dâu nào của Lục gia đem ruồng rẫy con ruột của mình. Nhưng vốn dĩ ta cũng không hiểu sao lại cảm thấy người rất thân thuộc.”

Tôi kéo kéo khóe miệng, định đáp lời nhưng lại thấy Lục Tiểu Hoa lên tiếng: “Mười mấy năm sống cực như vậy, cũng là lý do người phần nam trang phỏng?”

What the @\$% !!!!!! ----- Tôi trở mắt nhìn Lục Tiểu Hoa, cảm thấy cơn sốc đang cuộc trào từ dạ dày đến lồng ngực, từ ngực lên tận óc.

Người cô đại mấy người, sao nhìn cái đã đoán ra được thân phận ta vậy a ~~~

Dù sao tôi cũng không muốn cãi, đúng hơn là chẳng muốn giấu tổ tiên nhà mình làm gì. Thế nên cái miệng tôi cũng từ từ ngậm lại, mi tâm khẽ nhú, thở dài một hơi: “Lục lão gia phát hiện ta là nữ tử khi nào?”

“Là do cảm giác!”

“...”

Người này cùng nội tôi thực sự như một vậy, lúc nào cũng có thể khiến tôi thổ huyết vì sốc.

“Tiểu Trình, người dù sao cũng là thân cận bên Lê Cát Lợi tướng quân, việc gì phải lưu tới trấn nhỏ này?”

Tôi không quá ngạc nhiên khi Lục Tiểu Hoa biết thân phận của mình, dù gì từ trong Kinh ra những vùng lân cận, bây giờ hầu như ai cũng nghe qua tên của tôi rồi, lại chính được Hoàng thượng ban hôn với quận chúa, chỉ thiếu điều nổi tiếng còn kém vài bậc so với Cát Thuần idol mà thôi. Nhưng dẫu sao tôi cũng vẫn chỉ là một nữ sinh viên đại học tên Lục Tiểu Trình mà thôi. Cuộc đời này xui xẻo cũng như là may mắn nhất của tôi chính là bỗng nhiên xuyên không, và gặp Lê Hình – người con gái tuyệt vời nhất.

“Ta chỉ muốn chứng thực thôi, có lẽ ta không phải người Lục gia thật.”

Hiện tại thì không, mấy trăm năm nữa thì đúng, tôi là cháu chắt của họ Lục đây.

“Vụ án của Huấn nhi, cảm phiền Lục công tử giúp đỡ.” Ông lão bỗng nhiên ôm quyền hướng tôi, giọng nói trong đêm tịch mịch lại càng thêm

vang vọng, dội tới bộ não đang mê mê sáng sáng của tôi, khiến tôi lần nữa giật thót.

Mấy chữ ‘Lục công tử’ phía sau nhấn mạnh hơn mấy lần, một là vừa như van xin cũng như gượng ép, hai là rõ ràng nắm thóp được tôi rồi, ý là vụ này nếu tôi không can thiệp thì bí mật của tôi sẽ bại lộ.

Gừng càng già càng cay, ông lão này đúng là lưu manh!

Tôi thở dài một tiếng, lại phất ống tay: “Trước cứ tới khách sảnh rồi hãy nói.” Lại quay sang thăm dò biểu cảm trên gương mặt ông lão, chẳng muốn nói là quá giống ông nội đi, vừa nghiêm khắc lại vừa tang thương, cũng khiến cho tôi một trận phiền não. “Ta cần ông kể cho ta về gia đình tam thiếu gia. Hơn nữa lần này, ta nghĩ ngộ tác cũng phải can thiệp.”

Nghe xong, Lục Tiểu Hoa có vài phần chấn động, ông lão vội vàng nói: “Ngộ tác ư? Vậy thì thi thể con trai ta...”

“Để đưa vụ án ra ngoài ánh sáng thì chắc chắn phải nghiệm thi.” Tôi khó nhọc giải thích, “Hiện trường này có quá nhiều điểm nghi vấn, trước mắt chỉ có thể nghi ngờ tam thiếu thư, chứ không thể kết luận rằng nàng ấy là hung thủ. Cho nên, việc này nhất định cần phải dùng đến ngộ tác.”

Thật không muốn nói thẳng ra là thi thể của con ông lão, nhất định phải để mấy vị bác sĩ pháp y mổ phanh ra để tìm kiếm nguyên nhân gây tử vong.

“Việc này... hãy cứ để ta đi.” Lục Tiểu Hoa thất thần, nhưng vài giây sau lại chắc nịch mà nói, “Ta đâu sao cũng là thầy thuốc, để ta tự tìm nguyên nhân khiến... khiến Huấn Nhi chết thảm...”

Cơn gió mùa thu thoảng qua mang theo vị đất quyện với cái mùi tanh nồng của máu. Tôi nhấn lại cảm giác muốn ộc cả bữa trưa ra ngoài, dứt khoát lắc đầu với ông lão: “Không được, việc này để ta! Lục lão gia đâu

sao cũng là nghĩa phụ của Lục Huấn công tử, sẽ không tránh khỏi bị quan phủ nghi ngờ bao che cho con mình. Kết quả nghiệm thi dù là gì đi chăng nữa, vẫn nên để ta đứng ra.” Tôi ngập ngừng một chút, rồi cuộc vẫn chép miệng, “Để ta phá án với thân phận của ta.”

Lệnh bài Vương gia vẫn còn trong người, ai dám kháng lại chứ. Nhưng thực tình, tôi không muốn chuyển đi lần này phải gượng ép dưới thân phận cao quý, lại càng không muốn khiến Lê Hình lo lắng cho mình. Nàng nguyện ý tin tưởng tôi, như vậy đối với tôi cũng đã quá là điều căn bản cả đời tôi chưa dám mơ đến.

“Đa tạ quận mã gia đã giúp đỡ.” Ông lão khom người, toan hành lễ trước tôi, nhưng tôi đã nhảy về đằng sau một bước, rống lên: “Lão nhân gia này, xin đừng khách sáo. Hăng mau cùng ta trở lại khách sảnh thôi.” Nói rồi tôi liền chạy như bay ra khỏi căn phòng.

Nhìn Lục Tiểu Hoa chẳng khác gì ông nội tôi. Người như vậy mà cúi đầu hành lễ trước tôi, chắc tâm thần tôi phân liệt quá a ~~~

Hai người chúng tôi bước trở lại khách sảnh. Tuy đã canh ba nửa đêm nhưng trong nhà vẫn sáng trưng ánh đèn. Tất cả nô bộc, thiếu gia, tiểu thư trên dưới đều có mặt, người nào người nấy bơ phờ mệt mỏi. Ất hẳn đã bị quan phủ truy hỏi không ít.

Thấy tôi cùng Lục Tiểu Hoa bước vào, đại thiếu gia liền từ ghế đứng bật dậy, vội vã đỡ cha mình: “Phụ thân, người hãy giữ gìn sức khỏe.”

Tôi nhìn qua, đánh giá người này một lượt. Tuy không thể sánh được như Cát Thuần idol, nhưng vẫn đúng là con cháu họ Lục, vai rộng, dáng cao, gương mặt thanh thoát, mày rậm, mi cong, mắt sâu thăm thẳm, nhìn thế nào cũng sẽ ra một nam nhân tuấn tú.

Ai nga, có lẽ tôi đang tự tăng bốc Lục gia nhà mình quá rồi.

Thế là tôi hăng giọng, thầm cảm thấy lỗ mũi mình đã nở to như trái mít. Ánh mắt của tất cả những người trong khách sảnh lại lần nữa chiếu lên người tôi.

“Các vị đã có mặt đầy đủ chứ?” Tôi nhìn quanh một lượt, cũng chỉ có gần hai chục người thôi, tính thêm bốn người chúng tôi thì chắc là cũng mới tới hai mươi hai. “Còn thiếu ai không?”

Lê Hình nhẹ tiến đến bên tôi, nhẹ giọng đáp thay: “Ta đã hỏi một lượt, chỉ thiếu gia đình nhị thiếu sống ở trong Kinh mà thôi. Chắc một, hai hôm nữa mới về tới.” Rồi nàng lại nói thêm, “Ở đây mọi người đều có chứng cứ vắng mặt tại nơi xảy ra án mạng. Tức là khoảng thời gian đó, chỉ có tam thiếu gia và tam tiểu thư ở cùng nhau.”

Gương mặt Lê Hình dưới ánh đèn lồng càng thêm kiều mị, nhưng vẫn chẳng thể giấu được nét mệt mỏi sau một ngày ngồi ngựa vô cùng gập gáp. Trong lòng ngập tràn xót xa, tôi vốn dĩ định vượt nhẹ lên gò má xanh xao mệt mỏi kia, nhưng tiếng hô vang bên cạnh lại kéo tâm trí của tôi trở về hiện tại.

“Thảo dân Lục Tiểu Hoa, khấu kiến quận chúa.”

Ông lão này thật biết cách phá đám đi!

Lục Tiểu Hoa quỳ rạp trên mặt đất vô cùng cung kính, trước ánh mắt đầy kinh ngạc của Lê Hình và những người còn lại, ông lão vẫn tiếp tục hô: “Thảo dân có mắt như mù, xin quận mã gia, quận chúa lượng thứ.”

Bà nội nó, đã cưới xin rước dâu gì đâu mà ai gặp cũng hô quận mã gia vậy?!

Thấy Lục lão đầu kia quỳ rạp, cả nhà mấy chục người còn lại cũng bỏ lăn ra đất mà rống lên như sấm rền: “Khấu kiến quận mã gia, quận chúa.”

Ách, thế này hơi quá rồi. Tôi phất ống tay áo, hùng hùng hổ hổ nói: “Các vị xin đứng cả dậy đi. Đại lễ này chúng ta không dám nhận.” Tôi mới có mười chín cái xuân xanh, Lê Hình cũng chỉ mười bảy, cả một đại gia đình khẩu đầu như thế này, tổn thọ chết mất.

“Tạ quận mã gia!”

Lê Hình nhìn tôi, cơ hồ đoán ra được bảy, tám phần trong ánh mắt. Đã nói, nàng đi guốc trong bụng tôi rồi mà. Thế nên Lê Hình của tôi – chưa đầy một chục giây sau đã thu lại vẻ thong thả hờ hững vốn có của quận chúa, nàng nhẹ nói: “Lần này ta cùng quận mã tới đây cũng là do tình cờ.” Nàng đưa mắt tới Lục Tiểu Hoa rồi thản nhiên ngồi xuống ghế, “Không ngờ lại xảy ra cơ sự này. Mong mọi người hãy bớt đau buồn.”

Lục Tiểu Hoa ôm quyền hướng chúng tôi: “Án lần này mong được quận mã gia và quận chúa giúp đỡ...”

“Vậy xin mọi người ở đây trước nói luôn cho ta, không cần e ngại, phát biểu cảm nhận của bản thân về tam thiếu gia và tam thiếu thư.” Tôi phất tay áo ngăn rầy rà câu chuyện, lại sang sảng giọng mà nói, “Xin quý vị hãy nói đúng sự thật.”

Tóm tắt lại thì kết quả thu lượm về gia đình Lục Huấn như sau:

Năm mười tám tuổi, Hạ Sương được gả cho Lục Huấn. Mặc dù đều là cậu ấm cô chiêu nhưng hai người vẫn chưa có lấy một mụn con, điều này cũng làm cho Lục Huấn đôi khi cảm thấy chán nản. Nhưng nam nhân này vẫn được nhận sự giáo dục nề nếp từ Lục gia, nên dù bất mãn với nương tử, anh ta vẫn vô cùng thương yêu và cưng nựng vợ mình.

Tưởng chừng cuộc sống cứ thế êm đềm trôi qua, thì bỗng nhiên vài năm trở lại đây tính tình Lục Huấn bỗng thay đổi thất thường. Anh ta thường xuyên không có mặt tại nhà, khi về thì cả người sực nức mùi phấn son đàn bà, không thì lại say đến chẳng biết trời đất là gì. Ai ai trong nhà

cũng nghi ngờ anh ta có tình nhân bên ngoài nhưng không dám nói, chỉ người này rủ tai người kia, cuối cùng truyền đến tai Lục Tiểu Hoa. Ông lão nhẫn không được, lôi con trai ra mắng, dùng gia pháp trừng trị. Hạ Sương khi đó khóc thảm thiết cầu xin cho chồng mình, vì thế ông lão cũng mới bỏ qua.

Ai ngờ Lục Huấn lại vì thế mà lật lọng, lôi vợ ra đánh đập. Nếu không nhờ gia đình cậu cả và can ngăn, dám chắc đã xảy ra án mạng từ lâu, đây là chi tiết tôi cũng cực kỳ lưu ý.

Quay lại với vụ việc bê tha của Lục Huấn, từ ngày xảy ra xô xát với vợ, anh ta càng trở nên hung dữ hơn, nhất là trong việc ân ái vợ chồng. Có nhiều lúc nhìn tam tiểu thư vốn yêu kiều xinh xắn là thế, lại trở nên thất thần xanh xao, người nhà không khỏi đau lòng, lại mắng vốn Lục Huấn. Từ đó Lục Huấn chẳng thèm về nhà nữa.

Nhưng mấy hôm trước anh ta trở về, lại cùng với vợ mình xảy ra mâu thuẫn. Lục Tiểu Hoa hết sức can ngăn, những tưởng đã nguôi ngoai, ai ngờ mới lên Kinh tới tiệm thuốc của nhị thiếu gia thăm đứa cháu ốm, về tới đã xảy ra cơ sự này.

Tóm lại, đúng là Hạ Sương có động cơ giết chồng cực kỳ lớn.

Quan phủ từ sớm đã đưa ra nhận định, Hạ Sương đã lợi dụng lúc Lục Huấn say xỉn và đang quan hệ ân ái để đâm dao vào ngực chồng mình, sau đó nhân lúc không có người thì chạy ra giếng cắt đoạn dây thừng vào treo cổ nạn nhân lên trần nhà. Tiếp đó, hung thủ tự cắt vào cổ mình để ngụy tạo hiện trường giả.

Bà nội nó, nghĩ thế nào vẫn có điểm sai sai! Nhưng cái chính là tôi vẫn chưa nghĩ ra vấn đề nằm ở chỗ nào cả.

Tôi nằm bò ra bàn, vò đầu bứt tóc, lông mày gằn như muốn gấn chặt với sống mũi. Phải chăng nội tôi mà ở đây thì tốt quá, ít ra với đầu óc của

người chuyên gia bịa chuyện đấy, có thể gợi ý cho tôi được một chút manh mối nhỏ nhoi.

“Tiểu Trình, cau mày vậy sớm già lắm đó.” Bàn tay mềm mại khẽ chạm vào lông mi tôi nhồn nhột. Tôi chớp chớp vài cái, cảm giác hơi ấm của nàng ngay gần bên. “Người như vậy trông giống nam tử lắm, ta không muốn Tiểu Trình nhận nhầm đâu.”

Tôi nắm lấy bàn tay đang che mắt mình, mỉm cười: “Thế bình thường trông ta vẫn giống nữ tử hả? Ồ, người là người đầu tiên nói vậy đó. A, nếu ta nhớ không nhầm cũng nhiều cô nương...”

Cũng có nhiều cô nương mến mộ ta!! ---- Thế nhưng lời còn chưa thốt ra hết, tôi đã cảm thấy không khí xung quanh đã hạ xuống vài chục độ. Lê Hinh lạnh nhạt quay lưng, giận dỗi đáp: “Nhìn thế nào vẫn chỉ là một nữ nhân xinh đẹp chuyên hãm hại những cô nương khác, khiến cho người ta si mê, rơi vào bẫy tình.”

Ách, thế nào mà tôi lại trở thành kẻ chằng hoa vậy a ~~~

Tôi dù biết mình không dám bật lại nàng, nhưng vẫn phản kháng yếu ớt: “Người nói vậy thực oan cho ta quá.”

“Người như vậy sẽ khiến các cô nương ấy nghĩ người là nam tử, rồi thương người, rồi...”

Lê Hinh càng nói càng giống như góc hài tử đang trong cơn giận dỗi. Tôi cứ thế si mê nhìn ngắm dáng lưng mảnh khảnh của nàng, những lời sau đó nàng nói căn bản đã không lọt vào đầu nữa.

“Người có nghe ta nói không vậy?” Có lẽ thấy tôi lặng yên, nàng nhíu mày quay người lại, vừa hay đôi môi đang chun lên giận dỗi kia lại lướt nhẹ qua gò má tôi, để lại một cỗ hương ngòn ngọt ấm ướt.

Tôi trợn mắt, không hiểu vì lý do gì mà mình đã nhích lại gần nàng hơn. Để rồi đến khi sát gần cơ thể mềm mại kia, tôi lại một phen hóa đá. Nàng như thế nào mà lại nhắm đúng lúc này để quay người lại a ~

Khoảng cách giữa hai người vô cùng gần, cơ hồ có thể cảm nhận được nhịp tim đập của đối phương. Tôi bất động trong tư thế vô cùng mờ ám, như là mình đang cố tình trộm hôn lên chiếc cổ trắng ngần của nàng vậy.

Gương mặt Lê Hình dưới ánh đèn lại càng thêm ửng hồng, dường như nàng vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, không hề có ý muốn né tránh hơi thở dồn dập nóng hổi của tôi đang phả lên cổ mình.

Tôi nên làm gì đây?! Lý trí mách bảo tôi không nên như thế này, nhưng trái tim lại cứ muốn tiến đến làm tới luôn đi cho rồi.

Hình như trái tim lại lần nữa chiến thắng lý trí rồi ---- Tôi từ từ tiến lại gần nàng, gần hơn một chút. Hương thơm ngọt ngào phủ lên tâm trí tôi mù mị. Người con gái này, nàng luôn đẹp nhất trong mắt tôi, trong tâm trí, trong trái tim...

“Quận mã gia, quận chúa!” Cửa phòng đang khép hờ bỗng dưng đập tung, cùng với đó là một trận gió thổi vù vù, giọng nói nam tử rống lên, “Chỉ còn phòng này là dùng được thôi, còn đâu đều như nhà kho vậy. Ta với Mạch Ly chắc tìm quán trọ gần đây... A!!”

Từ Vệ, người thật đáng bị ăn đấm.

0.1 giây trước, tôi đã bị tên này làm cho giật mình mà ngã nhào xuống ghế, kéo theo đó là một màn lộn xộn không kém. Bởi lẽ vì khoảng cách giữa tôi và Lê Hình quá gần, nên khi tôi bị giật mình, nàng cũng ngã theo tôi.

Điều đáng nói là chúng tôi ngã ở một tư thế cực kỳ mờ ám!

Lê Hinh, nàng đang nằm đè lên người tôi, trong khi tóc tai tôi rối loạn bở ban này vò đầu bứt tóc. Quần áo thì khỏi nói đi, xộc xệch không kém, cứ như vừa... xảy ra một chuyện xấu hổ vậy.

Và nhất là, cái đầu gối kia đang nhìn chăm chăm chúng tôi, quai hàm như muốn rớt xuống chạm mặt đất. Chưa đầy chục giây sau, gò má hấn bắt đầu đỏ ửng, luống cuống xoay người không quên buông lại câu: “Thất lễ, thất lễ rồi. Chắc đêm nay quận mã gia phải nghỉ ngơi tại phòng quận chúa thôi.” Nói rồi là rời đi luôn, cảm giác còn để lại đằng sau một luồng khói.

Mặt tôi phủ đầy vân đen, trong lòng thầm gửi tặng Từ Vệ những câu chẳng mấy ngọt ngào gì cho cam.

Khóe miệng tôi kéo kéo một nụ cười méo xệch, nhìn quận chúa trong lòng mà lắp bắp: “Hinh Nhi, ta... ta trái chẵn nằm dưới sàn cũng ổn.”

Ổn khi, chưa bái đường sao có thể chung một phòng chứ?!

Lê Hinh nằm trên ngực tôi, chăm chú quan sát tôi. Không ngờ nàng lại buông một câu thản nhiên: “Người giống ta, đều là nữ tử, vì sao phải nằm dưới sàn?”

Gì? Nàng thế nào mà tư tưởng còn thoáng hơn cả tôi vậy? ---- Tôi còn đang trợn trừng mắt kinh ngạc, nàng đã đẩy tôi ra mà ngồi dậy, ‘hừ’ một tiếng: “Ta chỉ là với người mới muốn chung giường.”

Nàng nhẹ trút bỏ xiêm y bên ngoài, những đường cong hoàn hảo lồ lộ sau lớp áo trong mỏng manh. Tôi như mất hồn mà nhìn dáng lưng nàng, cố gắng đừng để dải chày thành một dòng sông.

Dưới ánh nến hồng, trông nàng lại càng thêm yêu kiều quyến rũ. Từng cử chỉ nhỏ thôi cũng khiến cơ thể tôi bất giác run lên, trái tim không ngoan ngoãn mà đánh thành thạch như trống nện trong lồng ngực.

“Người định cứ nằm thừ ra đó đến khi nào nữa?” Lê Hình không nhìn tới tôi, cũng chẳng rõ biểu cảm trên gương mặt nàng. Nàng thối tắt ngọn nến trong ô đèn, nhanh chóng lại gần chiếc giường chưa đầy mét hai kia, quay mặt nằm sát vào vách tường.

Tôi đứng dậy, khép chặt cánh cửa ban nãy bị Từ Vệ rọi vào, cũng từng bước từng bước một cởi y phục bên ngoài treo lên giá. Sau đó một bước, lặng lẽ ngồi lên giường.

Được thôi, lúc này mọi phản xạ của tôi đều vô điều kiện. Vì não bộ hình như đã rút ra ngoài từ lúc Lê Hình cởi bỏ y phục trước mắt tôi.

“Tiểu Trình, không được ngăn người.”

Giọng nàng lại vang lên dịu dàng, cổ hương thơm đặc trưng của riêng nàng phảng phất qua cánh mũi như càng làm cho tôi thêm mù mịt. Nhưng căn bản tôi vẫn đang phản xạ theo vô thức, nên từ lúc nào không hay, tôi phát hiện ra mình đã nằm thẳng đơ bên mép giường, cách nàng một khoảng không xa qua lớp chăn mỏng manh.

Đêm mùa thu gió thổi se se lạnh, cánh cửa sổ khép hờ tự động bật tung, phát ra những tiếng cọt két rờn rợn. Cũng vì thế mà tôi tỉnh táo được vài phần, niệm thần chú ép hồn phách quay lại thân xác.

Bây giờ sức nhớ ra, có oán cũng muộn rồi. Bọn Mạch Ly, Từ Vệ nhường hai người chúng tôi lại ngôi nhà vừa xảy ra án mạng, thật không biết phải nói sao nữa. Dù là con cháu họ Lục, nhưng ở lại nơi này khiến tôi có chút chẳng an lòng.

Vết máu ở hiện trường còn chưa được xử lý, chiếc ghế gỗ đổ nghiêng vẫn nằm đó, mùi máu tanh nồng vẫn phảng phất căn phòng... Nghĩ lại tôi mà lòng bàn tay tôi không khỏi lạnh buốt.

Tôi đã tiếp xúc với tử thi, nhưng chưa từng qua đêm tại nơi xảy ra án mạng. Dầu rằng thần kinh thép, tôi vẫn chẳng thể nào nhắm mắt ngủ yên. Cứ có cơn gió lạnh lùa qua, hay ánh trăng lặng lẽ hắt qua ô cửa sổ đang phát phơ rèm lụa, tôi cũng đã đủ kinh hồn bạt vía.

“Tiểu Trình, ta sợ...”

Bên tai vang lên khe khẽ giọng nói yếu ớt, tôi quay đầu nhìn gương mặt tái nhợt của quận chúa sát bên. Ánh mắt nơm nớp âu lo, bàn tay nhỏ nhắn đang siết thật chặt chiếc chăn đắp trên người, mái tóc đen nhánh rũ xuống bên má... nàng dường như đang sợ lắm.

Tôi đau lòng khôn nguôi. Trong phút chốc tôi quên mất dù nàng là con gái tướng quân, nhưng làm sao có thể quen được với cảnh binh đao chém giết? Làm sao mà có thể bình chân như vại khi thấy thảm án máu me?

Vẫn là tôi không tốt, vẫn là tôi không đủ cường mạnh để nàng cảm thấy an tâm hơn.

Chẳng biết lấy đâu ra mạnh mẽ, tôi đưa tay kéo nàng vào trong lòng mình. Cơ thể mảnh mai khẽ run lên, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn rúc sâu vào ngực tôi.

Bàn tay Lê Hình nhớp nháp mồ hôi, gò má cũng đem theo hơi lạnh buốt. Sắc mặt tái nhợt, có phải tôi đã không quan tâm đến cảm giác của nàng rồi không?

“Hình Nhi, thực xin lỗi...” Tôi vuốt ve mái tóc dài phẳng phất mùi hương bồ kết, kìm lòng không được mà hôn xuống, “Người đừng sợ, đã có ta ở đây.”

Lê Hình ngược đôi mắt trong veo lên nhìn tôi, đôi môi mấp máy: “Vì sao lại xin lỗi ta?”

Tôi cup mi, không dám nhìn tới nàng: “Ta không tốt...”

Lời còn chưa dứt đã bị bờ môi ai kia chặn lại. Lần này đến lượt tôi trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Như một chất gây nghiện khiến cho toàn thân tôi tê dại. Chỉ thấy đôi mi nàng khẽ nhắm, bàn tay đã chuyển sang siết nhẹ lấy ngực áo tôi. Đôi môi mềm mại căng mọng như cánh đào vụng về đặt lên khóe môi tôi, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó, không dám tiến xa hơn.

Tôi nhìn gương mặt ửng hồng cùng cơ thể mềm mại trong lòng, dục vọng vẫn còn len lỏi trong máu lại được cơ hội bùng lên dữ dội. Mạnh mẽ áp môi mình xuống trái anh đào căng mọng, tôi ra sức nút lấy, cơ hồ muốn mang cả vị thơm ngọt của nàng mà nuốt xuống dạ dày.

Nàng khẽ “Ân” một tiếng, hơi thở gấp gáp nóng hổi phả vào da mặt tôi càng thêm ngứa ngáy, bàn tay nàng nhẹ siết vòng eo tôi.

Tôi đối với người đang nằm trong lòng mình hết như chú mèo nhỏ, càng muốn cưng nựng nhiều hơn. Từ đôi môi tôi trượt xuống hôn chiếc cằm thanh tú, làn da nàng dưới ánh trăng đêm càng thêm phần mịn hoặc.

Hình như tôi càng ngày càng siêu cấp biến thái...

“Tiểu Trình...” Bỗng dưng Lê Hình chớp mi, cả con người ngập nước đem hình ảnh tôi thu vào, “Người là đứa ngốc tội ác tày trời. Người là nữ tử, lại dám cả gan khiến ta yêu người, không quên được người dù chỉ một chút. Với ta, người là ai không quan trọng nữa, ta vẫn nguyện ý gả cho người, chỉ cần vĩnh viễn lưu lại bên ta, đừng bao giờ nghĩ mình không xứng đáng.”

Tôi nhìn nàng, trong lòng ngập tràn xúc động. Từ trước đến giờ, tôi không nghĩ mình đối với người khác, ngoài bố mẹ thì lại có vị trí quan

trọng như thế. Tôi vuốt ve đôi má ửng đỏ của nàng, khẽ thì thầm: “Ta thực cũng muốn tự gả cho ta quá a ~~~”

Lê Hình bật cười, nàng vỗ nhẹ vai ngực tôi: “Ba hoa.” Sau đó lại hơi nhú mày, “Tiểu Trình, khi đi ngủ người vẫn bó ngực thế này sao?”

A, tôi cũng quên mất đấy!

Tôi vùng dậy, cởi phăng cái áo mỏng đang mặc bên ngoài, hào hứng chỉ lên chiếc nịt ngực màu trắng: “Người xem này Hình Nhi, đây là phát minh của công nghệ hiện đại thế kỷ 21, ta chỉ cần gài áo vào là phăng lỳ như... như cái gì, à như mặt bàn, không phải mặc công quần ngực bằng vải trắng đâu.”

Nói rồi, đôi đưa tay toan cởi nút gài ----- Ấy, không được! Tôi đưa mắt nhìn Lê Hình, thấy vành tai nàng ửng hồng như mèo con, lại không dám đưa mắt nhìn tới tôi nữa. Nàng ấp úng quay mặt vào vách tường: “Người... ta đi ngủ đây.”

Nàng biết tôi là nữ tử đã lâu, còn có lần tùy ý cho tay vào ngực áo tôi... thế mà giờ lại xấu hổ. Tôi bật cười, chỉ nói lỏng nút gài áo, sau đó kéo chăn đắp lên người cả hai, lần nữa áp sát cơ thể mềm mại của nàng.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi ngủ chung, tuy một vài phút trước còn xảy ra cái... sự kiện kia, nhưng lát sau Lê Hình đã bình yên chìm vào giấc mộng. Nàng nghiêng người gối lên vai tôi, thi thoảng lại rúc sâu vào ngực tôi tìm kiếm ấm áp. Cứ mỗi lần như vậy, tôi lại xoa nhẹ sống lưng nàng, đem hơi ấm của cơ thể mình bao bọc nàng như mèo nhỏ.

Một đêm trời thu mộng tôi đẹp nhất trong đời.

Sớm hôm sau tôi đã mang theo lệnh bài của Vương gia đến phủ chi huyện đại nhân trấn Nam Ninh, với tư cách là quận mã gia tương lai, chính thức can thiệp vào vụ án nhà họ Lục. Sự xuất hiện của tôi và quận chúa

khiến cho người dân trong trấn một phen nháo nhào, đến ngay cả chi huyện cũng vội vã tới tham kiến.

Tôi không rảnh để ý mấy cái nghi thức rườm rà đó, thế nên ngay lập tức truyền Hạ Sương để lấy lời khai. Đương nhiên tôi không muốn lần thứ hai phải trở lại trong lao ngục đâu, giờ có quyền hành rồi, tội gì không mang ra mà xài.

Nàng ta khai: “Ngày hôm đó trời lúc nắng lúc mưa, thảo dân đương ngồi trong phòng uống trà, bỗng nhiên Lục Huấn trở về, say sấn và đòi... đòi ân ái. Khi xong chuyện, phu quân lấy một con dao rất sắc, múa qua múa lại trước mặt khiến thảo dân vô cùng sợ hãi. Chàng ấy còn dọa: “Nếu người bỏ đi, ta giết người rồi ta theo cùng.” Nằm trên giường, thảo dân vô cùng sợ hãi nên nhắm chặt mắt lại. Được một lúc thì bất chợt thấy cổ nhói lên lạnh buốt, sau đó ngất đi lúc nào không hay.”

Theo đó, sự việc xảy ra nối tiếp chính là đoạn tầm xế chiều, nàng ta tỉnh lại, loạng quạng đứng dậy và đụng phải chân nạn nhân. Bàng hoàng, Hạ Sương chạy ra khỏi phòng, bị vấp ngã ngay tại ngưỡng cửa, nhưng vẫn ráng sức lết ra sân và hô hoán. Đồng lúc đó là nhóm người chúng tôi xuất hiện, mau chóng phong tỏa hiện trường.

Nghe tình tiết thì cũng có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng lòng tôi vẫn có điểm gì đó mơ hồ, nghĩ mãi chẳng ra.

Tiết trời thu mát mẻ, nhưng thi thể để lâu sẽ mau bị thối rữa và có thể không đưa ra kết quả giám định chính xác nhất. Thế nên chi phủ đại nhân đã vờ một ngõ tác uy tín, dưới sự chứng kiến của tôi và Lục Tiểu Hoa, kiểm tra một lượt thi thể Lục Huấn.

Tôi vốn dĩ không nghĩ mình thích hợp với con đường bác sĩ, nhưng đã là đời này kể đời kia rồi, bắt buộc tôi phải luyện cho mình thân thủ bất khả kháng lực với máu tanh.

Thế nhưng sau khi nhìn vị ngõ tác tiên sinh kia làm việc, tôi vẫn không tránh được một trận nôn nao. Sinh viên mới bước vào năm hai như tôi kỳ thực chưa được nghiệm qua môn giải phẫu, thế nên cảnh tượng này không khỏi khiến tôi một trận tái xanh mặt mày.

Lục Tiểu Hoa thì khỏi nói, tuy khí chất oai oai nghiêm nghiêm, nhưng nhìn thấy thi thể con trai mình như thế ai mà không đau lòng cho cam, thế là vừa bước ra khỏi nơi khám nghiệm tử thi, đã sây sẩm mặt mày, nôn thốc nôn tháo, gia nô, a hoàn phải dìu đỡ lão gia về phòng nghỉ ngơi.

Tôi choáng váng cả đầu óc, mặc kệ thân phận quận mã gia, ngồi phệt xuống bậc thềm trước đại sảnh mà day day huyết thái dương.

Bà nội nó, kể ra mà có Cát Thuần idol ở đây, mấy việc như thế này tôi còn lâu mới nhúng tay vào.

“Tiểu Trình, người sao rồi?”

Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại thoảng qua tai, một cỗ hương thơm quen thuộc rập gờn xua đi tử khí đeo bám tôi này giờ. Tôi ngược mắt, nở nụ cười nhìn Lê Hình. Nàng như tiên nữ dưới ánh nắng hè nhẹ ban trưa, phủ xuống thế gian những hạt ngọc long lanh thuần khiết như chính tâm hồn nàng vậy.

Tôi lắc đầu, nhẹ giọng đáp: “Ta không sao.” Sau đó lại đưa tờ giấy kết quả khám nghiệm của ngõ tác tới trước mặt nàng: “Người xem thử qua đi.”

Lê Hình nhận lấy tờ giấy, chẳng nề hà mà cũng ngồi xuống cạnh tôi. Nhìn gương mặt nghiêng nghiêng cùng dáng ngồi vô cùng duyên dáng yêu kiều của nàng, tôi thầm thấy hổ thẹn trong lòng.

Cái tướng tôi khác gì đàn ông đâu?!

“Tiểu Trình, thực sự ta không hiểu cho lắm đâu, y thuật ta không cao siêu.” Lê Hình cụp mi, buồn rầu đưa lại cho tôi tờ giấy, “Người tóm tắt gọn lại cho ta được rồi.”

Chẳng hiểu sao mỗi lần như vậy, nhìn nàng đáng yêu vô cùng. Thế là tôi không kiềm được, đưa tay nựng má nàng, lại bật cười: “Hình Nhi của ta cũng có lúc giống như mèo ngoan vậy?”

Nàng chun môi, lại nhéo tay tôi một cái: “Người lại chọc ghẹo ta.”

Tôi kéo nàng ngồi lại gần mình, nhìn nhả nói: “Nạn nhân có vết cắt ở cổ, lệch về bên trái, dài khoảng ba tấc (1), đồng thời có một vết lằn do dây thừng chừa ở cổ. Bên cạnh đó còn có một vết thương ở ngực trái, đoán chừng do vật nhọn gây nên. Bên rìa phổi tử thi cũng có nhát cắt.”

“Những vết thương như vậy không phải là vết thương chí mạng?” Lê Hình khẽ nhíu mày, “Như vậy không đủ để nữ tử giết người.”

Tôi gật đầu: “Nguyên nhân chết là do ngạt thở.”

Chúng tôi cùng hướng ánh mắt ra ngoài sân, nơi tràn ngập ánh nắng. Từ Vệ cùng Mạch Ly cũng vừa từ phủ chi huyện về, sánh vai đi bên nhau, chậm chậm cơ hồ cũng chưa để ý tới chúng tôi.

“Hai người họ trông cũng vừa vặn đẹp đôi đó chứ?” Lê Hình bỗng đứng ôm lấy cánh tay tôi, nàng ngả đầu tựa vào vai tôi mà thủ thỉ, “Chúng ta cũng vậy.”

Chúng ta cũng đẹp đôi...

Tôi nhẹ mím cười, cảm thấy cả người cứ lâng lâng như trên mây trên gió. Tôi so với Lê Hình vẫn cao hơn cả cái đầu, dáng người cũng chẳng mảnh khảnh như nàng... Đi bên cạnh nhau có phải rất hợp hay không?

Lại nhìn sang Từ Vệ và Mạch Ly. Hai người họ một cao lớn, một nhỏ nhắn; một vững chãi, một mảnh mai... Nam nhân đầu gối như Từ Vệ thật ra cũng rất oai phong lẫm lẫm, nếu là một cái cột đình thì chắc cũng dư sức bảo hộ cho vợ con sau này.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng mắc cười, người to con như hăn, đè lên cô gái bé nhỏ như Mạch Ly, chắc chắn Mạch Ly không ngộp thở thì cũng đừng hòng vùng vẫy.

Tôi lại biến thái rồi, lại biến thái rồi a ----- Nghĩ ngợi lung tung, tôi vẫn không kiềm được kéo kéo khóe miệng bật cười.

Nhưng nụ cười còn chưa sáng khoái, tôi đã cứng đờ người!

Khoan! ----- Dáng người cao lớn, vững vàng thế kia, cô gái lại quá yếu ớt... Sao có thể?!

Tôi đứng bật dậy, hô lên một tiếng: “Nghĩ ra rồi.”

Lê Hình cùng hai người đang lững thững tản bộ dưới sân cũng bị chất giọng sang sảng của tôi làm cho giật mình. Nàng khó hiểu đứng bên lên cạnh tôi: “Người nghĩ ra cái gì cơ?”

Tôi quay sang Lê Hình, không giấu nổi hào hứng: “Ta đã tìm ra cách phá vụ án này.”

***

Lão chi phủ già nhăn nhó nhìn tôi, bối rối thưa: “Quận mã gia, việc này vẫn nên trên công đường...”

Tôi nhàn nhã đứng chấp tay sau lưng nhìn một lượt những vật chứng liên quan trong vụ án được bày trên khay gỗ, cùng nô bộc, tỳ nữ trong gia thất, gương mặt ai cũng đượm vẻ lo âu. Đương nhiên người nhà họ Lục tôi

cũng có mặt đầy đủ, đôi mắt về phía sương phòng của gia đình tam thiếu gia đã khuất, bối rối không biết tôi đang định diễn vở kịch gì.

“Ta thân không phải người danh gia vọng tộc, không câu nệ tiểu tiết đâu.” Tôi phát phát tay, lại chép miệng, “Truyền Hạ Sương, đem ghế nhường nàng ngồi.”

Phụ nữ mang thai cứ bị giày vò chốn lao ngục không tốt, thật không tốt a ~~~

“Tiểu Trình, người phát hiện ra nàng mang thai khi nào?” Lê Hình đứng bên, khẽ thì thầm vào tai tôi, “Sao ta nhận không ra?”

“Vì nàng ấy mới có hỷ chưa được vài tuần lễ, bình thường sao mà nhận ra? Ta phát giác cũng là lúc chuẩn mạch cho nàng lần truy hỏi lấy lời khai, khi đó nàng ta cũng không hay biết mình đã mang giọt máu của Lục tam gia.”

Viên chi phủ bất đắc dĩ sai nha dịch làm theo lời của tôi. Hạ Sương sắc mặt xanh xao yếu gầy nhìn tôi nơm nớp lo âu, nhưng được cái gật đầu của tôi, nàng mới nghiêng mình cảm tạ rồi từ từ ngồi xuống.

Tôi hắng giọng, sau đó lên tiếng: “Các vị, hôm nay ta sẽ đưa vụ án của Lục Huấn, tam thiếu gia cùng nương tử Hạ Sương ra ánh sáng. Có điều đây không phải công đường, thế nên mọi người có thể tùy hứng theo dõi và đưa ra kết luận của riêng bản thân, nhưng là sau khi ta cho mọi người xem điều này.”

Gật đầu với Từ Vệ và Mạch Ly, hai người họ hiểu ý, bước lên phía trước.

“Như các vị đã thấy, Từ huynh đệ có vóc dáng không khác gì tam thiếu gia là bao.” Tôi kéo sự chú ý của đám đông về phía hai người họ, “Mạch Ly cô nương cũng vậy, còn có phần khỏe mạnh hơn tam tiểu thư.

Bây giờ không để mọi người tò mò nữa, hai người họ sẽ cùng ta làm vài cuộc thử nghiệm. Từ đây, mọi người sẽ nhận ra có điểm bất thường.”

Cuộc thử nghiệm đầu tiên nhanh chóng diễn ra.

Đầu tiên, nếu xét từ góc độ hung thủ là Hạ Sương, thì sau khi giết chồng mình, nàng ta sẽ treo cổ chồng trên thanh xà ngang bắc trên trần nhà.

Mạch Ly y như lời tôi mà làm, trong khi đó Từ Vệ diễn vai của Lục Huấn, chỉ cần bất động cơ thể. Quá trình kéo Từ Vệ từ trên giường xuống dưới đất đã vô cùng khó khăn, sau đó Mạch Ly chạy đi lấy đoạn thừng, lại tốn thêm một khoảng thời gian không ít để chòng dây vào cơ thể người đàn ông to cao.

Lần này thử nghiệm, tôi đã đoán trước được kết quả, nhưng vẫn muốn để mọi người cùng thấy rõ và tự phân tích. Thế nên đợi Mạch Ly buộc thừng vào hai tay Từ Vệ và vắt dây qua thanh đòn gỗ hình chữ nhật trên trần, cả người nàng đã ướt đầm mồ hôi.

“Mọi người hãy chú ý nhé.” Tôi mỉm cười, thong thả xem màn kịch vui.

Trời không nắng nóng, thậm chí còn mát mẻ vô cùng, nhưng người nào người nấy cũng vã mồ hôi, chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Mạch Ly.

Mạch Ly gồng mình, ra sức kéo Từ Vệ. Nhưng không ---- căn bản là chỉ nhích được một chút chứ không thể lên cao đến tận trần nhà được. Nàng đổi tư thế kéo hết lần này đến lần khác, mồ hôi nhễ nhại mà Từ Vệ vẫn chỉ nằm yên trên mặt đất mà thôi.

Cuối cùng, thử nghiệm thất bại!

Người nào người nấy há hốc mồm, sau đó quay sang nhìn Hạ Sương. Một vài người reo lên: “Đúng thật, sao có thể là tam tiểu thư cứ, nàng ấy không thể nào kéo được tam thiếu gia lên.”

“Phải, đúng thật.”

“Nam tử cường tráng như vậy, sao có thể kéo nổi lên xà ngang...”

...

Tôi lặng lẽ nhìn Lục Tiểu Hoa, ông cũng đang đầy bất ngờ, lại có một chút niềm vui dâng trong ánh mắt. Con dâu không phải hung thủ, đương nhiên vui rồi. Nhưng là người nào?

“Mọi người hãy khoan đã.” Tôi phất ống tay áo, lần nữa thông thả nói, “Hiện trường vụ án có một chiếc ghế đổ nghiêng trên mặt đất, ngay dưới chân thi thể. Bây giờ hãy cùng ta xem tiếp màn thử nghiệm lần hai.”

Lại gật đầu với Từ Vệ, lần nay tôi đã dặn trước với đầu gối rồi, thế nên vừa thấy chỉ thị của tôi, liền đứng lên chiếc ghế gỗ tại hiện trường, sau đó nắm hờ dây thừng trên cổ.

Vài giây sau chiếc ghế đã bị Từ Vệ đạp đổ, trong tư thế của một người treo cổ.

Hạ Sương thấy vậy liền bật khóc nức nở, nàng nghẹn ngào: “Chẳng nhẽ... chẳng nhẽ phu quân...”

“Khoan hãy kết luận vội.” Tôi chặn vội lời của nàng ta, sau đó tìm đại trong đám đông đang đứng xem náo nhiệt, một người vóc dáng cũng gần giống với Lục Huấn, hô lên: “Vị huynh đài kia, tiến lên đây một chút, phải phải, chính người.”

Sau đó, người này cũng giống Từ Vệ, cùng thử tự treo mình lên xà ngà. Cứ năm người được tôi gọi lên thử nghiệm như vậy, đã có tới bốn người đập chiếc ghế gỗ ngã ngửa.

Lục Tiểu Hoa bàng hoàng, bờ vai ông khẽ run lên. Các thiếu gia còn lại trong nhà mặt mày tái nhợt, ráng đứng vững để đỡ tấm thân già của cha mình.

“Mọi người cũng đã thấy rõ ràng rồi. Hung thủ thực tế không phải là Hạ Sương cô nương, mà chính là tam thiếu gia, Lục Huấn.” Trong bầu không khí trầm lặng, một vài tiếng nức nở khẽ cất lên khiến lòng tôi cũng như phủ một nỗi bi ai nặng nề. Tôi thở dài nói tiếp, “Nếu như Hạ Sương cô nương ra tay giết người, thì chắc chắn phải có thêm sự trợ giúp. Nhưng nay đã qua chứng cứ thu thập tại hiện trường vụ án, cùng lời khai của nghi can, kết quả nghiệm thi và những gì các vị đã trông thấy vừa rồi, ta nghĩ mọi người cũng đã hiểu. Lục Huấn thiếu gia đã tự quyên sinh, bằng cách tự cắt vào cổ, đâm vào ngực rồi sau đấy mới nảy ra hành vi treo cổ.”

Tôi ngừng lại, quay người kéo Lê Hình rời đi. Chính là tôi không muốn thấy cái cảnh bi thương này nữa, cũng như chẳng muốn nói nốt mấy lời còn lại.

Hai chúng tôi sóng bước bên nhau, mỗi người đều rơi vào khoảng trầm mặc riêng. Rốt cuộc, tôi vẫn là người lên tiếng, nặng nề phá vỡ khoảng không gian yên tĩnh: “Hình Nhi, cái tên Lục Huấn đó đã muốn giết vợ mình, may sao mới chỉ rạch một đường nhẹ Hạ Sương đã ngắt đi. Vậy nên hẳn ta mới tưởng nàng ấy đã chết mà tự vẫn theo. Rốt cuộc người tính vẫn không bằng trời tính, trong người Hạ Sương đã mang giọt máu của hẳn rồi.”

Lê Hình dừng bước, nàng nhẹ nhàng gạt những sợi tóc mai đang lòa xòa trước mặt tôi. Nàng nói: “Sóng gió rồi cũng qua đi, người đừng buồn

nữa. Người không vui thì lòng ta cũng chẳng nhẹ nhõm gì. Người thực giống như trái tim của ta vậy.”

Từng đàn chim sải cánh trên nền trời rộng, mùi hương của đất nồng nồng quyện với hương mạ non nhà ai vừa cấy, thoảng qua cánh mũi như ôm trọn vẹn vào lòng đất trời. Tôi nhìn gương mặt dịu dàng của Lê Hình, trong lòng xốn xang cùng bao cảm xúc ngổn ngang khó nói.

Như một mảnh ghép để hoàn thiện trái tim tôi, nàng nhỏ nhẹ hỏi: “Tiểu Trình còn có điều muốn nói với ta sao?”

Phải, nàng đã đi guốc trong bụng tôi rồi.

Tôi siết nhẹ bàn tay Lê Hình, khoe miệng cổ kéo lên một nụ cười buồn rười: “Hình Nhi, ta không phải nam nhân. Sau này, ta không thể cho nàng một đứa con...”

Niềm hạnh phúc của một thê tử, chẳng phải là được ẵm con mình trên tay, à ơi câu hát ru và chờ ngày nó lớn gọi một tiếng ‘Mẹ’ hay sao?

Điều này, nếu nàng gả cho tôi, thì tôi không thể làm nổi cho nàng.

Trái với sự bất lực của tôi, Lê Hình mỉm cười, nàng tiến sát lại gần tôi hơn, ngược ánh mắt trong veo lên nhìn tôi mà đáp: “Chắc điều đó thực sự sẽ khiến ta cảm thấy mất mát...”

Tôi thở dài gật đầu. Nhưng còn chưa kịp lên tiếng đã lại bị nàng chặn lại: “Nhưng nếu thiếu người, cuộc đời sau này ta mới là đau khổ!”

Dưới ánh nắng nhàn nhạt ngày thu, nụ cười của Lê Hình càng thêm rạng rỡ. Nàng như vậy lại càng khiến tôi thêm si mê, kìm không nổi lại ôm nàng vào lòng, vuốt ve mái tóc mượt mà cùng mùi thơm ngọt ngào quen thuộc vẫn vít bên cánh mũi.

Khi bóng chiều tà dần buông xuống, tôi như sực nhớ ra một chuyện ông nội từng nói, liền trầm tư nói với Lê Hình: “Nội ta từng nói, vụ án này khép lại là do một vị thần thám phá giải. Không lẽ nào, người đó lại là ta?”

Sao có thể nhỉ? Tôi chỉ là con bé phá bình lịch sử thôi cơ mà?

Lê Hình chăm chú nhìn tôi, sau đó lại thông thả tiến về phía trước: “Án này không tính, vì người biết trước kết quả rồi.”

“Ây nga, nhưng ta vẫn phải phá án mà, nội chỉ cho ta biết hung thủ thôi a ~~~”

“Tiểu Trình thật giỏi ba hoa.”

“...”

Được, tôi chưa từng bật lại được nàng. Đúng hơn là, nàng khiến cho tôi cảm thấy, nàng nói điều gì cũng đúng hết.

“Dù người có được người ta ca tụng đến đây, có tài trí thế nào, người vẫn chỉ là của riêng ta!” Lê Hình chẳng thèm đợi tôi, nàng bước thật nhanh trên con phố trong trấn nhỏ.

Tôi nhìn theo dáng lưng mảnh khảnh phía trước, lòng ngập tràn hạnh phúc ngọt ngào.

Phải, cả đời này, kiếp này, vĩnh viễn Lục Tiểu Trình tôi chỉ là của mình em, Lê Hình.

Chú thích:

(1) ba tấc: khoảng bằng 12cm (1 tấc = 4cm) theo đơn vị đo lường thời cổ đại Việt Nam. Theo sách hướng dẫn của Liên Hiệp Quốc, một số nơi dùng 1 tấc = 4,7 xentimét một cách không chính thức.

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tiết trời cuối tháng 11 vô cùng lạnh, nhưng căn bản suốt quãng đường trèo đèo lội suối từ sớm tinh mơ cho đến thời điểm hiện tại mặt trời đã lên cao quá sào, mồ hôi lưng áo tôi đã vã ra như tắm. Tôi xốc lại giỏ thuốc trên lưng, thầm oán thán ông lão đang lúi húi hái lá thuốc trước mặt. Chắc do ánh mắt của tôi có muôn phần sát khí thế nên chẳng thềm quay đầu, Lục Tiểu Hoa cũng sẵn giọng mắng: “Tiểu tử thôi, người còn không lo làm cho xong việc?”

Con khi khô! Tôi đường đường là một người hiện đại, việc chữa bệnh đã có thuốc kháng sinh dạng viên nén, thuốc trị ho dạng siro ngọt như kẹo, thậm chí thích thì làm mũi vắc – xin... Thế quái nào phải làm trò mèo này?

Nghĩ thế, tôi ngồi phệt mông xuống tảng đá bên cạnh con suối nhỏ, lầm bầm bất mãn: “Con đến thăm nội mà nội bóc lột sức lao động như vậy à?”

Kể từ ngày tôi giúp Lục gia phá vụ án của tam thiếu gia, giữa chúng tôi lại càng có thêm cảm tình. Sau khi về Kinh, thi thoảng tôi cùng Lê Hình cũng nhận được những món quà quê như cốm, giò nạc... và vài thang thuốc bổ từ Lục Tiểu Hoa. Cũng vì thế khi đem thư gửi cho ông lão, tôi đã chuyển luôn sang xưng con gọi nội. Điều này lúc đầu khiến cho Lục Tiểu Hoa có chút khó xử vì vốn dĩ thân phận địa vị hiện tại chúng tôi chênh lệch quá lớn, nhưng vì tôi vẫn ngoan cố bướng bỉnh, thế nên rốt cuộc ông lão cũng quen thuộc mà coi tôi như cháu mình.

Cảm giác đúng như ông nội đang ở đây...

“Tiểu Trình, người sắp trở thành quận mã gia, sao một chút phép tắc quy củ cũng không có thể?” Lục Tiểu Hoa thẳng sống lưng, lại trừng mắt nhìn tôi, vuốt vuốt chòm râu dài, “Nhìn cái tướng ngời của người đi, chẳng ra thể thống gì.”

Tôi ngắt một cọng cỏ dại dưới chân, không ngại bỏ vào miệng ngậm rồi nằm ườn ra tảng đá, vắt chân chữ ngũ mà nhìn ngắm đất trời: “Vốn dĩ con là nữ tử, mấy cái đạo lý kia không nhất thiết phải nói.”

Lục Tiểu Hoa ghen họng, chỉ trừng mắt với tôi một cái rồi lại lúi húi tuốt lá. Tôi nhoẻn miệng cười, cảm thấy dáng bộ này cũng y chang lúc nội tôi giận dữ. Thế là tôi chu môi, nguýt một tràng sáo dài: “Ai nga, nội sắp có cháu dâu rồi, lại chẳng không thích quá... Ái ui ~~~”

Lời còn chưa dứt, cái cành cây khô quắt queo đã bay vèo tới đầu tôi mà hạ cánh. Tôi bật dậy như lò xo, lấy tay xoa xoa trán, lòng không khỏi ấm ức. “Nội, sao nội chơi ác vậy? Già đầu rồi còn bạo lực.”

Hơi nước từ con suối tỏa lên mát lạnh, chốc lát đã đem những giọt mồ hôi trên trán tôi khô cong. Lục Tiểu Hoa tiến lại ngồi xuống tảng đá cạnh tôi, tay tháo chiếc nón trên đầu xuống phe phẩy, trầm ngâm lên tiếng: “Tiểu Trình, người có tính đến lúc Vương gia hay Hoàng thượng biết chuyện chưa? Tội này...”

Vốn tội này là tru di cửu tộc phải không, nhưng tôi chỉ một thân một mình thôi mà.

“Nội à, làm sao con làm liên lụy Lục gia được?” Nói thì thế nhưng trong lòng tôi vẫn có chút trống trải đến khó chịu. Tôi thở hắt một hơi, lại nằm dài ra tảng đá: “Con là cô nhi.”

Lục Tiểu Hoa thành linh quay ngoắt người nhìn tôi, lần đầu tiên tôi thấy sự giận dữ ánh lên trên đôi mắt đã phủ một lớp sương mờ: “Ồ nháo! Người biết tội này là tội chết phỏng? Nếu không phải chém đầu thì cũng

ngũ mã phanh thây. Người đối với sống chết của bản thân lại coi rẻ mạng như vậy hay sao? Người có biết rằng...” Nói tới đây, giọng ông lão lạc hẳn đi, “Người có biết rằng ta lo lắng cho người như thế nào...”

Khóe môi tôi tự giác cong lên một đường, nhìn mái đầu phủ bạc cùng dáng người thẳng tắp bên cạnh mà trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác ấm áp. Tôi ngồi dậy, vỗ vỗ vào bờ vai của Lục Tiểu Hoa, miệng cười toét toe: “Đợi tới lúc quận chúa không cần con nữa hẵng tính.”

“Tiểu tử thôi!” Ông lão trừng mắt, lại sẵn giọng mắng, “Quận chúa thực lòng yêu thương người, vậy mà người còn dám nói ra lời càn rỡ như vậy?”

Còn chưa để tôi trả lời, Lục Tiểu Hoa đã thở dài: “Vốn dĩ nữ nhân đã khó có thể chấp nhận nổi loại tình cảm đoạn tụ này, huống hồ là nam nhân, lại còn là bậc làm Vương, làm Đế nữa. Tiểu Trình, việc này vốn dĩ ngay từ đầu đã sai rồi, sao hai người các người vẫn cố chấp như vậy?”

Tình cảm vốn không sai, sai ở chỗ gặp nhau không đúng thời điểm. Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ có cái ngày này – cùng một nữ tử yêu thương, thậm chí còn tiến tới hôn nhân đại sự. Ngay từ đầu tôi biết mình đã rẽ trái để đi một con đường khác, nếu tôi có thể ép mình dừng lại thì chắc gì đã gặp được nàng?

Rẽ lối nào cũng sẽ gặp yêu thương. Nếu đã là lựa chọn của bản thân, thì chẳng thà đừng tính việc đúng, sai... mà hãy nhìn về con đường phía trước – đợi ai, cùng ai, thương ai...

“Chẳng phải vẫn có một nam nhân tinh thần giác ngộ cách mạng rất cao hay sao?” Tôi mỉm cười, lại vỗ vỗ vào vai Lục Tiểu Hoa rồi ngẩng đầu nhìn vân trắng dải trên nền trời xanh thẳm, “Nội còn hơn ối người hiện đại đó.”

Lục Tiểu Hoa nhìn tôi nhú mày. Tôi không chắc ông lão có thể hiểu được mấy phần, nhưng nói ra những lời như thế này, trong lòng tôi bỗng dưng cũng nhẹ nhõm đi.

Dẫu sao ông lão cũng là tổ tiên của tôi, cảm giác được người nhà lắng nghe và ủng hộ vẫn hạnh phúc hơn nhiều so với việc tự mình tìm kiếm niềm an ủi cho riêng bản thân.

“Không còn sớm nữa, chúng ta xuống núi thôi.”

Ráng chiều buông xuống.

Đường chân trời đã rải một vệt màu đỏ, trong cái lạnh ngày đông, thứ ánh nắng hoàng hôn cuối ngày như trườn nhẹ lên da tôi cảm giác ấm áp vô cùng. Hai người chúng tôi xách giỏ đã đầy lá thuốc, cùng quay ngược trở lại con đường mình đã đi, nhưng lần này chúng tôi đi đường thẳng xuống núi, không vòng vèo để như lúc sáng để tìm thảo dược nữa.

Khi chúng tôi về đến Lục gia, sắc trời đã tối dần, phủ lên ngôi nhà một màu tĩnh lặng nhưng bình yên. Từng chiếc đèn lồng được thắp sáng, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt của nến sáp, điểm những chấm hồng nhỏ bao quanh ngôi nhà.

Nếu không biết nơi này từng xảy ra án mạng, chắc chắn ai đi qua cũng sẽ ngơ ngẩn ngẫm nhìn vì nét cổ kính đẹp đến từng góc cạnh trong màn đêm dẫm sương khói.

Lê Hình đang đứng bên xe ngựa, gò má hơi ửng hồng vì lạnh. Nàng khẽ xoa xoa vai, mi mắt khẽ sụp xuống, một thân y phục trắng như tuyết lại càng làm tăng thêm vẻ mị hoặc.

Tôi lại như đứa ngốc, đứng ngẩn ngơ mà nhìn ngắm nàng, giỏ thuốc trên tay cũng buông thõng từ lúc nào, chạm xuống nền đất vang nhẹ lên tiếng ‘Cộp’. Có lẽ phát giác ra tiếng động, nàng quay lưng lại. Vừa nhìn

thấy tôi, khoanh khắc ấy từ đôi mắt trong veo của Lê Hình dường như phát ra tia nắng ấm áp, phủ lên trái tim tôi một lớp mật ngọt không tên.

“Tiểu Trình, người về rồi.” Khóe môi nàng cong lên, bờ vai cũng chẳng run run dưới cái lạnh giá như ban nãy. “Người đi thực lâu.”

Giọng điệu đem theo một chút giận dỗi, một chút mong chờ... Tôi mỉm cười gật đầu: “Hình Nhi, ta đã về.”

Tôi không tin vào truyện cổ tích, cũng không mù quáng mà đắm mê mấy thứ ngôn tình. Nhưng lúc này đây, tôi tin vào tình yêu của chúng tôi, tin vào nàng, tin vào trái tim của mình. Dù treo trên đầu tôi vẫn là án tử thường trực, bất cứ lúc nào cũng có thể dội xuống, nhưng chỉ cần có nàng ở bên, tôi vĩnh viễn không khuất phục.

Bà xã, anh về rồi!

Lê Hình cười như ngọc hài tử, nàng chạy đến bên tôi, lao vào lòng tôi. Cổ hương thơm quen thuộc lại thoảng qua cánh mũi, tôi vòng tay ôm lấy thân hình mảnh khảnh, xoa xoa gò má lạnh buốt của nàng. Dường như lúc này, nàng chẳng phải là quận chúa, tôi cũng không phải là một người từ tương lại bị đẩy xuyên qua cánh cửa thời gian, chỉ có nàng và tôi – hai nữ tử nhưng chung một mái nhà.

“Hình Nhi, chỉ cần có người, nơi nào cũng là nhà.” Tôi thì thầm vào tai Lê Hình, cũng không phát giác từ lúc nào hai người chúng tôi đã công khai thân mật như vậy nữa.

“Tiểu Trình, người mới rời ta một ngày, ta đã không chịu nổi rồi.” Trong lòng tôi, nàng nũng nịu như một chú mèo con, “Nếu một ngày người rời xa ta...”

Không để nàng nói hết câu, tôi đã đưa ngón tay miết nhẹ vào đôi môi căng mọng của nàng: “Sẽ không có ngày đó.”

Tôi siết chặt eo nàng, chẳng màng ánh mắt ngây ngốc mà nàng đang chiếu lên tôi, tôi từ từ cúi đầu, nhắm đôi môi căng mọng thơm mát phía trước mà tiến tới.

“E hèm!” ----- Giọng nam nhân hăng nhẹ, cả người tôi cứng đờ. Lê Hình trong lòng tôi cũng giật mình, e thẹn buông tôi ra.

Bố khỉ, này giờ quên mất tiêu Lục Tiểu Hoa hăng còn đi cùng tôi.

“Ta thấy xe ngựa, lẽ nào mới tới đã vội đi?” Lục Tiểu Hoa thông thả tiến đến bậc thềm, gọi một tiếng để gia nô ra đem giỏ thuốc vào giúp mình, sau đó mới vuốt vuốt chòm râu, “Hăng ở lại vài hôm đã.”

Người này da mặt thật dày! Này giờ chứng kiến chúng tôi ngọt ngào, cũng chẳng ngại lên tiếng phá đám vào thời điểm quan trọng nhất. Nghĩ thế, tôi đâm ra bực bội, nhíu mày nhìn Lục Tiểu Hoa: “Nội đúng là nhân vật phản diện.”

“Hả?!”

“...”

Lúc này không chỉ Lục Tiểu Hoa nghi hoặc nhìn tôi, mà đến cả Lê Hình cũng nheo đuôi mắt khó hiểu. Tôi thì thăm vào tai nàng: “Ở thế kỷ 21, chúng ta gọi những người chuyên phá đám, mặt dày, làm việc xấu... là nhân vật phản diện.”

Lời giải thích đầy hậm hực của tôi khiến Lê Hình không nhịn được mà phì cười. Nàng vỗ nhẹ vào vai tôi, chọc ghẹo: “Người nói tổ tiên của mình như vậy đó hả?”

Lục Tiểu Hoa với ông nội tôi cứ như y chang một người, từ gương mặt, dáng người đến tính cách, chẳng có chỗ nào khác biệt cả. Thế nên tôi không có chút nào thấy xa cách được, luôn tỏ thái độ với Lục Tiểu Hoa

giống hết lúc ở nhà, mỗi khi nội tôi chen ngang chuyện, phá đám công việc của tôi.

Không đợi tôi trả lời, Lê Hình đã hướng tới Lục Tiểu Hoa, khẽ cúi người hành lễ: “Đợt này tới thăm lại phải khởi hành gấp vì Hoàng hậu vội gấp, thất lễ với Lục lão gia rồi.”

Gì?! Hoàng hậu sao? Lại nữa hả? ----- Tôi trợn trừng mắt, quay sang nhìn Lê Hình. Sao giờ nàng mới nói với tôi chứ.

Lục Tiểu Hoa chẳng mấy may để ý thái độ của tôi, liền gật gù: “Quận chúa nói phải, nếu là ý chỉ của Hoàng Hậu, vẫn nên là hồi Kinh.”

“Hăng khoan!” Tôi hô lên một tiếng, khước môi gật gật, “Là ý của Hoàng hậu, hay là...”

Không, tôi không muốn đi a~~~

Lê Hình thản nhiên nhìn tôi, nàng lạnh nhạt lên tiếng: “Dù thế nào cũng không thể không đi.”

Nhìn sắc mặt tôi không tốt, chắc Lục Tiểu Hoa cũng nghi hoặc vài phần. Ông lão chậm rãi hỏi: “Tiểu Trình, người có chuyện gì phỏng?”

Lần nữa Lê Hình lại cướp lời tôi: “Do Tiểu Trình nhận được nhiều sủng ái quá mà thôi, phải không?” Nói rồi nàng quay lưng bước đến bên xe ngựa, “Chúng ta vẫn nên khởi hành ngay trong đêm thì hơn.”

Tâm trạng tôi sau câu nói của nàng thì tụt dốc không phanh, cả thế giới dường như đang sụp đổ. Tôi uể oải hành lễ với Lục Tiểu Hoa, cố gắng lấy một ít thương cảm trong đôi mắt của cụ tổ, sau đó cùng Lê Hình ngồi vào trong xe ngựa.

Lần này hai chúng tôi khởi hành đều dứt khoát không đem theo Từ Vệ và Mạch Ly, thế nên phu xe hiện giờ là một ông lão sành sỏi đầy kinh nghiệm điều khiển ngựa. Xe cũng thuộc loại tốt, đường đi không bị xóc nảy ruột như những lần trước Từ Vệ giục ngựa, Lê Hình ngồi vô cùng thoải mái. Nàng nhắm đôi mắt dưỡng thần.

Mặt mày tôi nhẵn như cái mông khi, vô cùng hậm hực nhìn ra ngoài rèm cửa. Bầu trời phủ đầy vân đen, chỉ chừa lại nửa vầng trăng khuyết, tỏa ánh sáng nhẹ nhàng cùng ngọn đèn dầu bên cạnh ông lão phu xe. Nơi này là tuyến đường chính duy nhất dẫn đến các vùng lân cận ngoài thành, quan binh thường xuyên qua lại, đi tuần và dựng trạm gác, thế nên đi đêm cũng chẳng sợ gặp sơn tặc hay thổ phỉ.

Màn đêm xuống giăng theo lớp sương lạnh, tôi buông rèm để tránh làm Lê Hình bị lạnh. Bên trong cỗ xe chìm vào bóng tối, chỉ hơi le lói ánh đèn phía trước mặt. Tiếng lộc cộc của bánh xe nện trên mặt đường cùng với tiếng thở nhẹ nhàng bên tai, tôi thầm đoán nàng đã mệt và ngủ thiếp đi.

Tôi tránh động mạnh, lặng lẽ kéo tấm chăn mỏng về phía nàng. Nào ngờ vừa mới nâng cánh tay đã bị ai đó nắm lấy. Tôi giật mình, đưa mắt nhìn sang bên cạnh. Qua ánh trăng mờ mờ, đôi mắt Lê Hình vẫn mở to nhìn tôi. Nàng thì thầm: “Ta lạnh.”

Tâm trạng bực bội này giờ bỗng chốc tan biến, trái tim tôi mềm nhũn, liền nhích lại ôm nàng vào lòng.

Bàn tay Lê Hình lạnh buốt, tôi nhúu mày, lại thêm siết chặt người trong lòng: “Hình Nhi, người lạnh lắm không? Thực xin lỗi, này giờ là do ta mở cửa sổ.”

Nàng lắc đầu, khẽ mỉm cười, ngón tay di chuyển lên vạt áo tôi: “Đứa ngốc này, người lúc nào cũng xin lỗi.” Rồi nàng dựa đầu vào ngực tôi, nũng nịu, “Ta cũng không muốn người đi.”

Tôi thở dài, lại vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng: “Ta không còn cách nào. Ta xin lỗi, vẫn vì ta mà người phải lo lắng nhiều.”

“Tiểu Trình, ta muốn thật nhanh gả cho người.” Yên lặng một lát, nàng mới nói tiếp. “Ta sợ mất người.”

“Không đâu, sẽ chẳng bao giờ.”

Tôi cố gắng trấn an Lê Hình, cho dù biết chính mình cũng đang bất lực. Vài tháng trở lại đây, thỉnh thoảng Hoàng hậu nương nương lại cho thái giám vờی chúng tôi vào trong cung. Bên ngoài mặt thì tích cực đưa ra lời khuyên nhủ cho tôi và Lê Hình trước ngày thành hôn cận kề, nhưng một mặt khác lại luôn tìm cách đẩy tôi về phía công chúa.

Chính là, bà ấy luôn tìm cách để công chúa ở lại với riêng tôi.

Ngày đó tôi ngây ngô, nhìn Lê Hình cùng Hoàng hậu mỗi lúc một khuất bóng trong hoa viên để đi dạo trò chuyện, cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều rằng bà ấy luôn để lại mình tôi. Và lần nào, Lê Hiếu Nguyệt – cô con gái cưng của vua Lê Minh Tông cũng xuất hiện khi tôi đang ngẩn ngơ đi lại trên hành lang lát đá xanh ngọc bích.

Lần đầu gặp, cô nàng bưng bình đánh đồ trà hoa cúc lên người tôi, lại ngay trước mặt Hoàng hậu và Lê Hình. Chuyện đó do sơ ý, tôi không chấp nhận, nhưng Lê Hiếu Nguyệt lại cứ chĩa mũi dùi về phía tôi, thản nhiên dùng miệng lưỡi chặn họng tôi liên tục mỗi lần Hoàng hậu mở lời hỏi.

Cho đến lúc tôi không nhịn được nữa, lông mày giật giật liên hồi, liền bắt chước y chang dáng bộ của vua Lê Minh Tông, chấm một giọt trà, khua khoảng nét chữ lên mặt bàn. Một chữ ‘Tình’ xấu đến mức ma chê quỷ hờn hiện ra.

Lê Hiếu Nguyệt nhìn tôi khinh thường.

“Dám hỏi công chúa đã có ý trung nhân chưa?” Tôi làm bộ không quan tâm đến ánh mắt nàng ta, nhưng trong bụng đã tức anh ách.

Thấy công chúa không định trả lời, Hoàng hậu dần hòa liền lên tiếng mỉm cười: “Hiếu Nguyệt cùng Lê Hình bằng tuổi, nhưng hiện tại nha đầu này vẫn chưa có nam nhân nào vừa ý.”

Tôi ‘Ồ’ một tiếng, sau đó lại khoảng thêm một chữ ‘Nguyệt’ sau chữ ‘Tình’.

Lê Hình nhú mày, nàng không hiểu dụng ý của tôi. Lại thấy khóe môi tôi cong cong, nàng khẽ nhắc chân, đá nhẹ cho tôi một cái dưới gầm bàn. Ý của nàng chính là nhắc nhở tôi đừng giở trò chọc ghẹo không nghiêm túc.

Bây giờ ngẫm lại, tôi ước mình cứ ngậm miệng, đừng giở trò phản công cô nàng Lê Hiếu Nguyệt thì tốt biết mấy.

Nhưng thời điểm đó tôi vẫn ngu ngơ giả đò không quan tâm, vẫn hướng công chúa mà mỉm cười: “Mười bảy, trăng sáng rồi, lại bị che khuất bởi chữ ‘Tình’. Chà, chữ ‘Tình’ này nặng quá, lại như ương bướng chặn lối vào chữ ‘Nguyệt’, bởi vậy nam nhân chẳng thể có cửa.” Sau đó tôi nhanh tay xóa vết nước trên bàn, vẫn giữ thái độ hòa nhã, “Công chúa chưa vừa ý được ai, có lẽ vẫn nên gạt cái ương ngạnh che khuất ánh trăng kia. Trăng đẹp vậy, ắt sẽ có người ôm lấy.”

Tôi chẳng được cái tài gì, có võ mồm là được thừa hưởng từ bậc cao nhân thiên hạ siêu cấp chém gió. Thế nên câu vừa rồi của tôi vừa mang ý mỉa mai tính khí cô nàng công chúa thất thường ương bướng, nhưng lại vừa tán dương sắc đẹp của nàng ta. Chẳng bao lâu sau đã thấy gò má Lê Hiếu Nguyệt ửng đỏ, giận dỗi lay lay cánh tay Hoàng hậu: “Mẫu hậu, quận mã chọc con.”

Lê Hình lườm tôi một cái trong khi tôi thè lưỡi làm mặt xấu với nàng. Kiểu vừa đấm vừa xoa của tôi chẳng khiến người nghe giận, mà chỉ thấy

buồn cười nhiều hơn. Thế nên Hoàng hậu mỉm cười, gõ nhẹ vào trán công chúa: “Con đó, thấy người ta hiền lành là bắt nạt rồi. Nhưng đâu có phải ai cũng dễ con khó dễ được đâu.”

Công chúa chỉ liếc tôi một cái, từ lúc đó không còn ngang bướng chặn họng tôi nữa.

Nhưng thái độ của nàng ta đối với tôi bắt đầu dần thay đổi.

Ban đầu là thôi không còn hạc hợc tôi nữa, đương nhiên điểm này là một điều tích cực. Nhưng dần dần có nhiều cái cực kỳ không thỏa đáng!

Ví dụ nếu tôi lững thững đi trên hành lang, Lê Hiếu Nguyệt cũng sẽ lại gần bắt chuyện, thi thoảng sẽ cúi mặt và xấu hổ. Dần dần khi không có Lê Hinh, nàng đòi tôi dạy ngâm thơ, cho dù tôi đối với việc học hành chẳng ra làm sao, chữ viết thậm chí còn như gà bới. Có lúc đòi tôi dạy cho chơi cờ, nàng ta cũng sẽ ngồi sát sạt bên tôi, đôi lúc còn xảy ra những đụng chạm dường như vô tình.

Cứ vài hôm, tôi sẽ được Hoàng hậu vờ vào cung một lần. Thậm chí có những ngày bà ấy không hề xuất hiện, mà chỉ có công chúa.

Lần đó khi chớm đông, công chúa ngã bệnh, thế nhưng đại phu tới thì không muốn gặp. Tôi còn nhớ khi tôi vừa cầm cái đũa gà lên cắn một miếng, Từ Vệ đã đập cửa bếp xông vào hô lên rằng có thái giám trong cung tới gặp. Tôi thở dài, lại cùng Lê Hinh khẩn trương vào cung.

Hoàng hậu nhìn tôi đầy sốt ruột: “Tiểu Trình, công chúa không chịu ăn uống, đều xua đuổi đám đại phu. Bốn cung thực hết cách.”

Khi đó tôi ngờ ngợ, đưa mắt nhìn Lê Hinh. Rõ ràng nàng cũng đồng thuận như tôi, không hiểu vì sao điều này Hoàng hậu lại nói với tôi mà không phải người khác. Dù gì tôi cũng đâu thực sự là một thầy thuốc?

Tôi toan mở miệng đáp lời, Hoàng hậu đã chặn ngang: “Công chúa muốn nhường người xem mạch cho nàng.”

Sắc mặt Lê Hình rõ ràng tái đi, nhưng nàng vẫn nhỏ nhẹ lên tiếng: “Hoàng cô cô, sức khỏe của Hoàng muội không thể đem ra đùa được. Tiểu Trình vốn y thuật lúng túng, ngộ nhờ...”

“Hình Nhi, ta biết con lo lắng cho Hiếu Nguyệt, nhưng con hiểu mà, con bé từ nhỏ đã được phụ Hoàng nuông chiều, nên nó thực rất tùy hứng.”

Nghe Hoàng hậu nói vậy, lòng tôi càng bất an. Thế nhưng ngoài miệng vẫn phải đáp lấy lệ: “Vậy cứ để ta thử một lần.”

Lê Hình lặng yên, nàng cụp mi mắt. Trong lòng tôi không vui chút nào, vì sao cái cô công chúa đầy cử bắt bẻ tôi mãi thế? Tôi thở dài, bước qua những vị đại phu đang cúi đầu run rẩy, thầm than khổ sở một câu. Sau đó mới tiến đến trước cửa phòng Lê Hiếu Nguyệt, hắng giọng: “Công chúa, ta là Tiểu...”

“Vào đi!”

“...”

Thậm chí còn chưa nói hết câu, nàng ta đã để tôi thoải mái tiến vào. Bất giác, tôi quay lưng nhìn Lê Hình. Ánh mắt nàng phẳng lặng như mặt hồ, nhưng cảm giác dưới mặt hồ bình yên đó lại có gì đó muốn dậy sóng, nhấn chìm mọi cảm xúc đang lững lờ trôi. Tôi khẽ gật đầu với nàng, chẳng hiểu sao mình làm như vậy.

Nàng mỉm cười, khẩu hình ở miệng như giục tôi bước vào phòng công chúa.

Tôi không nghĩ ngợi nhiều về thứ cảm giác bất an thoáng qua, lúc đó chỉ lẳng lặng đến bên giường công chúa. Nơi nàng ta đang nghiêng mình

nằm sau tấm màn lụa mỏng, chính là chiếc giường siêu cấp xa hoa, hoành tráng. Nếu cho bốn, năm người nhảy lên lăn lộn, chắc chắn cũng chẳng sập nổi.

“Sao người còn đứng đó?” Ngữ khí Lê Hiếu Nguyệt có chút bức tức.

Qua tấm rèm mỏng, tôi còn thoáng thấy bộ y phục mỏng tang trên người nàng ta đang mặc. Bất giác tôi cúi mặt, thở dài ngồi xuống chiếc ghế bên giường, ân cần nói: “Công chúa, thất lễ rồi. Có thể cho ta mượn tay?”

Lê Hiếu Nguyệt lập tức đưa bàn tay ra ngoài tấm rèm, nàng ta chẳng chút khách khí: “Vì sao người chậm trễ vậy? Người có biết là ta cảm thấy không khỏe hay không?”

Tôi nhú mày, lại càng thêm khó hiểu: “Vậy vì sao công chúa không chịu để đại phu chuẩn mạch?” Vừa lẩm bẩm, tôi vừa đặt tay lên mạch đập của Hiếu Nguyệt.

Xem nào, mỗi hơi thở có năm đến sáu lượt, vậy là mạch sắc. Tôi trầm ngâm hỏi: “Công chúa cảm thấy thế nào?”

Lặng một lúc, nàng ta mới đáp: “Họng khô, mệt mỏi, ăn không thấy ngon miệng.”

Mạch sắc là biểu hiện của sự nóng trong, tâm phiền muộn, dễ nổi cáu. Tôi thở dài, chậm rãi rời tay Lê Hiếu Nguyệt: “Công chúa nên ăn nhiều đồ thanh đạm, đừng cất giấu nhiều chuyện muộn phiền, rất dễ sinh nhiệt khí...”

Thế nhưng tôi còn chưa kịp nói xong, Lê Hiếu Nguyệt đã bất ngờ siết chặt lấy bàn tay tôi, nàng cũng vén tấm rèm lụa, gương mặt đỏ ửng nhìn tôi đầy phẫn nộ: “Là do ai mà ta phiền muộn chứ?”

Tôi vì hành động của nàng ta mà cứng đờ người, vài giây sau mới kéo kéo được khoe miệng: “Ý của người là sao? Ta không hiểu nổi.” Lại nhìn quần áo xộc xệch trên người Lê Hiếu Nguyệt, rồi tới bàn tay mình đang bị siết chặt, tôi khó xử nói: “Công chúa, người như thế này người ta nhìn thấy thật chẳng hay ho gì.”

“Ta không quan tâm!”

Nói rồi còn chẳng cho tôi thời gian phản ứng, Lê Hiếu Nguyệt kéo tôi ngã nhào xuống giường. Tôi hết hoảng, lồm cồm bò dậy lại bị nàng ta ghì lấy cánh tay.

“Công chúa, tha cho ta đi.” Tôi chống tay ngồi dậy, bức bối nhìn nàng. “Ta cùng người không thù không oán, sao hết lần này tới lần khác người khó dễ ta vậy?”

Dưới ngọn đèn lồng lập lòe sáng, gương mặt nàng ta vô cùng kiêu diễm. Khoe mắt cong cong, đôi môi hờ hững, nàng ta áp sát lấy cơ thể tôi: “Lục Tiểu Trình, ta không chỉ muốn khó dễ người. Mà ta còn muốn ám người cả đời này.” Cánh tay nàng ta vẫn siết chặt tay tôi: “Người hỏi ta vì sao ta không ưng ý nam nhân nào? Hừ, vì ta đang đợi người.”

Vạt áo tôi bị nàng ta kéo cho xộc xệch, tôi nhú mào, hậm hực giằng tay ra khỏi nàng: “Người đợi ta để làm khổ ta hả? Vậy người thực xuất sắc.”

“Đợi người để yêu người.”

Lê Hiếu Nguyệt thẳng thắn nhìn tôi, thậm chí ánh mắt còn chẳng có một tia coi thường. Tôi bất động trên giường, hơi thở nặng nhọc chẳng che giấu nổi thần kinh đang căng như dây đàn. Tôi cười méo xệch, lấp ba lấp bắp: “Công chúa, người thật biết nói đùa.” Nói rồi, tôi nhanh chóng trèo xuống giường, đứng thẳng lưng và vô thức chỉnh lại vạt áo.

“Nếu ngày đó phụ Hoàng không ban hôn, nếu ngày đó người gặp ta trước Hình tử, người có muốn cùng ta hay không?”

Đằng sau vang lên giọng nói thản nhiên, cảm giác ánh mắt Lê Hiếu Nguyệt vẫn dán chặt vào lưng tôi. Tôi chớp mắt, thở dài: “Thực xin lỗi, ngoài Hình Nhi, ta không thể bên cạnh một ai khác nữa.”

Tôi không tin những gì Lê Hiếu Nguyệt nói, vì vốn dĩ nàng ta trước giờ luôn gây khó dễ cho tôi. Nhưng khi vừa bước chân đến cửa, nàng ta lần nữa lạnh lùng lên tiếng: “Lục Tiểu Trình, ta không dễ cho qua đâu.”

Mặc dù nghe rõ mồn một, nhưng tôi không đáp, chỉ lặng lẽ khép cánh cửa. Tôi không hiểu ý nàng ta, thực sự cũng chẳng muốn hiểu.

Đối với tôi, sự việc lần đó xảy ra cũng chỉ là sự bỡn cợt của công chúa. Tôi cũng chẳng thừa hơi mà đem nói với Lê Hình. Thế nhưng nàng dường như có linh cảm riêng mà mỗi người phụ nữ đều có thể cảm nhận được. Ngay trong đêm đó khi hồi phủ, nàng đã lặng lẽ hỏi tôi: “Tiểu Trình, có phải Hiếu Nguyệt yêu thích người?”

Đương nhiên, tôi lắc đầu phủ nhận. Tôi không hề muốn làm nàng lo lắng. “Công chúa không ưa ta.”

Sau câu nói đó, chúng tôi rơi vào khoảng trầm mặc riêng của mỗi người...

Giống như lúc này đây, trong không gian tù mù chật trội của xe ngựa, chúng tôi lặng lẽ siết chặt lấy nhau, chẳng ai nói với ai lời nào.

Những hồi ức vừa thoáng qua trong đầu lần nữa khiến cho lòng tôi phiền muộn không thôi, bất giác phát ra tiếng thở dài khe khẽ. Có lẽ vì thế mà Lê Hình trong lòng tôi liền lên tiếng, phá tan bầu không gian yên ắng: “Tiểu Trình, dù thế nào đi chăng nữa, người chỉ yêu thương mình ta, phải không?”

Tôi không suy nghĩ, chắc nịch gật đầu, mặc cho nàng có thấy được hay không. Tôi hôn lên trán nàng, rồi trượt xuống đôi lông mi cong cong. Nàng chớp chớp mắt, cọ nhẹ mũi vào cằm tôi.

“Ta vĩnh viễn chỉ có mình ngươi.” Tôi thì thầm bên tai nàng, rồi nhoẻn miệng cười, “Ngươi không phải lo lắng, dẫu sao ta cũng là nữ nhi. Thân phận ta thế nào, chỉ cần công chúa phát giác...”

Chưa nói xong, đôi môi đã bị ai kia chặn lại. Cảm giác ẩm ướt mềm mại đem lại khiến cho cả người tôi tê dại, lưu luyến không muốn rời xa ý vị ngọt ngào kia. Lê Hình cắn nhẹ vào môi tôi, nàng thì thào: “Không cho phép ngươi làm vậy. Ngươi như vậy là không thương ta.”

Tôi siết chặt bàn tay nàng, ôn nhu hôn lên từng ngón. “Hình Nhi, ngươi có từng nghĩ tới thời điểm, Vương gia cùng Hoàng thượng phát giác thân phận của ta không?”

Lê Hình trầm ngâm không lên tiếng. Trong không gian tù mù, tôi cảm nhận được ánh mắt của nàng đang chiếu lên gương mặt mình. Nếu như tôi chỉ lặng yên chờ đợi thì nàng dùng đủ loại cảm xúc trong đôi mắt để giữ chặt lấy tâm can trĩu nặng của tôi.

“Ta không muốn mất ngươi.” Giọng Lê Hình run rẩy, không biết có phải vì lạnh hay không mà đôi bàn tay nàng cũng buốt giá. “Tiểu Trình, ta phải làm sao đây?”

Lòng tôi nặng như nghìn tấn sắt thép đè, tôi ôm chặt lấy thân thể mảnh khảnh, cố gắng bình tĩnh vuốt ve đôi má đã ẩm ướt của Lê Hình. Nàng lại vì tôi mà làm mình phải rơi lệ.

“Sẽ không, Hình Nhi.”

Câu nói này, là tôi trấn an cảm xúc của nàng hay đang tự thầm hứa với lòng mình, chính tôi cũng chẳng rõ nữa. Chỉ biết là, dù sau này có thế nào,

tôi vĩnh viễn yêu thương mình nàng.

Tôi phải sống, nhất định phải sống!

Khi về đến Vương phủ đã là hơn một ngày sau.

Vì khởi hành gấp rút, lại liên tục ngồi xe không dừng lại nghỉ, cho nên khoảng thời gian đi lại cũng được bó hẹp. Tôi vốn khỏe như trâu nhưng trong người còn thấy mệt mỏi, huống gì thân thể hư nhược như Lê Hinh. Thế nên chúng tôi không vội vào cung bái kiến Hoàng hậu, mà ở lại Vương phủ nghỉ ngơi.

Quá giờ ngộ một chút, Lê Hinh trở mình tỉnh giấc. Tôi đang cùng Từ Vệ và Mạch Ly ngồi xồm trước bậc thềm sương phòng nàng, cả ba như mất hồn mà cùng đưa mắt nhìn cảnh tre khăng khiu. Chắc do dáng bộ ba người chúng tôi buồn cười quá, Lê Hinh nhẹ nhàng lên tiếng: “Bệnh ngẩn ngơ rồi cuộc cũng có thể lây lan phỏng? Tiểu Trình, người lấy cho cả hai người bọn họ rồi.”

Tôi nâng vạt áo, phúi mông mà như ngốc hài tử chạy tới bên nàng. Mạch Ly cùng Từ Vệ thấy quận chúa thức giấc cũng vội vàng đứng lên hành lễ.

“Hinh Nhi, nàng từ nhà Lục lão đầu mang theo những thang thuốc gì?” Tôi gãi gãi đầu, trong lòng thầm tính toán một phen.

Lần này có thể nào tôi cũng sẽ tùy hứng, không chịu vào cung nữa. Nếu cô nàng công chúa ngang bướng kia không dễ dàng buông tha tôi, thì tôi cũng chẳng ngu mà ngồi đó để mặc nàng ta muốn làm gì thì làm.

Lê Hinh tò mò nhìn tôi, nàng chậm rãi đáp: “Một chút thuốc bổ, vài thảo dược giảm đau...”

Tôi hô lên một tiếng sung sướng, sau đó vung tay, sang sáng cái giọng: “Hai người lui ra, sắc cho ta một thang dược giảm đau.”

Bọn Mạch Ly ngẩn người nhìn tôi, vài giây sau mới có lại phản ứng: “Sao lại giảm đau? Quận mã gia làm sao hả?”

Lê Hình cũng đầy lo lắng hỏi tôi: “Người thấy mệt nhọc trong người sao? Hay trước cứ nghỉ ngơi, ta sẽ làm món gì đó cho người tẩm bổ.” Nói rồi toan nâng vạt áo rời đi, nhưng đã bị tôi ngăn lại: “Không sao, đừng lo lắng. Ta đau ngay bây giờ đây.”

“Hả?!”

Cả ba người kia đều tròn xoe mắt nhìn tôi. Mà lúc này tôi cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều nữa, tung mình nhảy lên không trung, bay qua cả bậc thềm, thả mình ngã nhào xuống mặt sân.

Cảm giác đau ê ẩm chân tay lan tỏa, trong miệng sộc lên vị tanh của máu. Kỳ cục, tôi đã tính toán để mặt không cắm xuống đất, vì sao một bên má của tôi vẫn cảm thấy sưng như tổ đĩa vậy?

“Tiểu Trình!” Lê Hình sợ hãi hét lên, nàng vội vàng chạy bước thấp bước cao đến bên tôi. “Người... người sao lại làm vậy? Người đâu, mau tới giúp.”

Tôi gắng gượng ngóc cái đầu dậy, cố nhìn thật rõ thân ảnh trước mặt mình. Bà nội nó, sao lại nhiều Lê Hình đến thế này? ---- Trên đầu tôi tưởng chừng như có một ngàn ông sao đang quay quay vòng vòng.

“Tiểu Trình, mắt người sao vậy?” Tôi nghe giọng Lê Hình run run, căn bản chắc do mắt tôi đang lác lộn lên đây mà. Thật muốn nói với nàng rằng tôi không việc gì, chỉ thấy hơi choáng một chút thôi. “Đừng làm ta sợ, Tiểu Trình trả lời ta đi mà.”

Chống đối ý chỉ của Hoàng hậu, tức là chẳng nể mặt Vua, tôi cũng sẽ gặp rắc rối. Nhưng nếu tôi mà bị - gì - đó, thì sự việc nó sẽ hoàn toàn khác.

Chẳng hạn như lúc này đây, bà nó, đau quá!

Một trận kinh phong quét đến bên cạnh, tôi biết chắc Từ Vệ đã qua giây phút ngấn ngờ, vừa bay tới cạnh tôi. Giọng hần rống lên thảm thiết: “Quận mã gia, trời ơi, ngài đang yên đang lành vì sao lại thành ra xấu hoặc như thế này?”

Thực muốn đánh tới cho hần một quyền.

“Huynh còn nói nhiều nữa à, mau đỡ quận mã gia vào phòng.” Giọng của Mạch Ly vang lên, the thé như gà bị chọc tiết.

Cơ thể tôi bị nhấc lên nhẹ tênh, Từ Vệ nhanh chóng mang tôi trở về phòng. Hương thơm ngòn ngọt của Lê Hình vẫn thoảng bên cánh mũi, nàng chưa khắc nào rời xa tôi, vẫn cứ nắm chặt bàn tay tôi đầy run rẩy.

Bàn tay nàng ướt nhoẹt mồ hôi nhưng lại lạnh giá, tôi đau lòng không thôi. Thiết nghĩ mình chơi ngu, nhưng quên mất giờ bên cạnh còn có nàng, tôi không nghĩ tới đã làm nàng lo lắng đến vậy.

Cảm giác được nằm xuống giường thật thích, tôi gắng ngóc cổ dậy tìm kiếm hình bóng của Lê Hình. Nàng âu lo siết chặt tay tôi, đôi mắt rơm rớm lệ. “Tiểu Trình, người thấy thế nào rồi?”

Tôi hướng nàng, cười một cái méo xệch, quai hàm tôi cũng muốn rớt ra khỏi miệng luôn. “Hình Nhi, ta đau quá. Lát nữa người vào cung, nhớ nói với Hoàng hậu nương nương rằng ta cảm thấy trong người không khỏe, không thể yết kiến, thành thực nhận lỗi.”

Nói vậy nhưng hình như tôi chẳng có tí thành ý nào cả.

Đầu lại gục xuống gối, trước mắt tối sầm đi. Quả này tôi đụng đất hơi thâm thật rồi! --- Ý nghĩ đó vừa thoáng qua, tôi đã bất tỉnh nhân sự.

Giấc mộng lần này đối với tôi vô cùng đẹp.

Rõ ràng tôi biết đó là mộng, nhưng không thể kìm lòng mình mà khoe môi nhếch nhếch.

Trong mơ, tôi vẫn là Lục Tiểu Trình, có vợ đẹp là Lê Hinh, còn cùng nàng tắm chung bồn, tranh thủ ăn đậu hũ của nàng. Ôi ôi, dạo này tôi nuông chiều bản thân đến biến thái mất rồi.

Nhưng căn bản những đường cong mềm mại hoàn hảo của nàng như hút mất hồn tôi, cảm giác miệng tôi đã nhỏ dải thành một dòng sông rồi. Tôi chép chép miệng, thật muốn sờ thử một phen a ~~~

Thực biến thái mà!

“Tiểu Trình...” Giọng nói thực quen, văng vẳng bên tai như muốn kéo tôi thức tỉnh.

Tôi cau mày, khẽ trở mình một chút. Cơn đau từ bả vai truyền xuống cùng bên mặt sưng vù như phá bình tôi khỏi giấc ngủ. Tôi khó chịu, cố chấp kéo chăn, nhắm tịt mắt.

Được vài giây ngẩn ngui tỉnh lặng, cả tấm chăn của tôi bị ai đó vô duyên giật hẳn ra. Khí lạnh đột ngột bao trùm khiến da tôi nổi gai ốc, cuộn tròn ương bướng lại góc giường. Thế nhưng bàn tay lạnh toát nào đó đã đặt lên cổ tôi, sau đó từ từ siết.

“Người có chịu tỉnh dậy hay không?”

Giết người a ~~~

Tôi mở bừng mắt, muốn bật dậy nhanh chóng nhưng khổ nỗi bên vai lại đau ê ẩm, thành ra chỉ ngóc được cổ lên rồi lại ngã xuống giường. Nhìn nữ nhân ngồi cạnh mình, mặt tôi muốn nổi đầy vân đen. Bực tức hất tay nàng ta ra, tôi khó chịu gắt lên: “Công chúa, người dù sao cũng nên giữ phép tắc. Ta là quận mã, người vốn không nên ở trong phòng ta.”

Lê Hiếu Nguyệt nhếch miệng, nàng ta thong thả đáp: “Còn sức nổi quạu, xem ra bệnh người cũng không nặng lắm.”

Tôi hoàn toàn ghen họng. Toàn bộ những chuyện xảy ra tua lại một lượt trong đầu, như cuộn phim đang âm ỉ cháy. Tôi thở dài, xoa xoa bên má sưng vù của mình, lại liếc nhìn Lê Hiếu Nguyệt một cái.

Thế nào mà vẫn bị nàng ta dò đến tận hang vậy?

Tôi bỏ qua cơn đau nhức bên vai mà ngồi dậy, lại ngửi thấy mùi thảo dược thoang thoảng, chắc hẳn Lê Hinh đã cẩn thận tự mình đắp cho tôi. “Sao công chúa lại ở đây?” Tôi định không hỏi, nhưng vừa nghĩ tới Lê Hinh, trong lòng lại thoáng bất an.

“Vì sao ta không được ở đây?” Lê Hiếu Nguyệt nhún vai, tà áo đỏ rực như màu cánh phượng khẽ phất khi một làn gió đông thoảng qua, “Quận mã không khỏe, ta phụng theo ý của Hoàng hậu tới thăm người, chẳng lẽ không thể?”

Lại đem Hoàng hậu ra làm bia đỡ. Tránh vỏ dưa, gặp vỏ dừa. Coi như Lục Tiểu Trình tôi hôm nay số không tốt!

Tôi trèo xuống khỏi giường, phớt lờ Lê Hiếu Nguyệt. Từ đầu chí cuối nàng ta luôn nhìn tôi chằm chằm, cảm giác bức bách vô cùng. Tôi nhú mào, ngồi xuống bên bàn tự rót cho mình chén trà. Hăng còn ấm, chắc Từ Vệ vừa tiêm. “Đừng nhìn ta như vậy nữa. Công chúa mau hồi cung, ta mau chóng sẽ phục hồi.”

Đúng vậy, mau đi đi a, ta khỏe nhanh hơn đó!

Nàng ta tựa như chẳng quan tâm đến thái độ lạt nhạt của tôi, thông thả ngồi xuống bên cạnh tôi. “Ta nghe mẫu hậu nói rằng người mười chín, hai mươi rồi, sao ngủ vẫn chảy nước miếng như giấc hài tử vậy?”

“Nếu người thấy người ngủ như vậy vẫn nên giữ phép lịch sự đi, vì họ đang mộng đẹp.”

“Ồ, ta thật muốn biết về giấc mộng của người.”

Lê Hiếu Nguyệt chống cằm, chớp chớp hàng mi dày nhìn tôi đầy mê hoặc. Tôi nhấp ngụm trà nhỏ, bên má vẫn còn những nhức đau, “Không phận sự, miễn xen vào.” Nói rồi, tôi đứng dậy toan ra khỏi phòng tìm Lê Hinh.

Không biết nàng đang làm gì mà lại để mình tôi với công chúa.

Thế nhưng cánh tay đã bị người kia kéo lấy, nũng nịu lay lay: “Quận mã, người thấy ta đến mà để mặc ta rồi đi sao? Người đi đâu là ta theo đó đấy.”

Tôi bật cười, định rút cánh tay mình nhưng nàng ta cứ như gọng kìm, kẹp chặt lấy tôi. “Đời người có bốn chuyện đại sự, ăn, uống, đại tiện, tiểu tiện. Dám hỏi công chúa muốn theo ta cái gì?”

Lê Hiếu Nguyệt nhú mày nhìn tôi, nàng ta ‘hừ’ một tiếng rồi buông lỏng tay tôi ra, nhưng dứt khoát chẳng tha cho tôi: “Ta đã nhọc công tới thăm rồi, ít nhất người cũng phải dẫn ta đi dạo chứ.”

Ai mượn người tới đâu! ----- Nghĩ là thế nhưng ngoài mặt tôi vẫn thản nhiên: “Hôm nay quả thực ta không khỏe. Công chúa đã tới, ta đi bảo Hinh Nhi chuẩn bị cơm tối thịnh soạn một chút.”

“Không cần.” Nàng ta khoát tay, thong thả đứng dậy. “Hình tỳ hẵng còn trong cung, có lẽ sẽ trở lại muện. Ta nghe nói người làm kẹo lạc ngon lắm hả? Làm cho ta đi.”

Dứt lời, Lê Hiếu Nguyệt kéo tay tôi, đẩy cửa phòng bước ra. Trời đã sẩm tối, làn gió đông khê thổi khiến tôi rùng mình. Lê Hình hẵng còn trong cung sao? Giờ này rồi sao Hoàng hậu còn chưa chịu về phủ?

“Công chúa, hôm nay Hoàng hậu có việc gấp gì cần truyền ta và Hình Nhi?”

“Mẫu hậu nhớ tỳ tỳ, muốn bầu bạn một chút.”

Tôi gượng gạo kéo kéo khoe môi, âm thầm bài trừ cái lý do này. Dường như Hoàng hậu lúc nào cũng chừa lại một khoảng thời gian để cô công chúa này hành hạ tôi.

“Công chúa, ta hẵng còn đau, không thể xuống bệp.” Tôi dừng bước, xoa xoa tay lên bả vai mình.

Từ vai truyền xuống một trận đau ê ẩm, tôi khê nhúu mày. Đúng là lần này chơi ngu thật!

“Người vì lý gì mà lại ngã đến nông nỗi này?” Lê Hiếu Nguyệt bực bội nói tôi. Dưới ánh đèn lồng rọi xuống, gương mặt nàng ta lại càng thêm chút sắc sảo. Đưa tay lên má tôi, xoa nhẹ một cái, nàng ta càu nhàu, “Thần thám gì chứ, vẫn chỉ là đứa ngốc thôi. Hừ.”

Tôi nghiêng đầu né tránh, lại bị Lê Hiếu Nguyệt trừng mắt. Nàng ta rõ ràng có khí chất con Vua, vừa ngông cuồng lại vừa nghiêm khắc, nhìn thế nào cũng chỉ thấy bướng bỉnh, chẳng có điểm ôn nhu như Lê Hình của tôi.

“Lục Tiểu Trình, người còn nhớ lời ta nói không?” Lê Hiếu Nguyệt thôi không cần nhắc tôi nữa, nàng ta nghiêm túc nhìn tôi.

“Ta sớm chẳng còn lưu lại gì trong đầu.”

Một thoáng giận dữ ánh lên trong đôi mắt nàng ta. Lê Hiếu Nguyệt nhếch mép cười: “Vậy để ta nhắc lại cho người nhớ nhé.”

Không gian yên tĩnh đến ngột ngạt, tôi quay lưng, tránh ánh mắt như hổ đói của nàng ta chiếu lên người mình. Cất giọng thờ ơ, tôi bước đi mà chẳng thèm đợ: “Công chúa, không còn sớm, người nên hồi cung đi.”

“Lục Tiểu Trình!” Nàng ta lạnh lùng cất tiếng, trong tiếng gió không hiểu sao tôi còn nghe ra chút bi thương. “Tốt nhất người đừng quên, dù Lê Hình là quận chúa, được phụ Hoàng cung chiều, nhưng ta vẫn là con gái của Người. Ta so với Lê Hình chẳng thua kém, thậm chí còn hơn tỷ ấy. Tình cảm ta đối với người, như thế nào người còn chưa nhận ra?”

Nàng ta giờ lấy cả Thánh thượng ra uy hiếp tôi, còn ép tôi đến nhường nào nữa?

Tôi tức giận xoay người, lạnh nhạt nhìn thẳng vào mắt nàng. Cách nhau chỉ vài bước chân nhưng cũng đủ để cả hai cảm nhận đối phương chẳng có ý gì muốn nhượng bộ.

“Công chúa, ta biết đối với người ta chỉ là một kẻ thường dân đáng khinh, nhưng ta vẫn có lòng tự trọng của ta. Người đem ta làm trò đùa, ta không màng tới, ta vốn biết thân phận mình là như thế nào. Nhưng người hết lần này đến lần khác khó dễ ta, thực ra người muốn gì ở ta? Ta không đối với Hình Nhi vì tiền bạc và địa vị của nàng ấy, người có thể ki dễ ta, nhưng đừng coi tình cảm của ta chỉ là thứ cỏ rác.” Không hiểu vì lý do gì mà những lời này tôi nói ra còn thấy sống mũi cay cay, đôi mắt đã khô rát. “Cái mạng này ta chỉ có một, nhưng nếu có rơi đầu trái tim vẫn chỉ dành cho Lê Hình.”

Nói rồi tôi lập tức rời đi, không màng tới ánh mắt mở to nhìn tôi đầy kinh ngạc kia.

Đây là gì? Phần nộ chẳng, loại cảm giác bị người ta chà đạp lên lòng tự trọng? Dù là gì đi nữa, tình cảm của tôi đối với Lê Hinh, sao người ta lại coi là vì vật chất được?

Có lẽ không ít người đã nghĩ vậy.

Tôi đi ngang qua hành lang trên mặt ao. Trời đông tĩnh lặng như mặt nước đen ngòm, phản chiếu nửa vầng trăng chẳng rõ nét. Sau lưng vang lên tiếng bước chân, tôi mặc kệ chẳng để ý.

“Tiểu Trình, người giận ta?” Lê Hiếu Nguyệt rõ ràng vẫn chậm rãi bước sau lưng tôi, nhưng nàng ta không có ý đi cùng.

Tôi dừng chân, thở dài một tiếng, cũng chẳng đáp lời nữa.

Chắc lúc chập tối đã có cơn mưa, hành lang trơn trượt những vệt nước dài. Tôi nhìn xuống vũng nước dưới chân, dưới ánh sáng mờ mờ của đèn lồng, gương mặt tôi phản chiếu hình ảnh chẳng khác nào một nam nhân.

Tôi vốn dĩ là nữ tử, có phải chính vì bộ dáng này mới khiến tôi thêm nhiều rắc rối vậy không?

Còn đang bận lòng với những suy nghĩ vẩn vơ, bên tai đã vang lên tiếng hô nho nhỏ: “Á!!!”

Dù chẳng biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy cái bóng áo đỏ bỗng dưng ngã nhào về phía trước, tôi giật mình kinh hãi, vội vàng đưa tay giữ lấy Lê Hiếu Nguyệt.

Tay tôi kéo tà áo bên vai nàng ta, sau đó vừa vặn ngã vào lòng tôi. Thật may mà tôi đã được tôi luyện phản ứng qua từng ngày sống bên cạnh ông nội, thế nên mới tóm được Lê Hiếu Nguyệt.

Nàng ta ở trong lòng tôi ngược mắt, nhoẻn miệng cười: “Nhanh thật.”

“Nhanh cái khi, công chúa, người làm trò gì đấy?”

“Do hành lang lát gạch đá, đã thế còn trơn trượt. Bước chân người lại nhanh, ta muốn theo kịp thì chịu ngã.”

“...”

Đây là thứ lý thuyết có một – không – hai, lần đầu tôi nghe đấy!

Tôi toan buông nàng ta ra, thì lại phát hiện có điểm không đúng...

Vai áo Lê Hiếu Nguyệt gần như bị tôi kéo trễ hẳn xuống, lồ lộ xiêm y mỏng manh bên trong. Xương quai xanh cùng nước da trắng dưới ánh đèn lồng lại càng thêm hồng hào, mê hoặc.

Đuôi mắt tôi giần giật, toan buông nàng ta ra ngay lập tức thì đằng sau đã như có một trận gió lạnh quét tới, giọng nói quen thuộc lạnh lùng vang lên: “Tiểu Trình?”

Tôi cứng đờ người, vân đen cơ hồ phủ kín mặt. Mà lúc này Lê Hiếu Nguyệt cũng buông tôi ra, thẹn thùng chỉnh lại tà áo rồi mỉm cười: “Hình tỷ, tỷ đã về?”

Hôm nay là ngày gì vậy ông trời? ----- Tôi quay ngoắt lại, thẳng thắn nhìn vào đôi mắt đầy u ám của Lê Hinh, cuống quýt nói: “Công chúa vừa trượt ngã, ta kịp thời đỡ được.”

Lê Hinh chẳng thèm để ý tôi, nàng hướng Lê Hiếu Nguyệt mà cười: “Thất lễ rồi, để muội muội cười chê.”

Vì sao tôi càng lúc càng cảm thấy không ổn vậy?!

“Tỷ tỷ đừng khách sáo.” Lê Hiếu Nguyệt yêu kiều nâng vạt áo, bước đến bên Lê Hinh. “Quận mã gia chu đáo như vậy, Hinh tỷ thực có phúc.” Nói rồi nàng ta hơi nghiêng người nhìn tôi rồi hành lễ: “Cũng không còn

sớm, ta phải hồi cung. Hình tở nhớ giữ gìn sức khỏe để còn chăm sóc quận mã. Cáo từ.”

“Không tiễn!” Tôi bực mình quay mặt đi.

Nàng ta tỏ ra chẳng chấp nhận thái độ của tôi, lại hành lễ lần nữa với Lê Hình rồi rời đi. Không gian yên lặng chỉ còn lại mình hai người chúng tôi.

Tôi bối rối nhìn Lê Hình, tiến gần lại bên nàng: “Hình Nhi, ban nãy, ta không cố ý...”

Đưa tay định chạm vào những hạt nước mưa còn vương trên tóc nàng, nhưng nàng đã lạnh lùng gạt đi: “Đừng chạm vào ta.”

Tôi ngăn người nhìn nét giận dữ trên gương mặt nghiêng nghiêng lãnh đạm, bỗng dưng khí lực như bị hút sạch. Nàng quay lưng bước đi, mặc kệ tôi vẫn đứng ngăn người trên hành lang lạnh lẽo.

Những lúc như thế này, người mặt dày sẽ lên ngôi!

Tôi thở dài, cởi phăng tấm áo đang khoác trên người, vung tay một cái ném thẳng xuống ao. Nghe động, Lê Hình giật mình, nàng kinh ngạc nhìn bộ y phục xanh lục đang lững lờ trôi trên mặt nước. Tuy không lên tiếng, nhưng tôi biết Lê Hình trong lòng đã vô cùng chấn động. Nàng bình tĩnh nhìn tôi, nhưng trong đáy mắt đã dâng lên đầy xót xa.

“Người làm cái gì vậy?” Nàng liếc nhìn bờ vai run run của tôi, sau đó cố gắng bình tĩnh hỏi.

Tôi lạnh muồn run lên như cây sậy, bèn vừa khịt mũi, vừa xoa xoa bả vai: “Ta sai rồi, thực xin lỗi.”

Thoáng vài giây, nàng cứng đờ người, sau đó thở dài tiến về phía tôi: “Người có ngực hay không? Sao tự dừng lại đem áo của mình vứt xuống hồ?” Nói rồi, nàng đưa tay xoa nhẹ lên vai tôi, “Người lạnh buốt rồi đây này.”

Trái tim Hình Nhi của tôi luôn yếu mềm như vậy mà, bỗng dưng tôi thấy mình thật sở khanh. Tôi nắm lấy tay nàng, nàng giận dỗi muốn rút lại, nhưng tôi càng cố chấp hơn. Cuối cùng nàng cũng để yên, cho tôi ôm lấy nàng vào trong lòng.

“Cái áo đó đã đụng vào nữ nhân khác rồi, ta đem vứt đi để người không phải lo lắng.” Khóe môi tôi bất giác cong lên, “Trong lòng ta chỉ có mỗi người thôi.”

Lê Hình trong lòng tôi thở dài, sau đó nàng nhéo vào eo tôi: “Người đó, nếu sau này vô ý chạm phải ai, người cũng vứt áo đi như vậy sao?”

“Đúng rồi, Hình Nhi, là do vô ý!”

Hai chữ ‘vô ý’ tôi cố gắng nhấn mạnh khiến Lê Hình bật cười khanh khách. Nàng chun mũi, giọng nàng nũng nịu: “Ta chỉ là vừa rồi thấy cảnh tượng đó, trong lòng không vui.”

Tôi mỉm cười. Hình Nhi của tôi lại ghen rồi a ~~~

“Hình Nhi, những lúc người thế này thật đáng yêu.” Tôi cúi xuống hôn lên trán nàng, “Làm ta lại không kiềm được mà nghĩ tới giấc mơ lúc trưa nay.”

Lê Hình đẩy tò mò, nàng nhú mày hỏi: “Giấc mơ? Người mơ cái gì vậy?”

Nàng dò hỏi lại khiến tôi đỏ mặt. Đường cong mơ hồ nhưng đầy hoàn hảo, gò má e ấp hồng hào... Những hình ảnh xấu hổ ấy lại lần nữa tràn

ngập tâm trí tôi.

“Tiểu Trình, người lại ngăn người rồi.”

“A, ta chưa có ăn cơm!”

“Vì sao người lại đỏ mặt? Mau nói cho ta biết rốt cục người đang nghĩ gì?”

“Hinh Nhi, ta còn đau lắm, ta phải nghỉ ngơi thôi.”

“Lục Tiểu Trình!”

Dưới hàng đèn lồng lấp lánh cùng những ngọn gió đông lạnh buốt da, chúng tôi hai người vẫn sóng bước bên nhau, mười ngón tay đan lại thật chặt.

Chỉ cần nàng vẫn ở đây, mọi chuyện sau này tôi đều không thấy sợ hãi.

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Thật ra từ sau khi xuyên về quá khứ, khái niệm thời gian của tôi hoàn toàn đảo lộn, thậm chí không còn rõ ngày tháng nữa. Thế nên mới sớm mồng một tháng chạp, tôi đã bị Lê Hình kéo dậy từ trong chăn ấm, nghiêm khắc chỉh dẫn: “Tiểu Trình, nếu còn không chịu dậy, chúng ta sẽ khởi hành chậm, khiến Hoàng hậu nương nương phải chờ đợi đó.”

Nghe hai chữ Hoàng hậu, cơ thể tôi tự giác bật dậy như lò xo mặc cho thần trí hẫng còn mơ mơ màng màng. “Cái gì?! Hôm nay đã là mồng một rồi sao?”

Lê Hình đứng bên giường, nàng đang rũ rũ chăn, xếp lại gọn gàng cho tôi. Nàng thở dài: “Người lại quên? Mấy hôm trước ta đã nhắc nhở người rồi mà.”

Cái khái niệm ‘mấy hôm’ của nàng là từ bao giờ vậy? Tôi cuống cuống phi thân xuống giường, không quên ngoảnh lại hít hải nói với nàng: “Ta đi đánh răng rửa mặt, Hình Nhi giúp ta chuẩn bị xe ngựa a ~~”

Aishhh, tôi dù có thành tâm nguyện ý cúng bái thờ Phật, nhưng cứ mồng một bắt tôi phải lên chùa cùng đoàn người ngựa trong cung, lại nhất là phải đi với Trường Dao hoàng hậu và Hiếu Nguyệt công chúa nữa, tôi chẳng thể thoải mái nổi chút nào. Tôi vã nước lạnh lên mặt, thầm tính toán có nên cùng Lê Hình viện cái cớ gì đó để chuồn về sớm không. Chứ lần nào cúng bái Phật tổ xong cũng phải cùng Hoàng hậu thưởng trà, ngắm trăng dốc bầu tâm sự... có mà đến canh ba nửa đêm mới lê cái thân về được phủ.

“Tiểu Trình, chúng ta mau khởi hành thôi.” Nhìn thấy tôi chấp tay sau lưng, lững thững bước ra khỏi cửa, Lê Hình sốt ruột nhíu mày, “Người vẫn chưa tỉnh ngủ hay sao?”

“Hình Nhi, người muốn cùng ta về trấn Thanh Tri thăm Hy Chiêu đại nương và Hương Liên muội không?”

Lê Hình thoáng ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi, nàng đáp: “Nhưng chúng ta phải cùng Hoàng cô cô...”

Tôi xua xua tay: “Không sao, chúng ta vẫn cùng Hoàng hậu nương nương tới chùa Châu Lâm Tự cúng bái, sau đó khi trở về mới tới trấn Thanh Tri.”

“Người lại định giờ trò gì sao?”

“...”

Nàng thế nào mà càng ngày càng giống như đi guốc trong bụng tôi vậy. Tôi đối với loại ánh nhìn đầy nghi ngờ của Lê Hình liền xốc lại tinh thần, hất ống tay áo chối phăng: “Ta là mấy tháng nay không tới thăm đại nương, sẵn tiện muốn ghé qua một chút. Hơn nữa ta cũng muốn tới thỉnh chi huyện mới nhậm chức, xem ông ấy làm ăn ra sao.”

Nêu một loạt những lý do trời đánh, cuối cùng tôi vẫn bị Lê Hình bắt thóp: “Người dù không muốn gặp công chúa, nhưng là ý chỉ của Hoàng hậu, chúng ta vẫn phải đi.” Nói rồi nàng xoay lưng, để Mạch Ly dìu lên xe ngựa. “Vốn sẽ phải cùng Hoàng cô cô thưởng trà, nhưng có lẽ chúng ta phải khởi hành trước để sớm tới được trấn Thanh Tri.”

Tôi vui như mở cờ trong lòng, liền hô lên một tiếng sung sướng rồi phi thân lên ngựa. Lê Hình thấy vậy liền nhẹ giọng nhắc nhở: “Người sao lại giống như hài tử vậy chứ? Ngồi cho đoàn hoàng, nếu không là lên xe ngựa cùng ta đó.”

Từ Vệ đang dong ngựa cạnh tôi, nghe vậy liền phì cười. Tôi trừng mắt, định giơ chân đạp cho hấn ta một cái. Ấy nhưng đằng sau đã vang lên giọng nói của nàng: “Mạch Ly, người ở lại thu xếp đồ, chúng ta sẽ quay lại đón người sau.”

Mặt mũi Mạch Ly ỉu xìu, giọng như muỗi vo ve: “Nhưng quận chúa một mình...”

“Ta không sao mà.” Lê Hình mỉm cười xoa xoa đầu Mạch Ly, “Chẳng phải ta còn... còn quận mã gia sao?”

Gò má nàng phỉm hồng, mi mắt nhẹ sụp xuống. Trái tim tôi cũng đồng thời trật vài nhịp đập, hồn phách lại như phiêu du trên cõi bồng lai. Ánh nắng nhàn nhạt ngày đông rọi chiếu xuống mặt đất, trườn lên mái tóc dài đen nhánh của Lê Hình một màu óng ánh như thần tiên cùng đôi môi màu anh đào căng mọng. Tôi ép mình thức tỉnh khỏi mộng mị, liền hắng giọng một tiếng. “Hay là lần này chúng ta ‘phượt’ một chuyến đi.”

Từ Vệ kinh ngạc hỏi: “Quận mã gia, ‘phượt’ là cái gì vậy?”

Lê Hình cũng tương tự, chiếu tới tôi ánh mắt tò mò. Tôi mỉm cười đáp: “Tức là không mang theo hành lý, chúng ta tới đâu hay tới đó!”

Ở thế kỷ 21, có người đi phượt còn chẳng mang theo một xu nào trong người. Nhưng thôi, dầu sao đây cũng là cổ đại, hơn nữa đi cùng tôi còn là quận chúa nữa, nên cứ mang trong mình vài quan thì hơn.

“Như vậy cũng được hay sao?” Lê Hình dường như vẫn chưa thấy thỏa đáng, nàng lo lắng quan sát tôi, “Người lại bày trò sao?”

Ách, dạo này nàng luôn hỏi tôi như vậy, chẳng lẽ nhìn tôi gian lắm hả?!

Tôi không hài lòng phụng phịu: “Hình Nhi, ta ngày đó ở hiện đại cũng ‘phượt’ suốt.”

“Nhưng đây không phải hiện đại.” Nàng thản nhiên đáp.

“Dẫu sao ‘phượt’ thử cũng chẳng mất gì.”

“Tiểu Trình, người sao cứ thích đôi co với ta vậy?”

“...”

Tôi thua, được rồi, tôi luôn không bật lại nàng được mà. Thế là mặc kệ những người khác đang trợn tròn mắt nhìn hai chúng tôi khó hiểu, tôi khịt mũi, lầm bầm: “Ta xưa nay võ mồm chẳng bao giờ thua ai, chỉ thua vợ.”

Đã cố gắng nói khẽ như vậy thế mà Lê Hình vẫn nghe được. Khóe môi nàng cong cong, nàng hắng giọng: “Mau, chúng ta khởi hành. Ân, người theo cùng luôn, Mạch Ly.” Rồi nàng kiêu mi nhìn tôi đầy tinh nghịch, “Chiếu theo ý của quận mã gia.”

Mạch Ly nghe vậy liền tỏ ra vô cùng sùng bái tôi, như kiểu tôi trong mắt nàng ta trở thành idol vậy. Thế nên tôi giục ngựa tiến về phía trước, cố ý che đậy gương mặt đang đỏ ửng lên giữa tiết trời lạnh buốt ngày đông.

Chùa Châu Lâm Tự nằm trên sườn núi Dĩ An, giữa những thung lũng mênh mông hồ và núi đá, ở cửa ngõ phía Đông vào thành Đông Kinh. Kiến trúc của chùa khá đồ sộ, mang đậm bản sắc truyền thống với những nguyên liệu nổi tiếng từ khắp các địa phương, như đá xanh, gỗ tứ thiết, gỏi men Bát Tràng... Điều đặc biệt ở kiến trúc chính là ba tầng vòm mái màu nâu sẫm cong vút hình đuôi chim phượng, không giống với nét thẳng, thô sơ thường thấy ở những ngôi chùa khác.

Hành lang La Hán gồm 234 gian nối liền với đầu Tam quan, chiều cao sàn nâng dần theo độ dốc của sườn đồi dẫn tới những điện chính. Tôi dù đã

tới đây lần này là lần thứ ba rồi, nhưng vẫn không khỏi há hốc miệng ngược nhìn kiến trúc của điện Tam Thế trước mặt. Tọa lạc ở trên đồi với vị trí cao nhất, nơi đây đặt ba pho tượng Tam Thế Phật (quá khứ, hiện tại và tương lai), là nơi Hoàng hậu sẽ dừng chân lâu nhất, cùng các sư thầy tụng kinh niệm phật, cầu mong cho Quốc thái dân an, cầu cho Minh Tông hoàng đế cùng quân thần bình an đánh giặc trở về...

Tôi đối với việc này không rành rõi, liền chỉ biết dập đầu vái lạy theo Lê Hinh. Nàng vô cùng kính cẩn chấp tôi, đôi mắt nhanh lại thanh tĩnh, miệng không ngừng lầm rầm cầu khẩn. Bình thường ở nhà cúng rằm hay những ngày lễ Tết đều là bố mẹ tôi, thế nên tôi một chút chi thức khẩn vái không hề có, chỉ biết thành tâm vái lạy ba vái, sau đó thành tâm nói ra ước nguyện. Thế nên sau khi cùng mọi người quỳ gối hết cả tuần hương, tôi mới được lê cái chân tê dại của mình ra khỏi điện.

Trong lúc chờ Trường Dao hoàng hậu cùng Lê Hinh trò chuyện cùng trụ trì, tôi đứng ngoài thềm điện, chấp tay sau lưng phóng tầm mắt ra cảnh núi non hùng vĩ. Ai nga, sau này nơi tôi đứng đây sẽ thành di tích lịch sử, danh lam thắng cảnh nước nhà, cảm giác lâng lâng khó tả lan tỏa trong mạch máu.

Thật tự hào khi mang dòng máu người Việt Nam!

“Rất đẹp, phải không? Ta tự hỏi hàng ngàn năm nữa, nơi này sẽ trở thành như thế nào.”

Giọng nói của nữ tử vang lên sau lưng khiến tôi giật mình. Tôi đưa mắt nhìn Lê Hiếu Nguyệt, thầm tự hỏi nàng ta đã đứng đây bao lâu rồi. “Sẽ vẫn như vậy thôi.” Tôi buột miệng trả lời, không ngờ Lê Hiếu Nguyệt lại chăm chú nhìn tôi, ánh mắt chứa đầy tâm sự.

“Chỉ e con người cũng khác, lòng người cũng đổi thay.”

Tôi khẽ nhíu mày, thực không quen khi cùng nàng ta nói về mấy chuyện này. Thế nên tôi chỉ im lặng không đáp, một lát sau đã thấy cổ hương thơm nồng nồng tiến sát ngay bên mình. Chẳng cần liếc mắt cũng cảm nhận được ánh nhìn của nàng ta đang chiếu lên gương mặt tôi. Da tôi có dày, nhưng vẫn cực kỳ nhạy cảm đối với loại ánh mắt của nữ tử.

“Công chúa có chuyện cần nói phỏng?”

Nàng ta lắc đầu nhẹ nhàng: “Ta chỉ muốn bên cạnh người.”

Haizz, lại bắt đầu rồi đây!

“Đang ở nơi thanh bình thế này, người tốt nhất vẫn nên để tâm tịnh yên tĩnh.” Tôi thở dài, chuyển chủ đề. “Hoàng hậu nương nương hôm nay trông thực vui? Người có lẽ sẽ không sớm hồi cung.”

Lê Hiếu Nguyệt đáp: “Ân, hôm nay mẫu hậu sẽ ở lại dùng cơm chay.” Nàng ta quay sang tôi, lần nữa chiếu lên da mặt ngàn tấn xi măng sắt thép của tôi loại laser siêu mạnh, “Nghe nói người cùng Hình tỷ chốc nữa sẽ tới trấn Thanh Tri?”

“Chúng ta phải tới thăm một người bạn.” Tôi đáp quấy quá, chẳng muốn giải thích nhiều.

“Ta theo có được không?”

Ách, đương nhiên là không rồi! ---- Tôi giãy nảy trong đầu, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra tự nhiên: “Công chúa vẫn nên ở lại bên Hoàng hậu.”

Lê Hiếu Nguyệt có lẽ đã biết trước câu trả lời của tôi, chỉ lặng lẽ đưa mắt ra xa xăm. Lặng một lát, nàng ta hỏi: “Người có biết ban này ta đã nguyện ước điều gì không?”

Dù không thực sự hứng thú nhưng tôi vẫn tò mò đáp: “Điều gì vậy?”

Nàng ta không vội trả lời, chỉ trân trân nhìn vào đôi mắt tôi. Cảm thấy hơi mất tự nhiên, tôi quay mặt né tránh. Lúc này nàng ta mới nhẹ giọng: “Ta muốn chúng ta bái đường thành thân.”

Tôi cứng đờ người, cổ họng gần như tắc nghẽn. Loại cảm giác ngột ngạt khó tả này cùng hương thơm nồng nồng đưa tới cánh mũi, tôi thực muốn phóng mình ra thật xa. Nàng ta không có ý trêu chọc tôi nữa, dường như là nói thật...

“Công chúa, nói ra rồi sẽ không còn thiêng.” Tôi kéo kéo khóe môi, vội vã quay lưng. “Đi thôi, chúng ta tới chỗ Hoàng hậu nương nương.”

“Lục Tiểu Trình, người không nên cố tình giả lơ không hiểu đến tình cảm của ta.” Đằng sau lưng vang lên giọng nói lạnh lùng, “Khi phụ Hoàng trở lại...”

Nghe tới đây, chân tôi như hóa đá, thờ dãi xoay người nhìn nàng ta. Mắt đối mắt, tôi chỉ còn biết nhìn vào gương mặt không chút biểu cảm của Lê Hiếu Nguyệt mà nói: “Người sai rồi, ta không giả lơ. Vốn dĩ người biết giữa chúng ta, chuyện này là không thể! Hơn nữa, người ta yêu, là Lê Hinh. Mong công chúa hãy hiểu.”

Lê Hiếu Nguyệt nhếch miệng cười: “Nếu như phụ Hoàng thu hồi thánh chỉ thì sao? Người dù có yêu tử ấy thì cả đời người cũng không có được tử.”

“Người...” Tôi giận đến run cả tay, nhưng vẫn phải kiềm lại cơn nóng nảy, “Công chúa, người đừng gây khó dễ với ta nữa. Người muốn gì ta cũng sẽ đáp ứng người.”

Nàng ta chậm rãi tiến lại bên cạnh tôi, tà áo lụa màu cam mỏng thướt tha theo từng nhịp chân yếu điệu, chiếc trâm vàng đeo hình một bông hồng lấp lánh dưới ánh nắng nhàn nhạt – trong mắt tôi lại chẳng khác nào như một đóa hồng xinh đẹp đầy gai nhọn. Lê Hiếu Nguyệt thật nhẹ giọng: “Chỉ

cần người từ hôn với tỷ ấy, ta sẽ xin phụ Hoàng ban hôn cho ta và người.”
Nàng ta nhẹ chạm tay vào cằm tôi, cảm giác lạnh buốt khiến tôi nhúm mày.
“Lúc đó, ta tin sẽ có một người thích hợp thế chỗ quận mã gia của người.”

Thế chỗ...

Tôi giật mình, như tỉnh khỏi cơn mộng mị! Liệu tôi có phải là thế thân của quận – mã – gia – thật – sự không?! Tôi vốn chỉ là một con bé sinh viên đại học, vô tình bị đẩy về quá khứ mà thôi, lẽ nào lại có thể trở thành chồng của quận chúa?

Lời Lê Hiếu Nguyệt nói lúc này như một quả tạ nặng ngàn cân giáng xuống đầu khiến tôi choáng váng. Đôi mắt bỗng dưng mờ đi, bao nhiêu những ký ức bên cạnh Lê Hình như một thước phim ủa về, quay chậm chậm trong tâm trí. Lịch sử rớt cuộc là như thế nào đây?

Thực và hư, tôi đã không còn phân biệt được nữa.

“Sao vậy?” Lê Hiếu Nguyệt mỉm cười, “Người dao động?”

Khóe môi run run, tôi nhìn nàng ta bằng đủ loại cảm xúc phức tạp. Dường như trái bóng chịu đựng ấy cứ mỗi ngày một căng, mà Hiếu Nguyệt chính là người tự tay muốn chọc nổ. Tôi không biết mình có thể nén lại cái cảm giác muốn nói thẳng với nàng ta - rằng tôi là một nữ tử, trong bao lâu nữa.

“Người đồng ý?” Giọng nói của nàng ta đầy mỉa mai.

Tôi gạt phăng cánh tay Lê Hiếu Nguyệt, nhìn nàng bằng ánh mắt tàn nhẫn nhất có thể, tôi lạnh lùng cất tiếng, chậm chậm để như khắc vào trong trái tim của chính mình: “Trên đời này, ngoài Lê Hình, ta sẽ không lấy một người nào khác nữa.”

Nói rồi, tôi căn răng xoay người rời đi.

Đúng vậy, tôi dù thân nữ tử, nhưng người con gái tôi yêu thương chỉ có một thôi – là Lê Hình và không một ai khác.

Kể từ lúc đó, tôi luôn giữ cho mình cách thật xa công chúa. Dù đôi lúc bắt gặp ánh mắt nàng ta nhìn mình, tôi vẫn lạnh nhạt quay mặt đi. Tôi không mở miệng nói, cũng chẳng chủ bắt chuyện tán dóc cùng những người khác nữa, chỉ lặng lẽ chờ đợi Lê Hình.

Quá giờ ngọ một chút, hai người chúng tôi hành lễ với Hoàng hậu, chính thức rời núi Dĩ An để đến trấn Thanh Tri. Trước khi xuống núi, Trường Dao hoàng hậu dặn dò tôi: “Tiểu Trình, người nhớ chăm sóc thật tốt cho Hình Nhi, cơ thể đứa nhỏ từ thuở bé đã hư nhược.”

Tôi cúi đầu lắng nghe, mặc dù trong bụng đã hiểu quá rõ về nàng.

Chặng đường tới trấn Thanh Tri, chúng tôi căn bản cũng chẳng vội vàng. Thế nên khi tôi dong ngựa đi bộ, Lê Hình cũng lặng lẽ đi bên cạnh tôi. Nàng không hỏi vì sao thái độ tôi lại thay đổi sau khi cùng nói chuyện với công chúa, thế nhưng trên gương mặt thanh tú kia dường như đã phủ một lớp sầu muộn khó vẽ. Tôi thở dài, nhẹ nắm lấy đôi tay lạnh giá đang buông thong của nàng.

Lê Hình ngược mắt nhìn tôi, đôi môi anh đào hé mở, nhưng rồi lại khép lại, muốn nói nhưng rốt cuộc vẫn lặng im.

“Hình Nhi, ta yêu em.” Tôi mỉm cười, một tay dắt ngựa, một thì vững vàng siết lấy bàn tay nhỏ xinh của người đi bên cạnh, “Em có tin ta không?”

Sắc mặt nàng bỗng dưng nhợt nhạt hẳn đi. “Tiểu Trình sao lại hỏi ta như vậy?”

“Đừng sợ, Hình Nhi. Ta chỉ muốn nói là, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, ta vĩnh viễn chỉ yêu mình em.”

Lê Hinh dừng bước, nàng lo âu nhìn tôi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bà xã, em rốt cuộc nhìn thế nào mà ra ta có chuyện vậy?” Tôi thở dài thườn thượt, “Cái số ta sao nó đào bông quá a~~~”

“Tiểu Trình, người cứ giỡn ta vậy? Ta nghiêm túc đó!”

“Ta cũng nghiêm túc mà.”

Gương mặt nàng ửng đỏ, đôi môi khẽ mím lại. Lê Hinh của tôi lại giận dữ rồi! Thế là nàng dùng dằng, muốn gạt tay tôi ra, nhưng có cố thế nào thì tay tôi vẫn như gọng kìm, giữ chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng. “Hinh Nhi muốn cùng ta cưỡi ngựa không?”

Chưa đợi nàng kịp trả lời, tôi đã đu người lên lưng ngựa, cười toe toét chìa tay xuống đón nàng. Lê Hinh trước biểu hiện của tôi trở nên vô cùng đáng yêu, vừa giận dữ lại hậm hực lo âu. Nàng ngoảnh mặt không thèm để ý đến tôi.

“Ai nga, vậy ta xem có nàng nào muốn đi cùng ta không a~~~”

Tôi ngựa cổ, nguyệt một tràng sáo dài. Thế nhưng chưa được vài giây đã thấy bên tay đau nhói. “Ái ui, Hinh Nhi, tha cho ta đi, ta chữa rồi.”

Giết người a~~~~

“Hừ, người còn không mau đỡ ta?” Lê Hinh ngừng hẳn vào bàn tay tôi, nàng chẳng thèm thương tiếc mà cấu tôi thêm một cái nữa, “Người còn muốn đi với cô nương nào hay không?”

Tôi mếu máo nhìn bàn tay đã hằn đầy dấu răng, nhịn cơn đau tê tái ruột gan mà run run rẩy rẩy kéo nàng lên ngồi phía trước. Từ Vệ chẳng biết

từ bao giờ đã đánh xe ngựa lại gần chúng tôi, liền thoảng cái mồm: “Mọi người đã đói chưa? Lát nữa chúng ta dừng lại dùng cơm.”

Lê Hình ngược mắt nhìn tôi, chắc nàng cũng đói bụng rồi. Tôi liền chép miệng nói: “Cứ vậy đi. Đây, người cho xe ngựa xê ra, không thì lùi ra sau hẳn đi.”

“Quận mã gia, ta như vậy là đi rất chậm rãi rồi.”

“Người cùng Mạch Ly đi hẳn luôn trước đi.”

“Cái này... ta không dám a, quận mã gia.”

Tôi với Từ Vệ vừa định chuẩn bị hạch hợ nhau thì Lê Hình đã thông thả lên tiếng: “Từ Vệ, người cùng Mạch Ly đi trước tìm quán ăn, ta cùng Tiểu Trình sẽ tới ngay.”

“Việc này...” Từ Vệ tỏ ra vô cùng khó xử. “Để quận mã gia và quận chúa một mình sao?”

Cái tên đầu gối này, bảo đi cứ đi lại còn lảm chuyện?!

Mạch Ly hiểu ý liền lay cánh tay Từ Vệ: “Huynh cùng ta đi trước, sẵn tìm mua vài bộ y phục luôn.”

Chờ cho xe ngựa của hai người họ đã chạy xa xa về phía trước, Lê Hình mới tựa cả cơ thể nàng vào người tôi. Cũng giống như lần trước cùng nhau cưỡi ngựa, nàng cho tay vào ngực áo tôi, cười tinh nghịch. Lúc này tôi mới phát giác hành động đáng ngờ ấy, liền cầm lấy tay nàng, khẽ nói: “Người ngày đó biết ta là nữ tử nên mới đối với ta loại hành động này phỏng?”

“Ân...” Nàng nhẹ đáp. Hương thơm ngòn ngọt lại vẫn vít bên cánh mũi, tôi lại tham lam cúi xuống trộm hôn vào mái tóc nàng.

“Hình Nhi, công chúa...”

Tôi còn chưa nói hết câu, Lê Hình đã đưa tay chặn môi tôi lại. Nàng chăm chú nhìn tôi, đôi mắt trong veo như dòng nước ngày thu ngập tràn cảm xúc phức tạp. “Muội ấy yêu thích người? Ta hiểu chứ Tiểu Trình. Ta cùng muội ấy từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, lẽ nào muội ấy ra sao ta còn không biết?” Nàng cụp mi mắt, tựa đầu vào ngực tôi. “Muội ấy thích thứ gì thì sẽ phải có cho bằng được. Ta luôn nhường nhịn Hiếu Nguyệt mọi thứ muội ấy muốn, nhưng lần này, ta không thể. Tiểu Trình, ta yêu người. Ta sẽ không để mất người, bằng bất cứ giá nào.”

Vòng tay tôi siết chặt nàng hơn như một vật nhỏ mỏng manh trong lòng mình. Lê Hình của tôi kiên cường như vậy, làm sao tôi có thể dễ dàng mất nàng được chứ? Tôi mỉm cười, cọ cọ cằm mình xuống đôi má nàng. Cơn gió đông nhẹ thổi qua đem theo mùi hương ngòn ngọt của nàng bao trùm lấy cơ thể chúng tôi. Dưới ánh nắng nhạt nhợt, tôi đan năm ngón tay mình chặt lấy tay nàng, khẽ nói: “Hình Nhi, người có sợ khổ hay không?”

Nàng mỉm cười: “Chỉ cần có người, nơi nào cũng là nhà.”

Lời này, tôi đã từng nói với nàng...

Tiếng vó ngựa thong thả nện cồm cộp xuống mặt đường đất, hạnh phúc ấm áp phủ tràn con tim tôi.

Đi thêm một đoạn nữa đã thấy Mạch Ly đứng bên ngoài một quán trọ nhỏ, cuống cuống vẫy vẫy tay với chúng tôi. Tôi đỡ Lê Hình xuống ngựa, quay sang dặn dò nàng: “Trước cứ thay bộ đồ ra đã, chúng ta cải trang dân thường đi lại vẫn tiện hơn.”

Nàng gật đầu, rồi lại nhìn bộ y phục trắng trên người tôi, lè lưỡi: “Tốt nhất sau này đừng mặc đồ trắng.”

“Hả, vì sao vậy?” Tôi cúi xuống dò xét bộ đồ mình đang mặc trên người, hay do tôi hay chạy qua chạy lại nên dễ bẩn? “Ta thấy... cũng ổn mà.”

Lê Hình ‘hứ’ một tiếng, sau đó xoay người đi thẳng vào quán trọ. Tôi ngẩn ngơ nhìn theo dáng người yêu kiều của nàng, bên tai vang lên giọng nói của Mạch Ly: “Quận mã gia, ngài mặc thế này thực phong độ. Từ nãy đến giờ các cô nương bên tửu lâu bên kia đường cứ nhìn ngài suốt kìa.”

Ách, còn có chuyện đó hay sao?! Tôi đưa mắt nhìn sang bên kia đường, đúng là ở đó có một tửu lâu nhỏ, tuy không giống kỹ viện, nhưng các cô nương ở đây cô nào cô ấy dáng bộ phong trần, đôi mắt đong đưa lúng liếng. Bắt gặp cái nhìn đầy ngơ ngác của tôi, nàng nào cũng giả vờ e lệ, che khăn lụa giấu ý cười trên môi.

Tôi rùng mình, quay thẳng lưng bước đi, không quên gọi ý ới Từ Vệ đang ngồi chém gió với tên tiểu nhị: “Từ Vệ, huynh mang cho ta bộ y phục khác ra đây.”

Mất thêm hơn một ngày đi đường nữa, chúng tôi mới tới được trấn Thanh Trì. Lần này đi qua sông Hoàng Liêu, tôi không kiềm lòng mình mà liếc nhìn một cái, thì thềm vào tai Lê Hình: “Đây là nơi ta từ hiện đại xuyên về, được Hy Chiêu đại nương và Hương Liên tìm thấy.”

Nàng cũng đưa mắt ra nhìn ra dòng nước mênh mông, thở dài: “Ta không biết phải nói sao nữa Tiểu Trình? Con sông rộng như thế này... Ân, thật khó để giải thích...”

Tôi hiểu tâm trạng phức tạp của nàng thế nên không nói gì thêm nữa, chỉ lặng lẽ siết chặt bàn tay mềm mại kia.

Đến đầu trấn, chúng tôi dừng ngựa để Lê Hình chọn một ít hoa quả tươi làm quà cho hai bà cháu Hương Liên. Tôi hồi hộp chấp tay sau lưng nhìn quanh trấn. Không khí náo nhiệt ồn ào, tấp nập hơn rất nhiều so với

vài tháng trước đây. Người dân ai nấy cũng nở nụ cười tươi tắn rạng rỡ vô cùng, tôi đoán chừng Chi phủ mới nhậm chức là một vị quan vô cùng liêm chính.

“Người xem, khác hẳn lần trước chúng ta tới trấn đúng không?” Tôi đi bên cạnh Lê Hình, đón lấy chiếc giỏ xách đã đầy ắp quả tươi của nàng.

“Ân, nhưng vẫn là con đường này, vẫn hai người chúng ta.” Nàng mỉm cười đáp, “Nhưng mà bây giờ thân phận đã khác.” Nói rồi, nàng đi gần sát lại bên tôi, ôm lấy cánh tay tôi.

Tôi không nhịn được, muốn cười lớn một tiếng nhưng lại sợ làm nàng xấu hổ, thế nên tôi đành thì thầm vào tai nàng: “Lần này chúng ta là phu thê.”

Nàng đỏ mặt, lại vỗ vào vai tôi một cái: “Người đó, chúng ta còn chưa thành thân...”

“Đã sao nào? Chẳng phải có người chỉ khăn khăn đòi gả cho ta thôi hay sao?”

“Người lại chọc ta!”

Cứ thế chọc nàng, rốt cuộc chúng tôi cũng dừng chân trước một ngôi nhà ngói đỏ khang trang. Từ ngoài cổng đã nghe mùi bánh nướng, mùi gạo nếp, gạo tẻ cùng mộc nhĩ, nấm hương thơm phưng phức... lòng tôi bỗng dưng xúc động không thôi.

Giờ này quán đã vắng khách, tôi đẩy nhẹ cổng bước vào. Dáng người mảnh dẻ cùng y phục màu nâu đất truyền thống gọn gàng đang tất bật dọn dẹp, có lẽ nghe động nên vội vàng quay lưng nhẹ giọng nói: “Khách quan, mời ngồi...”

Nhưng chưa dứt lời, Hương Liên đã mở to mắt ngạc nhiên nhìn đám người chúng tôi. Chỉ sau giây lát, đôi môi mỏng đã nở một nụ cười rạng rỡ, đôi mắt to ngật đầy nước hồ xuân, Hương Liên đi đến bên tôi, xúc động tỉ mỉ quan sát tôi lần nữa mới nói. “Tiểu Trình, huynh... huynh đã trở về.”

Tôi cũng không kiềm được mà khước mi rơm rớm, vội vàng lau đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má cô tiểu muội bé bỏng. “Ngoan nào, đừng khóc. Cát Thuần idol... ý ta là muội khóc trông xấu lắm, sẽ làm người khác đau lòng.”

Hương Liên vừa khóc vừa cười trông vô cùng đáng yêu, nàng đưa tay gạt nước mắt. “Huỳnh... Ở... Tham kiến quận...”

Chắc đến bây giờ đã bình ổn cảm xúc, Hương Liên mới phát giác những người đứng sau lưng tôi. Chưa kịp hành lễ đã bị Lê Hình ngăn lại. “Muội đừng khách sáo, cứ gọi ta là Hình tử đi.”

Hương Liên tỏ ra vô cùng khó xử, len lén đưa mắt dò hỏi ý tôi. Thấy tôi mỉm cười gật đầu, cô nàng mới ngượng nghịu ấp úng gọi một tiếng: “Hình tử.”

Không khí ấm áp của gia đình bao trùm khiến lòng tôi vô cùng thoải mái, tôi theo thói quen, nhảy chân sáo vào trong bếp, hô lên: “Hy Chiêu đại nương!”

Thế nhưng ngoài những giỏ bánh vàng rộm thơm phưng phức vừa được vớt từ chảo dầu thì chẳng thấy một bóng người. Lúc này tôi mới ngóc mặt ra bên ngoài hỏi trong khi miệng lúng búng nhai bánh: “Đại nương đi đâu rồi?”

Hương Liên lúc này đang cùng ngồi châm trà với Lê Hình, thấy tôi dáng bộ như nhi đồng liền bật cười. “Hôm nay ngoại sang trấn bên cạnh mua chút đồ, chắc chiều tối sẽ về tới gia.”

“Tiểu Trình, vụn bánh còn trên mép.” Lê Hình hắng giọng, khẽ nhắc nhở tôi.

Tôi bỏ qua điệu cười ha hả của tên đầu gỗ Từ Vệ, thong thả bước vào trong nhà ngó nghiêng. Từ sau khi gây dựng lại, đây là lần đầu tôi ghé thăm hai bà cháu Hương Liên. Tuy bên trong nhà đồ đạc vẫn vô cùng giản dị đơn sơ, ấy nhưng đã khang trang và không còn nghèo nàn như trước nữa. Tôi đi đi lại lại trong nhà, cảm thấy có chút hứng khởi khi đã chia thành từng gian nhỏ.

Như vậy tối nay không cần ngủ ngoài sân a~~~ Mà kể ra thì chúng tôi có những bốn người, thôi vẫn nên tìm quán trọ nghỉ ngơi tạm thì hơn.

Đang hí ha hí hửng, bỗng dưng tôi phát giác có điểm gì đó không đúng cho lắm. Xem nào, đằng sau là một khu vườn nhỏ cùng sân phơi đồ. Tôi trở mắt nhìn lên dây phơi, cảm giác mặt cắt chẳng còn một giọt máu.

Tôi quay ngoắt vào nhà, hung hăng đập rầm cửa sau một cái. Cảm giác này là gì? Phẫn nộ, tức giận hay xót xa?

Cứ nghĩ đến ánh mắt của Lê Cát Thuần dành cho Hương Liên, trong lòng tôi lại rạo rức như một ngọn lửa. Nếu để anh ta biết chuyện này, anh ta có đau lòng hay không?

Lê Hình là người đầu tiên phát hiện ra bá khí bùng nổ trên gương mặt đang nhăn tít như mông khỉ của tôi. Nàng lo lắng cất giọng hỏi: “Tiểu Trình, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tôi bực bội nhìn Hương Liên, chất giọng sang sảng nhà họ Lục lại vang khắp gian nhà: “Muội giải thích cho ta, vì sao trong nhà lại có y phục của nam nhân?”

Cả đám người kinh ngạc, hết nhìn tôi đang khí thế bừng bừng như ngọn lửa lại quay sang Hương Liên tròn tròn mắt ú ớ. Tôi lại giận dữ rống lên:

“Ta đã bảo muội có để ý nam nhân nào cũng phải nói trước với ta cơ mà. Sao muội lại tự ý đặt cái tên trời đánh nào về nhà vậy? Cát Thuần mà biết, hân...”

Thấy ánh mắt dò la của Lê Hình đang chiếu trên người mình, lời định nói liền nuốt ngay lại. Tôi thở dài, thần thờ ngồi xuống ghế. “Mang nó ra đây cho ta gặp.”

Hương Liên chưa kịp hoàn hồn, cứ ú ớ nhìn tôi: “Ơ... Không phải mà, huynh hiểu lầm rồi.”

Mạch Ly thấy vậy, liền kéo Từ Vệ đang ngây ngốc ra chỗ khác. Còn lại ba người chúng tôi, Lê Hình bèn lên tiếng giảng hòa: “Tiểu Trình, trước cứ từ từ nói. Muội ấy đã nói là hiểu lầm, người vẫn nên nghe muội ấy giải thích.”

Lòng tôi đã dịu đi một chút, liền đưa mắt nhìn Hương Liên. Cô nàng nhìn tôi đầy khổ sở, chậm rãi giải thích: “Huynh hiểu lầm rồi. Cách đây không lâu, trên đường trở về từ thôn bên, ngoại lại phát hiện bên bờ sông Hoàng Liêu một nam tử nằm bất tỉnh. Sau đó cũng giống huynh, liền nhờ xe kéo chở về nhà chăm sóc. Công tử đó khi tỉnh lại cũng thần trí u mê, nói rằng mình là người từ tương lai...”

Nghe đến đây, tôi ngẩng phắt đầu, trợn trừng ánh mắt. Cái gì? Người từ tương lai ư?

Cũng giống như tôi, biểu cảm trên gương mặt Lê Hình vô cùng phức tạp. Nàng nhìn tôi đầy lo lắng, sau đó tự trấn an bản thân rồi nhẹ giọng hỏi tiếp: “Sau đó thì sao? Vị công tử đó quý tính đại danh là gì?”

Trái tim tôi đập thình thịch như những hồi trống trong lồng ngực. Tôi chăm chú căng tai lắng nghe, như sợ mình bỏ sót dù chỉ một chữ.

“Huynh ấy lao ra khỏi nhà, hơn nửa ngày thần thờ quay về. Sau đó muội gắng hỏi mãi, huynh ấy mới gượng gạo đáp, mình là một thầy bói.”

Tôi nhú mày hỏi lại: “Thầy bói ư?”

Không phải chứ? Sao một thằng cha làm thầy bói có thể xuyên không về đây được? Hẳn từ đâu chui ra vậy?

“Ân.” Hương Liên gật đầu chắc nịch. “Công tử đó có nét tương đồng giống huynh, nhưng muội không sao lý giải được. Huynh ấy hỏi muội... hỏi rằng Hoàng đế trị vì năm nay, sau đó lăm nhăm cái gì đó. Muội khi đó nghĩ rằng công tử đó mới tỉnh lại nên thần trí bất ổn, ai ngờ huynh ấy nói: “Nếu ta đoán không lầm, cuối năm nay sẽ có hỷ sự của quận chúa.” Muội thấy khó hiểu, vì tin tức đó giờ đã lan truyền rồi, ai cũng đều biết. Nhưng một lúc lâu sau vị công tử đó lại lăm bằm rằng: “Đây là trấn Thanh Tri? Cát Thuần tướng quân sẽ lấy thê tử ở trấn này...”. Muội nghe huynh ấy nói không hiểu gì nên không cố gắng hỏi nữa...”

Tâm tôi chấn động vô cùng, lại quay sang nhìn Lê Hình. Nàng có vẻ chưa thật sự chấp nhận điều Hương Liên vừa nói, thần thờ ngồi ngậy ra một lúc lâu.

Thằng cha này rốt cuộc là ai chứ? Rõ ràng cũng khá am hiểu lịch sử nước nhà đi!

“Hương Liên, muội có kể sự tình của ta cho hẳn nghe không? Vị công tử xưng hô thế nào?” Tôi đứng phắt dậy phúi mông, “Dẫn ta đi tìm hẳn.”

Hương Liên lắc đầu, cũng cùng Lê Hình đứng dậy. “Muội không nói gì về huynh cả. Vì công tử đó ăn mặc như thầy cúng nên ban đầu muội rất dè dặt, không nho nhã giống huynh.”

“...”

Lê Hình liếc mắt, trừng tôi một cái. Lúc này nàng lại lấy lại bộ dáng thong thả ung dung: “Tiểu Trình chắc hẳn lúc đó mặc y phục màu trắng rồi.”

“Ân, đúng rồi, sao tỷ tỷ biết vậy?”

Nàng không trả lời, chỉ ‘hứ’ một cái nhẹ khi ngang qua tôi.

Nữ nhân thật kỳ lạ! Mới mấy phút trước còn thần thờ, bây giờ đã nổi cơn ghen như sư tử cái ---- Tôi âm thầm đánh giá trong đầu. Nhưng sau đó cảm thấy sai sai, tôi giật nảy mình.

Tôi cũng là con gái mà a ~~~

Tôi vội vàng bước theo chân của Lê Hình và Hương Liên, gắng hỏi: “Vậy hẳn nói mình tên là gì?”

“Công tử ấy có cái tên rất lạ, Dương Tố Vỹ!”

What the... ?!!! --- Miệng tôi há hốc, thậm chí còn không tin vào tai mình nữa. Đây là cái tên quá quen thuộc đối với tôi rồi.

Sao anh ấy lại ở đây được? Mà từ bác sĩ tâm lý lại đổi nghề nghiệp thành thầy bói là sao vậy?

“Muội... muội nói thực chứ?” Tôi lặp ba lặp bập, “Trông huynh ấy như thế nào?”

Hương Liên bị tôi dọa cho hoảng hốt, khóe môi rần rật. “Dương công tử không cao bằng huynh, dáng người khá mảnh khảnh thư sinh, đường nét gương mặt rất... rất đẹp. Nhưng huynh ấy lại vận y phục đạo sĩ, sau lưng, cả người toát lên phong thái rất kỳ lạ.”

Hả?! Thế này không hề giống như vị bác sĩ Dương Tố Vỹ cao to vạm vỡ mà tôi biết rồi. rốt cuộc người này là ai đây?

Tôi cứ thế thất thần bước bên cạnh Lê Hình. Nàng bấu móng tay vào bàn tay tôi, thì thầm: “Có phải người quen người này không Tiểu Trình?”

“Ta không biết.” Tôi thở dài, lắc lắc đầu. “Nhưng rõ ràng cái tên kia, thì đúng là một người bạn ở thế kỷ 21 nơi ta ở.”

Lê Hình nhú mày, nằng không đáp lời tôi, nhưng bàn tay lạnh buốt đã siết chặt lấy ngón tay tôi từ lúc nào. Tôi lo lắng nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, trong lòng tràn ngập đau đớn.

Có phải nàng đang sợ mất tôi hay không?

“Kia rồi, hàng ngày Dương công tử vẫn luôn mở rạp bói ở chợ.” Hương Liên chỉ vào đám đông đang nhốn nháo phía trước. “Huynh ấy được rất nhiều thôn dân mến mộ đó.”

Tôi gật đầu, tiến về phía đám đông những người dân đang huyên náo. Nhiều người nhận ra tôi liền sau đó cung kính cúi đầu rồi dẹp đường sang một bên cho tôi bước. Tôi ái ngại nói một tiếng cảm phiền, không ngờ mọi người còn nhớ tới mình. Chỉ vài chục giây sau, con đường trước mắt tôi thông thoáng hẳn. Tôi ôm quyền hành lễ, khẽ giọng nói: “Mọi người vẫn khỏe chứ ạ?”

Đương nhiên lần này trở về, thân phận của tôi đã là quận mã gia, thế nên người nào người ấy cũng đều xúc động, còn định quỳ gối khấu đầu, nhưng tôi đã vội vã ngăn cản. “Tất cả đều là người nhà, đừng đa lễ.”

Mất một lúc thật lâu để thôn dân trấn tĩnh lại, sau đó tôi mới gắng hỏi một thím đứng cạnh: “Đại nương à, sao mọi người lại đứng cả ở đây vậy?”

Bà thím đã ngoài bốn mươi, đầu đã điểm lốm đốm sợi bạc, được tôi hỏi đến thì vô cùng xúc động, liền nhiệt tình nói: “Quận mã gia, ngài không biết đó thôi. Gần đây trong trấn có một thầy bói xem tướng số, nghe nói

chuẩn xác lắm mặc dù thầy còn rất trẻ. Quận mã gia thử xem sao.” Sau đó thím hô một tiếng để những người phía trước tránh đường cho tôi.

Tôi gật đầu cảm tạ lần nữa, hồi hộp tiến lại gần.

Nhưng bước chân tôi đã hóa đá hoàn toàn sau khi nghe giọng nói kia vang lên.

“Số cô chẳng giàu thì nghèo

Ngày ba mươi Tết thịt treo trong nhà.

Số cô có mẹ có cha

Mẹ cô đàn bà, cha cô đàn ông.

Số cô có vợ có chồng

Sinh con đầu lòng chẳng gái thì trai...”

Đậu má, đúng là bói rờm. Đây chẳng qua là bài ca dao hồi trung học cơ sở chúng tôi đã từng học qua, văn vẻ cũng chỉ là lòe người mà thôi.

Từ đằng sau lưng, ‘vị thầy bói’ này nhỏ thó trong trang phục đạo sĩ rộng thùng thình, tóc búi nửa đầu lờm xờm, lại còn là hơi hanh hanh nâu hạt dẻ, một tay cầm cây chổi phất trần trắng xóa khuá khoảng, một tay còn bận vuốt ve đôi tay ngọc ngà của thiếu nữ ngồi trước mặt. Đôi má cô gái khẽ điểm phấn hồng, ánh mắt mơ màng cùng hàng mi sụp xuống khi tay ‘thầy bói’ rờm kia chạm vào mình. Dưới chân thầy bói còn để một thanh kiếm màu đỏ chóa lọi, trông vô cùng mất thẩm mỹ và rất da dác của rờm.

Tôi trong lòng tuy vô cùng kinh ngạc, thế nhưng mà chứng kiến cảnh tượng này, tôi không khỏi dờ khóc dờ cười, bèn hắng giọng một tiếng sau đó trầm giọng gọi: “Dương Tố Vỹ!”

Đúng như tôi dự đoán, dáng lưng người ‘thầy bói’ cứng đơ, đôi tay cầm phất trần cũng run rẩy. Người này chậm rãi quay về phía tôi, nước da đã trắng lại càng thêm trắng bệch dưới bầu trời âm u ngày đông. Khóe môi rần rật, đôi mắt mở to tròn trừng trừng nhìn tôi.

Nhưng chỉ sau vài giây ngắn ngủi, cái vị ‘thầy bói’ này đã đứng bật dậy khỏi chiếc ghế gỗ, phi thân đến ôm chầm lấy tôi, miệng không ngừng rống lên: “Lục Tiểu Trình... Là cậu thật rồi, Tiểu Trình a~~~”

Mà tôi cũng bị dáng bộ kỳ quái của người này dọa cho một trận hết hồn, bèn giật lùi về phía sau một bước, cổ họng nghẹn lại chỉ thốt ra được mấy âm thanh ú a ú ở.

Vị ‘thầy bói’ nghi hoặc, trong giây lát liền buông tôi ra. Ánh mắt dò la từ đầu đến chân tôi, miệng lẩm bàm lẩm bảm: “Hình như không phải Tiểu Trình. Cậu ta đâu có đẹp trai phong độ như thế này?!”

Tôi chưa kịp hoàn hồn đã bị câu nói của người này làm cho tức chết, liền quên cả mình đang phấn nam trang, đưa tay vỗ đốp một cái vào trán đối phương, hạ thấp giọng: “Dương Hạ Vy, đến cả tớ mà cậu còn không nhận ra, thật đáng hổ thẹn!”

Đúng vậy, đây đích thực không phải bác sĩ Tố Vỹ mà tôi quen biết. Phải nói chính xác cái người phấn nam trang lại chẳng hề giống thầy bói hay đạo sĩ gì trước mắt tôi đây, cũng chính là người bạn thân nhất từ tấm bé của tôi – Dương Hạ Vy. Và cái tên Dương Tố Vỹ kia cũng chỉ là mượn từ anh trai cô nàng!

Hạ Vy kinh ngạc nhìn tôi, 0.1 giây sau lại chồm lên ôm chặt lấy tôi, nước nở mếu máo: “Rốt cuộc cậu cũng ở đây rồi, tớ tìm cậu mãi thôi. Hu hu, tớ khổ lắm, Tiểu Trình a~~~”

Bỗng dưng sống lưng tôi lạnh toát, liền theo phản xạ vô điều kiện mà ngoái đầu nhìn Lê Hình. Nàng đang lạnh lùng liếc tôi, dáng bộ thản nhiên

mà xoay lưng rời đi.

Ách, quên khuấy đi mất! Nếu tôi là nữ tử, thì nàng cũng biết Hạ Vy chắc chắn là phần nam trang. Và, điều cấm kỵ nhất, đó chính là tôi không được ôm bất kỳ cô gái nào khác!

Cuộc trùng phùng này diễn ra mà tôi chẳng kịp chuẩn bị tâm lý. Thế nên, tôi kéo tay Hạ Vy, gấp gáp đuổi theo Lê Hinh.

Hạ Vy tuy không rõ tình hình, nhưng cũng vội vàng ôm lấy thanh kiếm đỏ chói, bước thấp bước cao chạy theo tôi. “Tiểu Trình, sao cậu lại ở đây được?” Vừa cất giọng hỏi, Hạ Vy đã nhìn thấy Hương Liên cũng đang kinh ngạc đi bên tôi, giọng lại hạ thấp xuống thêm một bậc, “Cậu quen người dân ở đây sao?”

Không những quen, mà giờ người ta biết tớ với cái thân phận quận mã gia đó a~~

Tôi liếc xéo cô bạn, vẫn gắng đuổi theo Lê Hinh. “Tớ cũng đang muốn hỏi cậu câu đấy đây. Chúng ta về nhà rồi nói.”

***

“Mọi việc là thế đó.” Tôi nhấp ngụm trà ấm, thở hắt ra một hơi.

Trước đôi mắt tròn tròn và cái miệng há hốc của Hạ Vy, tôi thực muốn đập cho con bé này một cái. Nãy giờ khi kể, tôi đã lược mất đoạn mình xuyên không và thân phận nữ giả nam của mình để Hy Chiêu đại nương cùng Hương Liên, bọn người Mạch Ly không nghi ngờ. Đương nhiên trong lòng Hạ Vy đã hiểu rõ, cũng như Lê Hinh đã được tôi kể sự thật.

Nàng trầm mặc không lên tiếng, chỉ hướng Hạ Vy mà hỏi: “VẬY, Dương công tử cũng là bằng hữu của Tiểu Trình rồi.”

Trước không biết nàng là quận chúa, giờ biết xong thái độ của cô nàng vô cùng e ngại. Hạ Vy chỉ vào chóp mũi mình, sau đó rụt rè lên tiếng: “Quận... quận chúa, ngài hỏi ta hả?”

Những người kia đổ dồn ánh mắt tới Hạ Vy. Tôi sợ hỏng chuyện liền giơ chân đạp cho con bạn một cái dưới gầm bàn để cô nàng tỉnh mộng, ngay lập tức Hạ Vy hắng giọng, bắn như súng liên thanh: “Ta cùng Tiểu Trình gặp qua vài lần, cũng vì hợp ý nên kết nghĩa huynh đệ. Sau đó một thời gian thì mỗi người một phương, nay gặp lại thân thế đổi rời, người trên cao kẻ dưới thấp, vô cùng xúc động, lời nói không thể diễn tả hết được. Mong quận chúa đừng hiểu lầm.”

Sau đó Hạ Vy đưa mắt ra hiệu cho tôi, tôi hiểu ý liền bồi thêm: “Đúng là như vậy, huynh đệ chúng ta lưu lạc bốn phương kiếm kế sinh nhai. Không ngờ cả hai đều bị gặp cướp giống nhau, rồi lại may mắn được bà cháu Hy Chiêu đại nương cứu giúp. Ở này thật chẳng có gì đền đáp được.”

Hạ Vy giơ ngón tay trỏ, gật đầu lia lịa.

Lê Hình biết chúng tôi nói dối, nhưng nàng vẫn điềm đạm nở nụ cười ôn hòa đối với Hạ Vy. Sau đó khẽ ghé tai tôi thì thầm: “Người thế kỷ 21 các người, ai cũng ngọt giọng như vậy hay sao?”

Tôi nhún vai, dờ khóc dờ cười: “Người thấy ta giống người đeo mỏ lăm sao?”

Thật không may là nàng gật đầu, tôi chẳng còn biết nói gì hơn.

“E hèm, Tiểu Trình, ờ, huynh cùng ta ra ngoài chút, cây kiếm của ta...” Hạ Vy vung tay áo, cầm phát trần đứng dậy, “Ờ... đâu rồi nhỉ?” Sau đó liền rời bước ra khỏi gian phòng.

Cái con bé này, thanh kiếm rơm đang đeo trên lưng kia kìa, muốn chuồn cũng phải lấy lí do chính đáng một chút chứ! Tôi bắt lực nhìn Lê Hinh, nàng phì cười vỗ vỗ vai tôi. “Đi mau đi, để xem rốt cuộc tỷ ấy vì sao lại ở đây.”

Tôi gật đầu, nháy mắt với nàng: “Bà xã đợi ta một chút nga.”

Gò má Lê Hinh phỉếm hồng, nàng chun môi: “Ta không nói chuyện với người nữa.” Sau đó liền cùng những người khác đi chuẩn bị cơm tối.

Tôi đứng dậy, nhanh chóng ra ngoài sân với Hạ Vy. Bạn tôi đang ngồi trên ghế gỗ dưới hàng hiên, bộ đồ đạo sĩ lưng thụng khiến cô nàng có vẻ giống nam tử hơn một chút, nhưng vẫn không giấu đi được vẻ đẹp của thiếu nữ. Thấy tôi bước ra, Hạ Vy thôi nghịch cây kiếm đỏ chót, vỗ vỗ ghế bên cạnh: “Tiểu Trình, ngồi đây cho tở gác chân, mời vãi.”

Nhìn thanh kiếm, tôi nhức cả mắt bèn hỏi: “Hàng nóng lấy đâu ra thế?”

“Của rơm, gỗ đấy!”

Tôi phì cười, ngồi xuống bên cạnh, quen thuộc nâng bàn chân cô nàng lên bóp bóp.

“Ai, đúng rồi đó, thật sự là Tiểu Trình rồi, cái quái gì mà quận mã gia chứ.” Hạ Vy thỏa mãn cười, sau đó vỗ vỗ ngực tôi, “Cậu thế này giống con trai thật, đến tở còn ngờ ngợ. Thường xuyên phải nắn chân cho vợ quá hả, sao mà càng ngày càng massage thuần thực vậy?”

Con bé này, không chọc tôi là không chịu được mà. Tôi bực mình hất tay Hạ Vy, nghiêm túc hỏi: “Tở với Lê Hinh còn chưa động phòng nhé. Mà thế này là sao? Sao đến cậu cũng bị xuyên không thế này?”

Hạ Vy thu lại chân khoanh tròn lại, thở dài một hơi: “Còn thế nào nữa? Làm sao mà tớ giải thích được?”

Tôi ngạc nhiên: “Cậu cũng ngã xuống giếng?”

“Tớ biết ngay cái giếng đó có vấn đề mà.” Hạ Vy vỗ tay cái đốp, “Chính tớ chứng kiến cậu ngã xuống, chưa tới một giây tớ lao lại mà chẳng thấy cậu đâu nữa mà. Cái giếng đó cũng nông, làm sao mà chết đuối được chứ.”

“Hóa ra cậu nhìn thấy hết à? Vậy là tớ mất tích thật sao?”

“Chứ còn gì nữa? Hỏi cái câu kỳ cục vậy?” Hạ Vy nhú mào, ôm chặt lấy cánh tay tôi mà mếu máo, “Tớ còn tưởng mãi mãi chẳng được gặp lại cậu nữa chứ, hức hức. Bao nhiêu tháng nay tớ vì thế mà ăn ngủ chẳng yên đây.”

Tôi mỉm cười, đẩy đầu con bạn đang rụi rụi vào lòng mình như trẻ con. “Mọi người vẫn ổn chứ?”

Hạ Vy khịt khịt mũi, “Tính đến thời điểm tớ mất tích thì vẫn ổn. Chỉ là, cả nhà cậu ai cũng đau lòng lắm, mọi người nhất quyết không chịu bỏ cuộc. Còn thuê cả đạo sĩ đến cái giếng đấy để trừ tà.”

Đây chắc chắn là ý kiến của ông nội tôi rồi. Tôi chẳng biết mình đang thấy buồn cười, hay là lòng đang quặn lên một nỗi xót xa khó tả nữa.

“Cảnh sát còn bắt tớ diễn lại cái cảnh cậu ngã nhào xuống giếng nữa. Lần đầu diễn có làm sao đâu, đương cái lúc ông đạo sĩ kia làm lễ, tớ bất cẩn ngã nhào xuống giếng thì lại bị xuyên về đây. Chả hiểu nổi cái logic này nữa.”

Vậy là Hạ Vy cũng giống tôi, đều từ một tình huống bất cần ngoài ý muốn nên mới thành ra như vậy. “Lúc tớ ngã xuống, cái giếng đó giương

như to hơn. Mặt trăng nhìn cũng tròn...” Tôi lẩm bẩm.

Hạ Vy ‘A!’ lên một tiếng, sau đó bóp má tôi: “Cái hôm cậu mất tích cũng là ngày rằm của tháng, ngày mười lăm âm lịch. Tớ cũng vậy!”

Hả?! Cái này tôi chưa từng nghĩ đến, liền vội vàng hỏi lại: “Cậu có chắc không đấy? Đúng ngày rằm à?”

“Chắc luôn, nói sai thiên lôi đánh chết.” Hạ Vy gật đầu chắc nịch, còn giơ ba ngón tay lên thề thốt.

Vậy là có một mấu chốt nào đó khiến chúng tôi đều bị quay ngược lại quá khứ. Nếu tìm ra điểm này, liệu có cách nào để trở về hay không?

Tôi thở dài, lại nhìn sang bộ dáng của Hạ Vy mà nhíu mày: “Cậu thế nào mà lại vận trang phục của tay đao sĩ vậy?”

“Aish, thì cảnh sáng vẫn không tin tay đao sĩ kia, bắt tớ diễn lại thử. Diễn xong người tớ ướt nhoen nhoét, bên cảnh sát lại càng thêm khẳng định không lý nào chỉ vài giây sau khi ngã xuống mà người lại mất tích luôn được.” Hạ Vy chép miệng, càu nhàu, lại quay sang nhìn tôi. “Lúc đó là đầu đông rồi, chết rét! Thế là tên đao sĩ kia thương tình cho tớ mượn bộ đồ này đây. Còn thanh kiếm với cây chổi phát trần này, hôm trước sang thôn bên cùng Hy Chiêu đại nương nhìn thấy hay hay nên mua đại đó.”

Hóa ra là như vậy đây. Tôi nhìn cái dáng người nhỏ thó của con bạn, bật cười: “Không ngờ có ngày Dương Hạ Vy cậu cũng phải diễn vai nam tử.”

Hạ Vy trừng mắt liếc tôi một cái: “Đừng có chọc ghẹo tớ, tớ đang khổ sở lắm đây. Mà làm sao được như cậu, còn được anh Hoàng ban quận chúa cho nữa. Này, Tiểu Trình, cậu định lấy vợ thật đấy à? Cậu dù sao cũng là con gái cơ mà?” Sau đó, cô nàng kinh ngạc nhìn tôi như không thể tin nổi, “Cậu thích cô bé Lê Hình thật sao?”

Ánh trăng sáng vằng vặc trên bầu trời rọi xuống mái hiên, hắt lên gương mặt tôi một màu trắng xanh u sầu. Tôi thở dài, ảo não gật đầu. “Tớ thích cô ấy, không phải thích, mà là yêu, rất yêu. Hạ Vy, tớ rốt cuộc phải làm sao đây?”

Hạ Vy ngệt mặt, sau đó dựa đầu vào vai tôi, không bình luận thêm gì nữa.

Một lúc lâu sau, cô nàng mới ngược mắt nhìn tôi, nghiêm túc hỏi: “Nếu chúng ta tìm được cách trở về tương lai, cậu có còn muốn quay về nữa không, Tiểu Trình?”

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 15 - Lục Phu Nhân!

Ngày 20 tháng Chạp năm Canh Dần, vua Lê Minh Tông cho ba quân ăn Tết, còn mình và hai chủ tướng gấp rút thân hành trở lại thành Đông Kinh. Vì lần này đương còn trong cuộc chiến nên lễ đón mừng không quá rầm rộ.

Lần này trở về cốt cũng là hôn sự của tôi và Lê Hinh, thế nên vừa hồi cung, Hoàng đế đã vời chúng tôi vào để hỏi chuyện, thưởng trà. Phong thái Người vẫn vô cùng hòa nhã, ung dung, chẳng có dính chút bụi trần, thậm chí tôi còn không thực sự nghĩ ba vị Đế - Tướng kia hẵng còn đang trong cuộc chiến.

“Tiểu Trình, người cảm thấy thế nào?”

Bỗng nhiên Hoàng thượng hỏi tới, tôi đang còn thả hồn phiêu du vào ánh trăng nhàn nhạt đêm đông cũng phải giật mình, khóe miệng kéo kéo: “Dạ bẩm khởi bẩm, cũng... cũng...” Tôi ấp úng một hồi lâu trước những ánh mắt như hàn quang chiếu đến, rốt cuộc thở dài ôm quyền, “Câu này Hoàng thượng hỏi khó quá. Thần không biết nói thế nào a

”

Thực ra càng đến ngày thành hôn, tôi lại càng thấy nhàn nhã vô cùng, chỉ hơi trống vắng khi chính thức bị đuổi sang phủ Quận mã vì không thường xuyên được nhìn thấy Lê Hinh. Nhưng đấy cũng là phong tục rồi, chẳng nhẽ con rể cứ mãi ở nhà cha vợ đến tận ngày thành hôn?

Phủ Quận mã thật ra cũng chẳng khác phủ Tướng quân là mấy, chỉ quy mô nhỏ hơn một chút thôi. Gia nô không nhiều, nhưng tôi lại cảm thấy như thế lại càng hay, nhàn rỗi phân phó việc cho mọi người. Đến mức Hạ Vy còn không cam lòng, chỉ thẳng vào chóp mũi tôi mà mắng: “Đồ vô sỉ, tớ thật không biết có đúng là cậu sắp lấy vợ không nữa! Cái bộ dáng cậu kìa, ung dung vô cùng, ngửa cả mặt. Tránh ra, bản cô nương từ giờ là quản gia trong nhà này.”

Kể từ ngày gặp lại, Hạ Vy bám tôi như cái đuôi, đến mức tôi phải gằn giọng đuổi, cô nàng mới ầm ỨC rời đi. Ấy nhưng mà một lúc sau đã hớn hờ quay về, khoe mình mới mua cái, mới làm cái kia... Nhìn đứa bạn trong bộ dáng nam tử, nhưng vẫn trẻ con nghịch ngợm chẳng khác lúc bình thường là bao, tôi đã phải nhú mày mà gắt: “Cậu thay ngay bộ đồ thầy bói ra cho tớ nhờ. Có bao nhiêu quần áo, sao cứ nhất nhất phải mặc cái bộ kỳ quái thế này?”

Hạ Vy bĩu môi, cầm cây phát trần khua khoảng trước mặt tôi: “Thế cho tớ mặc quần áo nữ nhân đi, tớ sẽ không phá cậu nữa.”

Con bé này luôn lấy cái việc tôi không cho nó mặc đồ nữ tử để chặn họng tôi, dù đã giải thích bao nhiêu lần rồi. Hiện tại chỉ có việc vẫn như trước phần nam trang thì cả hai mới giữ được cái mạng, cô nàng cứ ậm à ậm ừ, sau đó lại y nguyên mà lèo nhèo tôi. Tôi cũng thực hết cách.

Có hôm Lê Hình còn dỗi tôi vì thời gian tôi ở bên nàng còn chẳng nhiều được như Hạ Vy. Tôi hết cách, liền nói: “Hay chúng ta ăn cơm trước kêng, xong rồi ta mang nàng về phủ ta luôn?”

Nàng nhú mày, lặp lại lời tôi: “Ăn cơm trước kêng là sao vậy?”

Tôi không nhịn được, kéo nàng ôm vào lòng. Máu dâm tặc nổi lên cuồn cuộn, tôi vuốt ve xương quai xanh mê hoặc kìa, thì thăm vào tai nàng: “Là chuyện... đó đó...”

Lê Hình khựng lại một chút, nhưng chỉ vài giây sau khi nàng hiểu ra, gương mặt nàng ửng đỏ dưới sắc nển hồng, vội vàng đẩy người tôi ra. Nàng cúi mặt xấu hổ: “Người... biến thái!”

Cái từ ‘biến thái’ kia chắc chắn là từ miệng Hạ Vy mà ra rồi.

Tôi mỉm cười, không ngại ngần cướp lấy đôi môi căng mọng kia...

“Tiểu Trình, Tiểu Trình? Người lại ngăn người sao?” Giọng nói dịu dàng vang lên bên tai kéo hồn tôi trở về thực tại. Tôi mơ màng nhìn Lê Hình, trong lòng đã nhoáng lên ý nghĩ muốn hung hăng ngẫu nhiên đôi môi người trước mặt thì nàng lại lên tiếng. “Hoàng thúc đang nói người đó!”

Hả?! --- Tôi giật mình, hướng mắt tới Hoàng thượng, không ngại ngại hô lên: “Thần tuân chỉ!”

Xung quanh cũng vì tôi rống lên mà làm cho giật mình, thậm chí Thuần idol còn không giữ được bình tĩnh mà ho lên khù khụ che đậy tiếng cười nơi cuống họng, ly rượu cũng đổ rớt ra thân y phục màu tím. Chỉ thấy khóe môi của Hoàng thượng cong lên, đuôi mày Cát Lợi tướng quân ngậy ý cười... tôi len lén nhìn sang Lê Hình. Mi mắt cong cong diễm lệ, gò má ửng hồng, nàng bối rối cúi thấp đầu.

“Tiểu Trình, nếu người nghĩ đó là một Thánh chỉ thì nên làm theo cho tốt.” Hoàng đế Lê Minh Tông nhấp một ngụm trà nhỏ, mỉm cười, “Nếu kháng chỉ tru di cửu tộc!”

“Hả?!”

Oh my god!! ---- Tôi như người bị cướp mất bảy phần hồn, lắp bắp khê hỏi Lê Hình: “Ngài ấy... ban nãy là nói ta cái gì vậy?”

Lê Hình nhin không được mà bật cười: “Người thực sự không nghe sao? Hoàng thúc nói người phải... cùng ta, sinh thật nhiều hài tử...”

Ách, thế này chẳng phải sẽ bị tru di hay sao?!

Tôi đem bản mặt nặng nề cắn cắn đĩa hạt dưa. Chắc do nhìn tôi dần thối quá nên Lê Hình kéo nhẹ ống tay áo tôi: “Người đừng có nghĩ linh tinh đấy. Mấy chuyện đó, ta không hề bận tâm.”

Chạm nhẹ vào lòng bàn tay nàng, tôi thở dài: “Ta không việc gì. Hình Nhi, vất vả cho người rồi.”

Tôi là nữ tử, làm sao có thể cùng nàng sinh con? Dù Lê Hình nói nàng không bận tâm, nàng chỉ cần có tôi là đủ, thế nhưng trong lòng tôi hiểu rõ, nàng sẽ tủi thân hơn ai hết. Tôi mỉm cười với nàng, cố đem chút đau đớn đó giấu sâu vào trái tim.

Sau bữa tiệc trà bánh nho nhỏ, lúc tôi tiễn Lê Hình về phủ Tướng quân đã là nửa đêm canh ba. Lưu luyến vẫn muốn ở bên cạnh nàng thêm một chút, nhưng nàng lại xoa đầu tôi, đối với tôi bằng ánh mắt dịu dàng: “Ngốc, chúng ta chẳng phải sắp thành phu thê hay sao?”

“Hình Nhi, mai ta qua chơi với người được không?” Tôi hướng nàng làm nũng, “Ở phủ chán quá a

”

Lê Hình mỉm cười, nàng nhẹ nhàng hôn lên trán tôi: “Ngoan nào, người cứ như ngốc tử vậy. Mau về đi, khuya rồi!”

Rốt cuộc nàng cũng dễ dàng được tôi trở lại trong xe ngựa để về phủ. Tôi thở dài, thầm ngẩng đầu đếm số ông sao trên trời, mặc dù đêm nay mây đen dày đặc chẳng có lấy một điểm sáng nhỏ nhoi.

Lắc lư một hồi trong xe ngựa, cuối cùng tôi cũng về tới phủ quận mã. Vừa xuống xe, mấy người gia nô đã hớt hơ hớt hải chạy lại bên tôi vừa thở hổn hển vừa bẩm báo: “Quận mã... Quận mã gia... bên trong phủ...”

Bình thường con bé Hạ Vy sẽ là người đầu tiên tung tăng chạy ra đón tôi, thế mà đêm nay lại chẳng thấy bóng dáng. Tôi thầm cảm thấy có chuyện không hay, liền nhanh chân rảo bước vào trong phủ.

Chưa tới khách sảnh, tôi đã nghe âm thanh cãi cọ chí chóe truyền ra.

“Người nửa đêm canh ba xông vào phủ quận mã làm loạn, không sợ người ta điều tiếng hay sao?” Chẳng nhằm lẫn vào đâu được, đây chính xác là cái giọng cố giả vờ cho giống đàn ông của con bạn tôi đấy.

“Hừ, đừng mang cái giọng âm dương lẹo cái đó mà nói lý lẽ với bốn công chúa ta.”

Aishhh ---- Tôi dừng chân, thầm nhú mày thở dài. Không biết số tôi đen đui hay là do bên cạnh toàn những quý nhân cổ quái, nên lúc nào cũng phải là người đi sau dọn đường thế này? Có nên chuẩn về phòng mà nghỉ ngơi hay không?

Bất quá, cái cảnh cãi vã giữa Hạ Vy và Lê Hiếu Nguyệt dạo gần đây đối với tôi đã chẳng còn là gì mới mẻ nữa rồi. Hai người này cứ như nước với lửa, hễ gặp mặt lại đấu đá nhau đến ma quỷ cũng phải chuẩn mất dép. Huống chi con người phàm tục như tôi!

“Ta đường đường là nam tử hán đại trượng phu, đạo sĩ có thanh danh tại trấn Thanh Tri, người thế nào mà nhìn ta thành thái giám vậy?” Hạ Vi không cam lòng đập bàn một cái.

Lê Hiếu Nguyệt hình như có chút hơi men, nàng ta chớp chớp đôi mắt, nhếch mép cười Hạ Vy: “Ồ, nhìn không ra người là một nam nhân đấy. Chẳng bằng một nửa khí phách của Tiểu Trình.”

Tôi không biết nên cười hay khóc nữa.

Nửa đêm canh ba, gió lạnh mang theo ánh trăng nhàn nhạt, tiếng cười khùng khục của Hạ Vy vang lên: “Ta đương nhiên không bằng Lục huynh rồi. Nhưng người đừng quên, Tiểu Trình giờ đã là chậu đã có hoa. An ổn mà đợi phu quân tương lai của người xuất hiện đi, cũng sắp rồi.”

Lê Hiếu Nguyệt nhưn mày, nàng ta bĩu môi: “Người nghĩ ta tin lời thầy rơm như người sao?”

“Tin hay không thì mặc xác người.” Hạ Vy phất phất ống tay áo, lững thững quay lưng trở ra ngoài, “Người nhìn thế nào mà mình hơn được quận chúa vậy? Đối nhân xử thế chẳng ra làm sao, được mỗi cái mặt làm hàng. Người có sống thêm vài thế kỷ nữa chưa chắc cướp được trái tim Tiểu Trình.”

“Người nói bốn công chúa cái gì? Đồ âm dương lẹo cái kia, đứng lại cho ta!”

Tôi thở dài, nhìn con bé Hạ Vy đang lè lưỡi chọc quê công chúa mà cũng buồn cười, liền sau đó cất tiếng gọi: “Này, họ Dương kia!”

Nghe thấy giọng nói của tôi, Hạ Vy không bỏ chạy nữa, ngoác miệng cười mà lật đật lê cái tà áo đạo sĩ rộng thùng thình đến bên tôi. Cô nàng tò mò hỏi: “Về rồi hả? Tớ đợi cậu mãi. Quận chúa đâu?” Nói rồi lại ngóc đầu ra sau lưng tôi ngó ngó nghiêng nghiêng.

“Người ta đâu rảnh mà đến coi cậu cãi nhau?” Hơn nữa, đây là phủ quận mã mà. Hai chúng tôi còn chưa thành thân nữa!

Nghĩ đến đây bất giác mặt tôi đỏ lựng, định bụng quạt cho con bé này một trận, thế nhưng bên tai đã vang lên giọng nói của Lê Hiếu Nguyệt: “Tiểu Trình, ta đợi người mãi thôi...”

Ai bắt người như vậy đâu a

~~“Công chúa, người tìm ta?” Tôi nhìn gương mặt phiếm hồng vì men say của nàng ta, nén tiếng thở dài.

Đêm nay nàng ta mặc một tà áo dài màu tím nhạt, đôi con người mơ màng phủ một nỗi buồn mênh mang. Trong đêm tối cùng những cơn gió lạnh trải khắp không gian, màu tím ấy nhạt nhòa như mây khói.

“Tiểu Trình, cậu đừng có vì dáng bộ yếu liễu đào tơ của cô nàng mà mềm lòng đấy nhé.” Hạ Vy ‘hừ’ một tiếng khinh thường, sau đó ghé sát tai tôi thì thầm, “Nãy còn mạnh mẽ với tớ lắm. Đanh đá không chịu được!”

Tôi cười khổ: “Thế cậu chịu nhường người ta chắc?”

Hạ Vy khịt khịt mũi, chẳng buồn ngoái nhìn mà vung tay áo bỏ về phòng.

Trong chốc lát bỗng không gian yên tĩnh trở lại, trên sân chỉ còn hai người chúng tôi. Lê Hiếu Nguyệt chắc uống cũng đã nhiều, nàng ta chỉ chăm chăm nhìn tôi mà không thốt lên lời nào nữa. Tôi ngược nhìn bầu trời vẫn đen tuyền, khẽ khàng nói: “Công chúa, đã khuya lắm rồi, để ta đưa người hồi cung.”

“Đừng... Tiểu Trình đừng như vậy với ta...”

Hả?! Tôi như vậy là như thế nào?

“Đừng bắt ta quay lại đó.” Hình như tôi hoa mắt, hình như đầu óc tôi chưa kịp thích nghi tình cảnh... thế nên tôi mới thấy Lê Hiếu Nguyệt khóc?

Nàng ta khóc thật ư?! --- Tôi thực sự chưa nghĩ sẽ có ngày Lê Hiếu Nguyệt đứng trước mặt mình mà rơi lệ, thế nên đi từ ngạc nhiên, thâm tâm tôi đã có phần trở nên bối rối. “Người... người làm sao vậy?”

Khóe mi Lê Hiếu Nguyệt đắm lệt, nàng ta thốn thức: “Ta muốn ở bên cạnh người, có được không Tiểu Trình?”

“Công chúa, người uống say rồi.”

“Không phải, người biết ta nói là thực lòng. Người biết là...” Lê Hiếu Nguyệt nghẹn ngào, nàng ta thấn thờ khụy xuống nền đất, “Người biết là ta yêu người.”

Đêm nay không trăng cũng chẳng sao, tiếng gió thổi vù vù qua những cành cây khẳng khiu trơ trụi, quất vào lòng tôi cảm giác buồn rầu không tả. Tôi nhẹ bước đến bên Lê Hiếu Nguyệt, thở dài khe khẽ rồi đưa tay đỡ nàng ta dậy.

“Tại sao lại là tỷ ấy mà không phải ta?”

Lê Hiếu Nguyệt khóc rất thương tâm. Nàng ta nhìn tôi đầy thống khổ, cam chịu nhưng cũng chẳng giấu được oán hận.

Khi tôi còn đang cố giữ lấy cơ thể mềm nhũn vì men rượu của Lê Hiếu Nguyệt, nàng ta đã dứt khoát nhào vào lòng tôi mà ôm chặt lấy. Tôi cứng người, cảm nhận hơi thở nóng hổi của nàng ta trên cổ mình. Mùi rượu nồng nặc, Lê Hiếu Nguyệt liên tục mơn trớn trên cổ tôi. “Tiểu Trình, người thực đẹp.”

Tôi nghiêng đầu né tránh từng cái vuốt ve của Lê Hiếu Nguyệt, nhưng rốt cuộc lại bị nàng ta siết chặt lấy, hung hăng cắn lên cổ tôi.

“Người làm cái gì vậy?” Tôi rùng mình, khóe môi giần giật, “Ta nói người say rồi, công chúa.”

Trong bóng đêm tù mù, ‘cô nam quả nữ’ ở bên nhau lại xảy ra loại hành động như thế này thực đáng để đầu óc người nào chứng kiến hiểu lầm

một phen. Mặc dù tôi là nữ tử, nhưng dấu sao hiện tại trong mắt người ta, tôi vẫn là một nam nhi đại trượng phu.

Hơn nữa lại còn là quận mã gia – chồng sắp cưới của quận chúa.

Tôi thở dài, giữ chặt bàn tay đang vuốt ve trên cơ thể mình, nghiêm túc nhìn vào mắt nàng ta mà khe khẽ nói: “Hiếu Nguyệt, người ta yêu là Lê Hinh.”

Lời nói của tôi khiến nàng ta sững lại, trong giây lát đôi mắt lại phủ một màn nước trong veo, cánh tay đặt trên ngực tôi cũng dần buông thõng.

“Ta đưa người trở về Cung.” Tôi đỡ thân ảnh đang lảo đảo bước đi của Lê Hiếu Nguyệt.

Nàng ta lắc đầu, vô lực đẩy tôi ra: “Buông ra, mặc kệ ta! Ta không muốn nhìn thấy người nữa Tiểu Trình. Ta ghét người!”

“Được, vậy sau hôm nay người hận ta luôn một thể đi!”

Tôi dứt khoát đỡ lấy nàng ta, bước qua ngưỡng cửa của phủ quận mã rồi lôi nàng lên xe ngựa. Mặc cho nàng ta cứ khua khoảng tay chân đấm đá, khóc lóc gào thét, tôi vẫn hô lên một tiếng với phu xe lúc này đang thất thần: “Hồi cung!”

Mấy thị vệ hầu cận công chúa hối hoảng nối đuôi nhau đi theo phía sau xe, cũng mặc kệ coi như không hề tỏ ra kinh ngạc khi nàng ta cứ khóc lóc gào tên tôi.

Tôi cũng chọn nhắm mắt bỏ qua, vì chắc chắn ai cũng nhận ra tâm tình của Lê Hiếu Nguyệt đối với tôi. Nếu yêu một người là sai, thì có lẽ tất cả đã sai ngay từ đầu.

“Người ngồi yên được không, đừng loạn nữa.” Tôi nhú chặt lông mày, giữ nàng ta trong lòng mà không khỏi xót xa, “Người cứ hành hạ bản thân như vậy thì tướng công tương lai của người sẽ xót lắm đấy. Với lại này giờ người đâm đá ta đau quá rồi!”

Đúng vậy, tôi cũng là nữ tử a, xương cốt tôi đau nhức gần chết rồi!

“Người đừng gạt ta nữa.” Gương mặt Lê Hiếu Nguyệt đỏ bừng, nàng ta nước mắt nước mũi tèm lem ngược lên nhìn tôi mà nói, “Người lại cùng tên Dương bói rởm kia, thông đồng gạt ta. Ta nói cho người biết, cả đời nay ngoài người ra ta sẽ không gả cho ai hết. Vì thế nên người đi chết đi!”

“Người có biết mình độc mồm độc miệng lắm không? Ta thực sự lo cho phu quân của người đấy!”

Được thôi, nếu tôi biết ‘phu quân tương lai’ của nàng ta cũng ương bướng, độc mồm chẳng kém phần long trọng, thì tôi sẽ không phí công mất sức mà lo cho ‘hắn’ đâu!

“Lục Tiểu Trình, ta không muốn nghe nữa. Ta sẽ không tin đâu.” Lê Hiếu Nguyệt cương quyết lắc đầu, sau đó lại khóc lóc bù lu bù loa, “Người đừng nghĩ nói vậy là ta sẽ hết yêu người.”

“Theo ta thấy thì người nên tin Dương Hạ... à quên Dương Tố Vỹ đi. Lời hắn nói căn bản đều là sự thật.” Tôi xoa xoa hai bên thái dương, lại lấy vạt áo lau nước mắt nước mũi cho nàng ta, “Người nhìn mình khác gì hài tử không? Bắn hết áo ta rồi.”

“Ai mượn người lau làm gì? Mặc kệ ta!”

Nói thì mạnh mẽ nhưng nàng ta lại ra sức hỉ mũi vào ống tay áo tôi. Tôi dờ khóc dờ cười, lại nghe tiếng nàng ta khịt khịt mũi: “Người nói xem, người có cái gì đặc biệt mà làm ta khổ sở như vậy chứ?”

“Ta cũng đang chán ta quá đây a, vì sao ta lại đặc biệt đến thế cơ chứ, haizzz...”

“Người đừng có nâng mình lên tận mây xanh như thế chứ, mũi người nở to như hai cái bánh bao rồi kia kìa.”

“Vậy người nói xem, người thích ta vì điều gì?”

Lê Hiếu Nguyệt nhìn tôi, gò má phiểm hồng, ánh mắt mông lung. Một lát sau, nàng ta nhoèn miệng cười ngây ngô: “Có lẽ vì người thực giống nữ tử chăng?”

Tim tôi nảy lên một cái, bàn tay đặt trên đùi cứng đờ, khoe mặt giật liên hồi. Có lẽ thấy mặt tôi phủ đầy vân đen, Lê Hiếu Nguyệt bật cười khanh khách: “Nếu người thực là nữ nhân, ta còn nghi ngờ bản thân mình sẽ sống chết vẫn theo người mất!”

Mặt tôi lại càng thêm đen sì sì.

“Thực ra, ta cũng không biết vì sao lại yêu người đến thế. Người chỉ là người, chỉ là Lục Tiểu Trình, thế mà ta vẫn yêu một Tiểu Trình như vậy...” Nàng ta gục xuống vai tôi, khoe môi mấp má, “Yêu đến phát điên...”

Tiếng bánh xe ngựa nện trên mặt đất rớt cuộc cũng ngừng lại, giọng nói của một nữ tỳ vang lên ngoài xe ngựa: “Bẩm quận mã gia, bẩm công chúa, đã về đến phủ rồi ạ.”

Tôi nhìn người con gái đang thiu thiu ngủ trong lòng mình, thầm thở dài một tiếng rồi đáp lời người bên ngoài: “Ta biết rồi. Phiền người giúp ta dìu công chúa về phủ nghỉ ngơi.”

Nếu ngày mai thức giấc, nếu có thể, Lê Hiếu Nguyệt, mong người hãy mãi mãi hận ta, hận kẻ tên Lục Tiểu Trình này.

Ta xin lỗi, tình cảm này ta không thể chấp thuận. Vì trái tim ta, chỉ có thể dành riêng cho một người mà thôi.

Lê Hình của ta...

Những ngày tiếp theo trôi qua vô cùng nhàm chán.

Ngoài việc anh Hoàng sau khi biết chuyện con gái mình nửa đêm canh ba đến quậy tại phủ của quận mã tưng bừng, liền nổi trận lôi đình cấm công chúa xuất Cung, thì đương nhiên Lê Hình cũng chẳng ngoại lệ. Nàng không biết đã nghe chuyện từ ai, nhưng cứ mỗi lần tôi ghé qua thăm nàng, Mạch Ly lại khéo léo từ chối, nói rằng quận chúa đang bận cái này, đang làm cái kia, nói là tốt nhất thời điểm sắp xảy ra hôn lễ, tân lang tân nương tránh gặp mặt.

Con bé Hạ Vy nghe vậy, liền thở dài vỗ vỗ vai tôi an ủi: “Tiểu Trình, vợ cậu đổi rồi đấy. Ai bảo đêm hôm khuya khoắt lại mập mập mờ mờ với cô ả Lê Hiếu Nguyệt kia làm gì.”

Tôi trừng mắt, hậm hực: “Không phải tớ chỉ dọn dẹp chiến trường cãi vã của hai người các cậu thôi sao?”

“Tớ tiếp khách hộ cậu mà.”

“Nếu đâu khâu được gọi là tiếp khách thì chắc cậu đã quen thân không ít người!”

Hạ Vy trợn mắt, ấm ức vung vẩy cây phất trần trắng xóa trong tay: “Tớ có đánh đá đến mức ấy đâu cơ chứ?”

“Mức của cậu còn ở tầm cao hơn, căn bản người thường không với nổi.”

“...”

Không gặp được Lê Hình, tôi mang theo cả bộ mặt bí xị ra về. Hạ Vy có lẽ cũng biết trong lòng tôi không vui, nên trên đường cũng chẳng đôi co với tôi nhiều.

Ngang qua một tiệm thuốc bắc, như sức nhớ ra chuyện gì, Hạ Vy bất chợt kéo kéo ống tay áo tôi: “Phải rồi, cậu nói đã gặp tổ tiên của mình. Dẫn tớ đến chỗ Lục gia các cậu đi!”

Tôi nhúu nhúu mày: “Thời buổi này giao thông chưa thuận lợi, tớ lại sắp đến ngày kết hôn rồi. Cậu ráng chờ đi, chắc vài ba hôm nữa Nội sẽ tới.”

Khóe môi Hạ Vy giần giật, vò vò mái tóc rối tung: “Cậu gọi Lục Tiểu Hoa là nội, làm tớ cứ liên tưởng đến ông nội của cậu thật ấy.”

“À, đương sự cũng giống y chang ông nội tớ.”

Trên đường người dân đi lại tấp nập, nhiều cô nương ngang qua chỗ chúng tôi hướng ánh mắt tới Hạ Vy mà bụm miệng cười. Cái dáng người nhỏ thó trong bộ áo đạo sĩ thùng thình, lại thêm cây phất trần đung đưa chẳng khác nào gánh xiếc. Mà Hạ Vy chắc chắn quan tâm bản thân mình khỏi hài cỡ nào, cứ vẫn liến thoắng mồm miệng nói chuyện với tôi. Còn tôi chỉ biết cúi đầu, bước thật nhanh về phủ cho đỡ xấu hổ.

“Tiểu Trình này, thời vua Lê Minh Tông, quan hệ đồng tính giữa hai người con gái, trái ngược với lễ giáo phong kiến và quan điểm đạo đức xã hội bấy giờ thì lại không hề bị xử lý, kết tội hay chỉ trích như một việc kỳ quái.” Hạ Vy bỗng nhiên lên tiếng, kéo khựng bước chân tôi lại. Tôi ngoái đầu nhìn con bạn đang lững thững đi phía sau, ấp úng hỏi lại: “Cậu nói cái gì cơ?”

“Thì trong sử sách, luật pháp Đại Việt có đề cập đến vấn đề đồng tính nữ, nhưng lại bỏ qua mà không hề nghiêm trị. Luật do chính vua Lê Minh Tông ban bố, cải cách!”

Bỏ qua ư, sao lại như vậy được nhỉ? Rõ ràng chế độ phong kiến rất hà khắc với những mối tình đồng tính luyến ái mà.

“Liệu có phải vì một nguyên nhân nào đó mà Hoàng đế liền cho qua không?” Hạ Vy gãi gãi cằm nhìn tôi, “Ví dụ như chuyện của cậu và quận chúa?”

Tôi bị lời nói của Hạ Vy làm chấn động trong vài giây, nhưng ngay lập tức đã kịp hoàn hồn lắc đầu: “Cậu đừng quên, chúng ta chỉ là những kẻ phá bĩnh lịch sử, làm gì có chuyện là một nhân tố lịch sử?”

“Cậu sắp lấy vợ nên hồ đồ rồi à? Kể từ lúc cậu xuyên không về thời điểm này, tức là cậu đã góp mặt tạo nên lịch sử. Nếu nói trắng trợn ra thì Tiểu Trình, ta còn đang hoài nghi cậu đúng là quận mã gia trong sử sách chúng ta từng học đấy. Tức là những tiết học chúng ta ngủ gật trên lớp thời hiện đại, chính là học về cậu!”

“Hạ Vy, cậu càng nói tớ càng không thể hiểu được.”

“Ý tớ là, quá khứ và tương lai có một mối quan hệ mật thiết với nhau. Ví dụ qua từng năm tháng ròng rã, từ quá khứ đến hiện đại, rồi cái hiện đại của chúng ta cũng sẽ trở thành quá khứ đối với những người trong tương lai sau này nữa...”

Tôi ngược nhìn bầu trời xam xám ngày đông, thầm mơ hồ nhận ra một mối liên hệ nào đó giữa chính mình và lịch sử nước nhà. “Không lẽ, trên người chúng ta tồn tại một lỗ hổng thời gian?”

“Lỗ hổng thời gian? Ừ, tốt nhất nên gọi là như thế. Tiểu Trình, tất cả đều như được sắp đặt trước vậy.”

Tôi lơ đãng nhìn Hạ Vy. Tôi không tin vào sự sắp đặt của ý trời, nhưng tôi tin cái gọi là định mệnh.

“Và đúng thời điểm nào đó, ví như ngày trăng tròn, ‘lỗ hổng thời gian’ trên người chúng ta đem chúng ta trở về quá khứ, bắt đầu viết lên lịch sử...” Hạ Vy càng nói càng hăng, hầu như toàn là tự biên tự diễn suy đoán, nhưng không hiểu sao tôi nghe cũng có chút thuận tai. Thế nên, tôi ngắt lời con bạn, nói: “Này, nếu tớ ảnh hưởng đến lịch sử đến thế, thì chẳng phải người khiến suy nghĩ của vua Lê Minh Tông thoáng hẳn lên, chẳng phải con gái của ngài ấy sao?”

“Hả?! Lê Hiếu Nguyệt á?” Hạ Vy trợn tròn mắt kinh ngạc.

“Ừ, chẳng phải cô nàng rất yêu thích tớ hay sao?”

“Nhưng mà nàng ta đâu có biết cậu là con gái?!”

Tôi chấp tay sau lưng, ung dung nhàn nhã bước tiếp: “Tức là có thể sau này nàng ta sẽ biết, và tớ sẽ không bị chém đầu vì nàng ta cầu xin anh Hoàng giữ mạng cho tớ. Và tớ cùng Lê Hình thoái về ở ẩn. Ha ha ha.”

Tất cả đều là tự biên tự diễn, nghe thì dễ nhưng loại khả năng này vô cùng khó xảy ra. Hạ Vy khịt khịt mũi: “Cậu đừng có đề cao mình đi. Chẳng phải sau này công chúa cũng sẽ yêu người khác hay sao? Hẳn ta cũng sắp xuất đầu lộ diện rồi, Tiểu Trình, cậu đừng có mơ hão cô gái nào cũng nguyện chết vì cậu mãi.”

“Ờ nhỉ.” Tôi lẩm bẩm.

Ngọn gió mùa đông khẽ lùa vào mái tóc rối tung xõa xượi của Hạ Vy, chỏm tóc búi qua loa trên đầu cô nàng cũng bung ra gần hết. Hạ Vy khẽ nhú mày, hàng lông mi nheo nheo khi sợi tóc chạm vào trong mắt.

Tôi có chút thương thân, rồi lại kéo kéo khóe môi: “Biết đâu người Lê Hiếu Nguyệt sau này thích cũng là một nữ tử?”

“Hừm?”

Hạ Vy dường như không nghe thấy tôi nói gì, chỉ hô một tiếng ngốc nghếch. Đại khái tôi cũng chẳng hiểu nổi suy nghĩ của mình, liền đem chân rảo bước nhanh tiến vào phủ quận mã.

[c]

~o0o~[/c]

Thời vua Lê Minh Tông, luật hôn nhân vô cùng dài dòng rắc rối. Tôi lại chẳng phải là kẻ ưa chuộng lịch sử, thế nên trước một ngày lễ thành thân diễn ra, tôi như vẹt nghe sấm, ù ù cạc cạc chẳng nuốt được lời nào của mẹ mồi vào trong bụng.

“Nha, quận mã gia, ta gọi ngài đó, sao ngài mãi chẳng đáp lời vậy?” Mẹ moi phất phất chiếc khăn lụa trên tay, moi đỏ choe đỏ choét cong lên mà gọi tôi, “Quận mã gia mau thử lễ phục a.” Nói rồi liền đi ra khỏi phòng luôn, để tôi một mình ngẩn ngơ với bộ đồ chú rể màu đỏ rực rỡ.

Ách, cái này không biết mặc như thế nào đây? Quả thực quá rắc rối đi.

Tôi chật vật mãi mới đổi xong bộ quần áo trên người ---- Hô, vừa vặn! Tôi còn chưa kịp đắc trí, cửa phòng lại bật mở cái ‘Rầm!’, giọng nói oang oang của Hạ Vy vang lên bên tai: “Tiểu Trình, cậu còn chưa xong à? Lễ mễ quá đấy. Cái kia sao lại mặc như thế này?”

Cô nàng tiến đến bên tôi, bực bội chỉnh lại vạt áo của y phục. Tôi bỗng chốc bật cười, cảm thấy thời điểm này so với lúc chúng tôi lên diễn kịch trên sân khấu chẳng khác nhau là bao.

Ấy thế nhưng lúc đó diễn kịch để mua vui, còn lần này, là tôi sắp lấy vợ - theo đúng nghĩa đen của cụm từ ấy.

“Mai cậu đã là ‘chồng’ người ta rồi.” Hạ Vy meo meo máo máo, lại dụi dụi đầu vào ngực tôi, “Tớ không thiết sống nữa đâu.”

Tôi xoa đầu con bạn như mọi khi, thở dài nói: “Ngoan, sau này chúng ta vẫn ở chung một nhà còn gì?”

Nói đến đây, sống mũi tôi bất chợt cay sè. Nhà tôi, gia đình tôi... Bố mẹ, anh trai, ông nội, liệu sẽ thấy thế nào khi nghe tin tôi lấy vợ?

Chúng tôi ôm nhau sụt sùi một lúc. Nhưng thiết nghĩ đang cái nam trang, hai thằng đàn ông ôm nhau mà khóc lóc còn ra cái thể thống gì nữa. Thế là Hạ Vy lập tức đẩy tôi ra, ‘hừ’ một tiếng: “Họ Lục kia, sau này cậu mà đối xử với ông đây không tốt, ông đây đẽch thềm làm quản gia cho nhà cậu nữa.”

Từ khi nào mà còn chuyển thành cả ‘Ông đây’ vậy?

Hôm nay Hạ Vy rất cuộc cũng chịu đổi một bộ y phục khác cho giống nam nhân bình thường. Tuy lúc đầu còn hậm hực, nhưng rồi ngắm chính mình trong gương, cô nàng cũng thấy mình có chút hào hoa phong độ, thế là cứ hớn hớn hờ hờ từ sáng tới tận bây giờ. Nói trắng ra thì bộ y phục màu xanh dương này trong mắt hơn nhiều so với cái bộ đồ đạo sĩ rộng thùng thàng thùng thình kia, thế nên trông Hạ Vy cũng chẳng nhỏ thó như mọi khi nữa. Cô nàng này tính ra cũng đâu thấp hơn tôi là bao đâu.

“Tốt nhất cậu đừng quên đi giới tính của mình đấy.” Tôi nhìn khắp một lượt con bạn thân từ trên xuống dưới, thấy cũng có vẻ ‘nam tính’ hơn nhiều.

“Hừ, không phải câu này cậu nên nói với chính bản thân mình hay sao?”

Có lẽ thấy tôi lâu la, mụ mỗi lại lần nữa rống lên, hô hào tôi nhanh chân đi theo để căn dặn. Tôi không tình nguyện mà bị lôi kéo tới lui khắp cả phủ quận mã, căn bản chả để được cái gì vào đầu.

Bà mục dặn tôi một tràng, xa xa nói rất nhiều điều, nào thì mai mấy giờ xuất phát, mấy giờ bán đường, mấy giờ rước quận chúa... Thực tình, tôi không nhớ hết nổi, thế nên liền cho phép bản thân mình ngẩn ngơ, thả hồn đi xa tận mấy quăng.

Không biết giờ này Lê Hình đang làm gì. Nguyên cả một tuần lễ không gặp, liệu nàng có nhớ tôi không, có ăn uống đầy đủ hay không?

Tôi cứ thế thất thần, cho đến thời điểm Từ Vệ chạy xô tới, hô một tiếng bầm báo Lục Tiểu Hoa đã tới, đang đợi tôi trong khách sảnh, tôi mới được bà mục thả cho đi. Trước khi lắc mông rời đi, bà mục còn không quên phàn nàn: “Trời ơi, gấp rút quá, gấp rút quá, ta chuẩn bị như thế này vẫn chưa chu đáo rồi!”

Khóe môi tôi giần giật, đảo mắt nhìn xung quanh một màu đỏ rực treo đầy đèn lồng, chữ hỷ, câu đối... Thế này vẫn chưa thỏa đáng a?!

Đêm đó Hạ Vy bị Lục Tiểu Hoa làm cho thất kinh vì quá đổi giống ông nội tôi. Nói đi cũng phải nói lại, cả hai chúng tôi đều sợ nội tôi từ thuở tằm bé, thế nên nguyên lai vừa nhìn thấy Lục Tiểu Hoa, cô nàng đã lắp bắp đến cả kinh.

Nhưng được một lúc cũng quen, chúng tôi trò chuyện, ăn uống đến tận khuya. Khi tôi nằm lăn lên giường, chẳng kịp nghĩ gì nhiều, đã thẳng cẳng đánh một giấc cho đến tận sớm hôm sau.

28 tháng Chạp năm Canh Dần, rốt cuộc ngày trọng đại cũng đến.

Trời mới tờ mờ sáng, bà mục đã đến đập cửa ruỳnh ruỳnh, lôi tôi từ trong chăn ấm dậy cho bằng được. Thần trí còn chưa tỉnh táo đã bị lôi lôi kéo kéo đi thay y phục chú rể, mặc xong xiêm y cũng giật mình chính bản thân.

Hôm nay, tôi với Lê Hình sẽ bái đường. Trong lòng bỗng hồi hộp gấp gáp, tôi thật lòng muốn bỏ qua những thủ tục rườm rà, lao đến chỗ nàng thật nhanh.

Trong phủ, người người đi lại nườm nượp, gia đình, nha hoàn hò hét nhau bận bịu tối mắt tối mũi. Không khí nhộn nhịp chẳng khác gì cái chợ vỡ nhưng có quy củ.

Tôi đứng chấp tay sau lưng, thầm hô trong lòng tán thưởng. Không ngờ mấy tên lười nhác này lại bị Hạ Vy trị cho, đến ngày tốt cũng biết tự kiểm việc làm. Đúng là trả tiền không uống. Lại tự thấy mình vô dụng, vì cái tính tùy hứng và xuề xòa, nên lôi lôi kéo kéo cả đám người làm cũng lười nhác theo.

Sau này chắc việc nhà cứ để Lê Hình quản, mình tôi chắc gánh không xong. Nghĩ đến đây, tôi bất giác mỉm cười. Kể từ ngày hôm nay, chúng tôi, đã chính thức nên duyên vợ chồng rồi.

“Ai nga, trời ơi, quận mã gia lại ngăn ngõ rồi.” Mụ mỗi vội vã giục, “Giờ lành đến rồi, mau xuất môn thôi.”

Hôm nay là một ngày nắng nhàn nhạt giữa trời đông. Ánh nắng hiếm hoi khẽ xuyên qua từng tầng mây dày, phủ lên người tôi một lớp ấm áp mỏng manh. Tôi leo lên ngựa, chậm rãi dẫn đầu một đại đội tiến tới phủ Vương gia trong tiếng chiêng, trống, kèn, pháo loạn xà ngầu.

Bên cạnh không còn Lục Tiểu Hoa và Hạ Vy, bất giác trong lòng dâng lên một nỗi lo âu vô hình. Tôi chọn bỏ qua, vì nghĩ đến gương mặt Lê Hình, lại thêm thường cảm giác được mau chóng ôm nàng vào lòng.

Tôi nhanh chóng tiến vào đại sảnh, nhìn thấy Vương gia Lê Cát Lợi đang ngồi bình thản nghiêm trang trên chiếc ghế trung tâm, lại không giấu nổi ý cười trên khóe miệng, bên cạnh là Lê Cát Thuận, cũng nhìn tôi nhiệt tình gật đầu.

Gì?! Hoàng thượng? Ngài cũng tham dự sao? --- Tôi trở mắt nhìn Hoàng đế Lê Minh Tông đang nhàn nhã ngồi một bên cùng đoàn tùy tùng. Bất gặp ánh nhìn của tôi, khóe mắt ngài tràn đầy ý cười.

Tôi bị dọa một trận bởi các ‘Sếp lớn’ trong triều đình đều tập trung đầy đủ, căn nguyên cũng không đem những lời bàn tán về mình của những người xung quanh lọt vào tai.

“Tân nương đến!” Có ai đó rống lên.

Tôi bị tiếng hô làm cho sực tỉnh, liền quay người nhìn về phía sau. Dưới ánh nắng nhàn nhạt, nàng bước đi uyển chuyển trong tà váy đỏ tươi, khăn voan che trên mặt nhìn không rõ tướng mạo, nhưng lòng tôi ngay trong giây khắc vừa nhìn thấy nàng, đã luôn biết nàng là một cô dâu đẹp nhất.

Bà mục dìu nàng chậm rãi tiến lại bên tôi, tôi cứ si ngốc mà nhìn ngăm như vậy. Cho đến lúc lại một tiếng hô lạnh lạnh vang lên, tôi mới hoàn toàn từ trạng thái trên mây thu hồn trở lại.

Hạnh phúc là ở ngay đây.

“Nhất bá thiên địa!”

Trong đầu tôi bỗng vang lên một bài hát: Bà xã, bà xã, anh yêu em...

“Nhị bá cao đường!”

Cầu phật a di đà phù hộ cho em, mong em mọi chuyện đều như ý...

“Phu thê giao bá!”

Chúng mình mãi mãi chẳng lìa xa...

Đêm nay là đêm động phòng.

Sau khi rước dâu về, tôi bị một đám đàn ông con trai vây quanh mời rượu. Trong lòng tôi thực nôn nóng muốn tiến vào phòng để gặp quận chúa, thế nhưng lại không thể từ chối đám người này nên lại từng chén từng chén đưa lên miệng uống cạn.

Tôi uống được rượu, nhưng vì chẳng ăn được gì mấy, thế nên cũng vì hơi men làm cho choáng váng một trận. Đến khi đứng trước cửa phòng tân hôn, thứ ánh sáng của nến đỏ dịu dịu hắt ra, tôi mới sừng sốt ý thức được hôm nay là ngày gì.

Tay đưa lên định đẩy cửa, nhưng rồi bất giác lại thu lại. Tôi xấu hổ, gãi gãi đầu. Cái này, lát nữa tôi phải làm sao nhỉ? ---- Lời mụ mỗi dặn dò ngày hôm qua, căn bản tôi đã quên bằng sạch.

“Tiểu Trình?” Bên trong giọng nữ tử nhẹ nhàng thanh thoát, Lê Hình dường như đã phát hiện ra tôi đang đứng tần ngần bên ngoài. Thế nên tôi vội vã hô lên đáp: “Đúng vậy, là ta đây, ta... ta vào nhé!”

Vài giây sau nàng mới trả lời: “Người còn đứng đó mà xin phép nữa sao?”

Tôi chột dạ, nâng tay đẩy cánh cửa. ‘Két---tttt!’ Rốt cuộc tôi cũng chậm rãi tiến vào trong phòng.

Dưới ánh nến hồng, đôi mắt tôi dường như lại bị sáng chói một trận. Tôi chớp chớp lông mi, đưa mắt nhìn người con gái đang ngồi thẳng lưng ngay ngắn bên giường, trên đầu nàng khăn voan vẫn chưa ven. Tôi thất thần gọi: “Quận chúa?”

Ngón tay nàng khẽ cử động, rồi giọng nói đầy bất mãn: “Người gọi ai?”

“A... Hình nhi!!”

Tôi luống cuống gãi đầu. Giờ phải... phải ra sao? Cứ thế trực tiếp... đem nàng đè xuống giường hả?! Loại hôn nhân phong kiến này, tôi thực sự có chút không biết xoay xử ra sao.

“Tiểu Trình, người không định nhắc khăn cho ta sao?”

Oh My God, suýt nữa thì quên. Tôi tiến đến bên nàng, nhẹ nhàng nhắc tấm vải đỏ.

Thoáng chốc, không khí trong phòng tưởng chừng như nóng thêm vài chục độ. Tôi ngẩn ngơ nhìn người con gái trước mặt. Nàng quả như những gì tôi đã tưởng tượng, à không, có lẽ còn đẹp hơn cả tưởng tượng.

Hàng mi dài cong cong thẹn thùng cùng gò má phỉm hồng e lệ, dưới ánh nến đỏ lại càng thêm thẹn thùng. Đôi môi mỏng khẽ mím, tôi bất giác đưa tay, chạm nhẹ lên, lo âu nàng tự làm đau mình.

Cảm giác khi chạm vào đôi môi, vào làn da nàng khiến tôi như bị điện giật, sững sờ giây lát. Cơ thể dường như nóng lên, không biết vì men rượu hay vì ánh mắt trong veo thuần khiết nàng đang chiếu lên người mình. Tôi thất thần lên tiếng: “Hình nhi, người thực đẹp...” Nói rồi, tôi cúi đầu, định đem đôi môi kia ngẫu nhiên, thế nhưng nàng đã đưa tay ngăn lại: “Người... người khẩn trương cái gì chứ? Chúng ta còn chưa uống rượu.”

Tôi nhú mày, kinh ngạc hỏi: “Rượu? Rượu gì cơ? Nãy giờ ta uống no cả một bụng rồi mà.”

Lê Hình nhìn tôi rồi ‘hừ’ một tiếng: “Hôm qua người không học được chữ nào vào bụng sao? Ta đoán ngay ra mà, chỉ mãi rong chơi.”

Thế nào mà ngay trong đêm động phòng, tôi đã bị ăn mắng vậy chứ?

“Người đem hai chén rượu qua đây.”

Tôi lật đật làm theo, trong lòng không khỏi phiền muộn. Ai nga, biết thế chú tâm nghe mụ mỗi lời nhai một chút có phải đỡ mất thể diện hay không.

Nàng đón lấy chén rượu, nâng lên trước mắt tôi. Tôi bối rối ngồi xuống bên nàng, lắng nghe giọng nàng thì thầm: “Tiểu Trình, người ta ghét nhất chính là người, người ta yêu nhất cũng vẫn chỉ có mình người.” Nàng cầm chén rượu, giao tay với tôi rồi nói: “Cả đời này, người không được phép rời xa ta, biết chưa?” Nói rồi, nàng uống cạn chén.

Uống rượu giao bôi.

“Hình nhi, nguyện cho người một đời bình an.” Tôi cũng ngửa đầu, rót hết chén rượu vào trong cổ họng.

Cảm giác cay cay của hơi rượu lại nhen nhóm đục vòng trong lòng tôi. Tôi nhìn Lê Hình, vòng tay kéo nàng ôm vào lòng, môi đã tìm đến môi nàng, “Hình nhi a~”

Thế nhưng chưa kịp hành động, Lê Hình đã đẩy tôi ra, lạnh lùng lên tiếng: “Không cho phép người chạm vào ta.”

Tôi sửng sờ! --- Loại hành động này là ý gì đây? Mới vừa rồi còn ngọt ngọt ngào ngào, thế mà lúc này đã giận tôi rồi.

“Hình nhi...” Tôi khố sở nhìn nàng tự mình nằm xuống giường, quay lưng lại phía tôi. Nàng thản nhiên đáp: “Người đừng có nghĩ là ta không giận.”

“Nhưng mà... ta có làm gì đâu?”

“Người thực không nhớ mình đã làm gì sao?”

“...”

Ca này khó! Cảnh tượng nàng không đồng ý gặp tôi suốt một tuần lễ như tua chậm chậm trong đầu. Tôi sực tỉnh, chợt nhận ra lý do nàng vẫn còn giận dữ.

“Hình nhi, ta... đêm đó ta chỉ đem công chúa trở lại trong cung, thực sự không có gì khác nữa.”

Nàng không đáp lời, tôi lại tiếp tục năn nỉ: “Thực mà, Hiếu Nguyệt uống say...”

“Người để muội ấy chạm vào người.”

Tôi lập tức á khẩu. Chỉ là sự cố ngoài ý muốn thôi a

~~“Ta không muốn chung giường với người.” Lê Hình dứt khoát lui vào sâu trong vách tường, mặc kệ tôi ngồi cứng đờ bên cạnh.

“Hình nhi, ta xin lỗi mà.”

Tôi như ngọc hải tử, cứ ngồi bên lải nhải xin tha mạng, thế nhưng Lê Hình vẫn một mực không thèm để ý đến tôi. Tôi buồn rầu khổ não, cuối cùng thở dài đứng lên: “Thôi vậy, đêm nay ta ngủ dưới sàn...”

“Người bước xuống giường nửa bước, ta cắn lưỡi tự vẫn.”

Giọng nàng cao vút sắc lạnh, tôi giật mình, liền ngồi thụp lại chỗ cũ, còn đem hai chân thu lên giường. Nghe nàng ‘hừ’ một tiếng, nhưng rốt cuộc cũng quay mặt lại phía tôi. Đương nhiên tôi biết lúc này nàng đã mềm lòng, không nữa giận tôi dai như vậy nữa. Thế nên, tôi liền gọi thần ‘Mặt dày’ xuất trận, cúi xuống hôn lên môi nàng.

Lê Hình bị tôi làm cho bất ngờ, thẹn quá hóa giận, lại chống cự yếu ớt trên bả vai tôi. Tôi mặc kệ, vẫn mặt dạn mày dày ngấu nghiến đôi môi ngọt ngào của nàng. Chỉ một lát sau, đôi mắt Lê Hình đã mơ màng, hai tay

chuyển từ cấu véo sang siết nhẹ lấy cổ tôi, cùng tôi cảm nhận cảm giác trơn trượt trong khoang miệng, đê mê bất tận.

Tôi lưu luyến rời khỏi môi nàng, thì thầm: “Bà xã, ta chỉ yêu mình em thôi. Thế nên có ghen, thì sau này chỉ nên ghen với chính bản thân mình. Vì ta yêu em nhiều như thế.”

Đôi mắt Lê Hình hoe đỏ, con người phủ màn nước trong veo. Nàng thút thít: “Tiểu Trình, đừng... mạnh, ta sợ... sợ đau.”

Tôi hơi ngẩn người, rồi nhanh chóng liền hiểu ý của nàng. Cúi xuống hôn nhẹ vành tai đỏ ửng đáng yêu, tôi thì thầm chọc ghẹo: “Ta còn chưa nghĩ đến vấn đề này mà người đã nghĩ dùm luôn rồi a~~”

“Người đáng ghét, ta không...”

Không để nàng nói hết câu, tôi lại lần nữa cướp lấy đôi môi đỏ mọng kia. Nàng ‘Ân’ một tiếng, hơi thở gấp gấp hơn khi tôi trượt xuống, hôn lên xương quai xanh xinh đẹp. Lần cởi y phục tân nương đỏ rực rỡ, cả cơ thể mềm mại đầy đặn của Lê Hình ngay gần trong gang tấc. Tôi nhẹ nhàng vuốt ve, âu yếm nâng niu nàng từng chút một.

Đây là hòn ngọc, là viên kim cương sáng nhất trong nhân gian.

Đêm động phòng vụng về, nhưng lại hạnh phúc ngọt ngào vô bờ bến. Tôi nhìn nàng mệt nhọc thiếp đi trong lòng, lại xoa xuống dấu đỏ xấu hổ mình để lại trên làn da trắng nõn. Kéo chăn đắp lên cơ thể hai người, tôi thì thầm ngáy ngô ngoảnh miệng cười.

Lục phu nhân, đêm nay em vất vả quá rồi!

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 16 - Tướng Công Của Quận Chúa

Ời tác giả: Lại là tớ đây -_- tớ chỉ mất tích vài tháng thôi mà... tạ lỗi các huynh đệ bằng chap mới nhé. Trình trở về rồi đây!!

Note: chap 16 chống chỉ định anh em dưới 18 tuổi =)))) à thôi đọc đi rồi biết

Chương 16. Tướng công của quận chúa

Sáng trở mình thức giấc khi bầu trời vẫn còn chưa rạng, tôi mơ màng cảm nhận hơi ấm ngọt ngào bên cạnh. Chợt nhận ra từ nay đã chính thức trở thành quận mã gia, tôi tưởng chừng như mình vẫn còn trong giấc mộng. Nhưng hơi ấm và hơi thở đều đều của Lê Hình trong lòng như bao phủ trái tim tôi lớp mật ngọt dịu dàng, tôi nhẹ vuốt ve đôi môi cánh đào căng mọng đang mở hé.

“Lúc em ngủ nhìn đỡ bướng bỉnh nhiều đó vợ!” Tôi bật cười, thì thầm cho chính bản thân mình nghe. Đôi lông mày lá liễu cùng hàng mi dài cong cong khẽ nhú khi bàn tay tôi lướt qua, nàng hơi cựa mình, rồi lại như chú mèo nhỏ rúc sâu vào lòng tôi.

Làn da mềm mại nõn nà cùng những dấu hồng hồng xấu hổ để lại trên cổ và xương quai xanh của nàng khiến bất giác mặt tôi đỏ lựng như trái cà chua chín. Nghĩ đến việc từ nay về sau nàng đã thực sự trở thành người phụ nữ của mình, khoe môi tôi không kiếm được mà khẽ cong lên, vòng tay ôm nàng lại càng thêm dịu dàng.

Không biết đã qua bao lâu, đến lúc đôi mắt trong veo kia cũng chịu lười biếng hé mở, Lê Hình trong bộ dáng vẫn còn ngái ngủ chăm chú nhìn tôi. Gương mặt nũng nịu có phần như ngọc hài tử, bờ môi xinh xinh vẽ một nụ cười ngây ngô: “Tiểu Trình...”

“Người tỉnh rồi?” Tôi khẽ vuốt tóc Lê Hình, không nhìn được mà cúi xuống hôn lên trán nàng, “Ta đang nghĩ chúng ta có nên cùng tắm chung không?”

Lê Hình chớp chớp hàng mi cong cong, gương mặt từ khó hiểu chuyển sang phiếm hồng. Nàng rúc mặt vào trong chăn, nổi giận vì xấu hổ: “Người... người thực biến thái.”

“Người là nương tử của ta a, mà còn ngại gì nữa. Nào ra đây cho ta coi một chút.”

Tôi thò tay vào trong chăn, âm mưu định nhéo nàng một cái. Ấy vậy mà nữ nhân mới lúc trước còn ngoan ngoãn nằm trong lòng tôi như một chú mèo nhỏ, bây giờ liền hung dữ cắn vào tay tôi một cái. Tôi kêu la oai oái, bật dậy mà rống lên: “Tha mạng, ta sai rồi Hình Nhi!!”

“Người được chiều hư người rồi.” Lê Hình vẫn cắn tay tôi, nàng lúng búng đáp trả tiếng nài nỉ thâm của tôi. “Vớ với nữ nhân khác người cũng thế này sao hả?”

Nghĩ đi đâu vậy a~~

“Người tầm bậy, ta trước giờ chỉ dám... ấy với người. Đêm qua người biết rồi mà, nữ nhân đầu tiên của ta chính là người.”

Lê Hình ‘hừ’ một tiếng, rốt cuộc cũng chịu tha cho bàn tay của tôi. Nàng từ trong chăn lại ngó gương mặt đỏ ửng đầy diễm lệ nhìn tôi mà bướng bỉnh: “Đưa tay đây ta coi, có đau lắm không?”

Tôi méo cả mặt, thế nào mà không đau được a? Nhưng bên ngoài vẫn dửng mẫn lắc đầu, tôi vòng tay ôm lấy Lê Hình: “Đêm qua người có đau?”

Nàng không đáp lời, nhưng cả cơ thể ấm áp nhích gần lại tôi nhiều hơn. Nép mặt vào ngực tôi, nàng thở nhẹ nhẹ: “Tiểu Trình, thực sự rất đau. Nhưng là người nên ta rất thích...”

Nhìn gương mặt ửng hồng cùng đôi mắt mơ màng phủ một màn nước mỏng trong suốt, tôi “Ân” một tiếng, bất chấp đối phương xấu hổ đến thế nào, liền cúi xuống nhiệt tình hôn lên hai cánh môi đỏ thắm. Náo loạn dây dưa một hồi trên giường, cuối cùng tôi cũng luyện tiếc mà rời khỏi cơ thể ấm áp của Lê Hình.

Khi mặt trời đã lên cao, tôi nắm tay nàng đứng đỉnh bước tới khách sảnh. Theo thường lệ, sau khi thành hôn nhất định chúng tôi phải dâng trà cho nhạc phụ, nhạc mẫu. Ấy nhưng Từ Vệ đã bẩm báo, rằng sau khi chúng tôi bái đường thành thân, rất nhanh sau đó Hoàng thượng cùng hai võ tướng liền đem quân trở ra chiến trường. Thấy ánh mắt Lê Hình khẽ sụp xuống, tôi biết nàng đang vô cùng lo lắng cho cha và huynh trưởng, bất giác trong lòng chua xót, tôi càng thêm siết chặt bàn tay nhỏ bé của nàng.

Lê Hình là một quận chúa, đứng trên nhiều người nên từ sớm đã vốn hiểu đạo lý dẹp giặc giữ thái bình cho thiên hạ là bổn phận của Vua Tướng. Nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một nữ nhi bình thường như bao người mà thôi, làm sao mà không buồn khi những người thân nhất liền vội vã rời đi ngay trong ngày quan trọng nhất cuộc đời.

“Hình Nhi, vẫn còn có ta ở đây.”

Lời nói của tôi là từ tận đáy lòng, muốn an ủi nàng thêm vài câu, nhưng miệng lưỡi lại như khô đắng. Nàng nhìn tôi, khẽ mỉm cười âu yếm. “Đừng lo lắng, Tiểu Trình cũng là gia đình của ta. Có người bên cạnh là điều tuyệt nhất trong cuộc đời ta.”

“Nương tử, em biết điều đó là được, có ta ở đây, em đừng cảm thấy cô đơn.”

Cơn gió nhẹ khẽ thổi, lay động cánh hoa đào mỏng manh. Ánh nắng nhạt chiếu xuống mảnh vườn trước mặt, đem những giọt nước sương còn đọng trên từng ngọn cỏ long lanh như những hạt ngọc bích. Lê Hình chậm rãi xoay người đến bên một thân cây đào rùng, chắc mới được người trong phủ đi rừng đem về trồng. Nàng chạm nhẹ vào một nụ hoa, ánh mắt nhìn tôi như ngọc hải tử: “Thời gian như vậy mà cũng trôi qua thật nhanh. Mới ngày còn ngồi ở lương đình chuyện trò xa cách, giờ hai ta đã bái đường thành thân. Tiểu Trình, chúng ta thực có duyên.”

Tôi lắc lắc đầu phì cười, toan mở miệng nói “Thật đúng!”, nhưng đằng sau lưng đã nghe thấy tiếng bước chân chạy hấp ta hấp tấp. Chưa kịp nhú mày, sau lưng đã bị người kia xô đến ‘hự’ một cái, lục phủ ngũ tạng như muốn đảo lộn.

Mà cái người kia cũng chẳng biết mình vừa phá đám cảnh ngọt ngào của hai vợ chồng tôi, liền đem vai tôi ôm lấy, trợn trừng mắt mà rống lên: “Tiểu Trình, cậu sao rồi a? Tớ đợi cậu suốt một đêm, mất ăn mất ngủ, lo cậu ra chiến trường như một đứa ngu xi, chưa nổ phát súng nào đã chết giữa trận. Thấy chưa, tớ nói rồi, thời ở hiện đại liền xem thật nhiều phim con heo vào, có phải cậu đã được bổ túc một mảng kiến thức vô cùng rộng lớn đêm động phòng hoa chúc...”

Trán tôi phủ đầy vân đen, khóe mắt giần giật nhìn biểu tình khó hiểu trên mặt Lê Hình. Diễm phúc thay, nàng là quận chúa cổ đại, dù nắm bắt được mấu chốt chính là chúng tôi từ tương lai mà bị ngược trở về quá khứ, nhưng căn bản mấy lời Hạ Vy nói, nàng nghe cũng không hiểu. Tôi liền nổi quạu, trợn mắt mà quát tháo con bạn: “Ăn nói luyên thuyên, mới sáng sớm ngày ra đã nghĩ đi đâu rồi.”

“Mặt trời đã lên cao quá sào a ~~” Hạ Vy có điểm ngẩn ngơ nhìn về phía bầu trời. “Cậu tỉnh giấc muộn vậy, đêm quá chắc thực vất vả đi...”

Lần này thì dù có ngốc cũng hiểu ý con bé này muốn ám chỉ, hướng hồ thông minh như bà xã của tôi. Thế nên khi Hạ Vy vừa dứt lời, nàng đã đỏ mặt xoay người rời đi. Hạ Vy lúc này dường như mới phát giác Lê Hình vẫn còn đứng gần đó, đồng dục hô lên một tiếng: “A, Lục phu nhân sáng hảo!”

Lê Hình giật mình, liền xấu hổ gật đầu. Khi lướt qua tôi, nàng không quên huých nhẹ một cái hờn dỗi, rồi đối với Hạ Vy lí nhí chào hỏi: “Dương tử cũng vậy...”

“Có phải cậu muốn tớ bóp chết cậu?” Tôi kiềm không được mà sát khí nổi lên, ý định quăng con bé này xuống sông bắt chợt hờ hững trôi trong đầu.

“Quận mã gia, tớ cũng vì lo lắng cho cậu thôi.”

“Cậu lấy vợ đi, để tớ cũng được ‘lo lắng’ cho cậu!”

Hạ Vy dường như vô cùng hậm hực khi bị tôi càu càu mà quặc lại, cô nàng lầm bầm: “Bổn cô nương đây mà có nàng nào thích là cũng liền cưới rồi, khỏi cần cậu nhắc.”

Tôi nhìn bộ dáng cải trang nam tử nho nhã lúc này của con bạn, thực không dám nghĩ đây chính là cô tiểu thư họ Dương xinh đẹp luôn ngúng nguẩy đuôi tóc ngày nào. Thấy tôi nghi hoặc nhìn mình, Hạ Vy liền chép miệng: “Nhìn cái gì? Bỗng dưng tớ cảm thấy việc thích một nữ nhân cũng thực tốt.”

“Này, mới xuyên không chưa được bao lâu, cậu đã bỏ cái tật mê trai rồi ư?”

“Không bỏ nổi. Tớ mê cậu như vậy cơ mà, chả qua cậu là cậu đã có bông, haizzz...”

Thực muốn cắn chết con nhỏ này. Tôi vừa lấy Lê Hinh, nó liền đem tôi nghĩ thành đàn ông luôn rồi.

Chúng tôi đôi co thêm một hồi, sau đó liền chấp tay sau lưng tiến về khách sảnh. Gia nô, kẻ hầu người hạ trong phủ quận mã nhiều không đếm xuể, căn bản tôi chỉ có thể ngờ ngờ được gương mặt những người đã từng ở phủ Vương gia, cho nên khi mấy người họ hành lễ, tôi liền phát ống tay áo mỉm cười cho qua lễ nghi. Hạ Vy nghi hoặc nhìn tôi, sau đó lắc đầu: “Tiểu Trình, cậu dù ngu lịch sử đến đâu, nhưng mấy phép tắc phong kiến đều phải ghi nhớ, để cho họ biết rõ ai là chủ ai là bề tôi. Nếu cứ dễ dãi, sau này có ngày bọn họ làm loạn cả cái phủ Quận mã lên đấy.”

“Dễ nhưng không dãi.” Tôi thông thả đáp, bên cánh mũi đã thoảng qua một mùi hương trà bưởi nhẹ nhẹ, “Nếu tớ thực sự ngu ngốc, căn bản không thể sống được đến tận giờ phút này để trở thành Quận mã gia.”

Không phải tự tăng bốc, nhưng sự thực đúng là như vậy. Nếu tôi không sống cạnh ông nội từ bé, không giở nhiều mách khéo và thủ đoạn, có lẽ tôi đã không sống nổi trong cái xã hội phong kiến đầy nguyên tắc như thế này.

Hạ Vy ngó ra một chút, sau đó liền cười toe toét mà gật đầu. “Cũng phải. Cậu như cái giống ranh từ thuở bé rồi mà.”

Thời tiết tuy sắp sang xuân, và dù có một vài tia nắng hiếm hoi, nhưng căn nguyên thời tiết vẫn còn khá rét. Tôi chun mũi nhấp một ngụm trà, lại liếc mắt nhìn tới Lê Hinh. Nàng cùng Lục lão đầu đang đàm đạo về vấn đề Kinh dịch, tôi nghe một chữ cũng không lọt tai, liền chống cằm mơ màng nhìn ngắm gương mặt đẹp tựa như nguyệt trước mặt.

Có lẽ cảm giác ánh mắt của tôi đang chiếu lên mình đầy chăm chú, gò má Lê Hình liền ửng hồng. Nàng không thèm nhìn tôi, nhưng bên dưới bàn đã kịp nhắc chân thụi cho tôi một cái. Tôi giật mình ngóc đầu dậy, dọa cho Hạ Vy ngồi kể bên suýt phun đầy trà xuống mặt.

Mà Lục tổ tiên không hề phát giác sự kỳ quặc của chúng tôi, liền hướng tôi mà nói: “Quận mã gia, sau này người đã thực sự trở thành chủ nhân của một cái gia, phải bớt thói lêu lổng ham chơi lại, dành nhiều thời gian đọc sách và chăm lo cho quận chúa. Người xem cái tướng của người lúc này đi, sao giống mấy tên ất ơ đầu đường xó chợ vậy...”

Aish, lại bắt đầu càu nhàu rồi đấy! ---- Tôi không tình nguyện mà ngồi thẳng sống lưng, ánh mắt trang nghiêm nhìn thẳng nhưng thật ra trong đầu lại vô cùng rỗng tuếch. Thấy biểu cảm cứng ngoắc trên mặt tôi, Lê Hình không nhìn được mà bật cười. “Tiểu Trình đôi lúc giống như đứa nhỏ ngốc nghếch, nhưng thực ra lại rất hiểu chuyện. Xin Lục lão gia cứ yên tâm.”

“Nội, mới ngày đầu tiên con lấy vợ, sao cứ căn nhà căn nhà thế, nói chuyện khác coi. Cái này vợ con hiểu con mà, cứ lo lắng không đâu... Ái ui!!!”

Còn chưa kịp nói hết câu, người già đối diện đã trừng mắt, chẳng thèm để ý đến thân phận mà đưa tay cốc đầu tôi một cái. Lục Tiểu Hoa sảng giọng: “Người đó, ta mới nói mấy câu mà đã nhảy vào họng ta rồi. Sau này còn ra cái thể thống gì nữa?”

Này Lục lão đầu kia, mặc dù ông là tổ tiên của tôi, nhưng tôi vẫn là quận mã gia a, trên cả vạn người đó.

“A, ta có việc, ta đi trước đây. Cái phất trần của ta đâu nhỉ...” Dương Hạ Vy từ nhỏ lớn lên bên tôi, thế nên cô nàng cũng sợ ông nội tôi như sợ cọp. Cứ mỗi lần nội tôi đem hai đứa ra giáo huấn một trận, thì cô nàng lại kiếm cớ lui đi trước. Xuyên không về đây lại bắt gặp một Lục Tiểu Hoa

giống y chang nội tôi từ ngoại hình đến tính cách, căn bản họ Dương kia trong thâm tâm vẫn sợ hãi mãnh liệt.

Nói xong liền đứng dậy, rảo bước rời khỏi khách sảnh, lúc đi thi thoảng còn nơm nớp ngoái lại nhìn tôi. Tôi chỉ kịp trừng mắt với con bé đó một cái, sau đó lại bày ra tư thế oai phong lẫm liệt của con cháu họ Lục mà nghe cụ tổ dạy dỗ.

Lê Hình cúi đầu khẽ nhin cười, tôi biết nàng hiểu, rằng những lời kia đối với tôi đúng chẳng khác gì nước đổ đầu vịt.

Ấy thế mà tôi cũng bị giáo huấn cho đến chùng chập tối mới được tha. Mặc dù phần lớn là tôi đều thả hồn đem mình phiêu du trên áng mây, thế nhưng không tránh khỏi buồn bực. Mười chín hăm mười tuổi đầu, vẫn bị mắng xơi xơi nguyên ngày. Dù không lọt vào đầu chữ nào, thế nhưng lại tốn thời gian a. Cả ngày nay tôi chỉ có được quanh quẩn bên Lục lão đầu nghe giảng giải về mấy nguyên tắc vững vàng gia thế, mà Lê Hình thì cũng tránh mặt để không làm phiền ông cháu tôi.

Nhác thấy bóng dáng Mạch Ly, tôi liền hớn ha hớn hở chạy ào đến cạnh khiến nàng ta giật mình, miệng lắp ba lắp bắp: “Quận... quận mã gia, người đã được... được tha sao?”

Cả ngày thi thoảng Từ Vệ cùng Mạch Ly lại lắp ló, thi thoảng đi đi lại lại, len lén nhìn tôi, đề phòng Lục Tiểu Hoa bị tôi làm cho nổi trận lôi đình mà không thương tiếc đem tôi ra bóp chết. Lúc này tôi gật đầu, vội hô lên: “Hình Nhi đâu rồi, ta nhớ nàng ấy quá a~~”

Thấy tôi bộ dáng như nhi đồng, Mạch Ly bật cười. Nàng chỉ bó củi dưới chân rồi đáp: “Quận mã gia, ta là đang tiêm nước cho quận chúa tắm. Nàng đang đợi ta, nếu trở lại chậm rãi nước sẽ chóng nguội, quận chúa cảm lạnh mất.”

Tôi “A” một tiếng, sau đó chóng đầu rất nhanh chóng mừng rỡ ra loại hình ảnh nóng bỏng. Ngày trước chưa thành thân, tôi đã hư hồn mơ về một giấc mơ như vậy, tắm chung với nàng. Tôi ngần ngại đỏ cả mặt, lại gãi gãi sống mũi sợ Mạch Ly phát giác. Nàng ta cúi người ôm bó củi nặng nề trên tay, khó nhọc hành lễ: “Nô tỳ đi trước không quận chúa lại đợi lâu.”

“Hãng dừng lại.” Toan thấy Mạch Ly định đưa lưng rời đi, tôi nhanh chóng hô lên, giành lấy bó củi trên cánh tay nàng, “Cái này cứ để ta làm đi. Nặng như thế này sao người bê nổi.”

“Cái này... Quận mã gia, cứ để nô tỳ. Ngài đâu biết tiêm nước tắm a?”

Thấy Mạch Ly lộ vẻ bối rối khó xử, tôi xốc lại đám củi trên tay, đồng dục tuyên bố: “Việc con con này mà nam nhân như ta không làm nổi cho nương tử thì ra cái thế thống gì? Người cứ đi cùng bọn Từ Vệ chuẩn bị việc khác, ở đây có ta lo.” Liền sau đó, tôi mang bước chân nhanh chóng hướng về phòng tắm.

Ở thời hiện đại, chỉ cần gạt công tắc một cái, nước nóng đã lập tức có ngay. Thế nhưng thời điểm bối cảnh phong kiến như thế này, có một phòng tắm hết sức xa hoa là đã tốt lắm rồi. Người bên trong tắm trong bồn rộng, thường là thùng gỗ, bên dưới sẽ là lửa cháy liu diu từ bên ngoài nhét củi vào, cũng chẳng khác đun một nồi nước cỡ bự là bao. Thế nhưng người tiêm nước phải cực kỳ cẩn thận, nước phải vừa tầm, không được quá nóng, mà cũng không thể quá lạnh, tùy theo lượng củi đưa vào mà điều chỉnh.

Tôi đứng trước cửa phòng tắm, nghe tiếng tí tách của nước ở bên trong mà lòng vô cùng hồi hộp. Phải nói rằng, ban nãy giúp Mạch Ly là việc phụ, còn chính là tôi vẫn muốn tranh thủ dòm lén cảnh xuân phơi phơi như lúc năm mộng kia. Thế nhưng đành gạt bỏ tạp niệm trong đầu, tôi cúi người nhìn ngọn lửa bắt đầu yếu dần trong hốc, sợ Lê Hinh cảm lạnh, liền hấy vại thanh củi vào trong. Lấy một cái que chọc chọc cho lửa cháy đều, một tay tôi liền quạt thành phạch.

Công nhận việc này cũng tốn sức thật a. Không biết đã qua bao lâu, thấy lửa cháy bùng lên, tôi vội ngừng tay, quẹt những giọt mồ hôi đầm đìa trên cổ.

“Mạch Ly, không cần thêm củi. Ta thấy nóng rồi.”

Bên trong vang lên giọng nói dịu dàng của Lê Hình, cánh tay cầm thanh củi cùng động tác đang định quăng vào hốc liền khựng lại. Theo phản xạ, tôi lắp bắp hô lên: “Đủ ấm rồi sao Hình nhi?”

Bên trong đột nhiên yên tĩnh kỳ lạ, cả tiếng quậy nước cũng chẳng thấy. Cho đến khi tôi vừa lồm khồm đứng dậy, nàng lại lần nữa lên tiếng: “Tiểu Trình, là người sao?”

“Nương tử, ta đây!”

“Nãy giờ là người tiêm nước cho ta?”

“Ân...”

Lại yên lặng một hồi, sau đó lại nghe tiếng nước tí tách. Nàng nói: “Vào đây với ta, người cũng vất vả cả hôm nay rồi.”

Trong đầu tôi liền “Koong” một tiếng vỡ òa, dây thần kinh sung sướng liền giật liên hồi, cảm giác không thực tế cho lắm. Nàng đang bảo tôi vào tắm chung, là sự thật hay do tôi đã biến thái đến trình độ hoang tưởng? Cảm thấy không thể tin tưởng vào bản thân, tôi cất giọng nghi hoặc hỏi lại: “Người kêu ta vào hả?”

“Nếu không muốn thì người cứ đứng ngoài đi!”

“A, ta tới liền!”

Tôi phi thân đến trước cửa phòng tắm, nâng cánh tay run run mà đẩy cửa bước vào. Một cỗ ấm áp cùng hương hoa tinh khiết phả vào mặt, làn

khói trắng mờ mờ ảo ảo bủa quanh, chiếc rèm màu trắng ngăn tầm mắt chạm tới bồn tắm lại càng thêm mông mị. Thoáng thấy dáng lưng mê hoặc của người đang ngồi trong bồn, hai má tôi bất chợt ửng đỏ, giọng cất lên không được mấy tự nhiên: “Hinh Nhi...”

Nàng ngồi quay lưng lại phía tôi, nghe tôi gọi bất giác bả vai khẽ run nhẹ, thế nhưng vẫn nhẹ giọng đáp: “Người cởi đồ ra, vào đây với ta.”

Hai nữ nhi dù sao bình thường cũng không đến mức mắc cỡ thế này. Nhưng đêm qua vừa xảy ra chuyện kia, lẫn trong đầu tôi vẫn là những hình ảnh biến thái từ giấc mơ hôm nào, liền cảm thấy cả thân thể mình cứng ngắc. Tôi chậm rãi mang đồ chính mình lột xuống, cởi bỏ chiếc áo nịt ngực che chắn cuối cùng, sau đó nâng tấm rèm trắng mà bước vào trong bồn.

Có lẽ biết tôi đã cùng nàng chung một bồn tắm, lưng nàng lại bất giác run nhẹ lên. Tôi mê hoặc nhìn chiếc cổ trắng ngần cùng mái tóc dài đen nhánh nàng vắt lên một bên vai. Dưới những cánh hoa lập lờ trôi cùng làn khói nước mờ ảo, những đường cong quyến rũ lồ lộ trước mặt, tôi thấy cổ họng mình lại khô rang.

“Tiểu Trình, sao người lặng yên? Giúp ta xoa lưng...”

Nàng hơi nghiêng mặt, nhưng vẫn không quay lại phía tôi. Thoáng thấy gò má nàng đỏ ửng, tôi biết chính nàng cũng đang xấu hổ lắm. Tôi mỉm cười, tiến tới gần bên nàng mà thì thầm: “Đừng xấu hổ, ta với người đã thành thân mà.”

Tuy biết là như thế, nhưng đôi tai xinh xinh của nàng lại chuyển màu phấm hồng. Nàng khẽ cúi đầu e thẹn: “Da mặt người thực dày...”

Tôi mỉm cười xấu xa, sau đó nâng khăn, chạm vào làn da mịn màng của nàng. Ở gần như vậy lại có chút mờ ám, đầu óc tôi căn bản không ngừng nảy sinh tà niệm. Cánh tay chạm vào lưng nàng từ lúc nào đã trở

thành vuốt ve triu mến. Cảm giác được từng cái chạm của tôi, làn da mịn màng mong manh liền ửng hồng xấu hổ, hơi thở của nàng ngày một gấp gáp.

Tôi rút cuộc cũng không kiềm nén nổi, liền vòng tay ôm lấy chiếc eo nhỏ xinh xinh, kéo nàng vào sát người. Hành động của tôi khiến cả cơ thể Lê Hình căng cứng, nàng bất giác nắm lấy bà tay tôi đang đặt trên eo mình.

“Tiểu Trình...”

Giọng nói yếu ớt nhưng lại đầy mỉa mai, tôi nhìn dấu đỏ trên cổ nàng, vết tích đó không ngừng nhắc tôi chuyện xảy ra vào đêm qua. Cả người như nóng lên, tôi cúi đầu hôn lên chiếc cổ trắng ngần. Nàng khẽ ‘U’ một tiếng, sau đó siết nhẹ lấy tay tôi. Biết nàng không hề phản kháng, tôi mạnh bạo từ hôn chuyển thành nút lên cổ nàng, mơn trớn trên làn da ửng hồng vì dục vọng gấp gáp.

Tôi xoay người để nàng đối diện với mình. Những đường cong diễm lệ lồ lộ trước mắt, lại được làn nước ấm nóng nhỏ qua khiến cho càng thêm mỉa mai. Gò má nàng ửng đỏ, đôi mắt mơ màng nhìn tôi, nàng đưa tay ôm lấy cổ tôi, kéo tôi xuống đôi môi đỏ mọng của chính mình. Lưỡi của nàng vụng về nhưng quấn quít trượt vào, mang theo cảm giác tê dại, mịn màng mà nóng bỏng. Tôi dùng sức hôn lên môi nàng, dường như muốn đem thứ ngọt ngào ấy mà hoàn toàn nuốt xuống. Bàn tay hồ nháo không biết từ lúc nào đã từ trượt từ eo xuống đường cong phía dưới mà xoa nhẹ, cả cơ thể nàng gấp gáp run lên.

Để nàng dựa vào thành bồn tắm, tôi cúi đầu hôn mút mát chiếc cổ trắng ngần, rồi từng chút một chuyển xuống nhẹ cắn vào xương quai xanh mê hoặc. Nàng theo động tác của tôi mà “Ừm” một tiếng, không ngừng đưa bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve da thịt, khiến nhịp thở của tôi càng thêm rối loạn.

Bàn tay tôi lướt qua eo nhỏ, chuyển đến vuốt ve bầu ngực đầy đặn. Nàng cứng người, khẽ bấm nhẹ móng tay vào lưng tôi khi tôi khẽ day nhị hoa hồng nhạt đầy kiều diễm. Cơ thể nàng run rẩy vô lực mặc cho tôi âu yếm, vuốt ve. Tôi cúi đầu vùi tới ngực nàng, ra sức hít lấy hương thơm mê hoặc trên người nàng. Hai cơ thể không ngừng cọ vào nhau, qua làn nước lại càng thêm nóng bỏng.

Tôi hôn lên bờ ngực mềm mại, như một đứa trẻ cắn lấy điểm hồng nhạt đang căng cứng mà nút lấy. Lê Hình khẽ run rẩy, hơi thở gấp gáp phải xuống vành tai tôi lại càng thêm kích động. Tôi ra lực tách nhẹ đôi chân của nàng, qua làn nước ấm nóng, bàn tay đã chạm đến nơi nhạy cảm nhất mà vuốt ve.

Cảm thấy cơ thể nàng khẽ run lên, thanh âm không kiềm được mà khẽ rên rỉ, đầu tôi như một trận nổ lớn, lập tức ôm cơ thể nàng bế ra khỏi bồn tắm. Đặt nàng xuống nền đá ngọc bích, cái lạnh lạnh của tiết trời cuối đông chẳng thể làm cho cơ thể chúng tôi bớt nóng bỏng. Tôi ngậm lấy vành tai đỏ ửng của Lê Hình, tay kia không ngừng vuốt ve nơi ẩm ướt phía dưới của nàng.

Lê Hình gắt gao ôm lấy tôi, bàn tay mềm mại khẽ vuốt ve sống tôi lưng dầm nước. Nụ hôn tôi di chuyển xuống môi, xuống cổ, trượt xuống bụng rồi hôn nhẹ nơi giữa đôi chân ngọc ngà. Theo từng động tác của tôi, cả cơ thể Lê Hình run lên, nàng “Ừm” nhẹ nhàng đầy cảm rõ.

Tôi cúi đầu nút lấy nơi ẩm ướt ngọt ngào, hai tay giữ lấy eo tránh cho nàng vụng mình. Tôi chậm rãi khuấy động trên chọc, nàng không kiềm được mà đưa tay nắm lấy bàn tay tôi. Hương thơm dịu dàng mê hoặc cùng ướt át không ngừng từ nơi ấy, tôi càng thêm kích thích mà khuấy đảo đầu lưỡi, đem những gì tinh tế nhất của nàng nuốt trọn lấy. Hơi thở Lê Hình gấp gáp, nàng bật khóc nức nở.

Tôi dịu dàng ngẩng đầu nhìn Lê Hình, thôi không trêu chọc mà chậm rãi hôn xuống cằm nàng. Như hài tử hồn dỗi, nàng giữ lấy cổ tôi, ép môi tôi quấn lấy môi chính mình. Tôi mỉm cười, cùng nàng quấn quít dây dưa trong khoang miệng. Bàn tay tôi tiếp tục ôn nhu vuốt ve nơi ẩm ướt của nàng. Lê Hình cứng người, nàng lại khẽ run lên khi tay tôi đưa vào nơi thầm kín yếu đuối thăm dò.

Một mực vỗ về trên đôi môi nàng, tôi không ngừng gia tăng lực ra vào của bàn tay phía dưới. Lê Hình dứt khỏi nụ hôn của tôi, phát ra thanh âm rên rỉ mê muội. Ngón tay ngày càng ướt át, hai cơ thể nóng bỏng không ngừng ma sát lẫn nhau. Chúng tôi tựa như thiêu thân, dù biết ngọn lửa kia đau đớn thế nào, cũng tự nguyện cùng nhau đắm tay lao tới.

Thời điểm cả thân thể Lê Hình gồng lên đón nhận sự trều sáp mạnh mẽ, cũng là lúc trên tay tôi cảm nhận những giọt mật ngọt ẩm ướt tràn đầy. Sợi dây kích thích như đứt phụt, tôi run rẩy cảm thân thể nàng tuyệt mỹ. Tôi cúi đầu hôn lên mi mắt nào, nhẹ nhàng từ từ thu tay sợ nàng đau.

Thật lâu thân hình nàng mới thả lỏng, thanh âm cũng chỉ còn vang lên những tiếng thở đều đặn, Lê Hình mở mắt nhìn tôi chăm chú, hai gò má ửng hồng. Hai cơ thể không một mảnh vải vẫn cứ quấn chặt lấy nhau, tôi lưu luyến hôn nàng thêm lần nữa.

“Tiểu Trình, người... người thực là hư.” Rốt cuộc Lê Hình cũng rúc mặt vào ngực tôi, thầm thì, “Ta bảo người cùng ta tắm, vậy mà người làm loại chuyện này với ta.”

Tôi mỉm cười, ôm lấy cơ thể vô lực mềm mại của nàng mà an ủi: “Ngoan, người có đau nhiều không?”

Nàng lắc đầu, lại rúc sâu hơn vào trong vòng tay của tôi.

“Kỳ thực ta chỉ muốn cùng người thôi, cứ thấy người như vậy là không nhịn nổi.” Tôi vuốt ve mái tóc dài vẫn ẩm ướt của nàng, thật lòng

nói.

“Ta... ta chỉ có hứng với một mình Tiểu Trình thôi. Muốn người chạm vào, muốn được người quan tâm... chỉ mình người thôi.”

Nghe giọng nàng thủ thủ vang lên trong lòng, trái tim tôi như mềm nhũn. Nâng nhẹ cằm nàng lên, đối diện với đôi mắt đen láy trong veo, tôi dịu dàng nói: “Cả đời này ta chỉ có mình em thôi. Nương tử, ta yêu em.”

Lê Hình siết chặt lấy tôi, nàng mỉm cười thật ngọt ngào.

Ai bảo giữa nữ tử không có tình yêu, ai bảo tất cả chỉ là ngộ nhận đồng tính? Nếu thế giới bác bỏ phủ nhận loại tình cảm này, tôi sẽ tự mình viết lên chính cuộc sống và tình yêu của chúng tôi.

Sau một trận náo loạn, tôi liền đối với thân thể Lê Hình mềm yếu mà nâng niu tắm rửa thật cẩn thận. Mau chóng mặc xiêm y mới cho cả hai, tôi sợ nàng cảm lạnh liền kéo sát nàng vào gần mình hơn.

Chúng tôi dây dưa như vậy cũng quá giờ cơm tối. Lúc bấy giờ, con ‘bạn tốt’ của tôi mới từ đâu lò dò vác cái mặt bí xì xì về. Nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của tôi và Lê Hình, Hạ Vy nhạy cảm mà nghi hoặc lên tiếng: “Bộ hai người vừa làm điều gì hay sao mà mặt mũi kỳ cục thế?”

Lê Hình giật nảy mình, nàng nấp sau lưng của tôi, tránh ánh mắt dò xét của Hạ Vy. Tôi hắng giọng một cái, lập tức đánh trống lảng: “Cậu đi đâu cả ngày, giờ mới thềm vác cái xác về? Sao không đi luôn đi?”

Nghe tôi hỏi vậy, như sực nhớ ra chuyện gì không vui, cô nàng bước nhanh đến bàn cơm mà tôi vừa bảo người hầu hâm nóng lại, bực bội bốt một cái chân giò lên găm. Vừa lúng búng nhai vừa hậm hực kể: “Còn cái gì nữa? Hôm nay tớ vừa đi khỏi, ra tới chợ đã gặp cái con bé Lê Hiếu Nguyệt kia...”

Thấy Lê Hình đằng sau tôi khẽ nhú mày, Hạ Vy nhanh chóng điều chỉnh lại cách nói chuyện: “Công chúa xuất cung, giả làm thường dân đi quây phá. Gặp tớ một cái là nhảy mà mồm tớ chặn họng luôn. Cứ thế cả ngày ám tớ không thôi, chẳng làm ăn buôn bán được cái gì!”

Khóe môi tôi gằn giật, lại lên mặt giáo huấn con bạn lừa đảo: “Cậu thôi ngay cái trò bói toán lại đi, ở đây đâu thiếu tiền mà lại đi gạt tiền người ta như thế.”

Hạ Vy khịt mũi, sau đó lại phản bác: “Điều thế, tớ xem bói không lấy tiền. Chẳng qua bỗng dưng trở thành thú vui tao nhã thôi.”

“Hiểu Nguyệt, muội ấy đã trở lại Hoàng cung chưa vậy Dương tỷ tỷ?”

Thấy Lê Hình có vẻ lo lắng, tôi vỗ vỗ vào tay nàng chấn an. Hạ Vy gật đầu, cầm chén trà tu một hơi rồi kể tiếp: “Công chúa lúc nào cũng chê bai bộ dáng của ta âm dương lẹ cái, ta liền phản bác nói cho nàng ta một trận. Nàng ta ầm ức không làm được gì, liền đem quan binh bắt ta vào Hoàng cung hành hạ ta nguyên một ngày. Ta cũng vừa mới từ đó trở về đây.”

Miệng của tôi gằn như há hốc, muốn rơi cả cái lưỡi ra ngoài. Lê Hình kinh ngạc, nhìn Hạ Vy từ đầu tới chân rồi bất an hỏi: “Muội ấy đã làm gì tỷ sao? Chẳng nhẽ... chẳng nhẽ tra tấn...”

Hạ Vy xua xua tay: “Không, không có dùng bạo lực. Nhưng bắt ta xuống ao mò cây trâm nàng ta làm rơi xuống không biết từ bao giờ rồi. Nước thì lạnh, ta như muốn đóng băng luôn.”

Tôi liếc nhìn bộ quần áo trên người Hạ Vy, bây giờ mới để ý con bạn không mặc bộ đồ đạo sĩ như lúc rời khỏi nhà, mà thay vào đó là xiêm y cực kỳ gọn gàng bắt mắt. Dù thế nào thì tôi vẫn thấy có điểm kỳ cục giữa hai người này, liền bật cười mà nói: “Nếu công chúa biết cậu là nữ nhân, không biết sẽ đem cậu hành hạ như thế nào nhỉ?”

Cô bạn khinh thường ‘Hừ’ một tiếng, đốp chát lại tôi: “Cậu không tự xem lại bản thân đi. Tớ vì ai mà mới bị con bé đó... à quên công chúa hành hạ như vậy?”

Lê Hình nhàn nhã cầm chén trà nhấp một ngụm, sau đó nhàn nhã lên tiếng: “Cũng đúng nhỉ Tiểu Trình? Là do ai chứ?”

Tôi ghen họng, liền phát hiện ra Lê Hình đang cố tình ám chỉ tình cảm của công chúa đối với tôi. Liền đem cọng giá trên đĩa cho vào miệng nhai nhai, tôi thở dài một tiếng.

Ai nga, cuộc sống cổ đại tưởng khó mà lại khó không tưởng!

***

Lục Tiểu Hoa ở lại thêm vài hôm, rồi cũng cáo từ trở về quê để trông nom việc nhà cửa. Lần này tuy cụ tổ xuất hiện dự tiệc thành thân của chúng tôi với thân phận không chính thức, thế nhưng trong lòng tôi cũng đã bớt phần nào trống trải vì cảm giác thiếu vắng người thân gia đình. Nhìn theo bóng ông cụ dong dỏng trên lưng ngựa dần rời xa, tôi thở dài một tiếng, trong lòng lưu luyến không thôi.

Lê Hình hiểu tôi không được vui, liền nắm lấy tay tôi an ủi: “Tiểu Trình, lát nữa cùng ta đi dạo phố nhé.”

Tôi gật đầu, đứng trước cổng phủ quận mã nhìn quanh quất. Dường như cảm thấy gì đó không đúng lắm, tôi liền nghi ngờ hỏi Từ Vệ đứng bên cạnh: “Tay họ Dương kia đi đâu rồi? Sao từ sáng tới giờ ta không thấy bóng dáng của hắn?”

Từ Vệ gãi gãi đầu, thành thành thật thật mà đáp: “Bẩm quận mã gia, sáng sớm có ai đó mang tin tức đến, Dương công tử mới xem thư liền vội vã mang theo lệnh bài phủ quận mã vào cung. Chẳng biết có chuyện gì nữa.”

Thấy tôi kinh ngạc nhưng không lên tiếng, Lê Hình liền phất tay cho Từ Vệ và Mạch Ly lui xuống. Khi chỉ còn lại hai chúng tôi, nàng cất giọng nhẹ nhàng: “Tiểu Trình, người đưa tỳ ấy lệnh bài hay sao?”

Tôi lắc đầu, trong lòng đã dự cảm chẳng lành: “Ta không có. Rõ ràng con nhỏ này nó chôm chia đồ của ta.”

Lê Hình chăm chú quan sát biểu cảm khó coi trên mặt tôi, nàng kiên nhẫn chờ đợi. Rốt cuộc tôi cũng thở dài, nghiêm túc nhìn nàng mà nói ra suy nghĩ: “Hình Nhi, tin tức có người báo đến, chỉ là dành cho quận mã gia hoặc quận chúa. Nếu như con bé Hạ Vy dám tự ý đọc, tức là sự việc kia nó cũng biết hoặc liên quan đến. Nó vội vã vào cung mà không cho chúng ta biết, chắc chắn muốn nhờ sự giúp đỡ rồi. Có lẽ chúng ta vừa mới thành thân, nên Hạ Vy mới không muốn khiến chúng ta bận lòng những chuyện chẳng hay ho. Lần này nó còn phải cả gan nhờ đến công chúa, có lẽ mọi sự không được thuận lợi rồi.”

Mặc dù chắc chắn trong lòng đã phần nào đoán ra những điều tôi nói, thế nhưng Lê Hình vẫn nhẹ giọng an ủi: “Đừng quá lo lắng, chúng ta cứ chờ tỳ ấy về rồi hỏi cho ra nhẽ.”

Thời gian chậm rãi trôi, dù cùng Lê Hình tay trong tay dạo phố, nhưng trong lòng tôi vẫn hoang mang đầy lo lắng. Chậm rãi đứng lại bên một sạp hàng bán bánh nướng thơm phức, tôi không nhìn được mà buộc mình lên tiếng: “Hình Nhi, hai người họ không hề tới dự hôn lễ của chúng ta.”

Lòng chùng xuống, tôi cúi đầu hoang mang nghĩ tới những chuyện chẳng lành. Hy Chiêu đại nương cùng Hương Liên, nếu không xảy ra việc gì, họ nhất định đã tới buổi thành hôn của chúng tôi. Đến nay vẫn bật tăm tin tức, có lẽ thực sự đã gặp chuyện không hay.

Dòng suy nghĩ bị ngắt quãng bởi cảm giác mát lạnh bên má, tôi đưa mắt nhìn người con gái mình yêu nhất trên đời. Nàng dù lo lắng, nhưng

gương mặt phúc hậu lại vô cùng lặng yên. Sau khi gả cho tôi, nàng đã ra dáng một người phụ nữ trong nhà, tóc vấn cao dịu dàng, những bộ quần áo trên người đã kín đáo nay lại càng thêm cao quý. Nàng áp đôi bàn tay nhỏ nhắn lên má tôi, âu yếm vuốt ve: “Nhất định sẽ không sao cả mà.”

Bỗng dưng cảm thấy an tâm hơn nhiều sau lời khẳng định của nàng, tôi đưa tay nắm lấy bàn tay nàng đang đặt trên má mình mà siết nhẹ. “Hình nhi, xin lỗi đã làm người lo lắng.”

“Tướng công, dù có chuyện gì cũng phải luôn mang ta theo bên mình nhé, được không?”

Nghe nàng gọi ‘Tướng công’, trái tim tôi dường như tan chảy trong mật ngọt. Trước toàn tôi hơn hờ gọi nàng là ‘Nương tử’, chưa từng nghe qua nàng gọi tôi thân mật. Tôi biết một tiếng gọi như thế cũng đủ giết chết tâm can yếu đuối của bản thân, tôi không kìm được mà gật đầu.

Ngày hôm đó, thật khuya Hạ Vy mới trở lại phủ.

Nhìn thấy tôi và Lê Hình vẫn ngồi trước bàn trà chờ đợi, cô nàng kinh ngạc hô lên: “Sao hai người còn chưa ngủ?”

Tôi trừng mắt nhìn con bé, lạnh lùng xòe tay ra trước mặt nó: “Đưa đây!”

Hạ Vy chột dạ, liền đặt tấm lệnh bài lên tay tôi, giọng điệu xun xoe như con mèo nhỏ: “Lần đầu tớ thấy cái lệnh bài, liền không xin phép tự ý đem theo chơi một chút. Đừng nổi nóng a~~”

Tôi ném lệnh bài lên mặt bàn, tiếp tục lạnh giọng: “Không phải thứ này. Đưa đây.”

Biết tôi đang thực sự nổi giận, Lê Hình ngồi bên cạnh liền nhanh chóng cất giọng hòa hoãn: “Dương tử, có việc gì cứ việc nói, dù sao cả hai

người cũng là bạn bè.”

Nói như vậy cũng đủ để hiểu, Hạ Vy không phải đứa nhỏ ngốc nghếch. Thế nên cô nàng thở dài thườn thượt, móc trong ngực áo một phong thư để xuống mặt bàn. “Biết cậu sẽ đoán ra thì tớ cũng chẳng nhọc công tìm công chúa làm gì nữa. Tiểu Trình, khỏi xem thư. Hôm nay người dân ở trấn Thanh Tri vội vã tìm đến gặp tớ đâm đơn cầu cứu. Hy Chiêu đại nương và Hương Liên muội thực sự gặp chuyện không hay rồi!”

~o0o~

Sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, cả đoàn người ngựa trong phủ quận mã đã tiến về phía cổng thành Đông Kinh. Nói là đoàn nhưng thực chất tôi cũng chỉ mang theo vài người hầu thân cận. Tôi cưỡi ngựa ngồi phía trước, còn Hạ Vy ngồi ngoài xe của quận chúa cùng Từ Vệ dong ngựa. Căn bản vì con bé này không biết cưỡi ngựa, ngồi trong xe thì kêu say xe, thế nên một mực bám lấy Từ Vệ ngồi bên cạnh. Tôi thiếu điều chỉ muốn đạp con bé này xuống đường cho nhanh.

Vừa ra tới ngoài thành đã gặp đoàn người ngựa của công chúa chờ sẵn ở đó. Có vẻ dù là nữ tử được nuông chiều, nhưng về giờ giấc đã hẹn nàng ta cũng rất chuẩn xác. Vừa thấy tôi, Lê Hiếu Nguyệt đã trừng mắt với Hạ Vy: “Đồ âm dương lẹ cái, chẳng phải người nói lần này chỉ có ta với người thôi hay sao.”

Hạ Vy đang khốn khổ vì đường xóc lên xóc xuống, chỉ thấy phẩy tay thều thào: “Ta không biết ta say xe a. Với cả là án mạng, ta sợ mình ta kham không nổi, không thể cứu được hai bà cháu Hy Chiêu, liền cùng xuất môn với quận mã gia và quận chúa.”

Lê Hình nghe vậy liền vén rèm cửa, gật đầu chào hỏi công chúa: “Muội muội, đừng trách Dương công tử. Vụ án này tương đối khó xử, e

rằng chỉ ta với Tiểu Trình liền không thể giải quyết, mới cần đến sự có mặt của muội muội. Thất lễ rồi.”

Nghe Lê Hình nói vậy, chân mày Lê Hiếu Nguyệt mới dần ra đôi chút. Nàng ta thở dài, gượng đáp lời: “Cuộc sống của tỷ hiện tại... tốt chứ?”

Khi nói đến chuyện này, ánh mắt nàng ta có lướt qua tôi. Tuy nhiên thực nhanh chóng, tôi không biết loại cảm xúc đau đớn trong ánh mắt Lê Hiếu Nguyệt là thật hay do tôi tự mừng tượng ra.

“Cảm ơn muội muội quan tâm, hiện tại rất ổn. Muội đừng quá lo lắng.”

Không khí dần trở nên gượng gạo, tôi cũng rơi vào khó xử. Thật may Từ Vệ ngốc nghếch lên tiếng phá đám rất chuẩn xác: “Chúng ta nên xuất phát thôi, chẳng phải càng sớm càng tốt hay sao?”

Lê Hiếu Nguyệt gật đầu, liền buông rèm xuống. Sau đó tất cả người ngựa gộp chung thành một đoàn quy củ mà tiến về phía trước. Ngựa của tôi cùng đi song song với xe của Lê Hình, dẫn đầu đoàn người tiến về phía thị trấn nhỏ gần con sông Hoàng Liêu. Tôi dong ngựa đi gần Hạ Vy, cả hai bắt đầu trao đổi tình hình vụ án. Mặc dù sắc mặt của con bé rất khó coi, nhưng vẫn nghiêm túc đáp lời tôi.

“Đây là án mạng nghiêm trọng, thủ phạm đã giết người, lại còn phóng hỏa để hủy xác. Những người trong quán trọ hôm đó đều bị quan chi huyện bắt giữ. Không có chứng cứ, ai cũng đáng nghi.”

Tôi khẽ nhíu mày, hạ giọng nói: “Sự việc xảy ra tính đến nay đã hơn nửa tháng, quan phủ vẫn bắt người như vậy ư?”

Hạ Vy gật đầu: “Ừ, thi thể tuy được bảo quản nghiêm ngặt dưới hầm lạnh, nhưng từng ấy thời gian cũng sẽ thối rữa phân hủy, rất khó để xác định nguyên nhân cái chết.”

“Ngõ tác nói nguyên nhân cái chết là gì không?”

“Không, họ không dùng tới ngõ tác giải phẫu tử thi, liền tự kết luận bị thiêu mà chết.”

Lòng tôi bất lực không thôi. Nếu ngõ tác làm ăn không tặc trách, thì đến tận bây giờ quan phủ đã không phải nhốt người vô tội.

“Họ đã xác định được tử thi đó là ai chưa?” Tôi trầm giọng hỏi, tránh để cho Lê Hình trong xe ngựa nghe được những chuyện không hay.

“Trong ngày xảy ra hỏa hoạn, có tới hai người mất tích. Vì thi thể cháy đen, họ không xác định được là đàn ông hay phụ nữ.” Hạ Vy mở lại lá thư kêu oan, nhíu mày đọc những chi tiết vụ việc trên xe ngựa xóc nảy, “Một người là nữ nhi giúp việc của quán trọ, tên là Mộng Điệp Điệp. Người mất tích kia là đàn ông, tên hẵn là Lưu Điên.”

Tôi giật mình, nghi hoặc hỏi lại: “Lưu Điên?”

“Phải! Sở dĩ gọi là Lưu Điên vì ông ta bị điên. Nhưng lại có người nói rằng, cái ngày xác chết kia bị thiêu đốt, họ thấy Lưu Điên đêm tối liều mình nhảy xuống sông Hoàng Liêu, giữa bão bùng sấm chớp. Sau đó mọi người có tìm, nhưng tuyệt nhiên không thấy xác ông ta.”

Đến đây, bỗng dưng Hạ Vy giật mình, kéo lấy tay tôi mà lắp bắp: “Tiểu Trình, ngày ông ta nhảy xuống sông là ngày trăng tròn, rằm tháng Chạp!”

Tôi kinh ngạc mở to mắt, bỗng dưng thầm liên tưởng đến chuyện xuyên không của chính mình.

“Cậu có phải hay không cũng đang nghĩ điều đó nghĩ?” Hạ Vy trầm ngâm hỏi.

Không gật đầu cũng chẳng phủ nhận, tôi liền giục ngựa tiến về phía trước: “Chưa thể nói được gì cả. Trước ông ta vẫn là nghi phạm, dù mất xác hay đã đi đâu, chúng ta vẫn cần phải phá án đã.”

Nếu Lưu Diên thực sự là hung thủ, ông ta giết người rồi gieo mình xuống sông làm gì? Ăn năn, hối lỗi, hay đơn giản chỉ là muốn kết liễu mạng sống của cả hai? Còn nếu không thì xác ông ta giờ này đang ở đâu, hay căn nguyên ông ta chính là cái xác đã bị thiêu cháy rụi kia? Vậy thời điểm cái xác cháy trước hay thời điểm ông ta gieo mình xuống sông xảy ra trước?

Tất cả vẫn là uẩn khúc lớn. Mạng người vô tội là quan trọng nhất, tôi tin rằng Hy Chiêu đại nương cùng Hương Liên trên đường vào kinh dự lễ thành hôn của chúng tôi đã bị vướng vào vụ án không lời giải này, trở thành một trong những nghi phạm bị bắt giữ.

Tôi thở dài một hơi, xốc lại cái tinh thần đang xẹp lép như một trái bóng.

Thần thám gì a, tôi chỉ là một nữ nhân bình thường, vừa mới được anh Hoàng ban tặng người đẹp chẳng bao lâu. Thậm chí cái chuyện kia mới được làm qua có hai lần. Thật muốn bức chết tôi mà!

Không biết lần này có ăn may, phá giải vụ án được như những lần trước hay không ---- Tôi thở dài quay lưng nhìn hai cỗ xe ngựa đằng sau. Cái con bé mặt mũi xanh xao kia thì khỏi lo, nhưng trong xe ngựa một người là con gái Tướng quân – cũng là vợ tôi, một là con Vua – người luôn đem tôi ra nói những lời vừa cay nghiệt vừa mền mợ.

Aish, có vẻ phức tạp rồi đây.

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 17 - Cả Đời Không Buông Tay

Note: (lời tg)

- Cảnh báo 1: trước khi vào chương mới, mình chỉ muốn nói là, tất cả câu chuyện hoàn toàn do mình tưởng tượng ra, kể cả địa danh, mốc thời gian... :(((cho nên các bạn đừng xem nặng về mấy vấn đề đó nhé, mình nhắc lại, là do mình hoàn toàn bịa ra thôi, không dính dáng dây dưa đến sự kiện lịch sử nào cả nhé.

- Cảnh báo 2: Có H (nhẹ =))

Chương 17. Cả đời không buông tay

Đi được nửa ngày đường, đến gần trưa lưng tôi cũng đã mỏi nhừ. Đang định đưa mắt nhìn quanh quất xem có quán trọ nào dọc đường, thì chiếc xe ngựa phía sau đã vang lên giọng nói giận dữ. Lê Hiếu Nguyệt chẳng màng đến thân phận công chúa, liền vén rèm xe lên cầu nhàu: “Cái đồ âm dương lẹo cái chết giẫm kia, ta mệt lắm rồi. Người kêu ta đi cùng mà người bỏ mặc ta như vậy hả?”

Thực ra Lê Hiếu Nguyệt có thể tùy ý bảo tôi dừng ngựa để nghỉ ngơi, nhưng căn bản mối quan hệ giữa chúng tôi lại có chút gượng gạo, kể từ sau cái đêm nàng ta quậy phá ở phủ quận mã, nên có lẽ vốn dĩ không thể mở lời. Lê Hiếu Nguyệt dường như coi tôi như không khí, hướng tới Hạ Vy mà nóng nảy. Tôi biết nàng ta thực tế không coi con bé Hạ Vy ra gì, nhưng trong đoàn người đang tiến về trước, có lẽ nó lại là người dễ dựa dẫm nhất.

Tôi liếc nhìn cái bản mặt nổi đầy vân đen của Hạ Vy, nó liền hiểu ý cất giọng: “Quận mã gia, hay chúng ta dừng lại nghỉ một chút. Ở trong đoàn còn có phụ nữ và người già!”

Hai chữ ‘người già’ con bé nhấn mạnh hết cỡ có thể, khiến cho Lê Hiếu Nguyệt phía sau mặt mày biến sắc. Nàng ta hần học đáp trả: “Ta còn chưa thành thân, người đã ám chỉ ta là người già? Cái đồ mười chín hăm mười tuổi không có nữ tử nào ngó ngang.”

“Người chẳng phải đang tự nói chính mình đó à?” Hạ Vy ngoái cổ ra đằng sau, gương mặt xanh lét như tàu lá chuối vì say xe, nhưng vẫn nhất quyết ăn thua tới cùng, “Đã gần tuổi trăng tròn mà chưa có phu quân, người ế đến già người rồi.”

Hai bên cứ đôi co nhau như cái chợ vỡ, những người hậu cận đi theo cũng không nhịn được mà len lén cười. Tôi thở dài, dong ngựa đi chậm chậm bên cạnh cửa sổ xe ngựa của Lê Hình, nhỏ giọng hỏi nàng: “Hình nhi, người mệt chưa? Đợi ta tìm một quán trọ nhỏ, chúng ta dừng xe nghỉ ngơi nhé.”

Đường đi tuy đã gọi là dễ dàng, nhưng vẫn xóc lên xóc xuống, gió thổi từ bìa rừng đem theo hơi lành lạnh như càng làm sống lưng mệt mỏi nhiều hơn. Tôi khỏe khoản là thế còn thấy oải, huống chi thân thể mềm yếu như Lê Hình.

“Tiểu Trình, ta biết là lúc này phải nhanh chóng tới tra án. Nhưng Hiếu Nguyệt muội ấy có lẽ không chịu được thêm nữa, chi bằng chúng ta cứ dừng xe nghỉ ngơi vậy.”

Lê Hình vén rèm ô cửa nhỏ trên xe, có chút áy náy mà nhìn tôi. Gương mặt nàng hơi tái đi vì mệt mỏi, bàn tay vịn trên ngăn cửa sổ đã trắng bệch. Tôi đau lòng siết nhẹ lấy đôi tay nhỏ nhắn, gạt đầu cho nàng an tâm: “Mệt thì nói với ta. Sức khỏe của người mới là điều quan trọng nhất.”

“Ta không sao đâu mà.” Nàng khẽ lắc đầu, đôi môi đã vẽ lên nụ cười xinh, “Ngồi ngựa lâu như vậy có mỏi không? Người xem mặt người phờ phạc lắm rồi kìa.”

“Ta từ nhỏ đã bị nội bắt thể dục thể thao đoàn hoang, nên sức ta trâu chó lắm, người đừng lo. Chuyện kia ta còn có thể làm vài lần trong một đêm a~~”

Hai người chúng tôi ghé sát nhau thì thầm to nhỏ, nên dù tôi có giở trò biến thái thì cũng chẳng ai hay. Lê Hình lúc đầu còn ngỡ ra không hiểu, nhưng nhìn nụ cười sán lạn của tôi, hai gò má liền đỏ ửng. Nàng ra sức néo vào tay tôi, hạ thấp giọng như sợ những người xung quanh sẽ nghe thấy: “Tiểu Trình, có phải càng ngày người càng được chiều hư rồi hay không? Những chuyện đó mà giữa thanh thiên bạch nhật cũng nói ra được nữa...”

“Chẳng phải ta chỉ thì thầm nhỏ to với người thôi hay sao. Giữa vợ chồng thì ngại ngần gì nữa.”

“Người làm sao có được cái thái độ tự tin như vậy? Giọng của người có thì thầm thì cả một huyện cũng đủ nghe rõ rồi.”

“...”

Tôi chột dạ, lập tức ngoái nhìn trước sau. Hành động của tôi khiến Lê Hình bật cười, nàng xoa nhẹ nhẹ lên bàn tay tôi, nơi chính nàng vừa hung hăng néo lấy: “Người đó, thật giống như gốc hài tử. Nhưng lại cứ làm cho ta không ngừng yêu người nhiều thêm.”

Trái tim trong lồng ngực bất giác lại đập thành thịch, tôi không kiềm chế được, bất chấp đang ngồi trên lưng ngựa mà cúi đầu, định hôn lên đôi môi căng mọng kia một cái. Thế nhưng nhân vật phản diện mang tên Dương Hạ Vy ngồi đằng trước đã kịp hô rống lên: “Tiểu Trình, chúng ta nghỉ tạm tại đây đi.”

Tôi giật mình suýt ngã nhào khỏi lưng ngựa, trong bụng thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà họ Dương kia. Tuy vậy ngoài miệng vẫn đồng thuận: “Mọi người dừng lại tại cửa tiệm phía trước. Chúng ta nghỉ ngơi lấy sức rồi tiếp tục lên đường.”

Tôi nhảy xuống ngựa, đỡ Lê Hình xuống xe. Nàng dáng người mảnh khảnh, vô cùng vừa vặn vòng ôm của tôi. Lại nhớ đến lần đầu đỡ nàng xuống khỏi xe ngựa, tôi cũng vô thức bị hương thơm trên cơ thể nàng quyến rũ như thế.

“Lại ngần ngại rồi?” Giọng của nàng vang lên bên tai, tuy không cười nhưng mang theo đầy ý cười, “Căn bệnh của người dễ lây lan lắm đó.”

“A, nương tử. Có lẽ ta đã yêu em ngay từ lần đầu gặp gỡ...”

“Hừm?”

“Ta đói bụng quá, chúng ta vào mau mau đi.”

Chưa để nàng kịp ngạc nhiên, tôi đã nắm tay kéo nàng vào bên trong cửa tiệm. Nói là tiệm nhưng thực ra cũng chỉ bé tí teo, dựng tạm bằng mấy cột gỗ và ngói lá. Bên trong bày vài bộ bàn ghế đơn sơ, căn bản cũng chỉ tính là một quán ăn nhỏ ven đường. Chủ quán thấy đoàn chúng tôi khách khứa đông đến chật cả gian nhà lụp xụp, liền hào phóng kê thêm vài chiếc bàn ngoài sân nữa.

Đám người chúng tôi hầu như đã quen với kiểu ăn uống bình dân như vậy, nên cứ trật tự mà ngồi xuống ghế. Thế nhưng Lê Hiếu Nguyệt lại là lần đầu tiên, nàng ta khẽ nhíu mày, không tình nguyện mà ngồi xuống cạnh Hạ Vy.

“Đúng là phong thái của người nhà giàu, loại chuyện như thế này chưa từng trải qua.” Hạ Vy khẽ ‘hừ’ một tiếng khinh khinh, sau đó chống tay lên cằm nghịch đôi đũa, “Ta nói người là công chúa, sống nhung lụa quen rồi,

không hiểu nỗi khổ của những thường dân như chúng ta. Ai nga, sáng dậy phải lo kiếm cơm sống qua ngày, nghề gì cũng phải thử qua, thế mà người nhìn ta lúc nào cũng nói ta lừa đảo, không biết thực ra ta đã phải khó khăn vất vưởng như thế nào nhiều ngày tháng.”

Tôi biết con bé này nói quá nửa đều là chém gió, nhưng lúc xuyên về nơi này, không có tôi bên cạnh, đúng là căn bản nó cũng phải lăn lộn vất vả kiếm kế sinh nhai. Lê Hiếu Nguyệt không phản bác nhưng vẫn hậm hực nhìn Hạ Vy: “Nhưng người đích thị là đồ thầy rơm mà.”

“Vậy người có muốn biết phu quân của người sau này là ai không?”

Nghe vậy, tôi khẽ nhíu mày, liền giơ chân đạp cho Hạ Vy một cái dưới bàn. Nếu thiên cơ mà cứ tiết lộ như vậy, e rằng sẽ thực sự phá hỏng lịch sử nước nhà mất thôi.

Hạ Vy hiểu ý, liền chép miệng: “Ta thực tế là nhìn tướng đoán số thôi. Cũng không nói trước được điều gì, vận mệnh luôn là do chính bản thân quyết định.”

“Người nói thử xem. Ta cũng muốn biết trong mắt người, phu quân của ta là người ra sao.” Lê Hiếu Nguyệt bĩu môi, dáng vẻ vô cùng khinh thường. Thế nhưng bắt gặp ánh nhìn của tôi, nàng ta lại cụp mi, vô thức lảng tránh.

Dưới bàn, Lê Hình bỗng dưng siết chặt lấy bàn tay tôi. Nàng không nói gì, chỉ thông thả nhấp chén trà bình dân đã nguội ngắt trên mặt bàn. Tôi liền thôi không nghĩ ngợi lung tung nữa. Dẫu sao người tôi yêu cũng chỉ có một mình Lê Hình, dù bản thân có áy náy với Hiếu Nguyệt, nhưng căn bản tôi chỉ có thể xem nàng ta như muội muội mà thôi.

“A, đồ ăn tới rồi!” Hạ Vy không đáp lời công chúa, liền reo lên một tiếng khi tiểu nhị bắt đầu bưng những đĩa thức ăn nóng hổi thơm phưng phức đặt lên bàn.

Chúng tôi cũng không nói thêm với nhau lời nào nữa, chỉ yên lặng lấp đầy cái bụng rồi nhanh chóng khởi hành.

Gấp rút đi lại, nhưng giao thông thời kỳ này không thuận lợi, phải đến tận đêm hôm sau chúng tôi mới đến thị trấn nhỏ tọa gần khu vực sông Hoàng Liêu. Nơi này cách trấn Thanh Tri không xa, gọi là thôn nhưng cũng chỉ lác đác vài căn nhà. Có lẽ trước cũng cùng với trấn Thanh Tri là một, thế nhưng do khoảng cách giữa hai vị trí địa lý lại quá lớn nên sau chia hẳn thành hai trấn nhỏ.

Khang trang nhất vẫn là phủ chi huyện, tuy không rộng lớn nhưng vẫn oai nghiêm vô cùng. Chúng tôi bỏ qua tiếp đón trịnh trọng của vị chi huyện đại nhân cũng như những người trong thôn, một mực muốn tiến vào đại lao gặp các nghi phạm. Lần này Lê Hình nhất quyết muốn đi cùng, vì có lẽ Hy Chiêu đại nương và Hương Liên vốn đối với nàng như người thân trong gia đình. Tôi và Hạ Vy cũng vậy, trong lòng không khỏi rối bời, liền để lại công chúa đối phó với những lệ làng phép nước, còn chúng tôi vội vã theo chân sai nha xuống đại lao.

Nơi này tối tăm chẳng ánh sáng, lại sực lên một mùi ẩm mốc vô cùng khó chịu. Thấy tôi trừng mắt bực tức, ngục tốt sợ đến run lẩy bẩy, vội hô hào những người khác thấp đuốc, quét dọn một lượt.

Nương theo ánh sáng từ những ngọn đuốc, tôi nắm lấy bàn tay lạnh toát của Lê Hình, rảo chân bước nhanh qua những song gỗ. Mỗi phòng giam đều có tới hai hoặc ba người, đoán chừng giam chung như vậy đều là nghi phạm của vụ án xác chết bị đốt cháy. Rốt cuộc cũng thấy bóng dáng quen thuộc sau những song gỗ lạnh lẽo, tôi không kiềm được xúc động mà hô lên: “Hy Chiêu đại nương, Hương Liên muội, là ta, Tiểu Trình đây.”

Hai dáng người nhỏ gầy trong góc tối lao ngục dường như mất một lúc mới có chút phản ứng. Hạ Vy không nhẫn được, giằng lấy cây đuốc trên tay

gã ngực tốt, rọi ánh sáng vào trong phòng giam: “Là chúng ta đây, đừng sợ.”

Gương mặt hốc hác tái xanh của hai bà cháu Hy Chiêu như sáng bừng lên khi nhận ra chúng tôi. Cả hai lùi đến trước song gỗ, nức nở nắm lấy bàn tay chúng tôi mà nghẹn ngào: “Tốt rồi, thật tốt quá rồi. Quận mã gia, quận chúa, Dương công tử... cả ba vị đều đã vì chúng ta mà tới đây...”

Lòng tôi quặn lên một nỗi đau khi nhìn thấy đôi mắt ướm át và trũng sâu của Hương Liên. Tôi nắm lấy bàn tay gầy gò ấy, nhẹ nhàng siết lại. Tuy tôi không nói gì, nhưng dường như cảm nhận được nỗi xót xa của tôi, Hương Liên mỉm cười nhẹ nhàng: “Tiểu Trình, huynh vất vả rồi. Hai người vừa mới thành thân, đã phải lo nghĩ chuyện của hai bà cháu muội...”

Lê Hình vội vàng ngắt lời: “Muội đừng nói như vậy. Chuyện hệ trọng liên quan đến mạng người, ngộ nhờ thực sự xảy ra việc gì, ta sẽ hối hận cả đời. Hơn nữa, ta đối với hai người thực sự đã coi như người thân...”

Khóe mắt Lê Hình đã rơm rớm những hạt lệ, lòng tôi lại càng thêm u ám. Tôi đưa tay gạt những giọt nước trực lăn dài trên má nàng, lại xoa nhẹ bờ vai đang run lên vì nghẹn ngào ấy. Nàng là quận chúa, cả đời sẽ chẳng bao giờ bước chân vào những nơi như thế này. Nhưng hôm nay, vì hai người dân bình thường, nàng sẵn sàng ngồi trước song gỗ lạnh lẽo, đem hai bàn tay ngọc ngà vỗ về người đang bị nhốt bên trong.

Thầm nhìn người mình yêu đau lòng, trái tim tôi cũng như vỡ vụn thành nghìn mảnh. Thử đặt chính mình vào hoàn cảnh của Lê Cát Thuần, nếu thấy Hương Liên phải chịu đựng giày vò trong lao ngục như thế này, anh ta có giữ được lý trí mà phân xử được không, hay sẽ đem chi huyện đại nhân kia chặt thành mười mấy khúc rồi quăng xuống sông Hoàng Liêu?

Bên cạnh tôi, Hạ Vy cũng không ngừng hỏi han Hy Chiêu đại nương. Nhìn bà lão trông già đi rất nhiều, đôi mắt ở trong bóng tối lâu ngày cũng

không còn vẻ tinh tường nhanh nhẹn nữa. Bà lão khẽ đưa tay lau nước mắt, lại cất giọng nghẹn ngào: “Quận mã gia, quận chúa, ta xin lỗi, đã không thể tới dự lễ thành hôn...”

“Đừng nói gì nữa, ta sẽ nhanh chóng đưa hai người rời khỏi đây.” Tôi cúi đầu ngắt lời, cố gắng kiềm lại mong muốn vung quyền tới mặt lão chi huyện kia.

Hạ Vy đứng bật dậy, vùng vằng quát tháo: “Đem thắp đuốc sáng hết lên, dọn sạch mấy cái phân chuột dưới nền đi. Đối đãi phạm nhân cũng phải tử tế chứ?”

“Nhưng mà số lượng phạm nhân lại quá nhiều...” Gã cai ngục run lấy bầy, dáng người thép bé lại càng thêm khúm núm.

Tôi ngắt lời: “Vụ xác chết cháy có tổng cộng bao nhiêu nghi phạm?”

“Dạ bẩm quận mã gia, tổng cộng có mười hai. Bao gồm năm nam và bảy nữ.”

“Là tính cả chủ quán và người giúp việc trong nhà trọ và Lưu Diên đã nhảy xuống sông hay sao?”

“Dạ vâng, quán trọ tính cả Mộng Điệp Điệp mất tích thì chỉ có năm giúp việc thôi ạ.”

Tôi đưa mắt nhìn một lượt các phạm nhân được chia trong bốn nhà giam, hầu như tất cả đều đang quỳ sụp dưới sàn đất, van xin tôi giải oan khẩn thiết. Nhưng trong góc một căn phòng chứa bốn người đàn ông, chỉ duy nhất một nam nhân vẫn lạnh lùng nhắm mắt dưỡng thần, không mảy may quan tâm đến những gì diễn ra xung quanh. Thấy ánh mắt của tôi quét tới, người đang quỳ cạnh nam nhân kia bèn lay lay cơ thể hẳn: “Chung Kiến huynh, đại nhân đang nhìn huynh, còn không mau quỳ xuống!”

Nam nhân kia chẳng buồn nướn mày, khóe miệng khẽ nhếch: “Ta không làm gì có tội, vì sao ta phải van xin?”

“Chung Kiến...”

“Đừng nói nữa Nhị Hầu, để ta yên.”

Tôi và Hạ Vy đưa mắt nhìn nhau, sau đó cả hai cùng không nói gì. Những nghi phạm bị bắt giữ, kể cả hung thủ thực sự, lúc nào cũng sẽ ngoan cố phủ nhận tội lỗi của mình.

Quy dưới sàn ngoại trừ kẻ được gọi là Nhị Hầu, thì còn hai nam nhân nữa khúm núm đầy sợ sệt. Tôi bèn ngồi xuống, cất giọng hỏi: “Hai người là chủ quán và tiểu nhị?”

“Dạ... dạ bẩm... vâng là chúng thảo dân...” Thấy tôi hỏi đến, cả hai bất giác run lên cầm cập. Lê Hình bên cạnh tôi nhẹ nhàng lên tiếng: “Các người miễn lễ. Có oan tình gì đều nói ra, quận mã gia sẽ phân xử công minh.”

Ba nam nhân đang co rúm dưới đất nhờ câu nói của quận chúa mà vỡ òa, liền dập đầu vái lạy. Rón rén ngẩng mặt, cảm giác yết hầu rung lên muốn nói, nhưng vẻ sợ sệt như bị tôi dọa khiếp vĩa lại làm cho cả ba kẻ bất an người này nhìn người kia không dám thổ lộ. Tôi khẽ nhúu mày, thầm chửi vài tiếng trong bụng. Từ lúc nào mà tôi đã trở thành đáng sợ như thế a?

“Tiểu Trình, là vì giọng nói của người át hết vĩa của họ đó.” Lê Hình nhìn biểu cảm không cam tâm trên gương mặt tôi, liền khe khẽ thì thầm vào tai tôi.

Tôi thở dài, liền đứng dập dờ chân đạp con bé Hạ Vy bên cạnh một cái. So ra, nhìn con bé này vẫn có chút gì đó... đáng yêu hơn tôi đi.

“A...” Hạ Vy kêu lên một tiếng, sau đó trừng mắt nhìn tôi. Nó ngồi xổm xuống trước cửa phòng giam, hắng giọng một cái rồi chỉ trỏ. “Người, là chủ quán đúng không? Ngày đó có bao nhiêu khách trọ vậy?”

Người đàn ông béo núc ních bị Hạ Vy chỉ điểm, nhưng không giống dáng vẻ sợ hãi như lúc đối diện với tôi, ông ta cất giọng lo lắng đáp trả: “Quán trọ của thảo dân thực sự không nhiều khách khứa lai vãng. Ngày hôm đó chỉ có bốn vị nữ nhân mượn phòng, còn lại đều là người làm hoặc khách quen tới uống rượu.”

Hạ Vy nhìn tôi, thấy tôi gật đầu liền hỏi tiếp: “Vậy sự tình ngày hôm đó như thế nào? Ai là người đầu tiên phát hiện ra xác chết?”

“Là cả một đám nam nhân đang uống rượu chúng thảo dân.” Kẻ có tên Nhị Hầu vội vã lên tiếng trả lời. “Lúc đó cả chủ quán và tiểu nhị cũng có mặt. Chúng tôi phát hiện ra mùi cháy khét, liền chạy ra góc sân sau. Lúc đó ngọn lửa đã bùng lên dữ dội lắm rồi, thiêu chết nữ nhân kia.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Sau đó tất cả mọi người liền chạy tới, xúm vào tìm cách dập lửa. Nhưng không kịp, người kia đã tắt thở.” Tiểu nhị run rẩy giọng nói, dường như nghĩ tới cảnh tượng lúc đó mà bị dọa cho kinh sợ.

Tôi khẽ nhíu mày, dường như năm được điểm nào đó không đúng. Sau đó liền cất giọng phá vỡ bầu không gian yên ắng: “Thời điểm xảy ra vụ án là ban ngày phỏng? Lúc đó Lưu Diên cũng có mặt?”

“Dạ đúng. Ngày đó thảo dân, Chung Kiến huynh và Lưu Diên cùng hẹn nhau đi uống rượu. Ai ngờ xảy ra sự tình như vậy, liền bị quan phủ giữ chân tại quán trọ đến tận khuya. Không ngờ lúc sai dịch lơ là, Lưu Diên liền bỏ chạy về nhà. Thảo dân liền lập tức đuổi theo, gào khản giọng rằng càng làm như vậy sẽ càng bị nghi ngờ hơn.” Nhị Hầu nuốt nước bọt đến ực một cái, sau đó lại kéo kéo bờ môi khô nứt nẻ, “Thảo dân đuổi kịp theo Lưu Diên về nhà, đã thấy ông ấy rạch bàn tay, vẽ lung tung khó hiểu lên

trên tường, sau đó chẳng nói chẳng rằng mà lao thẳng xuống sông Hoàng Liêu tự vẫn.”

“Khi đó là ngày rằm tháng chạp?” Hạ Vy tò mò hỏi, “Lưu Diên có vẻ cùng người có giao tình chẳng? Ông ta có nói gì từ trước hay không?”

“Bẩm, không hề nói gì cả. Nhưng đầu óc ông ấy vốn không bình thường, thảo dân vốn nghĩ cũng không ảnh hưởng. Ai ngờ sự việc xác chết cháy vừa xảy ra, Lưu Diên liền nhảy sông quyên sinh...”

Nói như vậy, khả năng Lưu Diên chính là người gây án rất cao. Thế nhưng tôi không khẳng định, chỉ cất giọng nhàn nhạt hỏi tiếp: “Có tìm được xác Lưu Diên không? Sao lại nói đầu óc ông ta không bình thường?”

Lúc này sai nha bên cạnh chi huyện mới khúm núm lên tiếng: “Dạ bẩm quận mã gia, ngay sau khi Lưu Diên nhảy sông, chúng thần đã huy động nha dịch xuống sông tìm xác. Nhưng tìm mấy ngày đều không thấy, cứ như đã thực sự biến mất vậy...”

Cũng có thể xác chết đã bị đẩy trôi về hạ lưu nào đó.

“... Còn sợ dĩ ông ta không phải người trong trấn. Ngày đó chúng thần đi tuần, liền phát hiện ông ta nằm bất tỉnh nhân sự bên bờ sông, y phục trên người cũng vô cùng quái lạ. Khi tỉnh dậy, ông ta nói toàn điều linh tinh, nhận mình là người từ tương lai không hiểu sao bị rơi về nơi này...”

Những lời sau đó của sai nha như một chiếc búa gõ ‘Koong’ lên đỉnh đầu tôi một cái. Tâm tôi chấn động, liền run rẩy nhìn Hạ Vy. Con bé này cũng đang mở to mắt hoảng hốt như tôi vậy. Nếu như tôi không nhầm, Lưu Diên kia có lẽ chính là một người quen của cả hai chúng tôi.

Thấy tôi bất động kinh hoàng, Lê Hình liền khẽ siết lấy bàn tay tôi. Trong mắt nàng hiện lên đầy vẻ lo âu sợ hãi. Có lẽ chính nàng cũng phát

giác Lưu Diên có điểm giống như tôi và Hạ Vy, bàn tay liền trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Nàng đang sợ... sợ mất tôi...

Tâm trạng tôi bình ổn trở lại, liền mỉm cười gạt sợi tóc lòa xòa trên trán nàng. Dù chuyện gì xảy ra đi nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ từ bỏ nữ nhân trước mặt mình.

“VẬY... vậy tay Lưu Diên đó, nhà ông ta ở nơi nào? Dẫn đường cho chúng ta.” Hạ Vy lắp ba lắp bắp, không giữ nổi phong thái bình tĩnh như lúc trước.

Lưu Diên chắc chắn mà lao mình xuống sông ngày rằm tháng chạp, tức là trước đó ông ấy đã có tính toán cho riêng mình. Lẽ nào, việc trở lại thời hiện tại, ông ấy đã có cách hay sao?

Chúng tôi không nói với nhau lời nào, trong lòng đều đuổi theo một suy nghĩ riêng. Nhưng bàn tay tôi vẫn luôn siết chặt ủ ấm cho Lê Hình, một chút cũng không hề buông bỏ. Tôi muốn nàng hiểu rằng, ngoài đôi tay này ra, tôi sẽ không bao giờ nắm lấy một ai khác nữa.

Lê Hình không nói, nhưng tôi hiểu nàng đang lo sợ. Nàng một mực đi bên cạnh tôi, dù khoảng cách chỉ là một cánh tay, một bờ vai lớp áo cũng khiến nàng sợ hãi. Tôi lúc này thực muốn ôm thân hình gầy yếu đang run lên vào trong lòng để vỗ về, nhưng thời gian lại không cho phép chính bản thân tôi làm điều đó. Tôi cố gắng kiềm lại, mỉm cười an ủi nàng, trong khi đôi chân vẫn rảo bước tiến về phía căn nhà của Lưu Diên.

Lần này đích thân chi huyệ đại nhân dẫn chúng tôi đến nhà Lưu Diên. Vừa đi ông ta vừa nói: “Ngay sau khi Lưu Diên nhảy sông, chúng thần đã khám xét một lượt gian phòng của hắn. Không tìm được gì bất thường, liền giữ nguyên hiện trường cho tới tận bây giờ.”

Gọi là căn nhà nhưng thực sự chỉ như cái chòi lụp xụp dựng trên một đoạn phẳng vách núi. Dưới chân vách núi chính là dòng chảy êm đềm của con sông Hoàng Liêu. Khoảng cách từ trên này nhìn xuống con sông thực sự không cao, nói là một đoạn cũng đúng. Nếu nhảy từ đây xuống không lý nào có thể chết được, mà chuyện nước sông đầy xác nhanh chóng dạt đi nơi khác là cũng không thể xảy ra.

Tôi nâng tay đẩy cánh cửa cọt kẹt trong ngôi nhà lá dựng tạm bợ. Đúng như lão chi huyện nói, mọi thứ dường như vẫn còn nguyên tại vị trí vốn dĩ, chỉ là đã phủ một lớp bụi mờ. Tôi cùng Lê Hình và Hạ Vy tiến vào căn nhà. Nhà chật nên ba người chui vào thôi cũng thấy không thoải mái rồi. Trên mặt đất có một con dao nhọn cùng những vết máu đã đổi sang màu đen sậm, đúng như lời Nhị Hầu nói, Lưu Diên đã tự mình cắt tay.

Tôi đưa mắt nhìn vách nhà trước mặt, nơi Lưu Diên đã để lại những ‘hình vẽ kỳ quái’. Chỉ là mới ngược lên, cổ họng tôi đã nghẹn lại, tức thời đầu óc như muốn nổ toanh.

Không phải vì hình vẽ kia quá kỳ cục, mà là do dòng chữ tiếng Latinh kia, nói chính xác hơn là được viết bằng tiếng Việt hiện đại. “Lục Tiểu Trình, hung thủ không phải thầy.”

Dù chữ viết bằng máu có xiên xẹo vội vàng như thế nào, nhưng chỉ cần liếc nhìn thôi, cả tôi và Hạ Vy cũng lập tức hiểu ra. Không biết đã qua bao lâu, khi tôi vẫn còn ngớ ngẩn đứng nhìn dòng chữ trên bức vách, tiếng nói của Hạ Vy đã vang lên, phá vỡ bầu không gian tĩnh lặng: “Tiểu Trình, là thầy ấy... giáo sư Lưu!”

Đương nhiên tôi và Hạ Vy không còn xa lạ gì với vị giáo sư họ Lưu này. Lần nào có tiết trên lớp môn toán cao cấp, thầy cũng phải điểm danh một lượt, sau đó liền từ tốn hô tên tôi gọi lên bảng làm bài. Chẳng qua tôi chỉ là đi học trễ buổi đầu, liền cả kỳ bị thầy nhớ mặt, nhớ tên. Chúng tôi học đúng kỳ đầu tiên môn toán cao cấp của thầy ở năm nhất, sau đó thầy

cũng biến mất không một lý do. Cũng đã hơn một năm rồi, có lẽ vì một lý do gì đó, chính thầy ấy đã bị xuyên không về đây.

[i]

Lục Tiểu Trình, hung thủ không phải thầy.[/i]

Vì sao thầy ấy chắc chắn tôi sẽ xuất hiện, mà còn đích danh là học trò của thầy nữa? Tôi liếc nhìn cặp kính mắt mà thầy Lưu vẫn đeo khi lên lớp được đặt trên một chiếc bàn kê sát vách, trong đầu toàn là suy nghĩ ngổn ngang. Lúc này tôi mới phát giác tiếng thở nhẹ nhẹ đứt quãng bên cạnh mình, bỗng dưng thấy yên lòng hơn rất nhiều. Tôi nhìn Lê Hình, chậm rãi giải thích: “Hình nhi, người này là thầy giáo của ta, lúc ở hiện đại. Dòng chữ này thầy ấy để lại, chính là muốn nói với ta rằng, thầy ấy không phải hung thủ.”

Lê Hình âu lo đáp lời tôi, giọng nàng đượm buồn: “Lão sư đã biết người cũng giống thầy ấy, cùng bị xuyên về nơi này ư?”

Tôi lắc đầu, lại cảm thấy lúng túng đầy bất lực: “Ta không biết. Có lẽ thầy ấy nghe Hy Chiêu đại nương và Hương Liên kể về hoàn cảnh của ta, nên mới phát giác điều này.”

“Ân, vậy... thầy ấy giờ đang ở đâu?” Giọng của nàng cùng cơn gió len qua tấm vách như là một, căn nguyên thật nhẹ nhàng nhưng lại như một lưỡi dao gọt vào trái tim tôi nặng trĩu, “Có phải thầy ấy đã tìm được cách trở về?”

Nàng là một quận chúa thông minh, những suy nghĩ trong lòng tôi, nàng có lẽ đều đoán ra gần hết. Tôi không đáp lời, chỉ chăm chú nhìn nàng. Từ bỏ nàng để trở về nơi tôi nên thuộc về, tôi có thể hay không? Không đâu, tôi không làm được, dứt khoát không thể mất nàng.

“Tiểu Trình, lại đây xem này.”

Hạ Vy đột ngột phá vỡ không gian tĩnh lặng, không thèm nhìn tới chúng tôi mà cánh tay thì vẫn cứ vẩy loạn xạ ngẫu. “Có vẻ như thầy ấy để lại một cuốn nhật ký. Còn nữa, thầy ấy đã tự vẽ hai bộ lịch.” Cô nàng đã kịp lục tung cái học tủ duy nhất trong căn nhà ọp ẹp, sau đó lôi ra một cuốn sổ tay cũ kỹ cùng hai tờ giấy chi chít ngày tháng nhưng viết cực kỳ tỉ mỉ.

Tôi đón lấy cuốn sổ từ tay Hạ Vy, sau đó lật nhanh để xem. Đúng là nét chữ của thầy Lưu, thanh mảnh và gọn gàng. Rõ ràng cuốn sổ cùng cây bút bi này đã luôn ở trên người thầy khi thầy ấy bị xuyên không. Ngày nào thầy cũng viết, bắt đầu từ ngày rằm tỉnh dậy và phát hiện mình đã trở về quá khứ. Mỗi ngày đều ghi rất ngắn gọn, dường như chỉ tóm tắt lại những nghiên cứu của chính bản thân, có thể là nỗi lo chiếc bút bi duy nhất có thể viết sẽ hết mực.

Tôi không vội vàng đọc cuốn nhật ký, mắt đã nhanh chóng chuyển sang hai tờ lịch tự kẻ kia. Ngày tháng năm trên hai tờ lịch này hoàn toàn khác nhau, một là bắt đầu vào một ngày rằm mùa đông năm 1469, một là bắt đầu cũng ngày rằm nhưng là cuối mùa thu năm 2015 – có lẽ chính là mốc thời gian ngày thầy ấy xuyên không. Tức là khi ấy, thời điểm hiện tại và quá khứ chênh lệch nhau khoảng một vài tuần hay sao?

“Nếu đúng như tấm lịch kẻ tay của thầy Lưu, thì bây giờ thời điểm hiện đại vẫn là cuối đông năm 2016, còn chúng ta đang ở đầu xuân năm 1471. Lúc tớ xuyên không trời mới đương đầu hè, về tới đây cũng đã giữa hè nắng oi ả rồi...” Tôi nhìn tấm lịch trong tay, lẩm bầm lẩm bầm. Từ lúc xuyên không, tôi đã vốn mất hết khái niệm về ngày tháng và thời gian, nay cầm tấm lịch này, đầu óc dường như mới khai mở phần nào.

“Tiểu Trình, cậu nói cái gì thực ra tớ không hiểu đâu và cũng cần quái gì quan tâm nó lệch nhau nữa. Nhưng mà...” Hạ Vy hai tấm lịch xuống mặt tủ, bàn tay run run lướt trên trang giấy, “Nhưng mà năm ngoái, có ba lần ngày rằm trùng nhau. Tức là thời điểm rằm ở năm 2016 trùng với rằm tại năm 1470.”

Hạ Vy chỉ tay vào tháng hai, tháng sáu mà tháng mười hai, giọng nói cũng lạc hẳn đi: “Hai ngày rằm của hiện tại và quá khứ khớp nhau, thầy Lưu đã khoanh lại rồi. Thầy ấy tự đánh cược vào lần trùng nhau cuối cùng trong năm, rằm tháng chạp năm 1470...”

Ngoài ra thì tới năm 1471, tức là năm chúng tôi đang ở đây, cũng có hai lần ngày rằm trùng nhau, đó là vào tháng năm và tháng chín. Thầy Lưu đã tự tính toán, tự kẻ ra bộ lịch này tỉ mỉ như vậy, chắc chắn không thể sai lệch được.

“Tiểu Trình, chúng ta phải thử, đánh cược một phen. Nếu không được thì có thể bơi trở lại, còn nếu đúng như thầy Lưu tính toán, có thể chúng ta sẽ trở lại được tương lai...”

Mặc dù Hạ Vy đã hạ giọng nói lẩm bẩm, nhưng bàn tay Lê Hình đang siết chặt cánh tay tôi bất giác run lên. Tôi nhìn từng đốt ngón tay trắng bệch, rồi lại đau lòng khi thấy gương mặt của nàng đã tái hẳn đi, không còn vẻ hồng hào đầy kiêu diễm vốn có, mà thay vào lại là một nỗi sợ hãi tột cùng.

Tôi mạnh mẽ ôm lấy Lê Hình vào lòng, đem cả tấm thân mà chờ che cho nàng. Lòng tôi lạnh lẽo vô cùng, cơn bức bối không tên bất chợt chạy đua trong mạch máu. Tôi cắt lời Hạ Vy: “Cầm hết về, để ở chỗ cậu. Cậu hãy xem thầy ấy viết những gì trong quyển sổ, may mắn có thể phá được vụ án.”

“A...” Hạ Vy chỉ kịp thốt lên một tiếng ngớ ngẩn, lại nhìn gương mặt thất thần của quận chúa, liền lặng lẽ gật đầu.

Tôi ôm Lê Hình trong lòng, liều mạng đập cánh cửa nhà thầy Lưu mà bước ra. Cánh cửa đã vốn ọp ẹp, nay lại thêm sức mạnh của tôi liền bị hất tung. Đám người chi huyện đại nhân giật mình, vội vàng lui qua một bên. Nhìn đám người khúm na khúm núm sợ sệt, tôi liền cao giọng lạnh lùng

nói: “Sửu chi huyện, ông không điều tra kỹ lưỡng đã đem tất cả những người có mặt tại quán trọ nhốt lại, chẳng có bằng chứng kết tội mà đã đối xử với họ như một phạm nhân. Tội này của ông, sau khi phá án xong ta sẽ nghiêm túc xử lý. Còn nữa, đem nhốt hết đám ngỗ tác vào đại lao, chừa lại một kẻ giỏi nhất, sớm mai ta sẽ cùng hắn nghiệm thi. Nếu không tìm ra nguyên nhân gây nên cái chết của tử thi kia, tất cả đều chém đầu cho ta!”

Nói rồi, mặc cho cả đám người quỳ rào rào trên mặt đất nhận tội và xin tha, tôi ôm Lê Hình lướt qua bọn họ, thẳng tiến về phía nhà trọ xảy ra vụ án. Từ khi án mạng xảy ra, nhà trọ này vẫn trong tình trạng canh gác của đám sai nha phủ chi huyện. Hôm nay cả đoàn người chúng tôi từ Kinh đến, bất chấp khó xử của lão chi huyện, tôi năng nặc đòi lưu qua đêm tại đây. Có lẽ giờ này công chúa, đám Từ Vệ cũng đã say giấc...

Ban đầu là tôi vội vã ôm Lê Hình, rồi không biết từ bao giờ lại chuyển thành nàng siết lấy tay tôi mà kéo đi. Như muốn chạy trốn, như muốn bỏ lại tất cả, hai người chúng tôi, một trước một sau, không nói với nhau lời nào nhưng bước chân vẫn đồng thuận cùng tiến. Không biết đã qua bao lâu, khi ánh trăng vắng vặc trên bầu trời in bóng hình lóng lánh trên mặt nước dòng suối nhỏ, Lê Hình mới dừng lại. Chúng tôi đã chạy thật lâu, đã chạy thật xa khỏi thị trấn nhỏ rồi mới dừng chân tại ngọn núi này.

Bao quanh con suối nhỏ đổ từ trên đỉnh núi róc rách qua những tảng đá nhỏ là khu rừng rậm rạp không tên. Mồ hôi ướt đầm lưng áo, tôi nhìn dáng người mảnh khảnh phía trước, kiềm không được mà tiến đến ôm lấy eo nàng, thì thầm gọi: “Hình nhi...”

Nàng không đáp lời mà bất ngờ xoay người lại, ngọt ngào đặt lên môi tôi một nụ hôn. Không giống như mọi lần đều là tôi chủ động, lần này nàng vụng về cạy mở khóa miệng tôi, bàn tay đã nhanh chóng tháo đai lưng của tôi xuống. Tôi hốt hoảng kéo lại vạt áo, kinh ngạc nhìn dục vọng không che giấu trong mắt nàng mà thẳng thốt: “Hình nhi, nơi này... không được...”

Mặc kệ lời tôi nói, nàng đẩy lưng tôi áp sát một thân cây đại thụ, sau đó kiễng chân nhiệt tình quấn lấy đầu lưỡi tôi. Đầu óc tôi mụ mị vì nụ hôn áp đến bất ngờ, sau đó vô thức mà ôm lấy eo nàng đáp trả.

Vạt áo tôi bị kéo hẳn sang một bên, bàn tay lạnh lạnh của Lê Hình chạm tới chiếc then gài nịt ngực. Cơ thể tôi run lên, tùy ý để nàng tháo bỏ y phục. Bàn tay nhỏ nhắn kia chạm tới da thịt, không hề gây cảm giác lạnh buốt, mà ngược lại khiến toàn thân tôi nóng ran. Nàng hôn lên cằm tôi, rồi mạnh dạn nút lấy cổ tôi. Máu trong cơ thể như dồn vào nụ hôn của nàng, tôi không kiềm được mà khẽ “Ừm” một tiếng. Lê Hình gương mặt ửng đỏ, nàng run rẩy chạm lên ngực tôi, vụng về mà vuốt ve âu yếm. Tôi đã sớm bị nàng nhấn chìm trong đục vọng, cánh tay không tự chủ được mà trượt xuống đường cong trên cơ thể nàng, bắt đầu tháo gỡ bộ xiêm y cản trở kia.

Lê Hình hôn lên ngực tôi, như một chú mèo nhỏ mà từ tốn mút mát. Tôi biết nàng vụng về, nhưng sự vụng về ấy lại mang lại những đợt kích thích như sóng thủy triều không ngừng dâng cao. Nàng lần theo vòng eo của tôi, trượt xuống xoa phần bụng. Tôi biết nàng vẫn còn chần chừ xấu hổ, nên lập tức xoay người đem nàng đặt xuống dưới thân.

Chúng tôi nằm trên một tảng đá phẳng bên cạnh dòng suối, dưới tán cây cổ thụ um tùm. Tôi cởi bỏ xiêm y của nàng, cúi xuống ngẫu nhiên sờ môi mị hoặc kia. Qua ánh trăng sáng vằng vặc, thân thể nàng mềm mại ửng hồng đầy e ấp diễm lệ, tôi không kiềm được mà hôn lên ngực nàng. Cách một chiếc yếm mỏng manh, khuôn ngực đầy đặn của nàng căng tròn, tôi mê hoặc mà ngậm lấy nụ hoa xinh xinh không che giấu được qua lớp vải, tay kia luồn vào bên trong, ôn nhu mà vuốt ve.

Bàn tay nàng chủ động chạm tới hạ thân của tôi, khiến cho tôi khẽ run lên, miệng không tự chủ mà cắn nhẹ vào bầu ngực nàng. Giống như một đũa ngọc vụng về, nàng thật nhanh chóng liền trừu sáp nơi nhạy cảm của tôi, gương mặt nàng đỏ bừng không ngừng phát ra những tiếng thở gấp gáp.

Nàng thực sự không giỏi, tôi đau đớn vùi đầu vào ngực nàng. Đau đớn qua đi mang lại dần sự kích thích đến tê dại, tôi khẽ rên rỉ trong lòng nàng, lần nữa hôn lên bụng nàng rồi cũng đưa tay chạm đến nơi thâm kín kia. Nơi đó của nàng ướt át vô cùng, tôi chỉ mới chạm nhẹ tay, nàng liền run rẩy bấu lấy lưng tôi. Trong cơn mê đắm, tôi đem ngón tay mình du ngoạn nơi ẩm ướt đầy quyến rũ kia. Hai cơ thể đỏ ửng quấn chặt lấy nhau, đôi môi tìm đến mà quấn quýt đầy ngọt ngào.

Khi cơ thể nàng cong lên cùng những tiếng thở run rẩy, tôi biết chính mình cũng tới đỉnh điểm. Cả hai ngừng trao nhau nụ hôn, những tiếng rên rỉ khi bàn tay cảm nhận được dòng mật ngọt ấm áp cũng vì thế mà nuốt xuống. Chỉ còn lại đầu lưỡi dây dưa, thật nhẹ nhàng tôi thu tay lại.

Cảm giác tê dại khiến cả cơ thể tôi mềm nhũn, tôi nằm vật xuống tảng đá mà ôm lấy cơ thể nóng nực của Lê Hình. Nàng rúc sâu vào lòng tôi, thật lâu sau mới lên tiếng: “Tiểu Trình, ta yêu người. Đừng bỏ mặc ta được không?”

Đầu óc đã thanh tỉnh bởi những cơn gió lùa tới cùng dòng nước suối lạnh chả róc rách bên cạnh. Tôi kéo áo mặc lại cho nàng, sau đó mỉm cười dịu dàng: “Nương tử, em lại nghĩ đi đâu rồi? Ta thế nào mà lại bỏ được em? Ta yêu em còn không hết nữa là. Dù em có tự nguyện đuổi ta đi, ta cũng sẽ lấy xích chó mà xích chính mình lại, cả đời chỉ ở bên cạnh em.”

Nghe lời tôi nói, Lê Hình bật khóc nức nở. Nàng ôm tôi thật chặt, không ngừng hôn lên mắt, lên sống mũi, rồi lên môi tôi. Nàng thì thầm: “Ta sợ, sợ Tiểu Trình sẽ bỏ ta mà đi...”

Nhìn đôi mắt đỏ hoe đầy ướt át cùng tiếng nấc nghẹn ngào, trái tim tôi lại như bị dao đâm xuống. Tôi vỗ về sống lưng run rẩy của nàng mà nói: “Không đâu, sẽ không bao giờ.”

Lê Hình khóc thút thít như mèo nhỏ, rúc vào ngực tôi mà an tâm ngủ say. Nghe tiếng nàng thở đều đều, tôi mỉm cười đưa tay vuốt lọn tóc nàng đen nhánh. Lê Hình hôm nay vì sợ hãi tôi rời đi mà điên cuồng chiếm đoạt, nàng là quận chúa nhưng đồng thời cũng là một nữ tử thông thường, đều có nỗi lo sợ từ sâu thẳm trong tâm can.

Lo sợ mất đi người mình yêu thương.

Rạng sáng thức giấc, tôi cùng nàng theo lối cũ trở về thị trấn nhỏ. Đám người quan chi huyện và Từ Vệ vì cả đêm không thấy chúng tôi trở về, liền sốt ruột đứng ngồi không yên mà chia nhau đi tìm xung quanh, vì nghĩ chúng tôi sẽ không thể nào đi xa đến vậy. Lê Hình nghe thế liền giật mình, gương mặt đỏ ửng cúi đầu mà chạy lên phòng trọ. Mịch Ly liền bám càng theo sau quận chúa, lần đầu thấy quận chúa bỏ đi qua đêm như vậy, nàng ta thực sự lo lắng không yên. Tôi thì hắng giọng xua đi xấu hổ trong lòng. Nếu cảnh tượng hôm qua mà có ai đó bắt gặp thì dù tôi có mười cái mạng, cũng không chắc sống nổi cho đến khi anh Hoàng trở về...

Vừa thấy tôi, Lê Hiếu Nguyệt liền ‘hừ’ một tiếng: “Cố người!”

Tôi giật mình, theo phản xạ đưa tay lên cổ xoa xoa. Ai nga, hôm qua quận chúa mới cắn tôi nơi này, không lẽ dễ dàng nhìn ra đến thế? Bất giác, tôi kéo áo lên thật cao, che che đậy đậy vết hồng nhạt xấu hổ.

Công chúa chẳng buồn liếc mắt, liền lạnh nhạt nói: “Ăn chút gì đi, cả đêm qua người không có gì trong bụng rồi.” Nói rồi nàng ta xoay lưng toan rời đi, thế nhưng tôi đã nhẹ giọng hỏi: “Công chúa, đêm qua người ngủ được chứ?” Dẫu sao đây cũng là lần đầu Lê Hiếu Nguyệt đi tới một nơi xa lạ như vậy, không quen chỗ ngủ có lẽ cũng là điều đương nhiên.

Nàng ta không đổi mặt với tôi, nhưng vẫn khịt mũi đáp: “Àn, Ta không sao, chỉ là... hơi sợ hãi một chút.”

Tôi quên mất, đây vốn là nơi xảy ra án mạng, dầu thế nào cũng đem cho người ta không ít bất an. Định mở lời xin lỗi, nhưng nàng ta đã nhanh chóng bước lên cầu thang trở về phòng nghỉ.

Biết là Mạch Ly sẽ chăm sóc cho quận chúa chu đáo, thế nên tôi không phiền nàng nghỉ ngơi, tự mình ăn uống qua quýt một chút, sau đó cùng vị ngõ tác đáng tuổi cha mình xuống hầm băng, nơi lưu lại thi thể chết cháy kia mà nghiệm thi. Dù có vẻ sợ khí thế của tôi, lại còn án tử hình chính tôi gieo lơ lửng trên đầu mỗi người, thế nên khi ánh lửa bùng sáng cả căn hầm, vị ngõ tác liền xắn ống tay lên quá nửa, sau đó đeo khăn quấn chặt mũi, bắt đầu giải phẫu tử thi.

Thi thể đã cháy đen đến mức không thể nhận dạng, xong cũng vì thế mà sự phân hủy cũng kém đi, cùng với tác động của hầm băng lạnh cóng và thời tiết, vị ngõ tác lăm bẫm rằng trông cũng không khác gì cách đây nửa tháng là mấy. Chỉ là tôi vẫn không thể ngửi được mùi khó chịu phát ra, đành nhận lấy chiếc khẩu trang tự chế, quấn chặt quanh mũi.

Việc giải phẫu mất rất nhiều thời gian, tôi liền quan sát bên ngoài thi thể. “Nhìn kích thước và tốc độ phát triển của răng, có thể đoán chừng tuổi của nạn nhân từ mười lăm đến hai mươi lăm tuổi, bị ngọn lửa thiêu cháy co quắp nhưng nhìn chiều dài của xương thì nạn nhân cao khoảng một mét năm...”

“Bẩm quận mã gia, thực chất không hẳn do đốt xác mà co quắp.” Vị ngõ tác lên tiếng, sau đó lấy dao chỉ những chỗ xương gãy vụn cho tôi thấy, “Rất có thể đã bị bẻ gãy để cố nhét vào trong túi.”

“Hiện trường vụ án có túi hay sao?”

“Dạ bẩm đúng vậy ạ. Những vết vỡ vụn xương và tư thế của nạn nhân, cho thấy nạn nhân đã bị bẻ gãy.”

Có sức bẻ cả người gập lại trong một chiếc túi, chắc chắn phải dùng lực không nhỏ. So với sức lực đấm chịch em phụ nữ cũng cùng vóc dáng như thi thể này, khả năng hạ thủ lại càng không cao. Trừ khi, hung thủ là đàn ông...

Nghĩ vậy, tôi cao giọng nói: “Ghi tường tận vào đi!”

Mãi không có tiếng đáp lại, tôi nhú mày quay lại đằng sau quát tháo: “Họ Dương kia, còn không mau tới đây? Cậu muốn tở giải phẫu cậu luôn đấy à?”

Hạ Vy dù đã quần khẩu trang kín mít nhưng vẫn không che nổi thần sắc xanh xao muốn ói. Cô nàng thều thào đáp lời tôi: “Tiểu... Tiểu Trình, lần đầu tở thấy xác chết a. Cậu có cần ác độc như thế hay không? Đến gần tở còn không dám, làm sao mà ghi nổi đây? Ôi bữa sáng tôi vừa mới nuốt vào liền đã muốn trở ra theo đường miệng rồi...”

Đôi co một lúc, Hạ Vy rớt cuộc cũng nén sợ hãi mà lò dò đến bên cạnh tôi ghi ghi chép chép nguệch ngoạc. Được một lúc, cô nàng nhú mày làu bàu: “Cháy đen thế này, sao phát biết là nam hay nữ?”

Vừa dứt lời, vị ngổ tác liền hô lên: “Khởi bẩm, đã tìm được nguyên nhân thực sự gây nên cái chết. Người này bị chết vì ngạt, trước khi bị tắt dầu đốt cháy. Nạn nhân xuất hiện chảy máu ở niêm mạc mũi và ống tai ngoài, phù phổi, có chấm chảy máu trên màng phổi, mạc treo ruột... Những dấu hiệu trên đều cho thấy nạn nhân đã bị chết ngạt, tức là có thể đã bị ai đó bóp cổ đến chết.”

Hạ Vy toan mở miệng thắc mắc, tôi liền nhanh chóng cắt ngang: “Cho gọi Sứ chi huyện, thả hết chị em phụ nữ ra. Vì hung thủ nằm trong số bốn nam nhân kia.”

“Sao lại kết luận được như vậy, Tiểu Trình. A!!” Hạ Vy nhanh chóng ghi ghi chép chép, nhưng vừa ngược mắt nhìn đã hiểu ra lời tôi nói.

Tuy bên ngoài đã bị thiêu cháy khô quắt, nhưng đường âm đạo của xác chết lại không thể phủ định. Tôi đưa một chiếc que nhỏ, gầy những vết trắng đã khô đét ở ‘vùng kín’ xác chết. “Nạn nhân là Mộng Điệp Điệp, trước khi chết đã nảy sinh quan hệ ái ân. Vết trắng khô đét này là gì chắc hai người đều rõ.”

Lưu lại cả tinh dịch ở âm đạo phụ nữ, nếu không phải nam nhân thì còn có thể là gì đây? Hạ Vy cùng vị ngỗ tác kia cả kinh nhìn tôi, sau đó Hạ Vy nhanh chóng ghi lại: “Chúng ta phải điều tra quan hệ nam nữ của nạn nhân rồi.”

“Ừ, cái này Dương... Tố Vỹ, cậu phụ trách.”

Tôi thực sự không quen nổi khi gọi con bạn mình bằng tên của anh trai nó. Thế nhưng trong hoàn cảnh nữ phần nam trang thế này, tôi không còn cách nào khác hơn. Tôi xoay người, định rời khỏi hầm băng, đằng sau Hạ Vy đã nhanh nhẩu vội hỏi: “Thế còn cậu? Đi đâu vậy?”

“Tớ tới nơi ở của Mộng Điệp Điệp tham quan một chuyến.”

Căn phòng nơi Mộng Điệp Điệp ở dường như chỉ là một nhà kho rồi xây tạm bợ mà thành một căn phòng nhỏ, nằm lọt thỏm ở góc khuất trong tận sân sau. Vốn dĩ là người ở, nên cô nàng Mộng Điệp Điệp này cũng chẳng dám đòi hỏi nhiều ở ông chủ, chỉ cần cấp cho một căn phòng nhỏ là ổn rồi. Vì trong những giúp việc ở đây, mỗi một mình Mộng Điệp Điệp là mồ côi, không nơi nương tựa, nên được ông chủ thương tình cho ăn ở tại quán.

Sửu chi huyện đêm qua bị tôi dọa cho một trận, hôm nay cứ xun xoe theo chân tôi giải bày: “Quận mã gia, ngài thấy đó, hiện trường vẫn còn nguyên, chúng thần không hề xê dịch một chút đồ vật nào.”

Tôi ‘hừ’ một tiếng, đưa tay đẩy cửa bước vào căn phòng. “Để mình ta ở đây, còn các người lui ra ngoài hết đi.”

“Dạ, quận mã gia có gì cần sai bảo cứ gọi hạ quan ạ.” Nói rồi Sửu chi huyện liền bước ra ngoài sân, không dám làm phiền tới tôi nữa.

Tôi nường theo ánh sáng của mặt trời cùng ngọn đèn dầu trên tay mà quan sát đồ đạc trong phòng. Tuy đã phủ một lớp bụi mờ, nhưng xem ra chủ nhân trước khi giã từ nhân gian cũn rất gọn gàng ngăn nắp. Cũng như một căn phòng của nữ nhi thông thường, Mộng Điệp Điệp cũng có một chút sơn phấn trên bàn trang điểm, vài chậu hoa đã héo khô trên ô cửa sổ... Tất cả đều rất đối bình thường, không có chút dấu hiệu của nam nhân đã từng lưu lại nơi đây.

Rốt cuộc tôi cũng chuyển sự chú ý của mình sang chiếc tủ đựng quần áo, vật dụng chiếm diện tích duy nhất trong căn phòng nhỏ. Chiếc tủ cao khoảng một mét bảy, chiều rộng chưa tới một mét, chân tủ chạm hẳn xuống nền đất, dường như đã được đóng cố định tại vị trí đối diện giường ngủ. Tôi tò mò mở cánh tủ quần áo, cầm chiếc đèn dầu trên tay mà soi xét.

Mặc dù chỉ là một người ở thân phận thấp kém, thế nhưng tủ quần áo của cô nương này lại nhiều đến bất ngờ. Thậm chí phải nói là nhiều bộ xiêm y trông chẳng khác gì của những tiểu thư khuê các con nhà giàu. Tôi thấy lạ, bèn đưa tay lật từng bộ quần áo, tỉ mỉ mà ngắm vuốt. Rõ ràng, những bộ đồ này treo lên cũng chỉ để đó, chứ chưa từng được chủ nhân mặc qua. Tôi cúi người xem xét những bộ quần áo gấp gọn gàng phía bên dưới, chỉ vền vện vài bộ đồ đã sờn bạc, nhưng dường như lại được sử dụng thường xuyên. Có lẽ những bộ đồ đắt đỏ treo trên tủ không phải là do Mộng Điệp Điệp tùy ý mua cho bản thân, mà là có một ai đó đã tặng cho nàng ấy.

Đương lúc định lom khom đứng dậy, bất ngờ một bàn tay lạnh toát đặt lên cổ tôi. Tôi giật mình hoảng hốt, liền chúi đầu ngã nhào vào trong tủ quần áo. Chiếc đèn dầu trong tay cũng vì thế đập một cái ‘Cạch’ xuống sàn tủ rồi tắt ngấm. Thật may mắn không bị bắt lửa sang những bộ quần áo kia, không tôi chỉ có nước mang tiếng ‘thần thám phá hoại hiện trường’.

Lúc bấy giờ tôi mới đưa mắt nhìn người kia mà thở phào nhẹ nhõm. Nàng cũng kinh ngạc khi trông thấy bộ dáng hoảng hồn của tôi, cất giọng tò mò: “Tiểu Trình, người làm gì mà như vụng trộm vậy? Dầu sao cũng chỉ là tủ đồ của một cô nương đã khuất, người không biến thái đến mức...”

Nghĩ đi đâu vậy a~~

“Hình nhi, người không nghỉ ngơi sao? Vào đây mà không thấy sợ hãi hả?” Tôi cầm đèn dầu đứng dậy, đóng cánh cửa tủ sau lưng.

“Đã quá giờ ngọ rồi, người còn bảo ta ngủ đến khi nào nữa?” Nàng ôm lấy cánh tay tôi, nhẹ giọng thủ thỉ, “Với lại ở đâu có người, ta đều cảm thấy không việc gì phải sợ hết.”

Lòng tôi mềm nhũn, liền đỡ nàng bước ra khỏi căn phòng u ám của Mộng Điệp Điệp. Thấy tôi bước ra, Sưu chi huyện liền tỏ vẻ áy náy: “Quận mã gia, ta đã nói rằng ngài cần yên tĩnh khám xét hiện trường, thế nhưng quận chúa vẫn một mực muốn vào, ta cũng hết cách.”

Tôi mỉm cười, lắc đầu tỏ ý không sao. Chỉ cần là Lê Hinh, dường như thái độ của chính bản thân mình cũng hòa hoãn đi đôi ba phần. Tôi cất giọng lãnh đạm nói: “Liền thả hết tất cả nghi phạm còn lại trong ngục ra cho ta.”

Mọi người đứng quây trong sân nhỏ đều kinh ngạc không thôi. Lê Hinh chớp mắt nhìn tôi khó hiểu, nàng hỏi: “Vì sao lại thả hết? Người đã biết hung thủ thực sự là ai sao?”

Tôi gật đầu chắc nịch: “Đúng, ta đã biết kẻ nào ra tay tàn nhẫn sát hại Mộng Điệp Điệp.”

Khuya hôm đó, khi vầng trăng sáng vằng vặc đã treo trên đỉnh đầu, tôi lạng lẽ rời khỏi giường ngủ. Nhìn Lê Hinh hơi thở vẫn đều đều, tôi an tâm xách ngọn đèn dầu bước xuống cầu thang gỗ cọt kẹt trong quán trọ.

Trong sảnh chỉ còn lại vài sai nha cùng Từ Vệ đang ngủ gà ngủ gật, tôi khễ khàng bước qua những chiếc bàn gỗ được bày la liệt trong quán. Ánh lửa lập lòe cháy, chỉ đủ soi rõ khoảng cách trong vài bước chân. Nhưng nương theo ánh trăng chiếu rọi qua từng tán lá cây, tôi tìm đến khoảnh sân sau với căn phòng âm u lạnh lẽo của Mộng Điệp Điệp.

Thứ nhất, thực ra tôi chưa dám chắc thủ phạm có phải kẻ đó không, nhưng ban sáng đã chính thức đánh một đòn tâm lý tới hẳn. Nếu hẳn thực sự lo sợ bị bại lộ, chắc chắn trong đêm nay sẽ tự mình ra tay hành động trước.

Thứ hai, khi ngã nhào vào chiếc tủ quần áo trong phòng Mộng Điệp Điệp, bản thân tôi đã phát giác, chiếc tủ đó thực sự có vấn đề.

Tôi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa căn phòng tối om, giơ cao chiếc đèn dầu mà tiến lại gần chiếc tủ. Nếu tôi đoán không lầm, thì đầu mối quan trọng nhất chính là ở phía bên dưới chiếc tủ này đây.

Tôi mở cánh cửa, gạt hết đám quần áo gấp gọn dưới sàn tủ qua một bên. Lấy tay gõ nhẹ lên mặt sàn tủ, đúng như tôi dự đoán, tay vừa mới gõ đã phát ra tiếng vọng lại. Chứng tỏ dưới chiếc tủ này chính là một thông đạo dẫn đến nơi nào đó, mà đã được Mộng Điệp Điệp bí mật che dấu trong nhiều ngày tháng qua.

Đặt chiếc đèn dầu xuống bên cạnh, bàn tay tôi lần mò từng góc ngách trên mặt gỗ. Rốt cuộc cũng chạm được một khe kéo ở sâu tít phía góc, nơi mà chẳng có ai chú ý. Tôi xách đèn lên soi thật kỹ, sau đó hồi hộp lấy sức kéo sàn gỗ trong tủ. Mới kéo được một chút đã thấy có gió đem theo mùi tanh hôi lùa qua, tôi thềm chửi một tiếng. Có lẽ hiện trường vụ án chính xác nằm ở dưới thông đạo trong lòng đất này.

Bất chợt sau lưng vang lên tiếng thở dài, sống lưng tôi lạnh toát, hành động liền cứng đờ. Mẹ kiếp, sống gần hai mươi năm trên đời, không ngờ đi

đêm cũng có ngày gặp ma. Tôi đương định quay đầu bỏ chạy, thì giọng nói trong trẻo nhưng đầy giận dữ đã thoảng qua bên tai: “Người thực ngốc nghếch, tự mình làm loại chuyện này, không sợ nguy hiểm hay sao?”

Tôi thở phào một tiếng, cảm giác trái tim ngừng đập này giờ lại ấm áp vô cùng. Xoay người nắm lấy bàn tay của Lê Hình, tôi khẽ vén mái tóc dài đen nhánh của nàng qua tai, bật cười nói nhỏ: “Người như thế này có ngày sẽ dọa ta hết hồn mất thôi.”

Lê Hình chẳng quan tâm lời tôi nói, nàng ngồi xuống bên cạnh tôi, lo lắng nhìn xuống thông đạo tối om dưới sàn tủ quần áo. “Lúc trưa người ngã xuống, ta đã nghe tiếng đèn dầu đập vang vọng bên dưới. Không ngờ lại thực sự có thông đạo.”

Không ngờ chi tiết nhỏ như vậy mà nàng cũng có thể đoán ra, tôi lắc đầu tỏ ý chính mình cũng không lý giải nổi: “Ta nói tìm được hung thủ chính là nói dối, thực lòng ta vẫn muốn tìm được bằng chứng đích xác vạch mặt hắn. Nếu hắn thực sự bị lời nói dối của ta lừa gạt, thì có lẽ đêm nay hắn sẽ hành động.”

Nói rồi, cả hai chúng tôi đều cùng nhìn xuống phía thông đạo tối om kia. Tôi đẩy nốt sàn tủ sang, khiến lối xuống rộng vừa đủ một người. Dơ đèn dầu ra phía trước chỉ thấy thông đạo nhỏ hẹp rộng chừng một mét, còn phía trước dẫn tới đâu đều không thể nhìn ra được.

Đương lúc tôi còn bận xem xét lối đi xuống, thì Lê Hình một bên đã siết nhẹ tay áo tôi, bàn tay nàng đã lạnh toát: “Tiểu Trình, có vết máu.”

Tôi nhìn những vệt máu đã khô đen trên bậc thang dẫn xuống thông đạo, liền thở dài một tiếng: “Hình nhi, chắc chắn hiện trường vụ án ở dưới này. Ta phải tự mình vào một chuyến, không thể kinh động đến hung thủ, bằng không hắn sẽ tháo chạy mất. Nàng ở lại đây, nếu có việc gì ta sẽ hô lên, khi đó nàng gọi đám Từ Vệ tới đối phó.” Nói rồi, tôi định xoay người

chui xuống thông đạo, nhưng đã bị cánh tay của Lê Hình một mực giữ lấy. Nàng nhìn tôi chắc nịch: “Ta cùng đi với người, ta không thể để người ở dưới đó một mình được.”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì hết. Tiểu Trình, cả đời này ta sẽ không bao giờ buông tay người. Có sống thì cùng sống, chết ta cũng sẽ theo người làm vợ, ám người kiếp này, kiếp sau nữa, vĩnh viễn không rời xa.”

Trái tim tôi vì câu nói của nàng mà bất giác run lên. Tôi mạnh dạn hôn lên môi nàng, sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mà siết chặt lấy. “Được, cả đời không buông tay.”

Tôi cầm đèn dầu trong tay, cẩn thận bước xuống thông đạo tối tăm kia. Không biết nơi này thông đến đâu, nhưng từng cơn gió nhẹ đem theo mùi ẩm mốc hôi tanh khó ngửi, chính là dấu hiệu của đường hầm thông tới một điểm nào đó chứ không phải thông đạo cụt. Tôi chờ Lê Hình bước xuống, gắt gao nắm lấy tay nàng. “Đứng đằng sau ta, phải đi gần ta rõ chưa?”

Nàng không đáp, nhưng đã sát vào gần tôi hơn, dường như hoàn toàn dựa dẫm. Trong bóng tối mù mịt, tôi theo những vệt máu đứt đoạn dưới nền thông đạo mà tiến về phía trước. Dường như Mộng Điệp Điệp sau khi bị bóp cổ chết tại căn phòng của chính mình, đã bị hung thủ bẻ xương cốt tàn phế mà kéo lê xuống thông đạo này. Chỉ mừng tượng ra viễn cảnh như vậy, trong lòng tôi đã thấy lạnh lẽo, gai ốc đã một phen nổi khắp sống lưng. Lê Hình cũng chỉ dám thở nhẹ nhẹ, dường như chỉ cần thở hơi mạnh là ngọn lửa trên tay tôi sẽ vụt tắt, cả hai chúng tôi sẽ bị bóng tối tanh tươi nơi này nuốt trọn.

Tôi khẽ xoa vào lòng bàn tay lạnh ngắt của nàng mà an ủi, sau đó không nói lời nào mà tiếp tục tiến về phía trước. Quãng đường mấy trăm

mét không chút trở ngại, phương hướng của thông đạo căn bản trong đầu tôi cũng đã xác định được chính xác. Nơi này có lẽ sẽ thông đến tận căn nhà của hung thủ, thật không ngờ để lén lút qua lại, hẳn và Mộng Điệp Điệp đã bỏ ra công sức đào bới dưới lòng đất như vậy.

Cuối cùng cũng đến điểm cuối của thông đạo, tôi nâng ngọn đèn dầu trên tay, soi lên tấm ván gỗ trên đầu. Dường như đã bị khóa từ phía bên kia, tôi không cố sức đẩy nữa, mà lặng lẽ kéo Lê Hình trở về. Chỉ cần xác định được địa điểm, căn bản lòng tôi lúc này đã nắm chắc phần trăm vạch mặt hung thủ ra ánh sáng.

“Tiểu Trình, ở đây có một cánh cửa gỗ...” Bỗng dưng Lê Hình hạ giọng thì thầm vào tai tôi.

Tôi đưa ánh đèn dầu sang bên tay phải của mình, kính ngạc phát hiện lối vào một căn phòng khác nằm giữa đường thông đạo. Có lẽ ban nãy vì quá chú ý tới vết máu dưới chân mà tôi đã bỏ qua cánh kia trên lối thông đạo ngầm này. Lúc này trong lòng vừa phấn khích vừa sợ hãi, tôi nhìn Lê Hình, được sự đồng ý của nàng, tôi mới có thể can đảm đẩy nhẹ cánh cửa kia ra.

Cột kẹt ---- Tiếng gỗ lâu năm phát ra trong đường hầm tối om, mang theo chút kỳ quái và ghê rợn. Tôi nắm lấy tay Lê Hình, nhẹ nhàng bước vào trong căn phòng.

Một mùi hôi tanh nồng nặc lan tỏa trong không gian, tôi nhíu mày chun mũi. Thấy biểu cảm khó chịu trên gương mặt Lê Hình, tôi liền đem nàng ra sau lưng, một mực đứng nguyên tại chỗ, chỉ nương theo ánh sáng lập lòe mà quan sát căn phòng.

Ở đây ngoài một chiếc giường gỗ với tấm chăn nhũm đầy những vết đỏ sẫm đã khô đen lại, thì bên cạnh chỉ có một chiếc tủ quần áo nhỏ. Dường như căn phòng đầy mùi tanh tươi này lại chính là căn phòng đã

có đầy ắp những mây mưa ngọt ngào một thời giữa Mộng Điệp Điệp và hung thủ. Những vết máu loạn xạ không thềm che đậy trên sàn như càng thêm chứng minh, tại đây đã từng xảy ra một vụ án mạng kinh hoàng, mà chính bản thân người bị hại cũng không bao giờ ngờ đến.

Trong lòng tôi nhận nhạo, những máu me tanh tưởi như muốn làm dạ dày tôi phun ra bữa ăn ban tối. Nhưng chưa kịp xây xẩm mặt mày, bỗng dừng trong thông đạo tối tăm lại vang lên tiếng bước chân chậm chậm.

Lê Hình kinh hoàng đưa mắt nhìn tôi, nàng khẽ néo tôi một cái. Tôi lúc này cũng đã phát hiện ra tiếng bước chân đang ngày một tới gần, liền nhanh chóng nén lại nỗi sợ hãi, lập tức mở cánh cửa tủ quần áo, ôm Lê Hình mà chui vào bên trong. Tôi thối tắt chiếc đèn dầu trên tay, cả sống lưng dường như lạnh toát. Cảm giác cơ thể Lê Hình đang run lên từng đợt, tôi lại càng thêm ôm chặt nàng hơn.

Tôi không dám thở mạnh, cả hai đều yên lặng không dám nhúc nhích. Chỉ sợ nhờ cử động, cánh cửa tủ này khe khẽ bật mở, cũng có thể khiến cả hai chúng tôi lập tức toi mạng.

Cót két, tiếng cửa gỗ căn phòng lại được đẩy ra. Tiếng bước chân nặng nề bước vào phòng chậm rãi. Tôi nín thở, cố nghiêng đầu nhìn qua khe cửa tủ quần áo.

Ánh lửa lập lòe chiếu sáng căn phòng, thân hình nam nhân cao lớn in lên vách đất. Cả người Lê Hình nép chặt vào tôi, khóe mắt phủ một màn nước trong veo nhưng vẫn kiên cường không rơi xuống. Tôi biết chính tôi đã đẩy cả hai vào con đường nguy hiểm, nhưng còn chưa kịp chửi bản thân mình tệ hại, nam nhân kia đã chậm rãi xoay người về phía chúng tôi.

Nụ cười nham hiểm cùng đôi con ngươi tròn tròn hắt đầy tia máu, hẳn ta từng bước một tiến gần về phía chiếc tủ. Tôi siết chặt nắm tay, run rẩy nhìn qua khe cửa nhỏ.

Tôi đoán không hề sai. Là hắn, hung thủ chính là hắn.

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 18 - Bại Lộ

Nhị Hầu là một nam nhân dẫu còn trẻ nhưng đã có tới ba đời vợ.

Tính tình chẳng hoa và phóng túng, cũng vì đã có vợ nhưng còn tà lữ với nhiều cô nương khác, nên hẳn mới bị hai người trước bỏ rơi. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời, dù đã sớm rời đến thị trấn nhỏ này, lấy thêm một người vợ nữa, nhưng hẳn vẫn không bỏ được cái tính chẳng hoa của mình. Có lẽ cũng vì rút kinh nghiệm từ những lần cặp kè trước, để không bị phát giác, hẳn cùng Mộng Điệp Điệp đã cất công đào bới dưới lòng đất, để che giấu mối quan hệ bất chính với bàn dân thiên hạ.

Nhưng người tính rất cuộc cũng không bằng trời tính, cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. Có lẽ vợ hẳn sớm đã bắt đầu sinh nghi, Mộng Điệp Điệp dù sao cũng là phận đàn bà, biết không thể mãi như thế này liền muốn chấm dứt quan hệ. Bởi vậy Nhị Hầu mới nhắm tâm mà xuống tay sát hại nàng ấy...

Trong đầu tôi đã sớm nghĩ đến loại tình huống này, nhưng khi nhìn kẻ sát nhân qua khe cửa tử nhỏ trong căn phòng tràn ngập tử khí, lòng tôi không khỏi run lên vì sợ hãi. Qua ánh sáng leo lét từ ngọn đuốc trên tay Nhị Hầu, con người hẳn trợn trừng gấn lên đầy tia máu, khóe miệng kéo lên một nụ cười quỷ quái vô cùng. Hẳn nhìn chăm chăm về phía chiếc tủ, nhích từng bước đến gần phía chúng tôi.

Lòng tôi lạnh toát, vòng tay lại càng thêm siết chặt Lê Hinh. Nàng trong lòng tôi không hề run sợ, nhưng bàn tay đã bấu lấy vạt áo tôi trắng bệch. Tim tôi cơ hồ ngừng đập, muốn cúi xuống nhìn nàng một cái an ủi,

nhưng căn bản đại não tôi đã hoàn toàn đình trệ, chỉ có đôi mắt vẫn một mực nhìn theo nhất cử nhất động của kẻ sát nhân.

Bước chân hẳn chậm rãi cẩn trọng, có lẽ hẳn đã phát hiện ra chúng tôi. Bàn tay tôi chạm vào con dao nhỏ giấu trong ống giày, chỉ cần hẳn mở cửa, tôi sẽ cho hẳn một dao. Dù thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không thể để người mình yêu vì tôi mà phải chết oan ức nơi hẻo lánh như thế này.

Tôi ôm lấy thân ảnh nhỏ nhắn trong lòng, nhắm mắt chờ đợi.

Bộp---ppp----

Tiếng đập trên nóc tủ vang lên cơ hồ như muốn khiến trái tim tôi nảy ra khỏi ngoài lồng ngực. Cảm giác tử hơi lung lay vì sức nặng, tôi kinh ngạc mở to mắt, quan sát qua khe cửa nhỏ. Chỉ thấy ánh đuốc vẫn lập lòe cháy, nam nhân kia khẽ bám vào tủ, đu người tìm kiếm vật gì đó trên nóc.

Tôi cúi đầu nhìn Lê Hinh. Gương mặt nàng tái mét, đôi mắt phủ một màn nước trong veo lại hoe đỏ. Cứ mỗi lần tiếng ‘bộp, bộp’ trên nóc tủ vang lên, bàn tay nàng lại siết tôi thêm một chút, cơ hồ cũng chẳng dám thở. Lòng tôi thất lại, tôi chưa từng có suy nghĩ mang nàng xuống nơi này. Nhưng có lẽ, chúng tôi không hối hận vì đã bên nhau giờ khắc này, dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì vĩnh viễn cũng không buông tay.

Chiếc tủ ọp ẹp này đã chịu sức nặng của tôi và Lê Hinh, nay lại thêm thân ảnh to cao của Nhị Hầu, không biết nó có thể trụ vững được bao lâu nữa. Nhưng thật may, chỉ vài chục giây sau, Nhị Hầu đã không đu người tìm kiếm trên nóc tủ. Qua ánh lửa leo lét, vật sắc nhọn trong bàn tay hẳn lóe lên ánh sáng bàng bạc lạnh lẽo. Lòng tôi chùng xuống, nhìn vết máu khô trên con dao kia mà không khỏi đau đầu.

Tôi quên mất, mình có dao, thì hẳn cũng có!

Nhị Hầu nhoén miệng cười, cúi đầu soi xét con dao trên tay. Có lẽ đây không phải hung khí gây án, nhưng chắc chắn hẳn đã cầm đến dao trong quá trình phi tang xác của Mộng Điệp Điệp. Tên cầm thú mất hết nhân tính này, lẽ nào hẳn đã từng có ý định chặt thi thể của người mà mình đã từng thề non hẹn biển?

Bùm---mmm!!!

Không gian yên tĩnh vang lên thứ tiếng quái quỷ, mà cái tiếng đó chính là phát ra từ tôi. BỐ tôi thường nói, những lúc căng thẳng, con người hay nảy sinh vấn đề về bài tiết như buồn tiểu, đau bụng... Tôi hận không thể tự bóp chết mình cho hả dạ!

Lê Hinh trở mắt nhìn tôi, nàng căng thẳng thay tôi mà liếc qua khe cửa nhỏ. Phát rấm của tôi trong không gian tối tăm dưới lòng đất, lại dường như tiếng pháo nổ ào ào, đánh thức thần kinh của kẻ sát nhân chỉ cách chúng tôi vài bước chân. Nhị Hầu quay phắt người lại, kinh hoàng nhìn chăm chăm vào chiếc tủ, con dao dương lên, thận trọng nhích về phía chúng tôi.

Cơ hồ sắc mặt tôi lúc này có thể hiên ngang sánh vai cùng nghiên mực, tôi lặng lẽ rút dao, trái tim nặng trĩu. Siết lấy bàn tay Lê Hinh, tôi trao nàng một ánh mắt an ủi động viên. Có lẽ nàng hiểu được, cực kỳ nhu thuận nắm lại tay tôi, tất cả dựa dẫm và tin tưởng dường như đổ dành làm dịu xuống cái thần trí rối tung của tôi lúc này.

Rốt cuộc cánh cửa tủ cũng đột ngột mở tung, chỉ nghe tiếng thở nặng nhọc của Nhị Hầu, cảm giác con dao trên tay hẳn đang vung tới, tôi lấy hết sức bình sinh tung cước vào chỗ hiểm của hẳn. Nhị Hầu rú lên một tiếng đau đớn, theo phản xạ hơi cúi đầu ôm lấy hạ bộ. Tôi không nghĩ ngợi nhiều, liền dồn hết nội công thâm hậu lên đỉnh đầu, húc thật mạnh vào trán hẳn.

“Bốp” một tiếng như sấm rền, tên Nhị Hầu ngã vật ra đất, thân hình nam nhân to lớn lăn qua lăn lại giãy dụa. Tôi dù trên đầu đã lơ lửng một ngàn ông sao, thế nhưng vẫn kéo Lê Hình nhảy ra khỏi tủ mà bỏ chạy.

Mặc dù đã định đâm cho tên này một phát chí mạng, nhưng tôi hoàn toàn không có cái gan giết người, nhất là lại đối với một kẻ sát nhân. Hoàn toàn những hành động lúc này đều là tùy cơ ứng biến.

Chiếc đuốc trên tay của Nhị Hầu đã rơi lăn lóc, mặc dù vẫn cháy leo lét trên mặt đất tựa hồ như sắp hấp hối, thế nhưng nó vẫn đủ soi rõ phạm vi căn phòng nhỏ trong thông đạo. Tôi kéo Lê Hình một mực chạy tới cánh cửa, thế nhưng tim lại giật thót khi nghe nàng hét lên: “Tiểu Trình!”

Một lực mạnh giăng nàng ra khỏi tôi, cả cơ thể Lê Hình bị nhấc bổng rồi ném bay về góc phòng. Nàng nằm rạp trên mặt đất, không chút động tĩnh nào. Tôi kinh hoàng rống lên: “Người, sao người dám...”

Nhị Hầu giống như lên cơn điên, hăn lao về phía tôi, quật ngã tôi xuống sàn. Thằng cha này bao nhiêu cái khỏe mạnh, liền dồn hết sức vào bàn tay mà bóp cổ tôi.

Cổ họng nghẹn lạ, hô hấp khó khăn, cơn đau như chạy dọc từ vòm họng lên đến đỉnh đầu, tay tôi quờ quạng tìm con dao đã bị hất rơi trên mặt đất. Nhị Hầu thích thú nhìn vẻ mặt đầy bất lực của tôi, hăn rống lên: “Chỉ một chút nữa thôi, một chút nữa thôi là tao sẽ được thả tự do. Quan phủ không thể bắt người suốt đời được. Chỉ là tại mày, vì mày xuất hiện nên tao mới phải khổ như thế này...”

Nhị Hầu gầm lên, bàn tay ra sức bóp mạnh cơ hồ như muốn bẻ gãy cổ tôi. Bàn tay tôi đã vô lực trên mặt đất, thần trí dường như ngày một mơ hồ. Mẹ kiếp, không ngờ lão tử cũng có ngày hôm nay, chết trong cái đường hầm hôi thối tối tăm chả ai biết này. Chỉ có điều trái tim tôi lại càng lạnh buốt, tôi đã không bảo vệ được Lê Hình...

Bỗng nhiên những dòng ký ức chợt lùa về. Lần đầu gặp nàng, nhìn thấy nàng yêu kiều trong tà váy trắng; nụ cười ngọt ngào cùng những cái nắm tay; nụ hôn vụng trộm trên trán cùng lời tỏ tình vô cùng dễ thương ấy... Tất cả dường như một lần nữa sống lại trong trí óc tôi, như một thước phim quay chậm chậm.

Tôi không cam tâm, tôi không muốn chết, ít ra tôi phải bảo vệ được người con gái tôi yêu!

Dường như được tiếp thêm sức mạnh, tuy con mắt đã mờ hẵn đi, cổ họng đau buốt cùng mạch máu như tắc nghẽn, tôi lại một lần nữa trợn trừng mắt nhìn kẻ sát nhân, tay cố khua khoắng tìm con dao trên đất.

Thời gian của tôi không còn nhiều, chỉ cần kéo dài thêm 1 khắc, tôi sẽ xuống uống chè cùng lão Diêm Vương. Thật may mắn ông trời tốt cuộc cũng có mắt, tay tôi chạm được cán dao lạnh lạnh, liền dồn hết sức vung tay, đâm bừa vào Nhị Hầu.

Hắn bị đâm bất ngờ, lại là một dao vừa sâu vừa mạnh vào thắt lưng, thế nên bàn tay lập tức thả ra, rú lên đau đớn ôm lấy vết thương của mình. Tôi như kẻ vừa bước qua ngưỡng cửa sinh tử, cố sống chết hớp lấy từng ngụm không khí. Cổ họng đau điếng nhưng tốt cuộc đại não cũng có thể hoạt động bình thường, tôi choáng váng chống người dậy. Nhưng chưa kịp di chuyển một bước chân, kẻ vừa bị tôi đâm be bét máu lại dữ tợn chồm dậy, lần này hẵn khua dao về phía tôi.

Tôi kinh hoàng nhìn thứ hung khí kia sắp sửa bổ xuống đầu mình, trong lòng không kịp chửi rủa, đã lăn cơ thể nặng nhọc né tránh. Thế nhưng “Bộp” một tiếng, Nhị Hầu ngã lăn ra đất. Con dao trên tay hẵn cắm phập xuống đất, ngay bên cạnh tôi.

Một dòng máu tanh ấm từ đầu tên sát nhân nhỏ xuống mặt đất, hẵn vì vết thương bất ngờ trên đầu mà bất tỉnh nhân sự. Tôi đưa mắt nhìn Lê Hinh,

thầm cảm thán một tiếng trong lòng. Nường tử uy vũ!

“Tiểu Trình, người không sao chứ?” Sắc mặt Lê Hình trắng bệch tựa như một tờ giấy, nhưng thấy dáng bộ đau lòng của nàng, tôi biết trông tôi lúc này cũng tệ chẳng kém. Nàng đặt chiếc đèn dầu đã vỡ tan xuống cạnh tôi, hốt hoảng xoa lên cổ họng của tôi. Ban nãy nàng bị tên Nhị Hầu ném đến nỗi sây sấm mặt mày, khi tỉnh táo lại liền cầm chiếc đèn dầu hung hăng mà đánh xuống đầu hăn, rốt cuộc cũng vì thế mà cứu tôi một mạng.

Tôi mở miệng, lại phát giác chính mình không thể nói nổi. Thế là tôi loạng choạng đứng dậy, đem nàng ôm vào lòng rồi nhanh chóng bước ra ngoài thông đạo tối tăm.

Không còn ánh sáng, chúng tôi cũng chẳng quan tâm, chỉ biết cầm mặt về phía trước mà bỏ chạy. Lê Hình siết chặt tay tôi, hơi thở nàng gấp gáp vô cùng. Đằng sau bỗng vang lên tiếng gầm điên dại, sau đó là tiếng bước chân nặng nề đuổi theo chúng tôi.

Tôi chửi thầm một tiếng. Không biết tên Nhị Hầu này ăn phải cái rắm gì mà khỏe như vậy. Đã được tôi thưởng cho một dao, lại bị quận chúa đập cho vỡ đầu, thế mà vẫn còn sức lực góc cổ dậy mà đuổi giết chúng tôi.

Sau một trận quần thảo, sức khỏe tôi và Lê Hình đã kém đi nhiều. Tai nghe tiếng bước chân của kẻ sát nhân đã đến thật gần, tôi dùng hết sức kéo nàng chạy thật nhanh. Dù trong thông đạo tối om om, nhưng đã cảm nhận được làn gió lùa tới mát lạnh, tôi biết đã gần đến cửa ra trong phòng Mộng Điệp Điệp. Lòng tôi thầm mừng rỡ, lại càng thêm tăng tốc bước chân.

Rốt cuộc cũng tới những bậc thang lối vào thông đạo cùng cửa ra nhỏ hẹp, tôi không nghĩ ngợi nhiều, bèn nâng Lê Hình lên, đẩy nàng chui qua chiếc lỗ nhỏ dưới sàn tủ quần áo. Lê Hình dù sợ hãi ra mặt, nhưng nàng rất phối hợp với tôi. Nhanh nhẹn bước lên khỏi thông đạo, sau đó chìa tay xuống dưới: “Nhanh lên Tiểu Trình, nắm lấy tay ta.”

Nhưng dù đã cố hết sức nhanh chóng, tôi vẫn không kịp thoát khỏi kẻ sát nhân. Thời điểm tôi bước lên bậc thang, đưa bàn tay về phía Lê Hình, cũng là lúc cổ chân mình bị Nhị Hầu nắm lấy, một lực mạnh kéo tuột tôi trở lại thông đạo. Lê Hình hốt hoảng hét lên, nàng gọi lớn tên của tôi: “Tiểu Trình, cẩn thận...”

Mùi máu tanh tươi xộc vào mũi, dù không nhìn rõ nhưng tôi biết tên Nhị Hầu kia đang vung dao chém bừa xuống. Con mắt hấn vằn đầy tia máu, trắng dã nhưng lại tua tủa những sợi đỏ như răn rết. Tôi cố sống chết bám lấy bậc thang, lại bị hấn chém một nhát thật sâu vào phía bắp chân. Tôi tái mặt vì đau đớn, thều thào ú ớ không thành lời. Bên trên cửa thông đạo, Lê Hình dường như đã chứng kiến toàn bộ, nàng bật khóc nức nở, chỉ biết thương tâm gào thét tên tôi, rồi lại cố gắng van vỉ kẻ sát nhân: “Tiểu Trình... đừng mà, van người đừng giết chàng!”

Mà tên Nhị Hầu kia dường như cũng chẳng muốn nghe, có lẽ hấn đã lường được số phận của chính mình, liền cố kết liễu mạng sống của tôi, đem tôi theo hấn tới âm tào địa phủ. Hấn cười điên dại đáp trả lại tiếng nức nở của quận chúa, sau đó vung dao bổ tới đỉnh đầu của tôi.

Lần này có lẽ tôi sẽ bỏ mạng thật rồi. Nhưng không sao, quận chúa đã an toàn, nàng ở phía trên kia. Chỉ một chút nữa thôi, bọn Từ Vệ sẽ nghe được tiếng của nàng... Chỉ cách nhau một ô cửa nhỏ, vậy mà tôi liền cảm thấy thật xa.

Bất chấp lưỡi dao kia đang giáng xuống đoạt mạng mình, tôi đưa tay về phía nàng, mỉm cười nhìn đôi mắt nhòa lệ của Lê Hình. Khóe miệng tôi mấp máy: “Nương tử, ta yêu em.”

“Đừng mà, Tiểu Trình...”

Chỉ nghe tiếng khóc nghẹn ngào của Lê Hình, nàng cũng với tay xuống phía tôi, nhưng dường như bất thành. Tôi nhắm mắt, đợi chờ lưỡi

dao kia bổ xuống đầu.

Thế nhưng lúc này, bỗng nhiên trong thông đạo một trận kinh phong quét tới. Tên Nhị Hưu kia ‘hự’ một tiếng, sau đó loạng choạng sờ sau lưng, hóa ra lại là một cây kiếm gỗ giả. Hắn gầm lên: “Là kẻ nào?!”

“Hỏi ta? Ông tổ mày đây!”

Chất giọng cao vút mấy quăng khiến tôi tỉnh cả người. Sau đó liền ngược mắt nhìn Lê Hình đang sững sờ phía trên mà hô: “Hình nhi, người mau gọi đám Từ Vệ.” Tôi nhìn biểu tình của nàng dù không muốn, thế nhưng vẫn cắn răng chạy đi.

Tôi nhân lúc Nhị Hưu không để ý, bèn dùng hết sức bình sinh đoạt lấy con dao trên tay hắn. Kẻ sát nhân chẳng kịp trở tay, lại bị một màn phấn bụi thổi bay tới mắt. Dương Hạ Vy từ trong bóng tối không ngừng ném ra những túi phấn chẳng rõ lấy từ đâu, nhưng lại vô cùng hiệu nghiệm. Nhị Hưu rống lên, bắt đầu ôm mắt dụi lấy dụi để.

Thừa thắng xông lên, Hạ Vy trong tay cầm chổi phất trần đạo sĩ, liên tục dùng cán quạt lia lia vào cơ thể đã đầy máu me cùng phấn bột của Nhị Hưu. “Mày hả bướng? Dám đánh hotboy nhà lão tử à? Quân mất dạy!”

Nhị Hưu ngã xuống đất, hắn quần quai đau đớn chịu đòn, lại vì bụi phấn kia mà mắt không thể mở ra. Cuối cùng rống lên van nài: “Tha mạng, quận mã gia tha mạng, tiểu nhân có mắt như mù, tiểu nhân sai rồi...”

Tiếng chân gấp gáp phía trên thông đạo cùng giọng nói đầy hoảng hốt của Từ Vệ vọng xuống: “Quận mã gia, ngài không sao chứ? Trời ơi là trời, gia nhà ta mà có mệnh hệ gì, ta ăn tươi nuốt sống các người! Người đâu, phá lối vào thông đạo.” Liên sau đó là động âm âm của nha dịch phá chiếc tủ quần áo – vật chần duy nhất dẫn xuống đường hầm mật.

Ánh lửa chiếu xuống thông đạo tối om, tôi liền nheo mắt lại. Chưa đầy một khắc đã có bàn tay vươn xuống, nắm lấy tay tôi, giọng nói nghẹn ngào nhưng lại khiến tôi vô cùng an lòng: “Không sao rồi, Tiểu Trình, đã ổn cả rồi.”

Có lẽ lúc này phát giác chân tôi đầm đìa máu, mặt Hạ Vy càng thêm đen lại. Cô nàng không chút lưu tình, một quyền đâm tới mặt Nhị Hầu, khiến cho hắn chính thức bất tỉnh nhân sự.

Sau đó, thật nhanh tôi được Từ Vệ ôm lên khỏi thông đạo. Mất máu khiến đầu óc choáng váng, tôi căn bản nghe không lọt tai những lời rỗng như sấm rền của Từ Vệ. Khóe miệng mấp máy, thật lâu mới thều thào ra hai chữ: “Hình nhi...”

Tôi nghe tiếng nàng khóc nức nở, tiếng bước chân dồn dập ngay bên cạnh Từ Vệ. Nàng ra sức nắm chặt lấy tay tôi, miệng không ngừng gọi: “Tiểu Trình, người có đau nhiều lắm không? Không sao rồi, chúng ta sẽ mau chóng tìm đại phu.”

Thực ra ngoại trừ bấp chân tê buốt và cái cổ họng không thể phát ra tiếng thì tôi vẫn hoàn toàn không sao cả. Tôi ngược lại nắm lấy tay Lê Hinh, mỉm cười trấn an nàng. Nhìn đôi mắt đẫm lệ cùng gương mặt trắng bệch đầy sợ hãi, lòng tôi không khỏi xót xa.

“Bốp, bốp!!” --- Hai tiếng kinh người vang lên, khiến Từ Vệ đang ôm tôi hướng về phía nhà trọ cũng giật mình khựng lại. Tôi nhồm người, cổ giãy khỏi tay Từ Vệ ngốc để xem náo nhiệt.

“Hắn đáng bị như vậy!” Giọng nữ tử lạnh lùng, từ xa cũng trông thấy gương mặt tên Nhị Hầu còn đang bất tỉnh nhân sự đã sừng lên như hai cái bánh bao. “Cả gan dả thương quận mã gia và quận chúa, tội này tru di cửu tộc. Mau tống hắn vào đại lao, bốn cung sẽ tự tay đem hắn ra trừng trị.”

Tôi ngạc nhiên trợn mắt nhìn dáng bộ đờ đờ sát khí của Lê Hiếu Nguyệt, hận mình không thốt nên lời cảm thán. Đúng là con Vua có khác, khí chất đúng là bức người a~~

Nàng ta xoay người mau chóng tiến về phía chúng tôi. Gương mặt đờ đờ sát khí đã chuyển sang tái xanh đầy thương tâm. Lê Hiếu Nguyệt liếc nhìn tôi, khóe miệng dường như muốn hỏi, nhưng rốt cuộc vẫn không nên lời. Tôi gật đầu, tỏ ý không sao. Lúc bấy giờ nàng mới thu lại một phần vẻ thương tâm, lo lắng siết lấy tay quận chúa: “Hinh tử, tử không sao chứ? Có bị thương ở đâu không? Người đâu, mau tìm đại phu.”

Thực ra điều này không cần nàng ta nói, vốn Mạch Ly đã vừa khóc nước nở vừa nháo nhác cùng sai nha chạy đi tìm đại phu từ sớm. Có lẽ họ cũng đang trên đường vội vàng tới chỗ chúng tôi.

Lê Hinh lắc đầu, nàng nghẹn ngào nhìn tôi: “Tử không việc gì, nhưng Tiểu Trình vì cứu tử mà trở nên như vậy. Nếu Dương công tử đến chậm một khắc, e rằng...” Nói tới đây, sắc mặt nàng tái nhợt, bàn tay siết tôi lại càng thêm chặt hơn.

Nàng lại nghĩ đi đâu rồi. Nếu không phải tôi đẩy nàng vào nguy hiểm, thì cả hai chúng tôi giờ đã không thể thảm như vậy. Tôi gắng hết sức mấp máy khóe môi, mặc cho cổ họng đau rát: “Không... không phải... đừng nghĩ... như thế...”

Lúc này Hạ Vy đã lồm cồm bò lên từ thông đạo, phi thân đến chỗ tôi mà rống: “Còn đứng đây tán dóc cái quái gì nữa, mau đem quận mã gia của các người đi xử lý vết thương.”

Từ Vệ sức nhớ ra việc chính, liếc nhìn chân tôi liền đen mặt lại, sau đó vội vã nhắc bổng tôi lên mà hướng về nhà trọ. Lê Hinh một mực theo sát, dường như nàng sợ chỉ cần rời tôi một khắc là cả đời này vĩnh viễn liền không tìm ra.

Dấu sao vụ án này cũng đã kết thúc, những việc vặt vãnh còn lại tôi đều tùy ý giao cho Hạ Vy. Nằm ở trên giường sau khi đã được đại phu cần thận băng bó vết thương, tôi nhàn nhã ngâm viên ô mai chua loét mà ông ta đưa cho. Không biết quận chúa giờ này đang làm gì, chỉ biết là sau một màn khóc lóc âm ỉ của Mạch Ly, nàng mới chịu rời tôi ra một chút để cho nha đầu đó tận tụy chăm sóc.

Việc nàng cùng tôi trải qua trong đêm nay, nghĩ lại càng thấy khiếp sợ. Nếu lúc đó Hạ Vy không kịp thời xuất hiện, có lẽ tôi đã được vinh danh lịch sử, một trong những cái chết nực cười nhất mọi thời đại.

Nếu thực sự phải chết mà không bảo vệ được người con gái mình yêu, chắc chắn tôi sẽ chết tức tưởi, chết một cách không cam lòng mà trở thành oan hồn. Nghĩ đến việc thân thể hư nhược của nàng, lại chịu một cú hất đến choáng váng của kẻ sát nhân kia, lòng tôi quận thất lại, liền lập tức bật dậy.

Không được, tôi phải đi xem nàng một chút. Đã tờ mờ sáng rồi, sao nàng vẫn chưa qua trở lại phòng nghỉ ngơi? ----- Đang định phi thân xuống giường thì cánh cửa bật mở. Tôi trong bộ dáng thò cái cằm băng bó chi chít xuống đất lập tức khiến gương mặt Lê Hình lạnh lẽo mấy phần. Nàng nghiêm giọng hỏi: “Tiểu Trình, người đang định làm gì?”

Cổ họng sau mấy canh giờ ngâm ô mai liền đỡ đau rát, tôi đã thều thào đáp lời, nhưng dấu sao thanh âm vẫn khàn khàn vô cùng kỳ cục.

“Ách, ta đang định đi tìm người a...”

“Người thế nào mà lại không biết bản thân đang bị thương? Còn muốn rời giường chạy lung tung nữa?”

Vấn đề ở chỗ là tôi quá rõ bản thân sức lực đến đâu, dấu sao cũng là sinh viên ngành Y đa khoa, việc sức khỏe tới chừng mực nào, cơ bản tôi đều biết rõ. Chỉ là tôi không có cách nào cãi lời nàng, bèn nhanh chóng thu chân lên giường.

“Người vì ta mà tiêm thuốc này giờ hay sao?” Tôi nhìn bát nước đen ngòm tỏa mùi thảo dược nghi ngút khói, lại nhìn những vết trầy xước trên cổ tay nàng mà không khỏi đau lòng. “Người cũng bị thương, cùng ta nghỉ ngơi đi, lần sau những việc như vậy hãy giao cho người khác.”

Lê Hình mỉm cười, nàng bưng bát thuốc lại trước mặt tôi rồi ôn nhu đáp: “Ta không sao. Tiểu Trình hãy để ta chăm sóc cho tướng công của mình.”

Trái tim tôi mềm nhũn, để mặc nàng bồi thuốc cho mình, từng ngụm đắng ngắt mà nuốt xuống. Tôi ôm lấy eo Lê Hình, ngăn không cho nàng mang cái chén rỗng rời đi: “Hình nhi, ở lại với ta. Ta rất sợ nếu một mai tỉnh lại mà không có người bên cạnh, sợ phải rời xa người, sợ mất người...”

Cơ thể nàng khẽ run lên, như con mèo nhỏ mà rúc vào lòng tôi. Cảm nhận ngực áo mình ẩm ướt, tôi khẽ nâng cằm nàng, nhẹ đặt xuống đôi môi kia một nụ hôn.

“Sao lại khóc? Người có biết lúc mình khóc thực làm cho ta đau lòng hay không?”

Tôi gạt đi những giọt nước mắt lăn trên má nàng, ôn nhu chạm vào đôi mi ẩm ướt. Lê Hình khẽ chớp chớp mi mắt, nàng tựa cằm lên vai tôi mà thì thầm: “Hôm nay ta đã rất sợ, khi nhìn thấy người ở dưới thông đạo đó, ta không cách nào có thể cứu người, liền cảm thấy bất lực vô cùng. Trái tim ta như vỡ vụn ra vậy, Tiểu Trình. Ta đã có suy nghĩ thoáng qua rằng, nếu hấn giết người rồi, mạng này ta cũng không cần nữa. Ta sẽ cùng người làm oan hồn, bên người mãi không rời xa...”

“Hình nhi, đừng bao giờ có suy nghĩ đó được không? Coi như là vì ta đi.”

Ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ, rơi xuống gương mặt cùng đôi mắt long lanh đầy lệ. Tôi hô một tiếng trong đầu, thực sự ‘lê hoa đái vũ’ a. Khóc một dòng mà vẫn đẹp như tiên nữ như thế này, tôi không kiềm được môi lại hôn xuống, cướp đi những tiếng nấc nghẹn ngào kia.

Để thật lâu sau, khi gương mặt trăng thanh thoát kia đã ửng đỏ đầy diễm lệ, tôi mới lưu luyến rời môi Lê Hình. Nàng mơ màng nhìn tôi, lại xoa xoa lên cổ họng tôi: “Nơi này người còn đau nhiều không vậy?”

“Ta đỡ rồi, có thể hôn nàng thêm nhiều lần nữa.”

“... Nghe giọng người kỳ quá, còn đau mà cứ làm qua chuyện kia.”

Tôi mỉm cười, ôm nàng nằm xuống giường. Như ngọc tử mà rúc mặt vào trong lồng ngực nàng, cảm nhận hương thơm ngọt ngào say đắm, đầu óc choáng váng vì mất máu này giờ liền thanh tỉnh hơn nhiều. Nàng khẽ vuốt tóc tôi mà thì thầm: “Hứa với ta, dù trong hoàn cảnh nào cũng không được buông xuôi. Người có hiểu không?”

Điều đau đớn nhất trong cuộc đời, chính là việc bất lực khi nhìn thấy người mình yêu thương phải rời xa nhân gian mà không thể làm gì. Tôi ôm nàng chặt hơn, sau đó khàn khàn đáp lời: “Thực xin lỗi, nương tử. Ta sẽ không như vậy nữa.”

Rốt cuộc khóe môi Lê Hình cũng cong cong, nàng hôn lên trán tôi rồi nhẹ vỗ về sống lưng đỡ tôi vào giấc ngủ. Dù mệt mỏi, nhưng đêm đó tôi ngủ thật ngon trong vòng tay của nàng.

Quá giờ Ngọ trưa hôm sau, tôi mới lười bướng nhưn mi khi ánh nắng ngày xuân rọi qua khung cửa. Phát giác người con gái bên cạnh đã từ lâu tỉnh giấc, nhưng vẫn nhắm mắt nằm bên cạnh mình, tôi mỉm cười nắm lấy tay nàng: “Dậy thôi nga, người đói bụng chưa?”

Nàng khe khẽ gật đầu, sau đó đỡ tôi dậy chải tóc thay xiêm y. Chúng tôi rửa mặt đánh răng rồi nhanh chóng xuống dưới lầu.

Vụ án đã giải được oan tình, thế nên quán trọ lại có phần nhộn nhịp hơn trước. Nói là nhộn nhịp thực ra cũng không đúng, bởi hầu hết đều là người trong phủ của tôi và công chúa. Nhưng bất quá thì chủ quán vô cùng hào hứng, thấy tôi liền chấp tay cung kính hành lễ, sau đó mời chúng tôi một mâm cơm nóng hổi.

Tôi có chút khổ sở vì phải chịu đựng cái chân phiền phức. Muốn phi thân thật nhanh tới ngòi vào bàn, nhưng Lê Hình đã nghiêm mặt trừng tôi, cần trọng đỡ tôi từng bước một. Tôi cũng hết cách, đành thu lại dáng bộ phi thường mất mặt khi nhìn thấy đồ ăn ngon, khiêm tốn cùng nàng ngòi xuống bàn ăn.

Mạch Ly thấy sắc mặt tôi đã hồng hào trở lại, liền thở phào nhẹ nhõm mà lên tiếng: “Quận mã gia, ngài đêm qua làm chúng nô tì một phen kinh hãi quá.”

Từ Vệ ngốc nghếch cũng góp vui: “Quận chúa cũng vì gia mà lo lắng chạy tới chạy lui...”

Còn chưa dứt lời đã bị quận chúa ‘xuyt’ một cái, sau đó nàng mỉm cười, ôn nhu đẩy bát cháo gà với hạt sen tới trước mặt tôi: “Cổ họng người vẫn còn đau, nên ta bảo nhà bếp chuẩn bị cho người món này. Ăn nhiều một chút cho chóng khỏe.”

Tôi vì căn bản cái giọng còn khàn khàn như đám đàn ông thực sự, liền cũng ngại mở miệng, chỉ khoát tay cho bọn Từ Vệ và Mạch Ly lui ra. Nhìn chằm chằm đĩa thịt gà nướng, lòng tôi đau như cắt, chỉ tiếc không thể rơi lệ đầm đìa. Dầu có ngon thực, nhưng với cái cổ họng còn sưng to thì tôi không có cách nào nuốt xuống mấy món của ông chủ quán.

“Hay để ta sé nhỏ thịt gà cho Tiểu trình nhé.” Dương như đọc được suy nghĩ của tôi, nàng không ngại ngần mà cầm lấy một chiếc đùi gà nướng thơm lừng, sau đó từ tốn gỡ nhỏ từng chút một để vào bát của tôi.

Nàng dường như đúng như lời nói đêm qua, như một nữ nhân bình thường giản dị mà chăm sóc cho phu quân. Lòng tôi tràn ngập xúc động, hai mắt nhìn nàng cay cay, liền chậm rãi khó khăn nuốt xuống từng miếng.

Bữa ăn hôm nay thật ngon miệng, thật ngọt ngào đầy yêu thương. Dương như sự việc xảy ra đêm qua đã khiến chúng tôi càng thêm trân trọng những khoảnh khắc được ở bên nhau như lúc này. Tôi mỉm cười, cũng gấp những món thanh đạm trên mâm vào bát của nàng.

Không khí ngọt ngào lại bị cắt đứt bởi tiếng bước chân chạy huỳnh huỵch. Tôi nhú mào nhìn lại phía sau, lập tức cảm thấy chướng mắt, mặc cổ họng vẫn còn đau mà quát tháo: “Họ Dương kia, thay ngay bộ y phục đó ra.”

Không biết từ đêm qua tới giờ cô nàng này đã chạy tới chạy lui ở nơi nào, rốt cuộc lại kiếm được một bộ đồ đạo sĩ mới toanh. Tuy không rối rắm như bộ cũ, chỉ hai màu đen trắng và vòng tròn âm dương làm chủ đạo, thế nhưng vẫn không hề thuận mắt tí nào. Dáng người nhỏ thó của cô nàng lại càng thêm ốm nhom nhem trong bộ đồ rộng thùng thà thùng thành đó.

“Họ Lục, tớ nói này, cậu chẳng có chút thành ý gì a.” Hạ Vy không hài lòng mà đặt mông ngồi xuống cạnh tôi, đem mấy viên lạc rang vào mồm nhai tóp tép, “Lão tử đây đêm qua cứu cậu một mạng, lại vì cậu mà chạy đôn chạy đáo khắp nơi dọn dẹp vụ án. Thế mà một câu tử tế cũng không nói được với tớ?”

Tôi lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, chẳng thèm so đo với con nhỏ rách việc. Lê Hình mỉm cười giảng hòa: “Dương tử, Hiếu Nguyệt muội ấy không phải ở chỗ tử sao?”

Hạ Vy vừa lúng búng nhai vừa đáp: “Chắc Sưu chi huyện đang mời dùng bữa để nịnh nọt đó mà. Cả đêm qua ta thực bận rộn a, nên không ngủ chung với công chúa như đêm trước. Nàng ta làm gì, căn bản ta cũng không rõ.”

Nghe Hạ Vy nói, ngậm trà trong miệng tôi liền phun ra. Chẳng đợi Lê Hình kịp kinh ngạc, tôi đã lấp bắp cả kinh: “Gì? Cậu... cái con bé này, thực không muốn sống nữa hay sao? Thế nào mà lại ngủ cùng công chúa cơ chứ?”

“Tiểu Trình, cậu lớn tiếng như vậy làm cái gì chứ?” Hạ Vy nhìn ngó xung quanh, sau đó chắc chắn chỉ có ba người chúng tôi liền hạ giọng nói. “Không phải như cậu nghĩ đâu. Tớ dù sao cũng đang trong bộ dáng nam nhân, sao có thể cùng công chúa chung một giường chứ? Là công chúa sợ hãi ban đêm, liền đập cửa phòng tớ. Vì thế nên đành nhường nàng ta ngủ trên giường, tớ nằm dưới sàn a.”

Dù thế nào thì cũng quá lỗ mãng rồi đi! ---- Tôi nhú nhú mày trừng mắt cảnh cáo Hạ Vy, ngược lại con bé chỉ cười cười lấy lòng. Lê Hình ngồi bên tôi liền hăng giọng, lại như nhớ ra việc gì đó, nàng liền hỏi: “Đêm qua, sao tỷ lại ở trong thông đạo đó? Tỷ từ lối nhà tên Nhị Hầu mà xuống hay sao?”

“Là Tiểu Trình từ đầu đã kêu ta theo dõi hẩn.” Hạ Vy nhún vai, trước biểu hiện kinh ngạc của Lê Hình liền lên tiếng, “Lời khai từ ban đầu của hẩn đã khiến chúng ta nghi ngờ. Ngày đó thi thể Mộng Điệp Điệp cháy đen, không xác định danh tính, nhưng hẩn đã khẳng định đó là một nữ nhân. Hơn nữa, trong quyển nhật ký của thầy Lưu rõ ràng đã viết, thầy ấy có nhắc qua chuyện chính mình sẽ nhảy xuống sông Hoàng Liêu với Nhị Hầu, vậy mà hẩn nói không hề biết ý định của thầy ấy.”

Lê Hình dường như vỡ lẽ, nàng quay sang tôi khẽ nhú mày: “Vậy là Tiểu Trình từ trước đã biết Dương tỷ sẽ xuất hiện cùng chúng ta trong

thông đạo hay sao? Vì vậy người không lo sợ sẽ mất mạng?”

Tôi không đáp lời nàng, chỉ cúi đầu tiếp tục uống cháo. Hạ Vy liền áy náy giải thích: “Thực ra là hên xui! Tiểu Trình từ trước chỉ nói ta theo dõi Nhị Hầu, không hề nhắc qua có thông đạo. Chỉ là bỗng dưng ta phát hiện hần lén lút đi ra vườn sau, từ đó phát hiện ra cửa vào thông đạo ở trong góc khuất thường bị cây cỏ rậm rạp che khuất.”

Lê Hình thở dài, nàng siết lấy bàn tay tôi mà nói: “Hai người thực là quá mạo hiểm. Chỉ riêng với việc một mình vào đó thôi cũng thật ngốc nghếch rồi. Ngọc nhớ thực sự xảy ra việc gì...”

“Căn bản sự tò mò lúc nào cũng khiến con người trở nên ngu ngốc.” Tôi vội cướp lời nàng, tránh để nàng lại thương tâm khi mừng tượng ra viễn cảnh lúc Nhị Hầu đưa dao hạ xuống đầu tôi, “Ta cũng từng nghĩ qua, nhưng không biết lượng sức mình, chỉ đem theo một con dao nhỏ. Còn họ Dương kia thì là quá dốt nát. Ta chỉ dạn đứng ngoài theo dõi, ấy vậy mà tay không chuẩn bị liền cứ thế theo tên Nhị Hầu tiến vào thông đạo.”

“Điều nó vừa vừa phải phải thôi.” Hạ Vy trừng mắt lườm nguýt tôi, “May mà lão tử luôn mang theo bột phấn bên người nga, không cả hai đã cùng xuống gặp Diêm Vương uống chè đánh cờ Tướng rồi. Nói gì thì nói, đồ nghề đạo sĩ của tớ đã cứu mạng chúng ta, cậu không nên phỉ báng bộ dáng của tớ nữa.”

Sự việc cũng gần như tôi suy đoán. Vì Mộng Điệp Điệp dứt khoát cắt đứt mối quan hệ nên Nhị Hầu nổi dã tâm, liền ra tay bóp cổ nàng. Sau khi nàng ta tắt thở liền nhanh chóng kéo xác xuống thông đạo, bẻ tàn phế chân tay. Bệnh hoạn hơn, hần lôi tử thi vào căn phòng dưới thông đạo đó mà cưỡng bức. Sau khi gây án, hần vứt bỏ xác của Mộng Điệp Điệp ở đó, thành thối về nhà mình bằng cửa thông đạo trong vườn. Hần định bụng cứ để mặc cái xác ở đó, dù gì cũng sẽ không ai phát hiện ra. Nhưng phát hiện ý định nhảy sông của Lưu Diên, hần liền nhanh chóng nghĩ cách đổ tội. Đẳng

nào từ trước ai cũng nghĩ thầy Lưu bị thần kinh, nếu có giết người thì quan phủ cũng chẳng thèm truy xét nhiều thêm.

Hắn liền dụ thầy Lưu cùng Chung Kiến đến quán uống rượu, đường đường chính chính mà về nhà, tiến tới thông đạo bằng cửa sau vườn, đem xác của Mộng Điệp Điệp bẻ gập vào một chiếc túi vải. Hắn đem chiếc túi ra trước cửa phòng nàng ta, tấm dầu hỏa mà đốt. Sau đó, lại nhanh chóng quay về nhà, tiến đến quán rượu như chưa từng có việc gì xảy ra. Tiếp theo đó, chính hắn nghiễm nhiên có bằng chứng ngoại phạm vô cùng hoàn hảo, lại còn cùng lúc xuất hiện khi xác chết đã cháy đen thui không thể nhận dạng cùng những người khác. Việc hắn đuổi theo Lưu Diên khuyên giải vào đêm đó, cũng chỉ để chắc chắn rằng Lưu Diên sẽ nhảy sông Hoàng Liêu. Có thể nếu thầy ấy bỗng dưng suy nghĩ lại, hắn sẽ tự mình ra tay sát hại thầy ấy...

“Vẫn là lòng người thực khó lường.” Hạ Vy chép miệng, liền chốt lại một câu sau khi kể lẽ đông dài.

Sau vụ án, chúng tôi tới trấn Thanh Tri ở lại chơi mấy hôm cùng Hy Chiêu đại nương và Hương Liên. Lê Hiếu Nguyệt tưởng rằng là một nàng công chúa đài các cái gì cũng chưa từng trải qua, ấy thế nhưng không hề phàn nàn một lời nào. Cũng dễ nhận thấy, thành kiến của Hạ Vy dành cho nàng ta sau chuyến đi này lại giảm đi mấy phần. Tuy không tránh khỏi tranh cãi nảy lửa như lúc trước, nhưng Hạ Vy giờ cũng đã biết nhẫn, không đòi co nhiều mà đều nhường Lê Hiếu Nguyệt.

Với điểm thay đổi kỳ diệu này của Hạ Vy, tôi liền nghi hoặc thì thầm vào tai cô nàng: “Này, có phải cảm tình cậu dành cho công chúa đã khác trước nhiều rồi?”

Mặc dù tôi không hề có ý sâu xa, chỉ là có thể dễ nhận thấy hai người đó có thể làm bạn, thế nhưng Hạ Vy bỗng dưng nhíu mày, phản ứng gay

gắt: “Lê Hiếu Nguyệt? Không có đâu! Lão tử có đánh chết cũng không giao lưu cùng con bé đó.”

Tôi cũng bị Hạ Vy dọa cho câm nín, chỉ cảm thấy có điều gì đó không đúng từ con bạn. Thế là không nhịn được đành vỗ vào đầu nó một cái: “Cái gì mà lão tử? Cậu đem mình biến thành đàn ông con trai thật luôn rồi đó à?”

Ngược lại, Hạ Vy vô cùng vui vẻ đáp: “Như vậy mới hợp với bộ dáng hiện tại của tớ chứ. Tiểu Trình, cậu nói xem. Nếu biết trước phần nam trang tớ lại đẹp trai không thua kém gì cậu thế này, ở hiện đại tớ cũng đã nổi tiếng rồi cũng nên.”

Bất quá cũng chỉ là ảo tưởng sức mạnh.

Khi trở lại Kinh thành cũng đã gần cuối tháng Giêng. Với việc xuất cung đột ngột như vậy, công chúa đã bị hoàng hậu nương nương quở trách rất nặng nề. May mắn được Lê Hình đứng ra nói đỡ, công chúa mới tránh được hình phạt cấm túc. Đối với sự nổi giận của Hoàng hậu, nàng ta chỉ thản nhiên đáp: “Con lần này là đi phá án đó Mẫu hậu.”

Đương nhiên việc tôi cùng Lê Hình xém chút nữa bị sát hại oan uổng đều được giấu nhẹm, nếu không khi trở về, không chỉ Cát Lợi tướng quân, mà anh Hoàng sẽ trực tiếp đem chúng tôi nhốt hẳn vào phủ không cho ra ngoài nữa bước.

Cái chân què quặt của tôi sau một tháng chỉ nằm giường, ăn với ngủ thì cũng đã bắt đầu lành lặn. Tôi có thể tự mình đi dạo, làm mấy việc lật vật mà không cần quận chúa hay Từ Vệ giúp đỡ.

Chỉ là có lúc quá nhàm chán, tôi liền rủ rê nàng tới trấn Nam Ninh chơi với cụ tổ, cũng khoảng thời gian đó ít nhiều được Lục Tiểu Hoa giáo huấn kiêm dạy dỗ về các phương thuốc chữa bệnh. Dẫu sao nhà tôi cũng có truyền thống y học, lại là một sinh viên năm hai ngành y, việc tiếp thu

không hề khó. Sau đó lại xin mấy cuốn sách về các loại dược thảo điều trị về Kinh để đọc lúc rảnh rỗi.

Khoảng thời gian này thực tế cũng là những lúc tâm trạng tôi mông lung nhất. Cuộc sống hạnh phúc bên Lê Hình khiến tôi có niềm lo sợ, sợ rằng một ngày sẽ phải rời xa nàng, sợ rằng một ngày vĩnh viễn không thể gặp lại nàng nữa.

Cuốn nhật ký của thầy Lưu, tôi không hề xem qua, vì lo lắng Lê Hình sẽ nghĩ ngại. Thế nhưng không an lòng mà đẩy hết thảy mọi việc nghiên cứu qua cho Hạ Vy. Cô nàng cũng vô cùng biết ý, chỉ khi nào không có quận chúa mới dám cùng tôi nghiêm túc nói về vấn đề này.

“Tiểu Trình, tớ tin chắc rằng thầy Lưu đã về được thời hiện đại rồi.” Cô nàng nhìn trước ngó sau, lại lục trong ngực áo quyển sổ đã bị vôn vê đến nhàu nhĩ, “Thầy ấy đã nghiên cứu rất kỹ, không thể nào một đầu óc bác học như vậy lại tính toán sai được đâu.”

Đại khái vào ngày rằm tháng hai năm 1470, khi ‘cánh cửa thời gian’, được thầy Lưu tạm gọi như vậy trong nhật ký, lại mở ra lần nữa. Đó chính là thời khắc khi vầng trăng tròn vành vạnh trên bầu trời, nhưng mặt nước sông Hoàng Liêu êm ả thường ngày lại nổi sóng cuồn cuộn. Khi đó thầy ấy đã cực kỳ bất ngờ, một vòng xoáy nước rộng như cái hũ nút liền phát tỏa ra ánh sáng soi chiếu cả một vùng nước đục ngầu. Cánh cổng thời gian khổng lồ ấy sâu hun hút nằm ngay trên mặt sông, dù vậy nhưng không hề có một giọt nước nào chạm tới được.

Là ngày rằm không sao cũng chẳng có gió, ấy vậy mà khi vòng tròn sáng quắc đó ngày một thu nhỏ hẹp dần, thì sấm sét lại rạch ngang bầu trời, đánh thẳng xuống chiếc cổng đó. Thầy Lưu vừa cuống vừa sợ, liền quăng luôn con gà sống mình đang cầm trên tay vào xuống vòng xoáy. Chỉ thấy sấm rền vang trời một lần nữa, vòng xoáy nhỏ lại rồi mất hẳn, trả lại vẻ êm ả cho mặt sông Hoàng Liêu.

Thầy Lưu đứng trên vách núi quan sát mà cả kinh. Khi con gà bị ném qua vòng xoáy sáng rực kia liền mất hút không có tăm hơi, cũng chẳng hề thấy xuất hiện xác chết trên mặt sông êm ả. Dường như, nó thực sự đã bị hút đến một nơi nào đó.

Từ lần thấy được cánh cổng đó, thầy Lưu ngày nào cũng ra sông Hoàng Liêu quan sát, có lẽ phải một thời điểm thích hợp nào đó, vòng xoáy kia mới lại xuất hiện. Và lần thứ hai vào ngày rằm tháng sáu. Lúc đó Nhị Hưu đang cùng thầy Lưu uống rượu, gió bỗng dừng nổi lên cuộn cuộn. Biết là cánh cổng sắp xuất hiện, thầy trực tiếp mang con trâu đã giữ bên cạnh mấy tháng qua, đến bên vách núi.

Trước sự bàng hoàng của Nhị Hưu, thầy Lưu không thương tình liền đẩy mạnh con trâu kia xuống vòng xoáy sáng rực. Lại một hồi sấm sét vang rền, con trâu mất hút giữa mặt sông Hoàng Liêu êm ả. Lúc này tên Nhị Hưu mới kinh hãi lắp bắp: “Lưu Diên, ban nãy... ban nãy sao ông lại đem con trâu kia đẩy xuống sông? Nó... nó mà chết thì sao hả?”

Thầy Lưu liền mừng rỡ, quay ngoắt lại lay vai Nhị Hưu: “Người không thấy hay sao? Vòng xoáy đó, cánh cổng đó đã mang con trâu đi rồi. Nó đã đến một tương lai cách đây cả mấy trăm năm, người không thấy vầng sáng kỳ diệu đó hay sao?”

Nhị Hưu gạt tay thầy Lưu, khó hiểu hỏi lại: “Vầng sáng? Vòng xoáy? Ông đang nói cái gì vậy? Rõ ràng mặt sông vẫn hoàn toàn yên tĩnh này giờ, không có đến nổi một con sóng to chứ đừng nói là vòng xoáy.”

Lời của Nhị Hưu khiến thầy Lưu khựng lại vô cùng kinh ngạc. “Cả tiếng sấm rền vang như vậy, cũng không nghe thấy?”

“Hoàn toàn không có gì?” Nhị Hưu khẳng định chắc nịch, “Chỉ có việc ông đem cả con trâu vứt xuống dưới kia rồi a.”

Sau hai lần trực tiếp ném vật sống vào vòng xoáy kia, thầy Lưu liền kết luận hai điều rằng. Thứ nhất, vật sống đó không còn ở lại thời điểm năm 1470 nữa, mà đã được ‘cổng thời gian’ mang về năm 2016. Thứ hai, sở dĩ có thể kết luận cánh cổng kia thông tới tương lai đúng năm 2016, bởi chỉ có những người nào mang ‘lỗ hồng thời gian’ mới có thể nhìn thấy cánh cổng. Nếu cánh cổng kia đem người ta trở về quá khứ, nó cũng sẽ chính là lối thoát trở về thời điểm hiện tại.

Ngày cuối cùng được ghi trong nhật ký chính là ngày 14 tháng chạp năm 1470, thầy Lưu đã nói: “Tôi đánh cược toàn bộ vào ngày mai, lần cuối cánh cửa mở trong năm nay. Nếu may mắn như tôi dự đoán, chắc chắn tôi sẽ trở về tương lai.”

Hạ Vy cầm quyển nhật ký trong tay mà run rẩy. Khóe miệng khô rang liền nhấp một ngụm trà. “Tiểu Trình, lần tới của chúng ta là vào ngày rằm tháng năm, cũng sắp tới rồi. Chúng ta phải thử! Nếu vòng xoáy đó chẳng thông tới đâu, thì chúng ta còn có thể bơi vào bờ.”

Giờ đã là cuối tháng tư, cái lạnh lạnh của ngày xuân cũng đã tan biến từ lâu, thay vào đó là cảm giác nóng nực không thôi. Thế nhưng sống lưng tôi lại lạnh toát, tôi nằm xoài ra tấm phản ở lương đình, miệng lẩm bẩm: “Liệu ở dưới lòng sông có hồ ngầm hay đại loại là xoáy nước gì...”

“Hoàn toàn không. Thầy Lưu đã viết rõ ràng trong đây rồi.”

Câu khẳng định cả Hạ Vy dường như lại càng khiến lòng tôi thêm nao núng.

Vậy, có thể tôi sẽ được trở về nhà ư? Việc này nếu thành công thì tôi sẽ lại về với cuộc sống hiện đại bình thường, có ti vi, có nhà cao cửa rộng, quạt máy điều hòa vù vù... và vẫn thế, là một sinh viên đại học năm thứ hai.

Nhưng còn Lê Hinh...

Tôi chắc chắn không thể rời xa nàng được, cũng không thể bỏ mặc nàng ở lại đây một mình. Giờ nàng cũng là gia đình của tôi, cũng giống như gia đình ở thời điểm hiện đại đang mong ngóng tôi từng giờ từng khắc. Tôi đem lấy trong ngực áo sợi dây chuyền bạc từ nhỏ tới lớn đều đeo trên cổ, nó là thứ duy nhất mà tôi mang theo trên người khi xuyên không. Sợi dây này được ông nội tự tay đeo vào cổ, dũng dạc nói rằng: “Khi đeo chiếc vòng này, dù ở đâu, dù đi đâu, thời điểm nào, thì con chắc chắn vẫn là con cháu họ Lục.”

Chính vì thế, sợi dây chuyền này cũng quan trọng như mạng sống của tôi.

Lòng tôi chùng xuống, không muốn tiếp tục bàn luận về việc này nữa, liền cầu nhàu ngắt lời Hạ Vy: “Đi thôi, tớ đói bụng rồi.”

Bữa cơm tối đó vì sự trầm mặc của tôi mà diễn ra vô cùng yên lặng.

Lê Hình từ sau khi từ thị trấn nhỏ trở về, nàng luôn né tránh nhắc tới chuyện của thầy Lưu, cũng không hề cùng tôi nói về việc quay trở lại hiện đại. Trong lòng nàng hiểu rõ hơn ai hết, dù nàng có theo tôi đi cùng, thì trở về thời điểm tương lai cả trăm năm sau đó, nàng cũng sẽ tan vào mây khói...

Tôi có thể từ tương lai trở về, nhưng nàng thì không thể từ quá khứ mà cùng tôi rời đi.

“Tiểu Trình, ta nghe trận chiến đã hoàn toàn thắng lợi. Hoàng thúc cùng phụ vương và ca ca đang làm lễ tấu cáo ở Thái miếu Lam Kinh. Chắc chừng một tuần lễ nữa sẽ về tới Đông Kinh.” Lê Hình vô cùng nhẹ nhàng tháo mở bầu không khí tĩnh lặng, nàng gắp vào chén tôi một chút thịt cá.

Hạ Vy nghe vậy liền sáng rực mắt, miệng vẫn nhai nhồm nhoàm thịt gà nhưng đã lúng búng hỏi: “Vậy là ngày mồng một tháng năm nhà Vua sẽ

tổ chức lễ mừng thắng trận đấy. Hình muội, liệu chúng ta có được mời dự yến tiệc hay không?”

Tôi nhướn mày, lập tức tạt cho Hạ Vy một gáo nước lạnh: “Đừng có mơ hão. Mở tiệc cho dân gian thì cậu chắc chắn sẽ được tham gia, còn vờ vào cung Vua dự đại tiệc với các triều thần thì còn khuya.”

Vốn dĩ Lê Hình đã quen thuộc với việc chúng tôi là người từ tương lai, có thể biết trước một vài sự kiện trong lịch sử dân tộc, thế nên nàng không tham gia tranh cãi hay tỏ ý ngạc nhiên cùng chúng tôi mà chỉ lặng lẽ mỉm cười: “Tiểu Trình hôm đó cùng ta vào cung bái kiến Hoàng thúc. Dù sao giờ người cũng mang thân phận quận mã gia, nên việc thưởng rượu cùng các quan văn võ tướng là chuyện không thể tránh. Chỉ là vẫn nên uống ít đi...”

Nghe Lê Hình nói vậy, Hạ Vy tự hào vỗ đôm đốp vào vai tôi: “Họ Lục này rượu chè thì miễn bàn, chỉ cần không uống cực kỳ nhiều thì sẽ không ăn nói linh tinh.”

Tôi giẫy khỏi Hạ Vy, thản nhiên siết nhẹ lấy bàn tay của Lê Hình mà ôn nhu nói: “Được, ta sẽ đi. Dù gì ta cũng là trụ cột gia đình nha.”

“Có lẽ ta sẽ không được phép ở lại đến hết yến tiệc. Thường thì sẽ phải lui ra khi nam nhân bắt đầu đàm đạo nâng chén, sau đó sẽ cùng Hoàng hậu nương nương thưởng nhạc và trà bánh. Đó là việc của nữ nhi.”

Ách, giờ mới biết còn loại phân biệt này nữa.

“Cho nên, Tiểu Trình, thực ra người vẫn là nữ tử, đừng uống quá chén như nam nhân.”

Lê Hình nhẹ nhàng khuyên bảo, còn trong lòng tôi đã một trận rầu rĩ. “Dự tiệc mà không có người thì chán muốn chết ta a.”

“Người thực giống hài tử ngọc nghếch.” Nàng mỉm cười, dịu dàng xoa má tôi.

Bấy giờ trăng đã lên, làn gió man mát từ ao nhỏ thổi vào khiến tôi vô cùng sảng khoái. Bên cạnh nàng như vậy lúc nào cũng khiến tâm trạng tôi nhẹ nhõm, vô lo vô nghĩ mà hưởng thụ.

Nhưng chưa được bao lâu, trong sân đã nghe tiếng bước chân rồi giọng nói hốt hải của Mạch Ly: “Nga, bẩm quận mã gia, quận chúa... Công chúa, công chúa... ngài ấy lại tìm tới Dương công tử tính số a~~~”

Tôi và Lê Hình đã quá quen thuộc tình huống này, liền không đáp mà chậm rãi nhấp trà.

Mặt Hạ Vy đen lại, cô nàng nâng vạt áo, trực tiếp bước ra ngoài sân nghênh chiến. Khi đi còn không quên lầu bầu: “Ta có thù có oán gì với cái con bé này chứ!”

Sau đó liền một trận nhốn nháo inh ỏi, giọng của Lê Hiếu Nguyệt thì cao vút mấy quãng: “Cái đồ âm dương lẹ cái nhà người...”

“Cái đồ công chúa, giờ đánh còn tránh miếng ăn...”

Tôi nghe mà cũng phải khẽ lắc đầu thở dài. Lê Hình nhìn tôi mà bật cười: “Tiểu Trình, chúng ta cùng đi dạo nhé.”

“Ân.”

Đáp lời nàng một tiếng, tôi vô cùng thoải mái siết lấy bàn tay mềm mại kia. Bỏ sau lưng tiếng cãi vã như chó mèo của hai người kia, chúng tôi tay trong tay dạo bước trên con phố Đông Kinh tấp nập.

“Cái kia, Tiểu Trình... nếu có thể, người cứ quay về...”

Bỗng dưng nàng lên tiếng, kéo khựng bước chân tôi lại. Đôi mắt to tròn đã phủ một màng nước mỏng trong veo, nàng rĩ mi nói tiếp: “Chỉ là, ta không cách nào có thể ép người vĩnh viễn phải ở lại bên ta mà không trở lại cùng gia đình. Ta...”

Không để nàng nói hết câu, tôi liền tiến tới ôm thật chặt nàng vào lòng. Lê Hình ngạc nhiên, nhưng nàng không hề bài trừ mà cũng siết nhẹ lấy eo tôi.

“Đừng nói nữa Hình nhi, người cũng là gia đình của ta. Ta tuyệt đối không rời bỏ người được.”

Dẫu biết là chỉ có thể lựa chọn một trong hai, nhưng tình cảm của tôi không thể mang lên bàn cân để đong đếm. Vậy nên cứ thuận theo lẽ tự nhiên đi.

Ông trời đã mang tôi trở về nơi này với nàng, ắt hẳn đã trực tiếp mà về nên nhân duyên. Cả đời tôi đã phạm nhiều sai lầm, nhưng lần này tôi không thể sai lầm được nữa.

***

Ngày mồng một tháng năm, nhà Vua Lê Minh Tông đem theo đội quân tinh nhuệ cùng hai võ Tướng tiến vào thành Đông Kinh trong sự chào đón háo hức của muôn dân trăm họ. Ngài mở tiệc linh đình chiêu đãi nhân dân, nhà nào nhà nấy đều được phát lộc, cả kinh thành dường như chìm trong niềm hân hoan vô bờ.

Ngày tối hôm đó, tôi và Lê Hình đều được vời vào trong cung tham gia yến tiệc của Hoàng thượng cùng các đại thần. Cái này theo hiện đại mà nói thì là một bữa nhậu hạng sang, chén chú chén anh quả nhiên không tránh khỏi.

Giữa chừng, Hoàng thượng liền nâng chén tới tôi mà từ tốn nói: “Quận mã gia, gần đây sắc mặt người thực tốt.”

Tướng quân Lê Cát Lợi cùng các đại thần nghe xong liền bật cười. Tôi biết anh Hoàng chắc uống cũng nhiều rồi, bắt đầu trêu tôi với Lê Hình vợ chồng son mới cưới, liền hăng giọng nâng chén, che giấu sự xấu hổ bằng cái nuốt ‘Ực’ xuống bụng. “Bẩm Hoàng thượng, đúng là... thực rất tốt!”

Lời tôi đáp rất rõ ràng rành mạch, liền mang đến tiếng cười vô cùng sảng khoái cho Hoàng thượng. “Đúng là một đại nam nhân. Nào chúng ta cùng nâng chén!”

Lê Hình mà còn ở đây, chắc chắn nàng sẽ bóp chết tôi vì ngại ngùng mặt. Dám nói ra mấy lời này chốn đông người, chắc cũng chỉ có Hoàng thượng và tôi mà thôi.

Mặc dù đã được Cát Thuần idol đỡ cho rất nhiều chén, nhưng dầu sao tửu lượng của tôi cũng có giới hạn, đi quá phạm một chút liền cảm thấy mờ mịt. Chống chọi đến canh ba nửa đêm, không ngờ tôi cũng có ngày biết cái cảm giác say bết bèn bệt.

Ngồi trên xe ngựa lắc qua lắc lại, tôi mơ hồ nghe thấy tiếng Lê Cát Thuần bên tai: “Lục đệ, đệ không sao đấy chứ? Đệ uống nhiều như vậy mà vẫn mở to mắt thao láo a?!”

Thực ra tôi đã sảng đến không còn thấy trời trăng gì nữa, nhưng đôi mắt vẫn giương to nhất quyết không chịu hạ. Mà bởi vì thế tôi đã nghe chính giọng mình lè nhè: “Cát Thuần idol, anh nói việc này với ta làm gì a? Ta vốn dĩ đâu phải đám trai tráng binh lính như các anh, vậy mà mấy người nam nhân đó, từ già đến trẻ đều cứ muốn chuốc ta hết chén này tới chén khác. Ta bộ dáng thế này mà về nhà, quận chúa sẽ bóp cổ ta chết giãy đành đạch mất.”

Nói xong tôi trực tiếp đem đầu gối lên đùi Lê Cát Thuần, cảm giác dễ chịu hơn việc ngồi nghiêng ngả thế kia nhiều.

Có lẽ chính Lê Cát Thuần chưa từng trải qua tình huống này, thế nên anh chỉ biết cười khờ rồi vỗ vỗ vào lưng tôi: “Đệ đúng là đã quá chén rồi, sិន thật rồi.”

Tôi khẽ nhú mào, đầu óc đã bay lên những vì sao xa xôi. Chính mình lúc này cảm thấy hưng phấn đến kỳ lạ, liền đem lời trong lòng mà thốt lên: “Cát Thuần idol, anh có định lấy Hương Liên làm vợ không? Mọii ấy thực sự là một cô gái tốt a, có lẽ cũng cùng anh có cảm tình không hề nhỏ. Chỉ là... Ợ...”

Cuối cùng tôi nhịn không được nữa, liền đem hết bữa tối cùng cái bụng căng đầy rượu mà phun hết ra. Thực sự thoải mái a~~~

Tôi đối với việc vừa làm bẩn y phục của chính mình và Lê Cát Thuần đều không coi ra gì, liền bỏ mặc giọng anh đang hốt hoảng, liền bá vai bá cổ của anh mà lè nhè: “Nga, ta thực sự rất yêu em gái của anh... Lê Hinh, sao nàng không cùng sinh ra thời điểm với ta chứ? Tại sao vậy? Như vậy ta đã không bận lòng như lúc này!”

Nói rồi tôi lại vừa cười vừa khóc, không phát giác được chính bản thân trông thảm hại như thế nào. Dù sau đó tôi lảm nhảm cái gì chính mình cũng không biết, nhưng lại nghe rất rõ giọng nói đầy lo lắng của Lê Cát Thuần bên tai: “Lục đệ, tạm thời ta đưa đệ về phủ tướng quân. Y phục cũng bẩn hết rồi...”

Mí mắt tôi sụp xuống, cảm giác lạnh lạnh bỗng nhiên phóng đến, tựa như y phục trên người đang dần hạ xuống. Tôi nhú mào, lại gục xuống cái đệm êm êm nhưng vô cùng vững chãi nào đó bên cạnh. Rất nhanh bỗng cảm nhận một tấm chăn phủ trên người, rồi cơ thể lại nhẹ bẫng, vòng tay ai đó ôm lấy tôi mà nhấc lên.

Trước khi chính thức đi vào giấc mộng, tôi nghe được giọng nói trầm thấp của Lê Cát Thuần lại vang lên: “Chuẩn bị y phục mới, các người lui hết ra, để ta tự mình... thay giúp quận mã.”

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 19 - Nương Tử, Ta Yêu Em

Khi tôi tỉnh lại trời vẫn còn tối đen như mực, vầng trăng sáng vẫn treo trên khóm cây.

Đầu đau như búa bổ, tôi loạng choạng ngồi dậy day day hai huyệt thái dương. Mất một lúc để nhướn đôi mi nặng trĩu, tôi mới vô cùng chậm rãi đảo mắt nhìn quanh.

Là phủ tướng quân. Chính là điều tôi không dám nghĩ, lại đang ở trong phòng của Lê Cát Thuần.

Dòng ký ức như cơn lũ bỗng nhiên ủa về, sống lưng tôi một trận lạnh lẽo. Nhìn bộ y phục mới tinh trên người, tôi khẽ siết chặt nắm tay. Dù biết sẽ có ngày này, nhưng tôi không ngờ thời điểm này mình vẫn còn sống, lành lặn mà không phải bị băm vằm xác ra từng mảnh.

Tôi lão đảo bước xuống giường, run rẩy rót một chén trà trên bàn đã nguội ngắt. Cảm giác mát lạnh chậm rãi đi xuống vòm họng, xua tan cái bóng râm ban nãy, cũng như khiến tôi tỉnh táo trở lại nhiều hơn.

Đẩy cánh cửa phòng của Lê Cát Thuần, tôi thử dài đưa mắt nhìn ra lương đình xa xa. Bóng dáng nam nhân vẫn trong trang phục xuất trận, đang ngựa cổ tu từng vò rượu lớn. Dưới chân đã không biết bao nhiêu vò rỗng bị đập nát, ánh trăng vằng vặc rọi lên khuôn mặt tuấn tú kia một vẻ đau thương.

“Lục Tiểu Trình, người giỏi thật.” Dù không quay đầu lại, nhưng Lê Cát Thuần hiển nhiên vẫn biết sự xuất hiện lặng lẽ của tôi.

Tôi không tới gần, chỉ cúi đầu đứng sau bóng lưng anh. “Thực xin lỗi...”

Không gian rơi vào tĩnh lặng, lại khiến tim tôi như vỡ ra ngàn mảnh. Khi tôi nghĩ Lê Cát Thuần sẽ mãi ngồi uống rượu như vậy, thì giọng nói của anh lại vang lên: “Muội ấy... đã phát hiện từ khi nào?”

Bàn tay tôi đã siết chặt đến mức trắng bệch, tôi chỉ biết chậm rãi đáp lời: “Ngay từ thời điểm đầu tiên quen biết.”

Lê Cát Thuần không nói gì, chỉ ngửa cổ uống rượu. Từng dòng rượu chảy qua yết hầu của nam nhân, làm ướt bộ áo giáp bị tôi làm cho dơ bẩn vẫn mặc trên người.

“Người nghĩ chúng ta đều là lũ ngốc, bị người lừa gạt hay sao?”

Tôi chưa từng nghĩ đến viễn cảnh hai người sẽ bình tĩnh nói chuyện như thế này, nên việc mà tôi có thể làm chỉ là cúi đầu thừa nhận mọi điều Lê Cát Thuần nói.

“Nữ nhân với nữ nhân, sao lại có thể... Loại tình cảm này, người có hiểu là không thể nào chấp nhận?”

“Vì sao giữa hai nữ tử lại không thể có tình yêu?” Tôi ngẩng đầu, cảm thấy đôi môi mình bắt đầu run rẩy, “Ta đối với Hình nhi là thực lòng, chưa từng bao giờ lừa dối...”

“Thật lòng? Vì người làm cho muội ấy mù quáng, đã không còn phân biệt được đạo lý nữa rồi!”

Lê Cát Thuần bỗng dừng quay người lại mà găm lên ngắt lời tôi. Khóe mắt anh đỏ ngầu, có lẽ vì rượu, cũng có thể vì kiềm chế ý định giết tôi.

“Nàng ấy không bao giờ muốn cùng ta nói đạo lý. Thực sự ban đầu ta đã thấy mình rất sai, có lẽ con đường chúng ta chọn chưa bao giờ đúng.” Tôi thẳng thắn nhìn vào đôi mắt đầy tia đau đớn của Lê Cát Thuần, lòng cũng mang theo bao thương tâm, “Nhưng rồi một ngày, nàng cho ta nhận ra, tình yêu thì chẳng có gì là sai trái cả. Nếu có sai thì chúng ta vẫn muốn thử, thử một lần được hạnh phúc, thử một lần được đau đớn, thử một lần được cùng nhau trải qua sinh tử hiểm nguy... Dù chỉ là một khắc được bên nhau, nhưng đều thành những ký ức đáng trân trọng nhất.”

Lê Cát Thuần vẫn đứng đó, dưới ánh trăng sáng mà lặng lẽ nhìn tôi. Lần đầu tiên tôi dám gọi tên anh, như tình cảm huynh đệ với một người bằng hữu cố đại: “Cát Thuần, cũng giống như tình cảm anh dành cho Hương Liên, ta đối với Hình nhi cũng vậy. Ta vui khi nàng cười, ta đau khi nàng khóc... Ta đủ mạnh mẽ để chở che cho nàng. Không phải điều mà chỉ nam nhân mới có thể làm được, là ta, Lục Tiểu Trình, ta muốn chứng tỏ rằng, ta yêu nàng bằng chính thân phận nữ nhi. Nếu một ngày nàng không còn cần ta nữa, lúc đó sinh mạng này, ta sẽ tự mình trả lại cho huynh.”

Tôi vừa dứt lời, ‘Xoẹt’ một tiếng, thanh đao nặng nề đã kề ngay sát trên cổ. Dưới ánh trăng sáng vắng vặc, thanh đao phảng phất mùi máu tanh lóe lên những tia sáng lạnh lẽo. Lê Cát Thuần lạnh lùng nhìn tôi, anh cất giọng khàn khàn: “Người có mười cái mạng cũng không đủ để trả cho chúng ta, Lục Tiểu Trình. Tội của người là tội đáng muôn vạn lần chết.”

Biết không thể lay chuyển được trái tim của nam nhân trước mặt, tôi chỉ còn có thể mỉm cười mà nhẹ nói: “Hình nhi đã từng nói, ta là người có tội. Nhưng tội của ta không phải vì ta là nữ nhân mà dám cả gan yêu nàng. Mà chính là đã khiến nàng yêu ta nhiều đến thế.” Nói rồi tôi nhắm mắt, mừng tượng ra gương mặt cùng nụ cười dịu dàng đầy ôn nhu của người con gái mà mình yêu. Trong lòng tôi, nàng vĩnh viễn là người đẹp nhất. “Gặp nàng, hãy nói với nàng giúp ta rằng: Nương tử, ta yêu em, kiếp này,

kiếp sau, mãi mãi chỉ là em. Tâm nguyện cuối cùng của ta, hi vọng huynh hãy đáp ứng.”

Nhưng thật lâu vẫn không thấy đầu lìa khỏi cổ, nhưng thanh đao vẫn thế, lạnh lạnh cứ nhẹ vào da thịt. Giọng Lê Cát Thuần lại trầm thấp vang lên: “Lục Tiểu Trình, món nợ này, người vĩnh viễn không bao giờ trả được cho ta. Nhưng mạng này của người, ta không cần!”

Tôi kinh ngạc mở mắt, nhưng chỉ kịp thấy thanh đao đã thu lại cho vào trong bao, dáng lưng thẳng tắp nhưng vô cùng kiên định của vị Tướng nổi tiếng trong lịch sử như tạc vào lòng tôi một tượng đài khó phai.

“Người chỉ có một mạng nhỏ thôi, hãy trân trọng mà giữ lấy.” Tôi nghe ra giọng của Lê Cát Thuần khẽ run lên, chỉ là không ngờ anh cũng có một ngày phải xúc động đến không kiềm được lòng. “Đem muội ấy rời xa khỏi đây, hãy làm muội ấy vĩnh viễn là nữ nhân hạnh phúc nhất thế gian này. Nếu không, ta sẽ tự mình thu lại món nợ này của người.”

Món nợ ân tình này, Lục Tiểu Trình tôi mãi mãi không thể trả nổi cho anh. Nhưng có một điều chắc chắn rằng, tình thương của người nam nhân ấy dành cho em gái của mình chính là điểm tựa giúp chúng tôi đi nốt quãng đời còn lại bên nhau.

“Ta nhất định sẽ mang lại cho nàng hạnh phúc.” Tôi lặng lẽ quỳ xuống dưới đất, khấu đầu cảm tạ ân tình.

Chỉ nghe Lê Cát Thuần ‘hừ’ một tiếng, sau đó khàn khàn mắng: “Đứng lên cho ta, ta không phải cha người...” Dừng một chút, anh lại ôm vò rượu lên, mi tâm khẽ nhíu lại, “Mà là thê huynh của người.” Sau đó ngửa cổ, tu một hơi.

Tôi khẽ mỉm cười, một tiếng anh vợ đối với nam nhân khó nói đến vậy, nhưng rốt cuộc Lê Cát Thuần vẫn chấp nhận tôi. Mặc dù tôi biết dù

anh có thể bỏ qua thân phận nữ nhi của tôi vì em gái mình, nhưng cũng sẽ vì nàng mà đoạt mạng tôi bất cứ lúc nào.

“Ta uống cùng huynh.”

Lê Cát Thuần chỉ khẽ nhú mày không bài trừ, sau đó liền đưa vò rượu trên tay cho tôi. “Đừng uống nhiều, dù sao cũng là...”

Hai chữ ‘nữ nhân’ còn chưa kịp nói, tôi đã lắc đầu mỉm cười: “Ta uống với huynh, không phải vì hôm nay huynh kề dao lên cổ ta nhưng không xuống tay, mà là vì huynh cần một bằng hữu.”

Nói rồi, tôi cũng giống anh mà ngửa cổ tu rượu. Mặc dù rượu có cay nồng, nhưng dường như xuống họng rồi lại ngọt ngào thơm phức. Giống như tình bằng hữu của chúng tôi, có đắng cay, có đau đớn cách mấy, thì vĩnh viễn vẫn mãi là huynh đệ.

[c]~o0o~[/c]

Tôi trở về phủ đã là quá giờ Ngọ ngày hôm sau. Quận chúa lo lắng đứng trước cổng ngóng về phía tôi, trong khi tôi vẫn chỉ mỉm cười với nàng mà thong thả dạo bước. Tôi không ngồi xe ngựa của Lê Cát Thuần mà nói mình muốn tự đi dạo, anh cũng không ngăn cản, chỉ dặn tôi đi đường cẩn thận.

Đợi đến khi tôi bước về phía Lê Hình, nàng đã sốt ruột mà nắm lấy tay tôi: “Ta nghe nói hôm qua người lại quá chén phỏng? Có cảm thấy khó chịu hay không? Sao giờ này người mới trở về?”

Dường như trên người tôi vẫn còn mùi rượu nồng nặc sau trận uống bê xê lết cùng Cát Thuần idol đêm qua, nàng chun mũi nghi hoặc: “Người cùng ca ca uống rượu tới canh mấy? Cổ người sao lại bị thương như vậy? Y phục của người...”

Nàng khựng lại khi nhận ra điểm khác biệt của tôi so với hôm qua, từ y phục màu trắng đã đổi qua một thân xanh lục. Tôi mỉm cười, ngược lại nắm lấy bàn tay lạnh lạnh của nàng mà đáp: “Là ca ca của người lột đồ của ta.”

Sắc mặt của nàng đã trắng nay còn hơi tái đi, khóe môi khẽ run lên. Nàng nhìn tôi đầy sợ hãi: “Tiểu Trình, chuyện này... Thuần ca...”

Tôi nựng gò má trắng bệch của nàng, liền mỉm cười trấn an: “Vào nhà hẵng, rồi để ta kể người nghe.”

Sau đó tôi chậm rãi kể lại cho nàng nghe chuyện xảy ra vào đêm qua, thi thoảng ngừng lại nhấp một chút trà. Đương nhiên, chính tôi căn bản còn không dám nghĩ việc kia lại là sự thật, chứ không phải một giấc mơ hoang đường.

Nàng từ đầu tới cuối đều không nói gì, chỉ lặng lẽ dựa vào lồng ngực của tôi. Nghe tiếng nàng thở dài, rớt cuống ngực áo vẫn một trận ẩm ướt. Nàng khẽ lên tiếng: “Ca ca nói chúng ta rời đi là để giữ mạng sống cho người, Tiểu Trình.”

Vòng tay tôi ôm nàng thêm chặt hơn, lại cúi xuống hôn lên mi mắt nàng.

“Huynh ấy thực sự rất yêu thương người. Hình nhi, đêm qua Thuần huynh đã khiến ta nhớ đến một người, một người luôn nói ta không ra gì cả, nhưng lại hết mực dành những thứ tốt nhất cho ta...”

Anh trai tôi, người đàn ông lúc nào cũng nhăn nhó càu nhàu em gái, nhưng lại luôn luôn che chở cho tôi suốt mười mấy năm qua...

“Có phải người đang rất nhớ nhà?”

Giọng nàng khẽ hỏi, nhưng tôi nghe ra thanh âm run rẩy kia. Tôi không đáp nàng, nhưng thâm tâm đã luôn tự trả lời rằng, tôi có, thực sự tôi rất nhớ gia đình của tôi. Nhưng trái tim tôi lại đang đặt nơi nàng, tôi không cam tâm rời xa nàng vĩnh viễn.

“Nếu có thể, hãy trở về nhà, nơi người thực sự thuộc về.”

Tiểu Trình, ở lại hay rời đi...

Trong lòng tôi luôn bị giằng sé giữa hai sự lựa chọn ấy. Tôi biết rồi sẽ đến lúc tôi phải quyết định một trong hai. Tôi không thể mang nàng theo được, tôi hiểu điều đó. Nhưng phần đời còn lại của tôi, tôi cũng không thể sống mà thiếu nàng.

“Người yêu ta thì hãy nghĩ đến việc đúng đắn cho bản thân mình.”
Từng lời nói ghen ngào của nàng như lưỡi dao cứa vào tim tôi, làm rỉ xuống những giọt máu và đọng lại vết thương vĩnh viễn không lành sẹo.
“Ta không thể đi cùng người, Tiểu Trình. Dù người ở nơi nào, trái tim và tình yêu của ta luôn thuộc về người. Chỉ là... chỉ là đừng quên ta...”

“Đừng nói nữa, Hinh nhi, người đừng nói gì nữa.”

Tôi hạ giọng thành khẩn van xin nàng, không tự chủ mà tìm đến bờ môi căng mọng ẩm ướt kia. Nàng nhu thuận hé mở đôi môi, đón nhận sự quấn quýt cuồng nhiệt của tôi trong khoang miệng. Tôi cắn lấy môi dưới của nàng, khẽ khàng mà nút lấy hương vị ngọt ngào ấy.

Vì sao? Tại vì sao ông trời lại đem nhân duyên của tôi dệt thành một bức tường chắn ngang dài cả hàng trăm năm như vậy?

Nếu như tôi và nàng cùng thời mà sinh ra, nếu như nàng cũng giống tôi là một sinh viên đại học của thế kỷ hai mươi mốt... liệu số phận của chúng tôi có khác đi? Tôi trong lòng thầm phủ nhận, sẽ không có gì thay đổi. Tình yêu của chúng tôi không vì sự cách biệt thời đại, không vì cách

biệt khoảng không gian dài đằng đằng vài trăm năm. Nó tồn tại, tồn tại vĩnh cửu trong trái tim chúng tôi.

Từ sau ngày hôm đó, chúng tôi không nói với nhau lời nào về vấn đề này, nhưng tôi hiểu rõ, chính là tâm trạng của mình ngày càng mơ hồ bất an. Nhiều lúc tôi chính là sẽ thơ thần mà suy nghĩ, đến mức nàng đứng cạnh lúc nào mà chẳng hay, để rồi chỉ biết nhoèn miệng cười trừ.

Rõ ràng vốn dĩ đã cương quyết muốn ở lại bên nàng, nhưng trong lòng vẫn không yên khi nghĩ đến gia đình ở cuộc sống hiện đại đó.

“Tiểu Trình, thời gian không còn nhiều nữa.” Rốt cuộc Hạ Vy không nhịn được, đành gằn giọng mà nói, “Ngày mai xuất phát tới sông Hoàng Liêu may ra còn kịp. Chúng ta nhất định phải thử!”

Tôi thơ thần ngẩng mặt nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời đêm đen kịt, mơ hồ hỏi: “Hôm nay đã là ngày bao nhiêu?”

“Ngày mười hai tháng năm rồi.”

Chưa bao giờ tôi thấy trống rỗng như lúc này. Bản thân liền không kiềm lại được câu hỏi: “Hạ Vy, nếu tớ mang theo quận chúa...”

“Không được, cậu hiểu mà Tiểu Trình. Làm như vậy, nàng chắc chắn sẽ chết! Cậu tưởng tượng một bà lão mấy trăm tuổi, liệu có thể tồn tại được hay không? Không thể nào, Tiểu Trình a. Tỉnh lại đi!”

“Thế này không được, thế kia cũng không xong. Rốt cuộc tớ phải làm thế nào đây?”

Bao nhiêu ngày bất an lo lắng, cuối cùng tôi không nén được bất lực mà giận dữ hét lên. Giọng tôi tuy lớn, nhưng đã chẳng còn chút khí thế nào của con cháu họ Lục.

Hạ Vy đương nhiên hiểu tâm trạng của tôi. Con bé thở dài, ngồi xuống bên cạnh tôi, nhẹ vỗ vai tôi rồi nói: “Cậu còn gia đình, Tiểu Trình...”

Tôi nghe tiếng lòng mình gào thét đầy mệt mỏi. Sống mũi cay ngắt, cổ họng dường như quá đau rát mà không thể thốt nên lời. Thật lâu sau, khi ánh trăng sáng rọi xuống mi mắt, tôi mới lên tiếng: “Nàng ấy cũng là gia đình của tớ.”

Lần này Hạ Vy không đáp lời tôi, nhưng bàn tay vẫn để trên bờ vai tôi mà vỗ về. Tôi biết dù chính mình không trở về, thì Hạ Vy vẫn phải đi. Nếu ngày mai còn không xuất phát, thì chắc chắn sẽ không kịp đến vào thời điểm cánh cổng kia mở ra.

Chính xác là tôi chẳng thể an lòng mà để Hạ Vy một mình rời khỏi. Huống chi, đến giờ phút này thần trí tôi vẫn rối như tơ vò. Lần đầu tiên, tôi thấy mình bất lực đến như vậy. Ép tôi phải lựa chọn, tôi không thể làm nổi...

“Tiểu Trình, dù thế nào sớm mai tớ cũng phải xuất phát.” Hạ Vy cũng giống tôi, ngửa đầu nhìn ánh trăng treo trên ngọn cây mà thơ thần nói, “Tớ không thể kéo dài được nữa rồi, tớ nên quay về nơi tớ phải thuộc về.”

Chúng tôi ngồi bên nhau, lặng lẽ không nói thêm với nhau lời nào. Tôi như trước để cho Hạ Vy tựa đầu vào vai, bàn tay khẽ vuốt sợi tóc rối tinh mù của con bé.

Thực tế, Dương Hạ Vy cũng là gia đình của tôi. Cùng bên nhau từ nhỏ mà lớn lên, cùng nhau nô đùa, cùng nhau trải qua cảm giác cô độc ở nơi xa lạ, cùng nhau vượt ranh giới sinh tử hiểm nguy... Nếu có cho tôi mười sự lựa chọn, tôi vẫn sẽ chỉ chọn con bé gốc ghếch này là bằng hữu.

Tuyệt đối, không hối hận.

“Mai tớ cùng cậu đi.”

Tôi biết chính mình khó khăn như thế nào mới thốt ra lời này. Trái tim tôi dường như cũng vỡ nan ngay thời điểm đó.

Hạ Vy kinh ngạc nhìn tôi, sau đó lặng lẽ cúi đầu, siết chặt lấy bàn tay tôi. Khóe môi nó khẽ mấp máy: “Cậu có chắc không, Tiểu Trình?”

Trái tim tôi không hề chắc, nói đúng hơn là không muốn dù chỉ một chút. Nhưng lý trí đã mách bảo tôi đáp lại: “Ừ, nghỉ sớm đi. Mai chúng ta khởi hành.”

Tôi trở về phòng cũng đã là canh ba nửa đêm. Ánh nến leo lét cháy lại giống như thiêu đốt nốt phần linh hồn tôi còn sót lại. Tôi biết nàng chưa ngủ, nàng còn đang đợi tôi.

Kẹt ---- Tôi đẩy cửa phòng bước vào. Khi đó nàng đang chăm chú viết, cây bút lông nghiêng nghiêng cùng nét chữ trải đầy mặt giấy. Nàng thấy tôi ngồi xuống bên cạnh, liền không đợi mực khô, vội gấp tờ giấy lại làm tư phần.

“Hình nhi, người đang làm gì vậy?” Tôi cũng chỉ là trong vô thức mà hỏi ra. Ánh mắt không ngừng rớt lên gương mặt diễm lệ trước mặt.

Gương mặt này, vĩnh viễn tôi không bao giờ quên.

Nàng không đáp trả, chỉ lặng lẽ nâng tay, cất tờ giấy mình vừa viết vào ngực áo của tôi. Không để tôi lên tiếng, nàng nhẹ vuốt ve từng chút, từng chút trên gương mặt tôi. Ngón tay nàng lạnh lạnh khẽ chạm xuống, mang theo bao nhiêu nỗi đau không ngừng quặn lại trong lòng.

“Hứa với ta, sau khi trở về nơi đó mới mở thư ra xem nhé?”

Nụ cười hiền nở trên khóe môi xinh, nhưng đôi mắt kia đã không nén được mà nhỏ lệ xuống. Tôi đau đớn ôm chặt nàng vào trong lòng, tham lam tận hưởng hương thơm ngọt ngào mà có lẽ từ mai tôi sẽ chẳng thể chạm tới.

Nàng biết, nàng đủ thông minh để nhận ra được quyết định của tôi. Tất cả những điều nàng muốn, chỉ là tôi đừng bao giờ quên nàng, quên đi tình yêu của chúng tôi...

“Phải sống thật tốt, được không Tiểu Trình?”

Nàng nâng cằm, nhẹ hôn lên đôi môi khô rang của tôi. Khẽ nhắm đôi mắt nhòa đi vì lệ, nàng tỉ mỉ hôn từng chút lên gương mặt tôi. Vòng tay tôi vẫn ôm nàng thật chặt, chặt tới mức dường như chính mình cũng không thể thở nổi.

Tôi không đáp lời nàng, nhưng đôi môi đã không kiềm được mà nấc lên những tiếng nghẹn ngào. Như một ngốc hài tử, tôi rúc sâu vào trong lòng nàng, để mặc cho nàng vỗ về âu yếm. Chỉ nghe giọng nàng nhẹ như gió thoảng qua: “Ngoan, chúng ta đi ngủ thôi, đêm đã thực khuya rồi.”

Chỉ nốt đêm nay, đêm nay nữa thôi...

Tôi như người mất đi thần trí, hung hăng bế nàng đặt lên giường. Mặc cho nước mắt vẫn không ngừng lăn dài, tôi điên cuồng hôn xuống vành tai, xuống đôi môi xinh hé mở, rồi trượt xuống nút lấy xương quai xanh mê hoặc của nàng.

Người con gái ngọt ngào này, tôi vĩnh viễn đặt trong tim.

Nàng không bài trừ hành động có phần hung hãn của tôi, mà hoàn toàn phụ thuộc quấn chặt lấy tôi không rời. Chỉ khi những mảnh vải cuối cùng ngăn cách hai thân thể được tháo xuống, nàng mới bật khóc nức nở, cắn thật mạnh vào vai tôi.

Tôi cảm nhận trên vai một trận đau buốt cùng những giọt máu ấm nóng đang trườn nhẹ xuống làn da, nhưng tôi không thốt lên một lời, vẫn điên cuồng chiếm lấy cơ thể mềm mại của nàng.

Tôi hôn xuống bầu ngực căng tròn, không nén được mà cắn lấy nụ hoa xinh xắn. Nàng khẽ run rẩy, tiếp tục đả thương trên cánh tay tôi. Tôi biết chính nàng đang làm mình chảy máu, nhưng tôi mặc kệ, bàn tay chạm xuống vùng ẩm ướt mê hoặc kia, không kìm được mà bắt đầu du ngoạn.

Lê Hình rên nhẹ lên một tiếng, sau đó gắt gao ôm chặt lấy lưng tôi. Nàng bật khóc nức nở, như vậy lại càng khiến lòng tôi đau đớn không thôi. Tôi cúi đầu, hôn lên đôi môi của nàng. Hai thứ trơn trượt trong khoang miệng quẩn lầy, tôi mút mát như kẻ thiếu khát mật ngọt lâu ngày.

Nương tử của tôi, quận chúa của tôi...

“Tiểu Trình... Lục Tiểu Trình...”

Chúng tôi rốt cuộc cũng tới thời điểm cao trào, nàng siết chặt lấy tôi, không ngừng gọi tên của tôi. Mà tôi đáp lại nàng chỉ là những nụ hôn cuồng nhiệt trên gương mặt, trên cơ thể nàng. Khi dòng ẩm ướt đã rơi đầy trên ngón tay, tôi siết chặt nàng vào lòng mà bật khóc.

Tôi yêu em, thật sự rất yêu em...

Lê Hình thu mình nép vào lòng tôi, hơi thở thơm mát ngọt dịu của nàng phảng phất bên sống mũi. Nàng lau khóe mắt tôi mà thì thầm: “Tướng công, ta yêu người!”

Ông trời ơi, vì sao người tàn nhẫn đến như vậy? Vì sao mang nàng đến bên tôi, rồi rốt cuộc bắt tôi phải lựa chọn?

“Tàn nhẫn quá Hình nhi, tàn nhẫn quá...”

Tôi bất lực thốt lên, lại ghen ngào nức nở ôm lấy nàng. Dù nàng không hiểu tôi muốn nói gì, nhưng bàn tay đặt trên vai tôi bắt đầu ôn nhu xoa những vết thương mà mình để lại. “Tiểu Trình, đừng quên ta.”

Sẽ không, sẽ không bao giờ như vậy.

Sớm hôm sau thức dậy, tôi nặng nề nâng khóe mi. Cảm giác bên cạnh trống trải, đầu óc tôi liền thanh tỉnh, sau đó hốt hoảng bước xuống giường cất tiếng gọi nàng: “Hình nhi, người đang ở đâu?”

Không có tiếng trả lời, tôi thật nhanh mặc lại y phục. Lại phát hiện ra vết thương đêm qua đã được băng lại cẩn thận, tôi biết nàng đã vì tôi mà chu đáo đắp thuốc. Tôi nâng vạt áo, chạy một lượt quanh phủ, rốt cuộc vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu.

Quay lại căn phòng của chính hai chúng tôi, tôi phát hiện một phong thư vẫn còn chưa khô mực để trên mặt bàn. Lòng tôi đau đớn, bàn tay run run khẽ nâng niu từng nét chữ xinh đẹp.

“Tướng công, thực xin lỗi vì không thể tiễn người được. Ta không đủ can đảm để nhìn người rời đi, vĩnh viễn rời xa khỏi ta như vậy. Đừng lo lắng cho ta, ta chỉ tránh mặt một chút, rồi sẽ lại trở về phủ, về nhà của hai chúng ta.

Ta biết lần này người đi sẽ không cần mang theo bên mình thứ gì nữa, nhưng ta vẫn chuẩn bị một ít kẹo lạc, người trên đường nếu mệt hãy dùng nó. Tình yêu của người, ta không trả nổi, xin hãy để ta giữ lại cho riêng mình ta. Đừng bận lòng nữa, vì ta biết, người cũng yêu ta.

Dù ngăn trở cách mấy, dù ở hai thế giới không cùng thời gian, ta chỉ muốn người biết rằng, ta chưa từng hối hận vì đã gặp người.

Tiểu Trình, dù người có là nữ nhi, thì ta vĩnh viễn mãi chỉ yêu một mình người.

Dừng lại ở đây thôi, ta sợ lòng mình sẽ không muốn để người rời khỏi. Ta không đủ can đảm nói lời ly biệt cùng người, nên hãy để ta nói yêu người thêm một lần nữa.

Lục Tiểu Trình, ta yêu người.”

Mắt tôi nhòe đi vì lệ, trái tim như vỡ vụn thành trăm mảnh, chĩa vào da thịt đau buốt. Tôi gấp gọn lá thư giữ lại trong người, rồi xoay người lặng lẽ rời đi.

Xe ngựa Hạ Vy chuẩn bị sẵn đã đợi ngay trước cổng, tôi lần nữa đưa mắt nhìn phủ quận mã – ngôi nhà của tôi và Lê Hinh. Biết là đã lựa chọn thì không nên hối hận, nhưng đôi mắt tôi vẫn nhỏ xuống những giọt nước mặn đắng.

Hạ Vy ngồi trước xe, yên lặng chờ đợi tôi. Rốt cuộc không biết đã qua bao lâu, khi người trong phủ thức giấc, bắt đầu chuỗi ngày làm việc như mọi khi, tôi kiên định bước lên xe ngựa, hô một tiếng cho phu ngựa biết: “Khởi hành!”

Lần này Hạ Vy không ngồi đằng trước, mà chui hẳn vào trong xe ngựa ngồi cùng tôi. Tôi dù quay mặt nhìn ra ngoài ô cửa nhỏ, nhưng vẫn không giấu nổi hai hàng nước mắt lã lã. Bánh xe ngựa lăn ngày một nhanh, cũng như đưa con tim tôi lạnh băng mà dần rời xa khỏi nàg.

Hạ Vy không nói gì, nhưng cô nàng đưa tay ôm lấy thân thể không ngừng run rẩy của tôi mà thì thầm: “Sẽ ổn thôi, Tiểu Trình, sẽ ổn cả thôi.”

Tôi nhắm mắt lại, hộp kẹo lạc trong tay vẫn tỏa một mùi ngọt ngào thơm phức.

Rời khỏi nàg, cuộc sống của tôi đã chẳng còn ý nghĩa nữa rồi.

Xe ngựa chạy liên tục không ngừng nghỉ, mang theo bản mặt vô hồn của tôi đi. Chẳng biết đã qua bao nhiêu thời gian, khi chúng tôi đứng cạnh ngôi nhà lụp xụp của thầy Lưu thì dáng chiều đã buông xuống, phủ một màu đỏ óng ánh lên mặt sông Hoàng Liêu êm đềm.

Hạ Vy ngồi thụp xuống mặt đất, không ngần ngại mà giật lấy ngọn cỏ đưa lên miệng ngậm: “Đợi đêm nay, chắc chắn cổng thời gian sẽ mở.”

Tôi không đáp lời, chỉ lặng lẽ nằm xuống bên cạnh Hạ Vy.

“Giả như không thành công, chúng ta bơi lại vào bờ nhé.” Cô nàng tần ngần hỏi tôi, phá tan bầu không gian yên tĩnh chiều hoàng hôn.

Tôi vẫn nhắm mắt, nhưng khóe miệng đã kéo kéo lên để đáp lời: “Chắc chắn sẽ thành công.”

Thầy Lưu đã làm được, thì chúng tôi không lý nào mà không thể. Nghe tôi khẳng định chắc nịch, Hạ Vy mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm. “Ai nga, về nhà rồi tớ sẽ tắm rửa, rồi lăn lộn trên cái giường thân yêu...”

Tiếc rằng sự hào hứng của Hạ Vy không tài nào xua tan được cơn mệt mỏi của tôi. Tôi nâng tay che lên mắt, trực tiếp gối đầu lên đùi Hạ Vy mà tiến vào giấc ngủ.

Tôi chẳng muốn nghĩ, thực sự không muốn nghĩ gì nữa.

Chẳng biết đã qua bao lâu, khi tiếng gọi đầy phấn khích của Hạ Vy vang lên bên tai, tôi mới hoàn toàn tỉnh táo. Chỉ nhìn thấy vầng trăng tròn vành vạch trên cao, nhưng bầu trời vẫn lóe lên những tia sấm sét rạch ngang trước mặt.

“Tới rồi, chính nó, Tiểu Trình.”

Tôi kinh ngạc đứng bật dậy, lại phải nheo mắt vì thứ ánh sáng chói lòa phát ra mặt sông. Đúng như thầy Lưu miêu tả, nhưng giờ đây trực tiếp chứng kiến, tôi mới thấy ‘cánh cổng thời gian’ này lớn tới cỡ nào.

Choán gần hết tầm nhìn cả con sông, vòng xoáy sáng bùng lên trong đêm tối, thỉnh thoảng một vài tia sét nện xuống, cánh cửa sẽ thu nhỏ lại một

chút so với kích cỡ ban đầu. Tôi há hốc mồm vì cảnh tượng trước mắt, trong lòng thâm kinh hãi một phen.

“Tiểu Trình, nhảy thôi. Cánh cửa này đang ngày một thu nhỏ dần lại.”

Tôi đưa tay cản bước nhảy của Hạ Vy: “Khoan đã!”

Cô nàng nhìn tôi đầy khó hiểu. Dù tôi biết thầy Lưu đã tự mình kiểm nghiệm, thế nhưng vẫn không nén nổi lo sợ, cầm một tảng đá to ném xuống cánh cổng.

Tảng đá dường như không hề rơi xuống mặt nước, mà bị hút vào bên trong vòng xoáy sâu hun hút kia. Tôi biết thời điểm đã tới rồi, nếu không đi lúc này sẽ chắc chắn không kịp nữa.

Hạ Vy chạy lên một bước ngó xuống vòng xoáy, sau đó hô lên: “Đi thôi, cứ mỗi lần sấm sét nổi lên thì cánh cửa sẽ một thu nhỏ lại... Tiểu Trình?”

Tôi nhìn lại phía sau, nhìn lại một lần nơi mà tôi đã có một mối tình tuyệt đẹp.

Lê Hình...

[c]***[/c]

Trích đoạn suy nghĩ của quận chúa Lê Hình.

Rốt cuộc nàng ấy cũng rời đi, đem theo trái tim ta đã vụn nát. Ta đứng trông theo chiếc xe ngựa ngày một lăn bánh đi xa, không nén được mà bật khóc nức nở.

Ta không biết chính mình đã đứng bao lâu dưới cái nắng gay gắt, chỉ khi nghe tiếng Mịch Ly hốt hoảng bên tai, ta mới ý thức rằng, Tiểu Trình đã vĩnh viễn rời xa ta rồi.

“Quận chúa, người sao lại đứng ngăn ngor ở đây như vậy? Hại nô tì tìm người suốt thôi!” Mạch Ly nâng cánh tay vô lực của ta, dìu ta chậm rãi bước vào trong phủ.

Nơi đây đã từng là nhà của hai chúng ta.

“Quận mã gia đâu rồi ạ? Từ sớm đã nô tì đã không thấy ngài ấy và Dương công tử...”

Lòng ta quận đau, chỉ miễn cưỡng ngắt lời: “Mạch Ly, ta muốn về phòng nghỉ ngơi.”

Có lẽ đứa nhỏ này theo ta đã lâu, cũng nhạy cảm nhận ra lòng ta bất ổn. Sau đó liền không nói gì mà lặng lẽ đưa ta trở về phòng.

Ta khép cửa lại, như cũng chính thức khóa chặt lại trái tim. Nàng ấy đi rồi, nhưng hình bóng vĩnh viễn lưu lại trong lòng ta.

Ngả lưng trên chiếc giường nàng thường ôm ta vào mỗi tối, cho ta gối lên đầu tay và dựa vào lồng ngực ấm áp, hương thơm nhàn nhạt của nàng vẫn còn lưu lại đây. Ta biết mình không nên khóc, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi thấm đẫm chiếc gối trắng.

Ta biết mình đã quá yêu nàng, yêu nàng ấy đến phát điên.

Tiểu Trình đã rời đi được bốn ngày.

Ta lặng lẽ như người mất hồn mà thả bước trong sân. Gia nhân đi ngang khẽ kính cẩn cúi chào, ta cũng chỉ vô thức mà gật nhẹ một cái.

Giờ này chắc nàng đang ở nơi đó, cách ta hàng trăm năm, đã đoàn tụ cùng gia đình, người thân. Ta thở dài, trái tim khẽ nhói đau. Ta nhớ nàng ấy, nhớ nụ cười lấy lòng, nhớ ánh mắt nhìn ta trù mến...

Nơi này như trước vẫn là phủ quận mã, nhưng thiếu đi bóng hình nàng, ta đã không còn cảm giác đây là nhà, nhà của chúng ta.

Không ai dám hỏi ta quận mã gia đang ở nơi nào, đã đi đâu mấy ngày qua, nhưng ta biết chính là nhìn vào biểu hiện của ta, mọi người sau lưng chắc cũng già non bàn tán. Thực sự ta không quan tâm, dù cả đời còn lại sống một mình tới già, ta vẫn chỉ như cũ, đem bóng hình nàng mà khóa chặt trong tim.

Ta biết bọn Mạch Ly rất lo cho ta, nhưng ta không thể nào mở lời. Chỉ là ta tự nhiên cũng không muốn nói chuyện, không muốn cùng người khác dây dưa. Ta muốn được quan tâm, nhưng là ham muốn ấy từ nàng.

Đem bước chân mình định rời về phòng nghỉ. Ta thực sự mệt quá, chỉ muốn nhốt mình ở nơi lưu giữ đầy ắp bóng hình nàng.

“Nương tử!”

Chắc chắn ta nằm mộng, vì nhớ nàng nhiều quá nên mộng tưởng tới giọng nói ấm áp ấy. Ta lắc đầu, lần nữa đem sự hoang tưởng vừa rồi cất đi, không xoay lưng mà tiến về phía trước.

“Hình nhi...”

Lần này ta thực sự nén không nổi nữa. Dù cho là ảo giác, ta vẫn muốn được nhìn thấy nàng, dù chỉ một khắc thôi, cũng sẽ đủ rồi.

Ta xoay người, đôi mắt không biết từ lúc nào đã nhòa lệ. Hình bóng người con gái mà ta nhớ mong từng ngày, như vì dòng lệ của ta mà càng thêm mơ hồ, mờ ảo. Ta chớp khóe mi, vẫn không dám tiến lại, mà chỉ đứng nguyên một chỗ nhìn nàng ấy.

Ta sợ khi mình tới gần, nàng sẽ lập tức tan vào hư không.

“Sao mới có mấy hôm mà trông người lại gầy đến thế này?”

Liệu có đúng không? Ta thấy giọng nói nàng quá mức chân thật, thanh âm không che giấu được nỗi đau xót. Nàng đứng đó, vẫn trong bộ y phục màu trắng giản dị như lúc rời đi, dưới ánh nắng nụ cười kia lại càng thêm ấm áp. Ta ngờ nghếch hỏi, mặc cho giọng mình đã nghẹn lại: “Tiểu Trình, là Tiểu Trình đấy ư?”

Khóe mắt nàng hoe đỏ, nhưng thanh âm dịu dàng như khẳng định với ta: “Là ta, tướng công của nàng đây.”

Ta bật khóc nức nở, vội chạy thật nhanh tiến vào vòng tay của nàng.

Hơi ấm quen thuộc bao phủ, hương thơm nhàn nhạt bủa vây, ta biết mình không hề nằm mộng. Cánh tay nàng ôm lấy ta không ngừng vỗ về an ủi, giọng nói thật ấm áp như sưởi ấm trái tim ta: “Đừng khóc Hình nhi, là ta đây, ta đã trở về nhà rồi.”

Ta mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của gia nô chiếu tới, tựa vào lồng ngực vững vàng kia mà nở nụ cười: “Tiểu Trình, người đã về, đã về với ta thật rồi.”

“Hình nhi, ta thực xin lỗi.”

Ta nhận ra trong ánh mắt nàng vô cùng đau đớn, nhưng ta lại quan tâm đến vẻ ngoài nàng vô cùng bơ phờ mệt mỏi. “Đừng nói như vậy nữa. Ta không biết, Tiểu Trình... Người ôm ta lúc này cứ như một giấc mơ. Người mệt lắm không, vì sao nhìn người lại hốc hác thế này?”

Lúc đó ta nói mà không quan tâm chính mình bộ dáng cũng vô cùng đáng thương.

Nàng lắc đầu, bàn tay ấm áp liền đưa lên vuốt ve mái tóc ta. Nàng thì thầm: “Ta đã đi liền mấy ngày đêm, chỉ mong muốn về thật nhanh để ôm

lấy người. Hình nhi, ta không hối hận.”

Ta bật khóc nức nở, trong lòng như có một chút gì đó vỡ òa. Ta nâng cằm, cướp lấy lời nàng mà hôn xuống môi.

Bên nàng, chỉ cần là một chút, ta cũng mãnh liệt cảm thấy mình là nữ nhân hạnh phúc nhất thế gian.

Khóe môi nàng khẽ cong lên thật tuyệt đẹp, ta ngơ ngẩn ngăm nhìn không bao giờ muốn chán. Chỉ thấy nàng nhẹ rút trong ngực áo một phong thư gấp làm bốn, ta chợt nhận ra do chính mình viết cho nàng trước khi nàng rời đi. Nàng không quan tâm tới ánh nhìn của ta, liền trực tiếp đem bức thư đó sé vụn.

Ta kinh ngạc không thốt nên một lời. Đối lại người kia đã kịp ôm lấy ta rồi cười rạng rỡ: “Bức thư này không cần đọc nữa. Vì từ giờ khắc này, ta vĩnh viễn ở bên người, mãi mãi chẳng xa rời.”

“Vậy Dương tử, tử ấy...”

“Đã đi rồi, người đừng lo lắng.”

Ta không đáp lời, chỉ cảm thấy nàng ấy đã khó khăn như thế nào khi lựa chọn trở về bên cạnh ta.

Rất lâu về sau, khi ta hỏi lại rằng, nàng có muốn biết nội dung trong bức thư ngày đó hay không. Nàng vẫn một mực lắc đầu, sau đó chính là lại đem ta ép xuống giường mà làm loại chuyện biến thái kia.

Thực ra cũng không cần thiết, vì ước nguyện trong thư của ta đã hoàn toàn thành hiện thực.

“Tiểu Trình, nếu thực sự có một điều ước, ta chỉ nguyện cầu được vĩnh viễn ở bên cạnh người...”

[c]***

[/c]

Thấm thoát cũng đã ba năm trôi qua.

Tôi vừa bốc thuốc, miệng vừa rống lên gọi: “Từ Vệ, huynh để ô mai của ta ở đâu rồi? Vì sao ngăn tủ của ta lại không có lấy một viên nào thế này?”

Có lẽ người dân trong làng cũng quá quen với việc đôi co giữa chủ tớ hai người chúng tôi, liền yên lặng chờ đợi đến lượt xem bệnh.

Một lát đã thấy kinh phong quét tới, Từ Vệ nhíu nhíu khóe mày, vô cùng kinh hãi mà bẩm báo với tôi: “Cái này, ta cũng không rõ a, hình như ta trộn lung tung vào đâu đó mất tiêu rồi. Thiếu gia, hay để ta nói Mạch Ly...”

Tôi hận không thể vung một quyền tới mặt tên đầu gỗ này.

“Thôi dẹp!” Tôi khoát khoát tay, sau đó quay lại nói với vị đại nương đang chờ đợi, “Thực ngại ngừng quá. Thuốc ho mấy ngày nữa đại nương hãy quay lại lấy, giờ dùng tạm chút dược cho khỏe thân thể.”

Xem mạch kê đơn cho hết những người dân đang ngồi trong căn nhà nhỏ cũng đã hết cả buổi sáng. Tôi đấm đấm vai, thông thả bước ra ngoài sân.

Mặt trời đã lên cao, rọi những ánh nắng nhàn nhạt xuống lũy tre xanh đầu làng. Tôi nheo mắt, lặng lẽ tận hưởng không khí bình an của cuộc sống chốn làng quê.

Từ cái ngày dứt khoát trở về bên quận chúa, chúng tôi đã lui về một làng quê nhỏ ở ngoại thành Đông Kinh để sinh sống. Ban đầu không được

tướng quân Lê Cát Lợi chấp thuận, nhưng nhờ sự giúp đỡ của Cát Thuần, rốt cuộc chúng tôi cũng được rời phủ quận mã mà tìm đến cuộc sống giản dị bình an.

Chỉ là Từ Vệ cùng Mạch Ly một mực đòi theo, tướng quân cũng không hề phản đối, tôi hết cách liền mang theo hai người họ.

Lê Hình thực sự thích nghi rất nhanh với cuộc sống của một người dân bình thường. Nàng sớm dậy quét tước nhà cửa, cùng tôi chăm vườn rau, rồi lại nhận dạy học miễn phí cho trẻ em nghèo...

Tôi trông theo dáng người mảnh khảnh của nàng đang cầm sách, dịu dàng chỉ từng con chữ cho đứa nhỏ đọc theo, không kiểm được mà nhoẻn miệng cười. Thế mà nàng cũng đã cùng tôi thành thân được ba năm rồi.

Tôi ôm thùng nước nhỏ, đứng ngoài vườn lặng lẽ tưới cây. Thần thơ nghĩ lại chuyện cũ, khóe miệng cứ cong dần lên, rốt cuộc lại trở thành nụ cười toe toét.

Không biết từ bao giờ lũ nhỏ đã ùa ra ngoài sân chơi đùa nghịch ngợm, nàng cũng đã tiến đến bên cạnh tôi, nghi hoặc nhìn nụ cười ngớ ngẩn của tôi mà hỏi: “Tiểu Trình, người đang nghĩ gì vậy?”

Tôi nheo mắt, khe khẽ hỏi lại chuyện mà chính mình ngày đó cũng còn ngờ vực: “Người ngày đó đã biết ta là nữ nhi, sao vẫn quyết định...”

Quyết định đâm đầu vào vậy a~~?

Lê Hình đảo mắt nhìn quanh, hạ giọng để lũ trẻ hoặc người dân xung quanh không nghe được: “Vì sao tướng công là nữ nhi, ta lại không thể cưới? Nếu không phải ta làm vợ của người, thì đừng hòng là người khác.”

“...”

“Còn chuyện gì thắc mắc?”

Bất quá, khóe miệng tôi chỉ có thể vương lại nụ cười ngọt ngào. Tôi hôn nhẹ lên mi mắt nàng, cúi đầu khẽ thì thầm vài tiếng.

“Nương tử, ta yêu em!”

[c]_Chính văn hoàn_[/c]

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 20 - Phiên Ngoại 1. Trở Về

Phần này là lời của Hạ Vy nhé =))

Khi cậu ấy quay đầu nhìn lại phía sau, tôi đã biết, cậu ấy sẽ vĩnh viễn lựa chọn ở lại.

Tôi thở dài một tiếng, muốn nói chuyện, nhưng rốt cuộc chỉ thốt lên hai tiếng gọi: “Tiểu Trình...”

Cậu ấy nhìn tôi, gương mặt tuy đau đớn nhưng vô cùng kiên định. Tôi biết mình giờ khắc này có nói gì cũng không thể lay động suy nghĩ của cậu ấy nữa, liền nhào tới ôm cậu ấy thật chặt.

“Tiểu Trình, cậu hãy nhớ giữ sức khỏe, có biết không?” Tôi nghe giọng mình nghẹn lại, không ngờ lần này vĩnh viễn biệt ly.

Tiểu Trình vỗ vỗ vai tôi, sau đó mỉm cười mà đáp: “Tớ không còn là con nít nữa. Họ Dương, tớ có một việc cần nhờ cậu. Cả đời này, tớ sẽ mãi mang ơn với cậu.”

Chưa kịp để tôi ngạc nhiên, cậu ấy đã rút trong ngực áo một sợi dây chuyền bạc, đặt vào tay tôi. Tôi đưa lên ngang tầm mắt quan sát, kinh ngạc khi đây là vật bất ly thân của con cháu nhà họ Lục.

“Thấy vật như thấy người, Hạ Vy. Nhờ cậu chăm sóc cho cả gia đình tớ, đừng để họ thêm bận lòng vì một đứa bất hiếu như tớ...”

Cậu ấy đau, tôi cũng đau chẳng kém. Chỉ nghĩ tới việc vĩnh viễn không gặp lại người bạn thân nỗi khổ, trái tim tôi dường như bị ai đó bóp nghẹt. Nhưng thật nhanh chóng, tôi liền mỉm cười, mặc dù tôi biết nụ cười của mình khi ấy vô cùng khó coi.

“Tiểu Trình, cậu không bắt hiểu. Cậu luôn là người của Lục Gia, bây giờ, mãi mãi về sau cũng thế.” Tôi đeo sợi dây chuyền của cậu ấy lên cổ, kiên định nói, “Dương Hạ Vy tớ cũng vậy, từ giây phút này cũng là người nhà họ Lục, gia đình cậu cũng chính là gia đình của tớ.”

Tiểu Trình không đáp lại, nhưng khóe mắt đã run lên vì xúc động. Cậu ấy tiến lên, lần cuối ôm lấy tôi vào lòng. Nước mắt này giờ kiềm nén rồi cuộc cũng rơi xuống, tôi vỗ vỗ vào vai cậu ấy, thì thầm: “Gặp cô công chúa đáng ghét đó, hãy cho tớ gửi lời chào nhé.”

Chỉ thấy Tiểu Trình lặng lẽ gật đầu, tôi liền xoay lưng nhìn xuống ‘cánh cửa thời gian’. Vòng xoáy đã thu hẹp dần lại, tôi biết đã đến lúc phải đi. Quay lại nhìn người bạn thân lần nữa, tôi mỉm cười nói lời cuối cùng.

“Lục Tiểu Trình, tạm biệt!”

Tôi nhắm mắt, lao xuống vòng xoáy phía dưới. Cùng lúc đó tiếng sấm rền vang, tôi như bị một lực hút mạnh cuốn vào cánh cửa kia.

Chẳng biết vòng xoáy này sẽ mang tôi đi nơi nào, nhưng tôi chỉ cảm thấy cơ thể vô trọng lực mà bị hút đi thật nhanh. Cảm giác lục phủ ngũ tạng như đảo lộn, tôi kiềm chế cơn buồn nôn để không ói ra bằng sạch. Đầu óc choáng váng, cả cơ thể chao đảo dữ dội, tôi mơ hồ mở mắt nhìn những cảnh vật đang lướt qua xung quanh.

Đúng như xem một bộ phim, cảnh vật cứ thế dần đổi thay, nhanh lướt qua như bị một ai đó ấn nút tua vậy. Đầu óc tôi mơ hồ, không nhận được cơn chóng mặt và lực hút đảo lộn lục phủ ngũ tạng kia mà bất tỉnh nhân sự.

Tôi không biết đã qua bao lâu, cũng chẳng biết mình đã xuống uống trà với Diêm Vương chưa nữa, khi tôi nhướn khóe mi nặng trĩu, trần nhà trắng tinh quen thuộc đã rơi vào tròng mắt. Mùi thuốc khử trùng nồng nặc, cùng tiếng máy đo nhịp tim liên tục nhấp nháy, tôi nhanh chóng nhận ra một vấn đề cốt yếu: đây là bệnh viện – bệnh viện của thời hiện đại.

Tôi trợn trừng mắt, thật nhanh muốn bật dậy khỏi giường, nhưng cả người cứ vô lực ngã xuống. Khi ấy cũng là lúc tôi phát hiện cả người mình cắm đầy thứ dây và ống truyền nước loằng ngoằng.

“Đã tỉnh?”

Giọng nói trầm lạnh vang lên bên tai, tôi giật mình quay ngoắt ra phía ngoài cửa. Chợt nhận ra đây không chỉ là một vị bác sĩ tầm thường, mà còn là một tiền bối khóa trên vô cùng nổi tiếng của chúng tôi trong trường đại học, tôi xúc động liền mấp máy khóe môi: “Tiền bối... tiền bối Trịnh Tâm Lạc...”

Gương mặt Tâm Lạc lạnh lùng như vốn có, chẳng gợn lấy một chút biểu cảm hay đáp lại lời của tôi. Chị trực tiếp mang một cốc nước ấm đến bên tôi, nâng đầu tôi lên giúp tôi uống.

Bấy giờ tôi mới nhận ra cổ họng mình đã khô rát, như cây khô lâu ngày được tưới tắm, tôi liền rất nhanh uống hết cả cốc nước xuống bụng.

Tôi không dám hỏi nhiều trong khi chị kiểm tra tình hình sức khỏe của tôi. Thật lâu sau chị cất giọng trầm thấp: “Đã không còn sốt, huyết áp bình thường, nhịp tim ổn định... chỉ là cơ thể hơi suy nhược một chút, tiếp tục ăn uống nghỉ ngơi điều độ, tuần tới có thể xuất viện.”

Lúc này tôi mới dám cất giọng hỏi, thanh âm vô cùng khàn: “Chị... chị Tâm Lạc, năm nay là năm bao nhiêu? Đây là đâu? Vì sao em lại ở đây?”

Tâm Lạc trực tiếp đem ghế ngồi xuống cạnh tôi, ánh mắt như hàn quang của chị chiếu tới khiến cho tôi thiếu điều muốn bốc hỏa. Nhưng chỉ trong giây lát, chị đã đáp lời: “Năm 2017, bệnh viện đại học X.”

Câu trả lời của chị vô cùng bình tĩnh, cứ như chị không hề quan tâm vì sao tôi lại hỏi nư vậy.

Nhưng tôi cũng không bận tâm nữa, trong lòng như vỡ òa. Trở về rồi, tôi đã thực sự trở về nhà!

“Một người dân ven sông Hồng đã phát hiện em bất tỉnh nhân sự trên bờ. Lúc đấy em mặc quần áo đạo sĩ, vô cùng kỳ quái.” Tâm Lạc nhàn nhạt bổ sung.

Tôi biết mình đã trở về, liền không quan tâm trước mặt là vị tiền bối tôi đã từ lâu mơ ước được nói chuyện, sung sướng hò hét kinh thiên động địa: “Trở về rồi, trời đất ơi, tôi đã về nhà rồi!!”

“Nếu em muốn nói đến việc ngã xuống cái giếng trong trường, rồi mất tích vài tháng, sau đó lại được tìm thấy ven sông Hồng, thì chúc mừng, em đúng là đã trở về.” Trịnh Tâm Lạc viết viết lên sổ theo dõi sức khỏe, sau đó lạnh lùng đứng dậy định xoay lưng rời đi.

“Khoan, tiền bối Tâm Lạc.”

Tôi hô lên một tiếng, kéo bước chân của chị lại. Chị chỉ khẽ nhíu mày, nhưng sau đó vẫn kiên nhẫn đứng đợi tôi nói.

“À, cái đó...” Tôi nuốt nước bọt, cảm thấy việc nói dối luôn luôn không dễ dàng gì, “Nếu người nhà em có hỏi, chị nói nào bộ của em tương đối ảnh hưởng nên không nhớ được những gì đã xảy ra được không?”

Dường như sau câu hỏi của tôi, cả hai đều rơi vào trầm mặc. Rốt cuộc khi tôi định gượng gạo lên tiếng, thì giọng chị đã trầm thấp vang lên: “Về

cơ bản nào bộ hoàn toàn bình thường. Nhưng tôi không định đem chuyện ngã xuống giếng rồi xuyên về thời Hậu Lê nói cho ai biết đâu. Bất quá, người ta sẽ nghĩ tôi là bác sĩ tâm thần!”

Tôi há hốc miệng, không thể tin được đến việc này mà chị còn biết. “Vì sao chị lại...”

“Tôi là bác sĩ trị liệu chính cho thầy Lưu. Thầy ấy đã xuất viện cách đây một tuần lễ.”

Nói rồi chị quay lưng rời đi, để mình tôi ngẩn ngơ trên giường. Thầy Lưu cũng đã trở lại, chúng tôi đều đã thành công.

Việc tôi tỉnh lại đã kéo theo rầm rộ từ gia đình đến bạn bè xuất hiện để chúc mừng. Tôi hoàn toàn khóa mồm miệng, ai hỏi gì cũng chỉ nói là không nhớ. Đương nhiên đối với ông anh nguyên là bác sĩ tâm lý, thì việc nói dối có hơi khó khăn một chút. Nhưng sống lâu cùng con người lưu manh như Lục Tiểu Trình, căn bản tôi cũng bị ảnh hưởng không hề ít. Cho nên nói dối, mặt mày vẫn tĩnh lặng mà điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Coi như chính mình đã mất đi một đoạn ký ức.

Sợi dây chuyền trên cổ tôi rất cuộc cũng bị gia đình của Tiểu Trình phát giác. Mặc dù khi mẹ cậu ấy ôm tôi vào lòng khóc nức nở, trái tim tôi cũng nặng trĩu như bị ai vò, nhưng vẫn khóa miệng không hề nói ra chuyện kia. Tôi vỗ vỗ sống lưng của bác gái an ủi, sau đó thì thầm: “Có con ở đây, mẹ đừng lo lắng nữa...”

Nhưng thực tế thì bác gái lại càng khóc lợi hại hơn.

Ông nội Tiểu Trình khi nhìn thấy sợi dây chuyền, chỉ thất thần một ngày, rồi sau đó trực tiếp coi tôi như cháu ruột, không hỏi han gì nhiều thêm. Vốn dĩ cả nhà Tiểu Trình luôn xem tôi như người trong gia đình, nên

chấp nhận tôi cũng là một thành viên trong Lục gia không phải điều khó khăn.

Chỉ có điều, tôi nhớ mãi của nội ngày ấy khi một mình đến thăm tôi. Nội xoa đầu tôi mà bảo: “Nếu đây là ý trời, thì chúng ta hãy cứ thuận theo. Hạ Vy, con bé Tiểu Trình có lẽ sẽ sống thật tốt.”

Tuy vô cùng kinh ngạc trước câu nói của nội, nhưng rốt cuộc tôi vẫn giữ nguyên quan điểm lặng yên.

Những ngày sau đó bệnh tình của tôi tiến triển vô cùng thuận lợi, thế nhưng vì muốn nấn ná bên cạnh tiền bối Trịnh Tâm Lạc nên phải hơn một tuần lễ sau tôi mới xuất viện.

Tôi trở lại cuộc sống đại học bình thường, tuy học chậm hơn lũ bạn nhưng vẫn có khả năng đuổi bắt kịp, nên tôi không quá lo lắng chuyện thi cử. Giao tình của tôi và giáo sư Lưu có thân thiết hơn trước vô cùng nhiều, thi thoảng lại cùng nhau nói về quãng thời gian xuyên không như một giấc mơ đó. Có lẽ sông Hồng chính là nhánh sông của Hoàng Liêu năm xưa, cũng có thể cái giếng kia trước cũng là một nhánh của sông Hoàng Liêu, nên chúng tôi mới vô tình mở cánh cửa thời gian xuyên không như vậy. Khi nhắc đến vụ án kia, tôi nói đã tìm được thủ phạm là Nhị Hầu, giáo sư Lưu có vẻ hơi trầm mặc một chút. Sau đó ông cũng chỉ thờ dài mà không bình luận gì thêm.

Đáng kể hơn là giờ tôi cũng là con cháu họ Lục, nên chính thức bị ông nội coi như cháu ruột mà hành hạ. Sáng sớm khi mí mắt tôi vẫn còn díp lại, nội đã gọi điện âm ỉ, sang sáng mắng nếu không qua đi xem triển lãm cổ vật thời Hậu Lê với nội, sẽ bị nội bắt dọn thư phòng nguyên một tuần lễ. Với cái việc kinh khủng này, tôi liền lập tức tỉnh táo, phóng xe như bay qua chỗ của nội.

Đây là những cổ vật còn sót lại từ thời Hậu Lê, đúng hơn phần nhiều là thuộc về năm nhà vua Lý Minh Tông trị vì. Tôi liếc mắt qua đã nhận ra vô số những vật dụng quen thuộc, hầu hết đều đã từng chạm qua. Nhưng có một bức tranh vẽ được bảo vệ vô cùng khắt khe trong tủ kính đã níu bước chân tôi và nội dừng lại.

Bức tranh dường như đã hoen ố qua nhiều năm tháng, nhưng việc phục hồi của các nhà cổ học đã đưa bức tranh trở lại gần như y nguyên hiện trạng ban đầu. Tôi vừa kinh ngạc, lại vừa mừng rỡ khi ngắm nhìn bức vẽ này, như là gặp lại người bạn cũ đã lâu không cùng trò chuyện.

Nội đứng bên cạnh cũng khẽ nhíu, sát gần cửa kính để quan sát kỹ hơn: “Sao mà ta thấy, vị quận mã trong bức tranh này vô cùng quen thuộc...”

Dứt lời đã bị bảo vệ nhắc nhở không được đứng quá gần tủ kính, nội chép miệng liền chấp tay đi nơi khác xem xét. Còn tôi vẫn đứng lặng lẽ trước bức tranh với tiêu đề “Quận mã và quận chúa, vẽ khoảng năm 1475, thời vua Lê Minh Tông Trị vì”. Khóe miệng cong lên, tôi nhìn gương mặt quen thuộc trên bức tranh mà thì thầm: “Lục Tiểu Trình, Lê Hình, hai người vẫn sống tốt chứ?”

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 21 - Phiên Ngoại 2. Từ Vệ Không Ngốc!

Phiên ngoại 2. Từ Vệ không ngốc!

Ngày đó ta không an tâm để quận mã gia lại một mình, liền cáo lỗi với bọn Dục Thiên đang nâng chén rượu chúc tụng, thấp thỏm quay lại bữa tiệc của Hoàng thượng. Nhưng rốt cuộc vẫn nghe tin ngài ấy đã say không còn biết trời trăng, đang được Cát Thuần đại nhân đưa về phủ.

Ta thầm cả kinh, nếu chuyện này để quận chúa biết, không chừng sẽ giận dữ gia nguyên một tháng a! Thế là ta vội thúc ngựa đuổi theo tới phủ Vương gia.

Cũng đêm đó, ta phát hiện ra sự kiện động trời kia: Quận mã gia của ta là nữ nhi.

Ta không cố tình nghe lén cuộc trò chuyện của Cát Thuần đại nhân và gia, nhưng căn nguyên cả người ta đã đỡ đỡ vô lực. Khi thấy thanh đao kia chạm tới cổ quận mã, ta giật mình thoát khỏi cơn mộng mị, định lao ra để bảo vệ ngài ấy. Thế nhưng thực khó tin, Cát Thuần đại nhân không những không lấy mạng của quận mã, mà còn nhàn nhã cùng ngài ấy uống rượu như hai huynh đệ lúc bình thường.

Vốn dĩ, ta nghĩ mình sẽ bảm chuyện này với Vương gia. Thế nhưng chân cứ tới cửa phủ Tướng quân lại không thể bước tiếp, ta căn bản lại sợ hãi trở về.

Bởi những ngày tháng ở bên quận mã cứ như một ngọn gió nhẹ nhàng phủ lấy lòng ta.

Ta nhớ cái cách ngài ấy đối ta không khác gì huynh đệ trong gia đình, nhớ cái cách ngài ấy nhíu mày lo lắng bắt mạch khi ta ốm đau, nhớ giọng nói sang sảng lúc cùng ta tranh cãi, thậm chí ta nhớ cả lúc ngài ấy không tìm được mà rống lên: “Từ Vệ, ta phải đánh cho người một quyền!”...

Ta không ngốc, ta biết quận mã gia căn bản là một nữ nhi, nhưng ta vẫn nhìn ra tình cảm của ngài ấy dành cho quận chúa là chân thật, một loại tình cảm khó thể nào chấp nhận giữa hai người con gái.

Và cũng chính là, ở bên cạnh ngài ấy lâu như vậy, ta biết ngài ấy chẳng thua kém một ai, nếu không muốn nói trắng ra là, ngài ấy ăn đứt nhiều nam nhân khác.

Ta tự thấy vô cùng hổ thẹn trong lòng.

Khi ngài ấy trở về bên quận chúa, lòng ta vừa mừng vừa lo âu. Nếu chuyện này để Tướng quân hay Hoàng thượng phát hiện, chẳng phải là sẽ vô cùng nguy hiểm hay sao? Không chừng sẽ bị tru di cửu tộc, hay ngũ mã phanh thây gì đó...

Càng nghĩ, lòng ta càng lạnh đi.

Thế nhưng không lâu sau, ta biết được ý định lui về một làng quê nhỏ ngoài Đông Kinh để sinh sống của quận mã, lại được Cát Thuần đại nhân vô cùng tán thành. Mặc dù không vui, nhưng Vương gia rốt cuộc cũng gật đầu chấp thuận.

Gánh nặng trong lòng ta xua đi quá nửa. Ít ra tính mạng của quận mã đã không còn hiểm nguy như trong Kinh!

Mặc dù như vậy, trong lòng ta vẫn vô cùng bộn bề không yên. Thế nên sau đó, ta cùng Mạch Ly nằng nặc đòi theo ngài ấy lui về ở ẩn. Ta không thể cứ thế để quận mã gia và quận chúa một mình nơi đất lạ.

Cuộc sống như một dân thường tuy chẳng lấy gì làm sung sướng, nhưng lại vô cùng bình yên.

Sáng dậy ta phụ quận mã làm thuốc, giúp quận chúa quét dọn lớp học, sau đó cùng Mạch Ly nhàn nhã trồng rau... Tuy không thể so bề với cuộc sống trong phủ quận mã, nhưng căn nguyên chỉ cần nhìn quận mã và quận chúa hạnh phúc, ta cũng đủ ấm lòng.

Hôm đó ta vào Kinh giúp gia lấy nguyên liệu hiếm làm thuốc, mà thứ này trực tiếp do Cát Thuần đại nhân cử người vượt ngàn dặm lấy được. Ngang qua một tửu quán, ta liền không kiềm được muốn nhấm nháp ngụm rượu cay cay.

Thế nhưng, rượu còn chưa nuốt xuống, bên tai đã nghe một trận cười cợt âm ỉ của lũ người giang hồ: “Nghe nói quận mã gia tính tình chẳng hoa, nên lần đó đã hưu (ly dị) quận chúa. Bây giờ bỏ trốn còn không rõ tung tích...”

Sau đó lại một trận cười nhạo.

Ta lập tức thấy đầu óc mình phủ đầy vân đen, vò rượu trên tay liền đáp xuống lũ người kia ‘Choang’ một tiếng. Ta gầm lên: “Kẻ nào dám nói gia nhà ta chẳng hoa? Kẻ nào dám nói gia không thương quận chúa, bước ra đây cho lão tử!”

Dù gì ta cũng là người học võ, theo Tướng quân chinh chiến nhiều năm, nên ngày hôm đó, ta đã đập bay cả thầy chín cái bàn, nện thủng hai cái cột nhà, đem theo cả tửu rượu quý cũng đánh nát... Cho đến khi quan phủ la lối đưa người đến định bắt ta, nhưng lại nhận ra ta là người của Tướng quân, sau đó đương nhiên ta đường hoàng ngẩng cao đầu, dẫm lên những kẻ bị ta đánh cho nằm lê lết trên mặt đất mà rời đi.

Người thông minh như gia và quận chúa sẽ không bao giờ để ý đến những lời kẻ khác bàn ra tán vào. Nhưng là ta rất dễ bụng, ta không muốn

nghe bất cứ lời nào không hay về hai người họ.

Thế nên ra tay với đám người đó như thế còn chưa đủ để ta hết buồn bực.

Ta hậm hực ôm túi thuốc bước vào trong sân nhà nhỏ, chưa kịp càu nhàu với Mạch Ly đã nghe giọng nói sang sảng của quận mã: “Từ Vệ, huynh để ô mai của ta ở đâu rồi? Vì sao ngăn tử của ta lại không có lấy một viên nào thế này?”

Cơ giận của ta nhanh chóng bị đánh văng, trong trí óc mây mù đã che phủ.

Ta chợt dạ, tim bỗng dưng nảy lên một cái! ---- Số ô mai đó ta đã để nơi nào rồi a? Ngài ấy sẽ bóp chết ta mất thôi...

Thế mới nói, Từ Vệ ta không ngốc. Mà đúng như lời của gia – ta là đại ngốc!

NƯỞNG TỬ, TA YÊU EM

Xích Ma ĐL

www.dtv-ebook.com

Chương 22 - Phiên Ngoại 3. Lục Lê Thiên Ân

Phiên ngoại 3. Lục Lê Thiên Ân

“Sao lại...”

Ta khẽ nhíu mày nhìn bộ dáng hốt ha hốt hải của Tiểu Trình khi nàng ấy ãm đưa bé đỏ hồng đang gào khóc nức nở trên tay. Cũng không để nàng ấy kịp trả lời, ta đã vội đón lấy đứa nhỏ xa lạ kia mà vỗ về vì sợ nó lộn ruột.

Tiểu Trình mặt mày tái mét, liền thần thờ ngồi xuống bên cạnh ta. Hồi lâu sau nàng mới lên tiếng: “Ai nga, phụ huynh nào mà nhẫn tâm vứt bỏ con mình như vậy chứ?”

Căn nguyên chỉ ngăn ấy lời nói, ta cũng đủ hiểu về số phận của đứa nhỏ tội nghiệp này. Ta thở dài đưa mắt nhìn Tiểu Trình: “Tướng công, hay chúng ta...”

Hàng lông mày của nàng ấy nhăn tịt lại, lập tức nhảy xa ra khỏi ta hai bước. Cái giọng oang oang gần như dọa nạt đứa nhỏ khóc càng thêm thương tâm hơn. “Không, không đời nào a! Hình nhi, ta với người cũng ổn mà, thêm đứa nhỏ này thì ta nằm ở đâu?”

Mặc dù phản ứng của Tiểu Trình hơi quá đà, nhưng ta lại không thể nào kiềm được mà bật cười. “Vậy thì tính sau đi. Người bảo bọn Mạch Ly đi xin sữa cho đứa nhỏ, chắc nó khóc vì bị bỏ đói.”

Dù cho không tình nguyện, nhưng chính là tướng công của ta luôn mang một trái tim nhân hậu ấm áp là thế, nếu nàng không nhất mang đứa nhỏ này về, chẳng biết chừng đã bị mấy con thú hoang cắn mất mạng. Nàng thở dài, gãi gãi đầu khiến tóc mai lòa xòa xuống cạnh gò má.

“Nương tử, chẳng lẽ sau này cứ vậy đi xin sữa cho nó hay sao?”

Ánh mắt nàng ngờ vực liếc xuống nơi đó của ta, ta ‘hừ’ nhẹ một tiếng, cảm thấy dù đã ở rất lâu với người này, nhưng căn bản trước mặt nàng ấy, ta vẫn luôn xấu hổ không thôi. “Người lại nghĩ lung tung rồi. Ta làm sao mà có sữa?”

Không để Tiểu Trình thơ thần thêm nữa, ta liền giục nàng đi ngay. Nhìn theo bóng lưng siêu vẹo khi nàng lại lần nữa ù té chạy đi, ta bất giác mỉm cười. Cũng có lúc quận mã gia thần trí hơn người mà dân gian đồn đại, lại đi tị nạn với một đứa nhỏ còn đang gào khóc đòi sữa.

Ta đứng lên, đi đi lại lại để giỗ dành đứa nhỏ. Nó không còn khóc nữa, mà mở to đôi mắt tròn xoe nhìn ta. Cảm giác thực sự kỳ lạ, ta nhẹ chạm vào bàn tay nhỏ xíu đang hươ hươ trước mặt mình.

Như một phản xạ tự nhiên, đứa nhỏ lập tức siết lấy ngón tay của ta, khoe miệng chúm chím dường như vương lên nụ cười ngô nghê. Có lẽ do chính ta tưởng tượng, cũng có lẽ ngay từ giây phút ấy, ta biết mình sẽ chẳng bao giờ bỏ rơi đứa nhỏ này.

Nếu ông trời đã cho Tiểu Trình và ta bên nhau, phải chăng đứa nhỏ là món quà mà ngài ấy ban tặng? Ta cúi xuống, xúc động mà hôn lên đôi môi nhỏ xinh.

“Con à, có phải ông trời mang con đến bên chúng ta hay không vậy?”

Ta nhất định giữ lại đứa nhỏ để nuôi, xem nó như con của mình, Tiểu Trình cũng không phản đối. Chỉ là có nhiều lúc, nàng ấy vẫn hậm hực, mặt

nặng mày nhẹ liếc nhìn đứa nhỏ nằm bên cạnh ta mà mắng khê: “Bố tiên sư nhà bây, cướp chỗ của ta rồi.”

Ta cười khỗ, lại nhích ra mép giường vuốt ve gương mặt cau có của nàng. “Đợi mấy hôm nữa Từ Vệ vào Kinh mua nô vễ, người lại nằm cạnh ta có được không?”

Tiểu Trình nằm co ro dưới nền đất như con tôm, ta lại thêm một tầng thương xót. Nhưng đứa bé bên cạnh ta còn quá nhỏ, chúng ta lại chẳng thể chen chúc trên một giường.

Dường như hiểu được tâm tình của ta, Tiểu Trình thở dài, vỗ nhẹ nhẹ cánh tay ta: “Hình nhi, người ngủ đi, muộn rồi. Ta lớn miệng chút thôi, người đừng bận tâm. Thực ra, nằm đây cũng... rất tốt!”

Khi đó là ngày đông, trên người nàng chỉ có một tấm chăn mỏng dính. Ta biết nàng phải chịu ấm ức, cả đêm bàn tay ta luôn thông xuống dưới nắm lấy tay nàng.

Tiểu Trình rất hay đôi co với Từ Vệ, nay còn đôi co thêm cả với đứa nhỏ.

Giả như trước đây, cứ rảnh rỗi là chúng ta lại tay trong tay đi dạo, không thì cũng cùng nhau làm việc này việc kia. Nhưng từ lúc có đứa nhỏ bên cạnh, ta luôn bận rộn như là mẫu thân thực sự, hết bế ẵm, thay tã rồi tự tay nấu bột... tất thảy để chăm sóc thực tốt cho nó.

Tiểu Trình lần nào cũng hậm hực trừng mắt nhìn đứa nhỏ, mặt mũi cau có mà lầm bầm: “Người đúng là của nợ, tự dưng chui đâu ra không biết?!”

Ta nựng nựng đứa nhỏ trên tay, mỉm cười dỗ dành cái người lớn xác còn giận dỗi kia: “Tiểu Trình mang đứa nhỏ về mà. Người xem, tính ra người cũng là phụ thân của nó đấy chứ!”

Nàng giãy nảy, lập tức không phục: “Nó á? Không có cái mùa xuân đấy đâu a!”

Rồi cũng có lúc, khi ta đặt đứa nhỏ vào trong nôi, Tiểu Trình nghiêm túc nhìn ta mà hỏi: “Nương tử, em yêu nó hơn hay là yêu ta hơn vậy?”

Cái này mà cũng đem ra so đo được nữa, cũng chỉ có tướng công của ta thôi đi.

“Ta yêu người, cũng yêu cả đứa nhỏ, không thể phân cao thấp được. Duyên phận đem Tiểu Trình đến bên ta, còn đứa nhỏ thì lại là do ông trời ban. Người nói xem, đối với ta đều quan trọng.”

Nàng dù mặt mũi vẫn bí xì xì, nhưng không hỏi gì thêm nữa. Ta ngược nhìn đôi môi xinh đẹp đang hờn dỗi kia, không nén được mà chủ động hôn lên một cái. Nàng ‘hừ’ khẽ, nhưng rốt cuộc vẫn đáp trả ta.

Đã bốn tháng qua đi, đứa bé cũng phổng phao hơn nhiều. Tuy vẫn chỉ nằm một chỗ trong nôi, nhưng cứ thấy Tiểu Trình là đôi mắt nó sẽ sáng ngời, nhìn nàng ấy đi qua đi lại chuẩn bệnh bốc thuốc. Đến mức mà Tiểu Trình không nhìn được, trềng mắt mắng khẽ: “Này, ranh con, có biết nhìn như vậy rất bất lịch sự không hả?”

Đứa nhỏ hiểu mình lại bị mắng, đôi mi mỏng khẽ sụp xuống, trong mắt đọng đầy một tầng nước mỏng. Những lúc như thế, ta thường không hay can thiệp, bởi vì chính cái người mới khắ trước còn mạnh miệng quát tháo, đã ngay lập tức lúng túng ẵm đứa nhỏ trên tay mà dỗ dành. Miệng không ngừng lẩm bầm bầm: “Đúng là con gái, mít ướt quá.”

Ta cười khở, chắc nàng quên mất, chính mình cũng là nữ nhi.

Ngày nọ, khi ta vừa dỗ cho đứa nhỏ ngủ trưa, thì tướng công không biết từ đâu bưng bưng khí thế đập cửa bước vào. May thay đứa nhỏ không

bị giật mình thức giấc, ta liền nhíu mày mắng: “Tiểu Trình, người càng ngày càng hung hăng.”

Nàng ấy dường như rất vui vẻ, liền kéo ghế ngồi xuống bên ta. Nụ cười trên khóe môi kia vô cùng ngọt ngào, ta thất thần nhìn nàng ấy cho đến lúc giọng nói ấm áp nhẹ vang lên bên tai: “Nương tử, ta nghĩ ra rồi. Người nói đứa nhỏ là do ông trời ban tặng, vậy chi bằng chúng ta gọi nó là Thiên Ân?”

Ta kinh ngạc nhìn Tiểu Trình, không ngờ việc này nàng cũng đã nghĩ tới. Mấy tháng vừa qua ta cũng trăn trở vô cùng, muốn đặt tên cho đứa nhỏ, nhưng lại muốn việc này cả hai chúng ta cùng làm. Chỉ là thái độ của Tiểu Trình vẫn dường như chưa chấp nhận hoàn toàn hài tử này, nên ta vẫn lưỡng lự chưa tự quyết.

Rốt cuộc, chính nàng ấy đã chủ động nói ra.

“Tiểu Trình...” Ta xúc động gọi tên nàng, rồi tìm tới vòng tay ấm áp của nàng mà nói, “Được, là Thiên Ân, Lục Thiên Ân...”

Tiểu Trình không đáp lời, nhưng khẽ nâng cằm ta nhẹ hôn xuống. Thật lâu khi thần trí ta đã mơ màng, nàng nhẹ giọng thì thầm: “Lục Lê Thiên Ân, con gái của chúng ta.”

Toàn văn hoàn

p/s: Vậy là hoàn truyện nha :3 19 chương và 3 phiên ngoại. Câu chuyện của Tiểu Trình và Lê Hinh đến đây là dừng lại, nhưng sẽ còn tiếp tục mãi với hai người họ. Cám ơn các bạn đã toàn tâm ủng hộ mình, hẹn gặp các bạn trong những tác phẩm tiếp theo <3

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15 - Lục Phu Nhân!](#)

[Chương 16 - Tướng Công Của Quận Chúa](#)

[Chương 17 - Cả Đời Không Buông Tay.](#)

[Chương 18 - Bại Lộ.](#)

[Chương 19 - Nương Tử, Ta Yêu Em](#)

[Chương 20 - Phiên Ngoại 1. Trở Về](#)

[Chương 21 - Phiên Ngoại 2. Từ Vệ Không Ngốc!](#)

[Chương 22 - Phiên Ngoại 3. Lục Lê Thiên Ân](#)